

ВАДИМ ПАНОВ

ВОЙНИТЕ
ГИ ЗАПОЧВАТ
НЕУДАЧНИЦИТЕ

22

СЕНТЪМ ГАЛАКТИКЪН СЕНТЪМ
Clibri
СЕНТЪМ ГАЛАКТИКЪН СЕНТЪМ

ВАДИМ ПАНОВ
ВОЙНИТЕ ГИ ЗАПОЧВАТ
НЕУДАЧНИЦИТЕ

Превод: Васил Велчев

chitanka.info

Вадим Панов (р. 1972 г.) е дипломиран радиоинженер в Московския авиационен институт. В студентските си години участва активно в студентския театър „Огледало“, където през 1994 г. е поставена неговата пиеса „Такива игри“. Кариерата му на професионален писател започва през 2001 г., когато излиза романът „Войните ги започват неудачниците“, сложил началото на поредицата „Тайният град“. Досега са излезли 23 романа от нея, като 5 от тях са написани в съавторство. През 2014 г. РЕН ТВ излъчва сериал по книгите. Други известни произведения на Панов са поредиците „Анклави“ (киберпънк) и „Херметикон“ (стиймпънк).

Понякога войните започват съвсем делнично. От коли, паркирани на обикновена московска улица, изскачат мъже с автомати... и откриват ураганен огън по група невзрачни дребосъци с червени кърпи на главите. Разбира се, веднага настава паника. Минувачите се разбягват хаотично, а един от тях обръща масата на уличното кафене и се скрива зад нея, като прегръща раницата си.

И постъпва правилно.

Защото, за разлика от повечето граждани, Артъм знае много добре какво ще последва. Една от причините за започващото клане се намира именно в тази раница.

Онова, което Артъм не знае, е, че в Тайния град войните избухват заради неудачници, но приключват с герои.

Не знае, поне засега...

Хиляди години човечеството отчаяно се е борело за правото да властва на Земята. Хиляди години воини и герои, инквизитори и жреци с огън и меч са изстребвали не-хората, като са заличавали дори спомена за тяхното съществуване. Вещици, върколаци, джуджета... Нашите предци са ги преследвали и безпощадно са ги унищожавали, като са смятали, че на Земята има място само за човека. Изглеждало е, че са постигнали победа...

Минали години и хората постепенно забравили за предпазливостта. Цялото богатство на света се оказало в техните ръце и съблазните обсебили мрачните инквизитори. Воините се върнали към ралото, героите намъкнали пантофите и заели местата си край камините. Скучните разкази се обогатявали с все повече подробности и така реалните събития се превръщали в митове и приказки. Споменът за славните победи изчезнал със смъртта на последния герой.

Но историята все още не познава окончателните победи...

ПРОЛОГ

— Защо се тревожиш? — рязко се обърна момчето.

Не успя да я свари неподготвена.

— Аз? — Жената учудено повдигна тънката си черна вежда.

Момчето се смути.

— Чувствам го. Нали знаеш, че усещам ясно аурата. Ти си силно обезпокоена.

Жената едва забележимо се усмихна. Съвсем леко, само с крайчеца на устата, буквално заставайки го да търси усмивката на красивото ѝ, слабо лице.

— В теб е заложена огромна сила, Любомире, нищо не може да се скрие от теб. Това ще е от полза на бъдещия владетел на Великия дом. Къде е сандъчето ми?

Изящната златна кутийка, съхраняваща само най-любимите скъпоценности, лежеше върху масичката вдясно от креслото, в което седеше жената. Трябваше само да протегне ръка.

Момчето бързо заобиколи креслото, взе сандъчето и отвори капака. На вид беше тринайсетгодишно. Светлокосо, невзрачно, възслабо, направо хилаво според стандартите на Зеления дом, то би изглеждало дори смешно, ако не бяха очите му. Огромните, яркозелени очи на Любомир приковаваха към себе си, хипнотизираха, отразяваха неимоверната сила, заложена в сърцето му. Силата на дива, първична магия, сила, на която би завидял всеки маг от Тайния град.

— Бъди така добър да подържиш сандъчето.

Този път жената дари момчето със съвсем истинска усмивка. Пълните, ясно очертани устни се разтвориха, разкривайки равни редици от дребни бели зъби, около устните ѝ заиграха мънички трапчинки, а в яркозелените очи за миг лумнаха ослепителни и леко безумни пламъчета. Любомир залитна — усмивката ѝ действаше не по-слабо от наркотик, караше го да забрави за всичко на света и да чака, да чака, да чака кога в очите на жената отново ще се промъкне този чуден, опияняващ пламък. Той направи малка, съвсем

незабележима крачка и сега ги разделяха някакви си пет-шест инча. За момента непреодолимо препятствие.

— Трябва да се подбере нещо, което да не бие много на очи — замислено провлачи жената, разглеждайки богатата си колекция.

Любомир не сваляше поглед от загорелите ѝ рамене, стройната шия и гъстите, светли, почти бели коси, сплетени в сложна прическа. Неспособен да се бори със себе си, той леко се наведе и улови идващия от косите ѝ лек аромат на жасмин.

— Не е ли прелестен? — Жената поглади нежно току-що сложения пръстен. — Как ти се струва?

Момчето кимна машинално.

— Много е красив.

Пръстенът наистина беше изработен с вкус. Тънката златна ивица, покрита със заплетен орнамент, беше увенчана с голям, необичайно обработен изумруд, който изглеждаше сякаш е способен да блести даже нощем, под светлината на звездите. Беше ѝ го подарил Мечеслав, широкоплещестият барон Мечеслав, владетелят на домена Соколники. Любомир беше виждал как жената разцъфтява при появата на този глуповат бияч и всеки път скулите му се сковаваха от безсилна ярост, която го караше да стиска дребните си, крехки длани в също толкова дребни, крехки юмручета.

— Харесва ми как си играе със светлината — произнесе тихо жената, гледайки замислено изумруда. — Чия ли душа живее в него?

— На герой или красавица — усмихна се Любомир, — или може би на бижутер.

Той мразеше този пръстен.

Сандъчето се върна на масичката. Любомир направи няколко неуверени крачки и се спря наред стаята.

— Ти не обясни причините за безпокойството си.

Тя вече беше изучила момчето достатъчно добре, за да е наясно, че той няма да забрави въпроса си.

— Не го смятай за преувеличение, Любомире, но днес е велик ден за нашия народ, който сме чакали много дълго. Някои даже са престанали да вярват, че пророчеството ще се сбъдне и ти, Вестителю, ще дойдеш. Че отново ще се появи надежда за нас. — Тя бавно обходи с нежния си поглед крехката фигура на момчето. — Днес е един от най-важните дни в живота ми, предстои ми да съобщя на народа на

Зеления дом великата новина. Нима мислиш, че мога да бъда спокойна?

— Но голяма част от народа ще остане в неведение относно моята поява. — Любомир отново рязко се обърна.

— И ще продължи да е в неведение — подчерта жената.

„Не си ли твърде умно за своите тринайсет години, пале?“

— Длъжни сме да пазим тайна.

— И защо?

— Имаме твърде много врагове. — Жената прехвърли поглед към отражението си в огледалото. Всичко изглеждаше наред, макар че... Тя леко вирна глава и внимателно поправи с нокът измъкнал се кичур коса. — Нима Ярослава не ти е разказвала?

— Не.

— Странно, обикновено тя е доста приказлива.

— Задължен съм за много неща на жрицата Ярослава — намръщи се Любомир. — Тя е до мен практически от самото ми раждане...

— Да, спомням си.

„Как тази шмекерка изобщо е узнала за раждането ти? Проклета интригантка.“

— Ярослава каза, че трябва да бъда представен на народа, но ти настояваш само кралският съвет да узнае за идването на Вестителя.

— Имам си основания за това.

— Бих искал да ги науча.

„Само Ярослава може да му го втълпи. Тя няма да се успокои, докато не ме измести от трона.“

— Бароните на Зеления дом са длъжни да знаят, че предсказанието се е сбъднало и Вестителя е дошъл. — Жената разсеяно взе от масичката пух за пудрене, но почти веднага го остави. Гримът ѝ беше нанесен идеално. — Бароните са само осем и ние можем да разчитаме на тях. Ако целият народ разбере за появата ти, то неизбежно ще плъзнат слухове из Тайния град. След два, най-много три дни аналитиците на Великите домове ще открият появата ти и ще започнат лов. А е възможно дори да обявят война.

Любомир мълча няколко секунди, застанал наред стаята и гледащ някъде в тавана. През това време жената не сваляше поглед от отражението му в огледалото.

— Какво искат от мен? — попита най-накрая момчето. — Аз не желая война.

— За съжаление, твоята поява е вече достатъчен повод за началото ѝ. Великите домове няма да чакат да пораснеш, да се научиш да управляваш силата си и да ги унищожиш. Те ще се постараят да те изпреварят. На тяхно място ти би постъпил по същия начин.

Любомир потрепна.

— Аз не съм на тяхно място.

— Това няма значение. Хилядолетията преследвания са изострили инстинкта ни за самосъхранение, ние усещаме заплахата по-добре от който и да било на този свят. Предсказано е, че ти ще възродиш империята ни. Зеленият дом ще се издигне и танцуващият жерав ще властва във всяко кътче на Земята. За останалите Велики домове това означава смърт.

— Аз нося война — изрече тихо момчето. — Нося смърт за Великите домове.

До момента той рядко се беше замислял за предопределението си и жестоките думи на жената го извадиха от равновесие. Сърцето на Вестителя заби по-силно.

— Съдено ти е да възглавиш похода. — Тя отново се усмихна. Весело, истински. — Имаш велико бъдеще, Любомире, велико предопределение.

— Излиза, че те имат повод, за да ме убият.

— За убийство винаги ще се намери повод — отсече жената. — Но не се притеснявай. Великият дом Люд умее да пази своите тайни, а в краен случай ще те защитим, докато не укрепнеш.

— Аз съм Вестителя — изрече твърдо момчето.

Сърцето му се беше успокоило и сега биеше с редки, тежки удари.

„Вестителя!“

Прекрасните очи на жената припламнаха яростно. За пръв път от десет хиляди години сред людовете се беше родил мъж, притежаващ магически способности, и то именно сега. Тя беше още толкова млада, пълна със сили, имаше толкова планове, толкова идеи...

— Имам подарък за теб, Любомире. — Жената се изправи и звънна с малка златна камбанка.

Тя лесно си върна самообладанието. След като беше разбрала още при първата им среща, че зверчето е способно да почувства и най-малките промени на настроението, тя беше станала много предпазлива.

На подноса, който държеше появилата се придворна дама, лежеше тънък златен обръч, украсен с едър изумруд.

— Това е първата ти корона, мой малък принце.

Жената сама надяна украшението върху приведената глава на Любомир и нежно го целуна по челото; ароматът на жасмин отново обгърна момчето. Любомир беше почти щастлив. Подозренията, с които го беше подхранила жрицата Ярослава, се разсеяха.

— Днес ще видиш за първи път поданиците си, Вестителю.

— Няма да ги разочаровам.

— Ваше Величество — чу се през откряналата се врата, — време е.

Красавицата Всеслава, кралица на Великия дом Люд, върховна жрица на Зеления дом и пазителка на Кладенеца на дъждовете, погледна за последен път отражението си и леко кимна на момчето.

— Чакат ни, Вестителю.

Тронната зала на Зеления дом сияеше с онази безсмислена, превзета пищност, с която винаги се отличават тържествените, но никому ненужни мероприятия. Наистина това можеше да се усети само от постоянните присъстващи. А виж, клетият посетител на големите кралски приеми или неизкушеният от изтънчения етикет представител на простолудието биха били разтърсени от великолепието на обстановката. Тъмnozелената мозайка на пода плавно преминаваше в меките маслиненни тонове на облицованите с коприна стени, прорязвани от ярките мълнии на устремените към високия таван малахитови колони. В специални лехи покрай стените цъфтеше гъст храсталак, създавайки в залата неповторим аромат от успокоителна свежест, а огромен полилей от планински кристал, подпомаган от многобройни свещници, заливаше помещението с ослепително ярка светлина. Кралският трон, елегантен, украсен с едри изумруди, се намираше на нисък подиум, а точно зад него, върху голям щит, изящно беше разперил криле танцуващ жерав — гербът на Великия дом Люд.

Тронната зала правеше впечатление, не би могла да не прави, но гостите, събрали се днес, бяха постоянни присъстващи на кралските приеми и, разбира се, забелязаха отсъствието на онази лека атмосфера на необузвано и безгрижно веселие, с която винаги се е отличавал Зеленият дом при управлението на кралица Всеслава. Пищността беше подчертано делнична, тържествеността — подчертано официална и дори лакейските усмивки — подчертано дежурни. Нейно Величество в непринудена форма даваше да се разбере, че събитието, заради което нейните поданици са се събрали в двореца, не е празник.

— А ако не е празник, то за какво е всичко това? — тихо промърмори под нос барон Светломир. — Текущите въпроси трябва да се решават в работна обстановка, кълна се в брадата на Спящия.

Баронът отдавна беше навлязъл в седемнайсетата си десетилетка и диалозите със самия себе си за него бяха по-скоро правило, макар че, от друга страна, никой не подлагаше на съмнение колосалния му опит и житейската му мъдрост. Обикновено в обкръжението на Светломир присъстваше някой от многобройните му внуци, който тактично прекъсваше владетеля на Измайловския домен, не позволявайки диалогът да прерасне в спор или — което беше съвсем недопустимо — в скандал. Но този път бяха допуснали в тронната зала само избрани лица и сподвижниците на Светломир, както и всички останали поканени, очакваха своите вождове в преддверието на двореца. След като изпи чаша шампанско, Светломир почувства необходимост от поживо общуване. Той напето засука побелелите си пухкави мустаци и се обърна към застаналия наблизо барон Святополк.

— Кръгът на поканените днес е удивително тесен, синко, не намираш ли?

Като по-млад от Светломир поне с половин век, Святополк съвсем не се обиди от толкова фамилиарното обръщение.

— Ако Нейно Величество се беше ограничила с поканването само на бароните, би ни се наложило дълго да се търсим един друг в тази зала. Признавам си, никога не съм мислел, че е толкова голяма.

Светломир недоволно поклати глава.

— Говори по-бавно, синко, изяждаш си думите.

Владетелят на Измайловския домен нямаше намерение да си признава, че просто не успява да следи хода на мислите на младия си събеседник.

— Съгласен съм с вас, бароне — изрече Святополк едва ли не сричка по сричка. — Толкова малоброен прием не е в стила на нашата кралица.

Младият барон се огледа. Поканените се чувстваха неуютно в обширната зала, предвидена за кралски приеми. Нямаше пищни свити, надуты виконти и префърцунени дами. Нямаше ги привичната суета и глъчка, гордите погледи и високопарните речи. Водачите на Великия дом Люд — осемте барони и осемте жрици на Зеления дом — се бяха разпръснали из великолепната зала и само рядко подхвърляха кратки фрази.

Святополк погледна с неудоволствие обикновените, закопчани догоре рокли на жриците и затвори очи. Кралските приеми винаги са празник. Дамите се състезават по пищност на тоалетите, бароните с важен вид пийват винце и поглеждат под око младите феи, на които строгите правила на вълшебниците от Зеления дом все още позволяват по-разголващо облекло. Според всеобщото мнение Всеслава, дори и след като беше станала жрица, бе останала по душа буйна и разкрепостена фея, което някои смятаха за недостатък, затова пък мнозина други — за много голямо предимство. На приемите феите са в центъра на вниманието. Около тях постоянно се навъртат дворянските младежи — виконти войводи и дори шумни рицари от Великия дом Чуд. От тяхната компания се разнася гръмък смях, винаги има в запас достатъчно дръзки епиграми и двусмислени шеги, а накрая младите лейтенанти чудове непременно се договарят за дуели с младите виконти людове. Вдясно, при малахитовите колони, обикновено се групират пришълците от Тъмния двор: солидните шаси с дълги тъмносини облекла — мургави и дългоноси любители на хубавите коняци; хлевоустите ерлийци — родени лекари и големи чревоугодници; и най-накрая навите — високи, слаби, изучаващи с непроницаемо черните си очи чуждата за тях пищност. Никой не знае дали навите получават удоволствие от кралските приеми, но те винаги пристигат навреме, без нито веднъж да оскърбят с отказ честта на Зеления дом, строяват се близо до стената и започват да сипят комплименти и да опитват колекционерските вина. Странен е все пак този нав Сантяго...

Святополк се отърси от видението.

— Дочух, че по някаква причина Всеслава не е искала да свиква официално големия кралски съвет — мърмореше през това време Светломир. Старецът беше успял да обърне още една чаша шампанско и беше поруменял. — Затова са ни изпратили поименни покани за тази „аудиенция“. Какво мислиш за това, синко?

— Тя явно крие нещо.

— Кралица Всеслава винаги скрива нещо, но този път нейната потайност е за добро — отрони преминаващата покрай тях Ярослава, една от жриците на Зеления дом.

Тонът, с който беше произнесена думата „кралица“, не оставяше съмнения в нейното отношение към владетелката на Великия дом Люд. Мъжете се поклониха учтиво на високата жрица и се спогледаха.

— Тя явно е в течение — отбеляза Святополк.

— Жриците винаги са в течение, за разлика от нас, бароните — въздъхна Светломир. — Те просто си бършат с нас краката, кълна се в брадата на Спящия. Аз вече не мога дори да кихна в своя домен, без да поискам разрешение от тази... жрица. Девојката си е научила да ме учи какво да правя, кълна се в брадата на Спящия. Аз събирам данъци и аз...

— Не мисля, че всичко е чак толкова лошо, уважаеми Светломире — отбеляза разсъдливо младият барон. — В края на краищата мъжете от нашия род не владеят магията.

— Магия — изсумтя старецът. — Трябва да вземем пример от човите: никаква магия! И не си живеят лошо, кълна се в брадата на Спящия. Ако мъжете не владеят магията, значи, тя не е нужна!

— Разбира се, разбира се. — Святополк грижливо потърка изумруда върху баронската си верижка и реши да смени темата. — Между другото, не забелязахте ли известна опозиционност в гласа на уважаемата жрица Ярослава?

— И ти ли го забеляза, синко? — живо се отзова Светломир. — Мисля, че тя все още не може да преглътне кралските избори. Нали си спомняш, Ярослава също претендираше за трона.

— Но нали минаха вече две години.

— Какво от това, синко? — Светломир се усмихна многозначително. — Ярослава е убедена, че резултатите от изпитите са фалшифицирани, кълна се в брадата на Спящия.

— Сплетни — заяви със спокойна увереност приближилият се неочаквано барон Мечеслав. — Всеслава е по-млада и по-умна от Ярослава. Изборът на жриците беше напълно оправдан.

— Съгласен съм — закима Светломир. — Глупав слух. Не знам защо си спомних за него.

— Едва ли подобни разговори са от полза за Зеления дом. — Мечеслав погледна с присвити очи към застаналата наблизко групичка от жрици, сред които се открояваше високата фигура на Ярослава.

— Абсолютно вярно — наведе глава Святополк.

Всички знаеха за особените отношения между Нейно Величество и широкоплещестия владетел на домена Соколники, така че би било крайно неблагоприятно да се проявява неуважение към кралицата в присъствието на Мечеслав. Баронът се смяташе за най-добрия фехтовач във Великия дом Люд.

— За съжаление, кралицата има много завистници — обобщи Мечеслав.

— Цената на властта — потвърди Святополк. — Между другото, бароне, не знаете ли случайно за какво сме се събрали?

— Разбира се, че знам — запази самообладание Мечеслав, взирайки се в събеседника си с мътнозелените си очи. — Желаяйки да консолидира нацията, Нейно Величество е взела решение за увеличаване на данъците с една четвърт и оскъпяване на стойността на енергията от Кладенеца на дъждовете. Днес ще бъде съобщено официално за това.

Лицата на бароните рязко се изопнаха.

— Сериозно ли говорите?

— Това не може да бъде. Ние и без това едвам свързваме двата края!

— Никой не би предположил, съдейки по вида ви! — Доволен от оказания ефект, Мечеслав едва сдържаше кикота си. — Вижте ме мен — ето кой е изпаднал в нужда!

Бароните прехапаха устни. Доменът Соколники беше най-богатото владение на Зеления дом, но неговият владетел беше прочут с удивително небрежното си облекло. Ето и сега костюмът му беше доста посмачкан, а от скъпоценностите присъстваше само масивната златна гривна на дясната му китка. Мечеслав беше пренебрегнал дори баронската си верижка.

— Шегичките ви... — промърмори недоволно Светломир.

Мечеслав го потупа по рамото, но не успя да каже нищо; в залата влезе надут лакей.

Шумът утихна. След като изчака малко, лакеят важно огледа присъстващите и с гръмък, добре школуван глас провъзгласи:

— Нейно Величество кралицата на Зеления дом Всеслава!

Противно на очакванията на повечето присъстващи, Всеслава се появи не от главния вход, за да направи шествие през цялата зала, съпроводена от многобройните си дворцови дами и пажове, а излезе от малка, практически незабележима вратичка зад трона. Последва моментно объркване и едва след това бароните, съгласно етикета, се наведоха в дълбок поклон.

— Благодаря ви, че се отзовахте на поканата ми.

С махане на ръката Всеслава освободи лакея и остана със своите васали. Изправили се, бароните и жриците опулиха очи — за пръв път от възкачването си на престола кралицата изглеждаше толкова скромно, толкова приличаща на жрица. Обикновена тъмнозелена рокля, подчертаваща идеалната фигура на Всеслава и оставяща открити крехките ѝ рамене, изумрудена диадема и само един пръстен — това беше още по-необичайно, отколкото странната „аудиенция“. Обхванати от смътни предчувствия, присъстващите се скупчиха около трона.

— Мои верни поданици — започна Всеслава, която така и не беше заела законното си място, — новината, която искам да ви съобщя, е достойна за свикването на големия кралски съвет. Но след като обсъдих всички нюанси с някои от жриците на Зеления дом, реших да се отклоня от приетите правила с цел запазване на тайна. Всеки от вас, мои храбри барони, е получил поименна покана за аудиенция. В своите домени ще кажете, че е ставало въпрос за промяна в данъчната политика на короната.

— Както желае Ваше Величество — покорно склониха глави изгарящите от любопитство присъстващи.

Всеслава се приближи към трона и обърната в профил към залата, леко прокара ръка по тапицирания със зелено кадифе подлакътник.

— Властта — изрече замислено тя — е могъщество. Помним ли ние какво означава това? Времената на истинското величие на Зеления

дом отдавна са отминали. Много векове има, откакто нашата империя е управлявала този свят и сянката на жеравните криле е лежала върху цялото му пространство. Сега ние сме принудени да се гушим в този мъничък град, да съжителстваме с дребни раси, да обсъждаме с други неудачници незначителни проблеми, да делим с тях жалките трохи, които достигат до нас, и да се спотайваме, криейки истинската си същност. Животът ни се е превърнал в безсмислено суетене. Живеем само колкото да се каже, че живеем. Всяка сутрин посрещаме слънцето като тъпи фермери: с благодарност и покорност към съдбата, и всеки изминал ден нашите деца си спомнят все по-малко за величието на своята раса. Появяват се все повече и повече мелези. Ние се израждаме.

Бароните се притесниха. Кралицата за пръв път повдигаше толкова сериозен въпрос. От времето на последната война между Великите домове бяха минали вече няколко години, нима отново?

— Помнете ми думите, тепърва ще им дадем да се разберат на тези негодници, кълна се в брадата на Спящия! — заяви радостно поруменелият от изпитото Светломир и гръмко извика: — Води ни, кралице! С теб сме!

— С какво можем да се гордеем? — продължаваше през това време Всеслава. — Какво ни очаква? Какво ще оставим на децата си?

Явно война! Бароните започнаха да се споглеждат крадешком.

Война? Но с кого? С Тъмния двор? Едва ли. Всеслава е млада жена, но не и побъркана. Отново с чудовете?

— Време е да установим в Тайния град нашите правила! — не се успокояваше Светломир. — Кълна се в брадата на Спящия, щастлив съм, че доживях до този ден.

Святополк, на когото му беше омръзнало да удържа разпасалия се старец, безмълвно допи затоплилото се шампанско. В предишната война неговият Перовски домен беше пострадал здравата от нашествията на рицарите и баронът не изгаряше от желание да се замесва в нова битка. Но той беше в явно малцинство, всички останали внимателно попиваха всяка дума на Всеслава.

— Аз не ви призовавам към война!

През залата премина въздишка на разочарование. Кралицата се усмихна.

— Засега. Призовавам ви да си спомните старото предсказание, направено преди осем хиляди години.

Преди осем хиляди години кралица Изара, последната владетелка на великата империя Люд и най-великата сред жриците в историята на Зеления дом, предчувствайки надвисналия упадък, беше събрала всичките си сили за заклинанието Велико пророчество. Последното и най-силно заклинание в живота ѝ.

Всеслава вирна глава и със затворени очи цитира:

— „И ще настане време, когато от мрака на разрухата ще блесне лъч надежда за някога великия род; ще се роди мъж, превъзхождащ жените в магията, и името му ще бъде Вестителя. Велика ще бъде силата на Вестителя, никой няма да може да се сравнява с него нито в магията, нито във вещерството, нито в черната магия, нито в бялата, нито в магията на огъня, въздуха, водата или земята. И няма да има врагове, достойни за него. Велик император ще стане Вестителя и ще управлява два века без една година, и след управлението му Люд ще управлява света, докато не се пробуди Спящия.“

Кралицата замълча и отвори очите си.

— Преди тринайсет години Вестителя се роди.

В залата се разнесоха викове. Ярослава гордо се изпъна, в очите ѝ заигра тържествуващо пламъче. Светломир избърса потеклите сълзи.

— Най-накрая мъж магьосник, кълна се в брадата на Спящия, мъж! Войната приближава! Да живее Великият дом Люд!

— Смърт на враговете на Зеления дом!

— Война!

— Да живее Вестителя!

Кралицата се олюля, яростта на бароните я ужаси.

Вратичката зад трона отново се отвори и в залата пристъпи слабичък юноша, облечен в обикновена зелена риза до коленете и панталони, напъхани в къси ботуши. Дългите светли коси на момчето бяха обхванати от тънък златен обръч с едър изумруд.

В настаналата пълна тишина Вестителя се приближи към трона и бавно огледа присъстващите. Сърцето му биеше бавно и с всеки негов удар главите на властниците на Зеления дом се скланяха все по-ниско.

— Предсказанието на кралица Изара се сбъдна — обяви Всеслава. — Вестителя дойде!

ГЛАВА 1

„Пресконференцията в управлението на полицията потвърди най-лошите опасения на журналистите: поредицата от загадъчни убийства, разтърсили Москва, са дело на единствен манияк, който, с леката ръка на нашия хроникьор Карим Томба, беше наречен Вивисектора. Напомняме, че жертви на манияка стават предимно млади девойки...“

*(„Московски
комсомолец“)*

„Сензация на пазара за магически услуги! Вчера вечерта пресслужбата на Великия дом Чуд обяви за снижаване с десет процента на цената на енергията на Извора, нарушавайки по този начин достигнатата преди шест години договореност между Великите домове. Контролираните от Ордена магове вече са намалили стойността на крайната продукция, което свидетелства за това, че акцията е била грижливо планирана и насочена към преразпределяне на ключов пазар на Тайния град. Останалите Велики домове запазват мълчание, но ние сме убедени, че дъмпинговата политика на чуловете...“

(„Тиградком“)

* * *

*Замъкът, щабквартира на Великия дом Чуд
Москва, Вернадски проспект,
20 юли, вторник, 23:24*

Великият дом Чуд, или Орденът, както още наричаха този род, заемаше три стройни многоетажни блока, издържани в стил брежневски модерн. Разположени в самото начало на Вернадски, вдясно, ако се идва откъм Москва река, те като елегантни кули противостояха на масивните и безлики общински кутийки, построени от другата страна на проспекта. Високи и тънки, те изглеждаха като три огромни крайцера случайно влезли в малко търговско пристанище, а мощните сателитни антени и поддържаният външен вид само подчертаваха това сравнение.

Вътрешният живот на обитателите на Замъка беше надеждно защитен. Всеки инч от околната местност се контролираше чрез камери за наблюдение, високата стена и пищните корони на дърветата закриваха обширната вътрешна територия от външни погледи, а единствената порта откъм проспекта беше снабдена не с модни бариери, а с тежка стоманена плоча с изображението на застанал на задните си крака еднорог. Никой не знаеше какви други капани са приготвили за неканените гости гвардейците на великия магистър, но Франц дьо Гир, капитанът на гвардията, беше майстор на войната — водещ боен маг на Ордена — и си изкарваше добросъвестно хляба. Мрежите, сплетени от него около Замъка, бяха готови да разпознаят и да изтеглят енергия от всеки магьосник, приближил се към щабквартирата на чудовете с лоши намерения. Замъкът беше истинска крепост, готова да издържи както многодневна обсада, така и стремителен щурм. Винаги готова, въпреки действащото примирие между Домовете.

Церемонията на официалната среща беше издържана до най-дребните подробности.

Колите на гостите едва бяха пресекли проспект Ломоносов, когато тежката порта започна бавно да се отваря и малкият кортеж, състоящ се от снежнобяла кола на пътнопатрулната служба с включени светлини и два черни ролсройса с класически дизайн, без да намалява

скоростта, влезе във вътрешния двор. Тук колите се разделиха. Патрулката и един от ролсовете завиха надясно и се скриха в подземния гараж, а втората лимузина заобиколи плавно централната кула на Замъка и се спря на малко площадче пред широко мраморно стълбище, на което крайно рядък случай — Франц дьо Гир очакваше гостите.

Вляво от стълбата беше строен почетен караул от двацет гвардейци. По случай терзаещата града жега парадната униформа беше съществено облекчена: броните бяха заменени от червени куртки, украсени със златни изображения на застанал на задните си крака еднорог, а затворените шлемове — с позлатени каски, чиято украса от разноцветни пера се развяваше от лекия ветреца. Всичко останало си беше както обикновено: дантели, бричове, лъскави ботуши и прави кавалерийски саби. От другата страна на стълбището се развяваха щандартите на действащите ложи на Ордена: червено-синият на ложата на Мечовете, червено-черният на ложата на Драконите, червено-жълтият на ложата на Саламандрите, червено-зеленият на ложата на Хермелините и най-големият, яркочервен — щандартът на Великия дом Чуд. Тежките платове гордо се поклащаха в тишината на официалната среща, напомняйки за славната история на Ордена. А зад гърбовете на гвардейците и знаменосците площадчето беше плътно обкръжено от многобройни зяпачи, дошли от целия Замък да зърнат редките гости.

Колата едва се беше спряла, когато пажовете отвориха вратите, отстъпиха и се наведоха в нисък поклон.

Висок мъж с дълъг тъмносин шлифер с тънка златна бродерия на раменете бавно се измъкна от лимузината и тежко опирайки се на черния си жезъл, направи две ситни крачки към стълбището. Лицето на пришълеца беше скрито под ниско нахлупена качулка, китките на ръцете — под дългите ръкави на шлифера и на публиката ѝ остана да се задоволи само с дългурестата фигура на госта.

Външният вид на съветниците на Тъмния двор, висшите йерарси на Великия дом Нав, винаги си оставаше тайна.

От противоположната страна на колата излезе също толкова висок като съветника слаб мъж в костюм с великолепа кройка и скъпа вратовръзка. След като огледа внимателно посрещачите с черните си, дълбоко хлътнали очи, той с леко движение приглади безупречната си

прическа, заобиколи бързо ролса и зае мястото си зад гърба на своя спътник. През тълпата пробяга шепот — този нав, Сантяго, комисарят на Тъмния двор, беше недолюбван в Замъка. Той беше наказващата ръка на княза и по негова вина се беше пролял не един галон рицарска кръв.

След кратка пауза Франц дьо Гир леко се поклони.

— Великият магистър очаква посланиците на Тъмния двор!

Вътрешната наредба на Замъка до най-малките подробности отговаряше на вкуса на неговите собственици: груба каменна зидария, сводести каменни тавани, масивни дървени мебели, окачени по стените оръжия и гоблени... Липсваха само кучета и коне. Настенните светилници, стилизирани във формата на факли, само подчертаваха поразителната разлика между съвременния външен вид на сградата и нейния интериор.

След като се качиха на четвъртия етаж, гостите и придружителите им се озоваха в голямо, яркоосветено помещение, украсено с многобройни мраморни барелефи. Чудовете до самохвалство се гордееха със своята история, вследствие на което посетителите на тронната зала бяха принудени да се любуват на отдавна забравени подвизи на славни рицари. Между каменните картини се разполагаха подобаващи по размер щитове с гербовете на всички ложи на Великия дом, включително и онези, споменът за които беше изветрял от рижите глави на самите чудове. Най-големият щит, чийто герб изобразяваше изправен на задните си крака еднорог, висеше над трона. Тук един невъзмутим прошарен брадат мъж с украсена с едри рубини корона очакваше гостите.

Леонард дьо Сент Каре, велик магистър и майстор на майсторите.

Масивната фигура на владетеля на Чуд беше обгърната от пурпурна мантия, обшита с хермелин, в дясната си ръка държеше златен жезъл, а с лявата се опираше върху тежък двурък меч. Около трона се бяха разположили магистрите на ложите, по двама от всяка страна, а покрай стените — водачите на ложата на Майсторите, водещите магове на Ордена. Също както и великият магистър, чудовете бяха в класическото си облекло: наметала, камизоли, широки ремъци с огромни катарамии и церемониални кинжали. На фона на това

великолепие светската премяна на Сантяго не изглеждаше на място, но това едва ли притесняваше комисаря.

— Съветникът на Тъмния двор! — провъзгласи Франц дьо Гир и сам затвори тежката дъбова врата.

Навите се приближиха към трона, без да бързат, и се поклониха.

— Моят господар, князът на Тъмния двор, желае здраве на теб, велики магистре, и на целия благороден дом Чуд.

Гласът, разнасящ се изпод качулката, беше приглушен и леко съскащ.

— Благодаря — кимна Дьо Сент Каре, — но съм сигурен, че помолихте за аудиенция не за да ми пожелаете здраве. Каква работа ви доведе при Ордена?

Рицарите бяха прочути с уменията си веднага да пристъпват към работата. Посланикът на Тъмния двор помълча малко.

— Преди два дни князът посети Дегуинския оракул. Знаците, които се появиха в Огледалото на Нав, изискваха обяснения.

Сред чудовете пробяга шепот на удивление: владетелят на Тъмния двор крайно рядко се нуждаеше от чужди съвети.

— И какво откри Оракулът? — попита заинтригуваният Дьо Сент Каре.

— Причината, заставила княза да отиде в Дегунино, се заключава в това, че равновесието в Тайния град е нарушено. Равнището на магическа енергия в Изворите е нестабилно. Моят господар смята, че ти също си почувствал това.

Великият магистър бавно поклати глава.

— По повърхността на водата винаги ще има вълнение. Равнището на енергия никога не е било постоянно, а малката вълна още не е буря.

— Бурята идва след това и горко на онзи, който не се е подготвил.

— Князът иска да провери готовността на Ордена? — Буйните вежди на Дьо Сент Каре се събраха към основата на носа.

Рицарите зароптаха, впрочем не особено уверено. Предишния път, за да усмират разбунтувалите се нави, Чуд и Зеленият дом бяха принудени да обединят войските си и да нахлуят в сектора на Тъмния двор от две посоки. Обкръжените нави бяха седнали на масата за

преговори, но мнозина бяха убедени, че са го направили съвсем не заради страха от поражение.

— Вашата готовност се проверява от други — продължи съветникът, без да обръща внимание на заяжданията на чудовете. — В Тайния град се е появил много силен магьосник, който застрашава всички Велики домове.

— И се е взел отникъде? — поинтересува се великият магистър.

— Неговата поява се очакваше.

— И кой е той? — Дьо Сент Каре огледа залата с подигравателна усмивка. — Толкова опасен?

Рицарите се заусмихваха.

— Знаем само името му — Любомир.

— Любомир — повтори великият магистър. — Люд ли е? Или може би чов?

Чов магьосник! Рицарите охотно подкрепиха шегата на своя повелител и през залата премина лек смях.

— Люд. — Дори и посланикът на Тъмния двор да беше раздразнен от поведението на чудовете, то това изобщо не пролича.

— В Зеления дом само жените имат магически способности — отсече великият магистър. — Това го знаят дори децата.

— Фактът си остава факт: магьосникът е люд — отговори спокойно съветникът. — Наистина той е бил прокуден от Зеления дом и сега действа самостоятелно.

— Какво би могъл да направи магьосник, изгонен от семейството си — не издържа Антоан дьо Кулие, магистър на ложата на Драконите. — Без подкрепа, без библиотеката на Дома, без енергия. Остава му единствено да гледа на ръка или да отглежда авокадо.

— Получил е подкрепа в детството си, когато с образованието му са се занимавали най-добрите жрици на Зеления дом — обясни сухо навът, — това първо; второ, при неговите възможности няма да му е никакъв проблем да проникне в която и да е библиотека. Между другото, ние временно блокирахме нашето хранилище и препоръчвам вие да направите същото. Що се отнася до енергията, то според нашите оценки Любомир напълно контролира Извора на Зеления дом — Кладенеца на дъждовете — и черпи от него толкова енергия, колкото му е нужно.

— Това е нереално! — извика Нелсън Бард, магистър на ложата на Мечовете. — Само жриците имат достъп до Извора!

— Люд, притежаващ магически способности и имащ достъп до Кладенеца на дъждовете... — замислено провлачи Дьо Сент Каре, без да обръща внимание на най-младия магистър на Ордена. — Нима Вестителя?

— Ние мислим, че да. Огледалото на Нав, Дегуинският оракул и нашите аналитици са съгласни в едно: предсказанието на кралица Изара се е сбъднало и Вестителя е дошъл.

Такова подсилване на людовете предвещаваше голяма война между Великите домове. В залата настъпи тишина.

— Тогава защо той не е начело на Зеления дом?

— Ние смятаме, че кралица Всеслава, опитвайки се да запази своята власт, е решила да убие Вестителя и на него му се е наложило да избяга.

— Но той е можел просто да обяви за идването си и да свали кралицата.

— Ние не знам какво се е случило в Зеления дом и какво се случва в главата на този дегенерат — въздъхна съветникът. — Със сигурност ни е известно само това, че Вестителя е роден, но кралицата продължава да управлява людовете.

— Въпреки това — не се отказваше Бард, — ако той е прогонен, значи, вече не представлява опасност.

— Вестителя е дошъл, за да разруши съществуващия ред и да установи властта си над целия свят. Прогонен или не, той ще преследва тази цел, защото това е предопределението му. Той е реална заплаха за всички Велики домове и на първо място за Чуд.

— Защо за нас?

Посланикът сви рамене.

— За да се покори един Велик дом, е необходимо на първо място той да бъде лишен от Извор. Това ви е добре известно, както и на мен. Вестителя контролира Кладенеца на дъждовете, следователно следващата му цел е Картагенският амулет, Изворът на Ордена.

Навът безусловно беше прав. Умният противник не би пилял силите си в локални сблъсъци, а би нанесъл удар в самото сърце на Великия дом — в Извора, превръщайки бойните магове в безпомощни статисти и лишавайки Великия дом от основното му предимство във

войната. Само дете никой не знаеше откъде черпи енергията си Тъмният двор.

— Изглежда, вие сте уверени в своята безопасност — промърмори великият магистър.

— Не. Иначе нямаше да сме тук — отговори студено съветникът. — Ако на Вестителя му се удаде да сложи ръка върху Картагенския амулет, по-нататъшното развитие на събитията ще стане непредсказуемо. Решени сме да не допуснем това.

— Не се и съмнявам.

Повелителят на Ордена сложи жезъла настрана и се замисли, опрял двете си ръце върху меча. Всички разбираха, че навите са длъжни да преминат към основната цел на своето посещение, но Дьо Сент Каре съзнателно отлагаше този момент.

— Добре, но дори всичко, което ти каза, да е вярно и Вестителя наистина да е дошъл, да е взел под свой контрол Кладенеца на дъждовете и да планира да завладее Картагенския амулет, и при това той да е най-великият магьосник, появил се в Тайния град за последните осем хиляди години, дори всичко това да е вярно, той, така или иначе, няма да се справи сам. Всички ние знаем това.

— Той си има помощници. — Навът беше разбрал въпроса.

— Кой?

— Червените шапки.

Рицарите отново се заусмихваха. Червените шапки? Сган от покрайнините, приемаща в своето семейство мелези и дегенерати? В списъка с ранговете на Тайния град те заемаха едно от най-презрените места: веднага пред осовете плъхоловци и летовите хермафродити. Трудно е да се допусне, че може да съществува „по-добра“ компания, с която да тръгнеш да завладяваш света.

— А може би той е наел чови? — поинтересува се Бард.

— Червените шапки се стремят нагоре — отговори съветникът с менторски тон. — Те отдавна се смятат за онеправдани и не бива да бъдат подценявани.

— Слабаци!

— Затова пък са много. А ако ги възглави опитен магьосник, който не изпитва проблеми с енергията...

— Ще разкъсаме тези диваци на парчета!

— Червените шапки — разнесе се из залата гласът на великия магистър — са боклук под ботушите ни, недостоен за споменаване в Замъка. Ако Вестителя се е свързал с тях, то той сериозно е сбъркал; дори и най-силният фокусник не би могъл да превърне тази сган в армия.

Чудовете зашумяха одобрително, оценявайки шегата на своя водач. След като ги изчака да утихнат, старецът продължи:

— А сега да изслушаме предложението на княза.

Погледите на присъстващите се насочиха към съветника.

— Моят повелител, князът на Тъмния двор, ви моли да се отнесете най-сериозно към съобщените от нас сведения. Над Тайния град е надвиснала много сериозна заплаха, с която можем да се справим само ако обединим усилията си. — Навът направи пауза. — Князът предлага Картагенският амулет да бъде пренесен в Цитаделата.

Взрив от кикот заглуши последните думи на посланика. Смееха се всички: магистри, рицари и дори седналият на трона старец.

— Това е толкова смешно — промърмори Дьо Сент Каре, бършейки сълзите си, — че няма да обръщаме внимание на оскърбителния смисъл на твоето предложение, наве. Имаш ли да кажеш още нещо?

— Да. — Съветникът на Тъмния двор си оставаше невъзмутим. — Ще е по-лесно да се съхранява Амулетът в Цитаделата и той ще бъде охраняван непосредствено от вашите рицари. Те ще бъдат допуснати в щабквартирата на Тъмния двор в каквото и да е количество, посочено от вас. Ние ще поемем външната охрана и ще разчитаме, че Любомир няма да рискува да нападне Цитаделата. Амулетът е нужен на Вестителя и той ще го вземе от вас. Така каза Оракулът и вие не можете да отмените предсказанието.

Чудовете се спогледаха с недоумение: да вземе Амулета? Не е ли твърде много за някакъв си фокусник?

— Амулетът се съхранява в Замъка и ще се съхранява в него вечно. Ние сме способни да защитим нашите съкровища! — Гръмовният глас на великия магистър не оставяше съмнения, че решението е окончателно. Но неочаквано за всички Дьо Сент Каре се обърна към втория посланик, който стоеше скромно зад съветника и не беше отронил нито дума по време на аудиенцията. — Имаш ли нещо да кажеш, Сантяго?

Всички, освен съветника, се обърнаха към комисаря на Тъмния двор. Той леко се усмихна.

— Разочарован съм, но не и изненадан. Честно казано, предвиждах подобно развитие на събитията, но поне сме ви предупредили. Не си спомням някой да се е отказвал от помощ, предложена от нав. И никой не пренебрегва съветите на княза. Вие сте първият, Дьо Сент Каре, и всичко, което ще се случи по-нататък, ще тежи на вашата съвест.

Навите се поклониха и с достойнство напуснаха залата.

* * *

*Резиденцията на Вестителя
Москва, улица „Нови Арбат“,
21 юли, сряда, 00:46*

Градът спеше. Обезсилената от жегата Москва с наслада се беше потопила в прохладата на нощта, застиналите ѝ улици набираха сила пред новия ден, пред новата битка с безпощадното лятно слънце.

Полунощната тишина на Вернадския проспект се наруши от тихо бучене. Масивните порти на Замъка бавно се разтвориха и на сънната улица излезе автомобилен кортеж. Снежнбялата патрулка и двете черни лимузини бързо набраха скорост и се понесоха към центъра. Посланиците на Тъмния двор се връщаха в Цитаделата.

Изображението на отдалечаващите се коли потрепна и загуби яснота. Магьосникът рязко махна с ръка над тънката порцеланова чинийка, на чиято повърхност едва се различаваше слой вода, и уморено отметна от челото си непослушните бели коси. Картината затрептя и съвсем се изгуби.

— Безсмислено е да се гледа по-нататък — промърмори Любомир, гледайки присъстващите с огромните си яркозелени очи. — Великият магистър не даде на навите Картагенския амулет.

Присъстващите кимнаха, но премълчаха, очаквайки магьосникът да развие мисълта си.

Но Любомир не бързаше. Скръстил на гърдите си малките си, почти детски ръчички, той стана от креслото и бавно се разходи около огромната маса, отрупана с многобройни тонове, немити от отдавна колби, реторти и подозрителни на вид медни конструкции. Масата заемаше поне една трета от сводестата стая, слабо осветена от два кадящи факела. Магьосникът мина покрай полиците, отрупани с гърнета и гърненца с най-различни размери, чието съдържание, независимо че те бяха с капаци, придаваше на помещението паметния аромат на селска помийна яма. След като поброди няколко минути из владенията си, Любомир се върна в масивното кресло с висока резбована облегалка и след кратка пауза повтори:

— Великият магистър не даде Амулета на навите... Сабя, когато чу тези думи, трябваше да отмениш нападението над кортежа.

— Да, Любомире, извинявай — сепна се фюрерът на клана на Гнилочите, измъкна от джоба си мобилен телефон и с трескава бързина набра номер. — Не пипайте кортежа... Казах, не пипайте... Не стреляйте... Накратко, омитайте се оттам, че ще ви откъсна главите, тъпанари!

Сабята бързо губеше самообладание. Той единствен от всички предводители на Червените шапки беше получил ятагана на фюрер на клан в наследство от страховития си баща, а не го беше извоювал със зъби и нокти от съдбата, и с всички сили се стараяше да докаже, че е достоен за тази висока титла.

Двамата други присъстващи навъсено мълчаха.

Вляво от Сабята на ниско трикрако столче се беше разположил Секирата — най-младият и според всеобщото мнение най-тъпият от фюрерите. Той беше спечелил мястото си на лидер на втория по големина клан на Червените шапки — Щураците — благодарение на силно развития си инстинкт за самосъхранение и зверската жестокост, проявена по време на последните избори. Облечен, както и останалите фюрери, с черно кожено елече и панталони, Щуракът се отличаваше с изобилие от татуировки върху голите си мускулести ръце и висок за Червените шапки ръст. Секирата беше мелез, наполовина шас, което автоматично го правеше нежелан във всяка една общност освен Червените шапки.

Трети беше Вариата — едноокият предводител на най-малобройния клан, Шебеците. Както обикновено, той се беше

настанил по-надалеч от останалите на масата и тихичко наблюдаваше случващото, поглаждайки татуираното върху лявата му скула изображение на магарешки бодил — фюрерския знак.

А магьосникът не го сдържаше на едно място. След като изчака да приключи разговорът на Сабята по телефона, той отново напусна креслото, приближи се до малкия мангал и протегна крехките си бледи ръце към въглените. Въпреки че дребната фигура на Любомир беше плътно омотана с тежка вълнена дреха, на него му беше студено.

— Великият магистър допусна грешка — тихо, полушепнешком произнесе най-накрая магьосникът. — Той трябваше да се вслуша в думите на навите и да укрие Амулета в Цитаделата.

— Горфост — промърмори Варията.

Фъфленето на Червените шапки се проявяваше най-силно при Шебеците.

— Да, мой еднооки приятелю — съгласи се Любомир. — Гордост и взаимно недоверие. Великите домове се отнасят с голямо подозрение един към друг, затова нашето мероприятие има доста добри шансове за успех. Два бързи удара и ще изтрием от лицето на Тайния град самото понятие „Велик дом“.

Магьосникът се затопли, бледото му лице леко порозовя, в очите му затрептя огън, гласът му укрепна. Фюрерите слушаха, очаровани. Червените шапки не разбираха много от магия, никога не бяха имали свой Извор, и размишленията на Любомир им изглеждаха като божествено откровение.

— Псор! — извика високо магьосникът.

Отвори се малка вратичка, губеца се сред многобройните рафтове, и в стаята безшумно влезе нисичък роб, облечен с обикновена бежова риза и панталони.

— Чай.

Робът безмълвно склони бръснатата си глава и се скри. Магьосникът никога не беше угощавал никого, но това не беше и необходимо — Секирата, възползвайки се от момента, отпи голяма глътка от малката си плоска манерка и доволно се оригна. Магьосникът не се смущаваше от пристрастието на Червените шапки към евтино уиски — без него мозъците им просто не можеха да функционират.

— Чудовете са безгрижни като деца — продължи Любомир. — Те са горди и — както ми се струва — силни. Да им се остави Картагенският амулет би било нечувана щедрост.

Магьосникът направи пауза и Червените шапки съобразително се засмяха.

— И тъй като Изворът не е напускал Замъка, нашата задача се опростява.

— Но сега те са префупрефени — отбеляза разсъдливо Вариата. Той разкопча кожената си жилетка и почеса покрития си с татуировки корем. — Те ще бѣфат нащрек.

— Отново си прав — призна Любомир, — но нима си мислиш, че чудовете са се отнесли сериозно към това предложение? Ордена е един от трите Велики дома! Те управляват живота на Тайния град! Какво сте вие за тях? Нищо! Измет! Вонята, разнасяща се от помийната яма!

— Е, ама защо вонята? — възмути се Сабята.

Гнилочите винаги се бяха гордели с това, че не миришат по същия начин като останалите Червени шапки. Ето и сега миризмата на фюрера надделяваше дори над миазмите на магьосническите отвари на Любомир.

— Магьосникът е прав, да се таковам в ухото! — намеси се в разговора Секирата. — Те не ни забелязват! Какво сме ние за тях? Безродни кучета!

— Не говори от името на всички! — незабавно отбеляза Сабята. — Моят род произхожда от самите Западни гори, поименно.

Очите на мелеза припламнаха с бесен огън.

— От маймуните ли?

Гнилочът скочи на крака.

— Сядай! — Магьосникът недоволно се озъби и вдигна ръка. — Държете се като деца, а после се чудите защо целият Таен град се присмива на вашето семейство.

— Извинявай, Любомире — промърмори Сабята.

Секирата безмълвно седна на столчето си и демонстративно се нацупи. Той беше син на жена от семейството на шасите и на четирима войници от клана на Щураците, позабавлявали се с клетницата преди трийсет години. Всички негови бащи били пребити от навите по молба на отмъстителните шаси, майката умряла при раждането и малкият

Секира бил даден на Червените шапки. В Тъмния двор не понасяха мелезите и фюрерът на Щураците дори не знаеше на кой род от семейството на шасите се пада роднина. Наследил от Тъмния двор отвратителен характер и подсилил го със сирашката си жестокост, Секирата беше успял да си проправи път до самия връх — да стане фюрер на клана — и сега почти открито претендираше за императорска титла. Той мразеше Гнилоча.

— И така, драги мои съратници, тъй като всичко върви по план, ще щурмуваме Замъка. Сабя, готов ли си?

Очите на Гнилоча запламтяха.

— Ще ги разкъсаме на парчета, Любомире, кълна се в ятагана си!

— Не се съмнявам, не се съмнявам. — Магъосникът присви очи. — Мероприятието трябва да се проведе преди пълнолунието, когато разположението на звездите ще ми позволи да събера максимум сили, за да напада Тъмния двор. В този момент Чуд и Зеленият дом вече не би трябвало да представляват заплаха за нас.

— Ще го направя! — Сабята размаха юмрука си със стиснатия в него телефон. — И тогава всички ще видят, че сред Червените шапки има достойни вождове!

Колегите на младия фюрер заръмжаха недоволно — възможното засилване на влиянието на Гнилочите явно никак не ги зарадва.

— Защо точно той? — промърмори Секирата. — Моите бойци ще разкъсат чудовете на парчета, да се таковам в ухото!

— Това не ти е да бомбардираш пивници! — усмихна се злобно Сабята. — Любомир избира най-добрите.

— Вече решихме, че Гнилочите ще се заемат с чудовете — подхвърли уморено магъосникът. Вечните разправии между фюрерите го довеждаха до тих бяс. — Ще напомня само, че сме в самото начало на пътя си и всеки клан тепърва ще получи възможност да се отличи.

Сабята се оригна в знак на съгласие.

— По-късно.

Магъосникът се намръщи. Смрадта на Гнилочите зашеметяваше дори него, свикналия с най-екзотични аромати.

Вратичката се отвори и Псор вкара в стаята мъничка масичка с чаша чай. Любомир изчака робът да напусне помещението, върна се в креслото си, взе в ръце чашата и отново заговори:

— Пълнолунието ще настъпи в сряда, двајсет и осми.

— Фа напафнем във вторник — предложи Варията, — или още по-фобре в сряфа през феня.

— Какфо, какфо? — подразни го Секирата.

Варията злобно го стрелна с единственото си око и се извърна.

— Денят отпада — подхвърли раздразнено магьосникът, — човите могат да ни попречат.

— Значи, в нощта срещу сряда — обобщи нетърпеливо Сабята.

— Също не става. — Любомир остави вече полупразната чаша и взе в ръка късия дървен жезъл, по който постоянно пробягваха зелени пламъчета. — Князът на Тъмния двор усеща приближаващите неприятности. Сигурен съм, че Сантяго е предложил на своя повелител да откраднат Амулета, но те ще се решат на това едва в последния момент.

— Не ми се иска да се сблъскам с навите в Замъка — призна си Гнилоча.

— Това ми намирисва на война между Великите домове — оживи се Секирата.

Щураците здравата бяха намазали по време на последния сблъсък, заставайки навреме на страната на Ордена. Варията изсумтя: той се беше наел да работи за Зеления дом и Шебеците едва бяха успели да се измъкнат по време на Измайловската касапница.

— Няма да има война — успокои магьосникът фюрерите. — Сантяго е твърде ловък в тези въпроси.

— Тъъ, Любомире — Сабята смутено потърка челото си, — ако навите защитават Замъка? Няма да ни дадат да вземем Амулета, нали?

— Аз усещам отрано приближаването на нави — отговори уверено младият маг. — Не се притеснявай, няма да те изпратя на безнадеждна мисия.

— Това е добре.

— Следователно щурмът трябва да се осъществи през нощта в понеделник срещу вторник.

— И разярените чуфове ще ни търсят фва фни — подхвърли мрачно Варията.

Любомир се усмихна. Той винаги беше ценял едноокия фюрер заради рядката му за Червена шапка разсъдливост.

— Разбира се, че ще ни търсят. Ще се наложи бойците да се пръснат из Тайния град и да се скрият, и нека да ги търсят! Времето ще работи за нас.

— Добре, ние умеем да се крием. — Сабята погледна с презрение към Вариата и се приближи към масата. — Аз тук вече измислих план за щурма, е, общо взето, кое и за какво...

Той измъкна изпод колана си зацапано листче хартия и грижливо го изглади върху коленете си.

— Нахлуваме неочаквано. Да! Неочакваността — това е най-важното. И избиваме всичките!

— Всичките? — попита недоверчиво магьосникът.

— Всичките! — потвърди Сабята, както винаги максималист. — Гвардията, прислугата, всички! Ти през това време се разправяш с маговете им. После спокойно прибираме плячката и си отиваме. Разбира се, за успеха на щурма ще трябва да ми се подчиняват и другите кланове, но това са вече подробности.

Секирата шумно се изсекна в дланта си и после я избърса в кожените си панталони.

— Виждам, че здравата си поработил по този въпрос. — Любомир гнусливо изгледа под око лежащия пред него чертеж. — Някой иска ли да се изкаже?

— Аз — нададе глас Секирата, който току-що се беше изсекнал. — Няма да дам своите момчета на това мамино синче, да се таковам в ухото!

На Щурака му тежеше забраната за междуособици, която им беше наложил Любомир.

— Ще отговаряш за „маминото синче“, кръчмарска твар! — изрева Сабята, посягайки по навик към бойния си колан, но веднага отдръпна ръката си — магьосникът беше забранил да се внася оръжие в покоите му.

— Изглежда, с тази точка всичко е ясно — въздъхна Любомир. — Вария, искаше да кажеш нещо ли?

— Струва ми се — предпазливо се изкашля едноокият, — че фаже обефинени, няма фа можем фа превземем Замъка.

— Браво. — Магьосникът се протегна. — Прякото нападение срещу Велик дом е обречено, колкото и бойци да изпратим. Маговете на Ордена и подготвените от тях воители ще ни разбият на пух и прах.

Затова целта на нападението ни е Изворът. Разбра ли, Сабя? Не грабеж и убийства, а завладяването на Картагенския амулет. За трофеи ще мислим по-късно — без Извора си чудовете ще прекратят съпротивата след ден-два и тогава ще отидем и ще си вземем всичко, каквото ни хареса.

— И ще ги избием всичките.

— Това вече както искаш.

— А Тъмният фвор? — Варията се беше подготвил добре за разговора.

— След като извадим от играта чудовете, ще атакуваме Цитаделата в същото това пълнолуние!

— И ще победим?

Любомир се обърна рязко към обадилия се — Секирата.

— А ти как мислиш?

Щуракът почувства, че пропада. Погледът на огромните яркозелени очи на магьосника буквално го беше приковал към столчето.

— Аз не се сссъмнявам...

— Благодаря. — Магьосникът прехвърли погледа си към Гнилоча. — Какво още има в твоя план?

— Ами, ако няма да убиваме всичките — Гнилочът смръщи чело и започна да шари с пръст по хартията, — тогава така: нахлуваме в Замъка, основните ни сили удържат чудовете, а малка група си пробива път към съкровищницата. Там има три сейфови врати, всяка от тях ще ни отнеме по шест минути, общо осемнайсет. Момчетата ми ще издържат толкова.

— Много по-добре, приятелю, много по-добре! — Магьосникът се наведе над масата. — Само дето Амулетът не е в съкровищницата...

След като изпрати Червените шапки, Любомир направи няколко безцелни обиколки из стаята, а после се спря наред сводестото помещение и започна бавно да се клати, заставайки ту на пръсти, ту на пети, като си подсвирваше под нос някакъв мотив. Очите на магьосника бяха полузатворени.

В стаята боязливо надзърна Псор.

— Господарю, може ли да разтребвам?

— Да. — Зает с мислите си, Любомир погледна през роба. — Струва ми се, че нищо не съм пропуснал.

Псор, свикнал със странностите на господаря си, тихо кимна и се притисна към стената, правейки път на магьосника да мине през вратата.

Втората половина на резиденцията се различаваше поразително от кабинета, в който Любомир беше приел Червените шапки. Голямата, ярко осветена с електричество стая беше превърната в зимна градина. В прозрачната вода на плитък басейн пъргаво плуваше пасаж от златни рибки. Цялото свободно пространство беше запълнено с растения. Храсталак с пищни розови цветя, палми, увили се лиани, бръшлян, скриващ каменните стени, и най-накрая, весело свирукащи птички във високо разположени клетки създаваха усещането за присъствие в истинска открита градина.

Любомир загреба с длан вода и жадно отпи. Днес беше важен ден. Всичко беше решено, планирано и оставаше само да се чака.

Той изтри устни с опакото на дланта си и потрепна: върху мраморния ръб на басейна лежеше огърлица с едри жълти мъниста.

— Пак ли? — Магьосникът прехапа до кръв устните си. — Не искам, не искам.

Притъмня му пред очите. Ръцете му започнаха тихо, неусетно да треперят. Той направи малка крачка встрани, но яркожълтото петно върху ръба го привличаше все по-силно и по-силно. Жадуващото кръв сърце на Вестителя се разтуптя бясно. Любомир знаеше какво ще последва и с всички сили се опитваше да отдалечи приближаващия момент.

Тялото му се сгърчи, карайки го да се превие на две и да издаде кратък, изпълнен с невероятна болка вик.

Вратичката безшумно се отвори и Псор успя да види как Любомир с неуверена походка се насочва към тясната вита стълба, водеща някъде надолу.

В дясната си ръка той стискаше яркожълтата огърлица.

* * *

Москва, 69-и километър, МОАП^[1],

21 юли, сряда, 07:03

Когато черната волга, собственост на отдела за специални разследвания, се спря край пътя, Корнилов, който както обикновено седеше на задната седалка, щракна, без да бърза, със запалката, запали цигара, дръпна си. Както всяка друга „сова“, той мразеше ранните сутрешни ставания и през целия път до местопроизшествието дремеше, като главата му непрекъснато клюмаше върху гърдите.

Палич, постоянният шофьор на майора, изключи двигателя, облегна се назад в седалката и отвори вчерашния брой на „Спорт-Експрес“. А седналият до шофьора младичък лейтенант с грижливо изгладена униформа се завъртя нетърпеливо, очаквайки разпореждания, но когато видя сънените очи на Корнилов, се успокои и се притесни да се обади.

Бяха зачислили лейтенанта към Корнилов предишната вечер и майорът още не беше решил как да се отнася към подаръка си. От една страна, не достигаха хора, от друга — неговият отдел се занимаваше с най-нашумелите дела и той беше очаквал от ръководството съвсем различно попълнение.

Корнилов се намръщи. На последното съвещание при генерал Шведов районното ръководство подаде колективна жалба против пробирането на най-добрите следователи за Корниловия отдел. Пресичайки скандала, началникът на Московското управление лично избра първия му попаднал новак лейтенант и го изпрати на Корнилов. Сега това чудо се въртеше на предната седалка.

Цигарата бавно тлееше, изпълвайки купето с кълба дим. Корнилов си дръпна дълбоко и погледна към грижливо подстригания тил на лейтенанта.

— Васкин.

Младокът рязко се обърна.

— Да, господин майор?

Е, това можеше да се очаква.

— Първо, повече да не съм те видял в униформа.

— Тъй вярно, господин майор.

— Второ, никакви „господа майори“, това тук не ти е армията.

— А как да се обръщам към вас? — обърка се лейтенантът.

— Измисли нещо — проточи майорът с безразличие. — Нали ненапразно си учил в академията?

— Може ли „патроне“?

— Може — великодушно разреши Корнилов. — Палич!

— Слушам, Андрей Кирилович — реагира шофьорът, без да се откъсва от вестника.

— Когато приключим тук, ще откараш студента вкъщи, за да се преоблече.

— А вие?

— Шустов ще ме откара. — Корнилов кимна към застаналата малко по-напред черна „деветка“ на неговия заместник и отвори вратата. — Да вървим, студенте, да видим какво става тук.

— Да, патроне — промърмори обидено лейтенантът, измъквайки се от колата.

Обръщението „студенте“, взето на въоръжение от майора, не му харесваше и той си даде дума, че непременно ще протестира против него.

Изобщо Васкин мислеше, че здравата му е провървяло: смяташе се за невъзможно да се попадне „от чиновете“ право при самия Корнилов, в отдела за специални разследвания на градското полицейско управление. В академията смятаха Андрей Корнилов за жива легенда, а и не само в академията. В страната нямаше нито един полицай, който да не е чувал за майора. Нито едно неразкрито дело за четирите години на съществуване на отдела и златната значка, връчена лично от президента, говореха сами за себе си.

Въображението на Васкин рисуваше мъжествения образ на харизматичния герой от Московското полицейско управление: твърд съсредоточен поглед във внимателните очи, плътно стиснати устни, командирски глас, широки атлетични рамене, задължителният кобур под мишницата, а в него непременно... не, не макаров, разбира се, а нещо от рода на браунинг „хай пауър“.

Суровата действителност беше разсеяла този образ в дим.

Първото, което видя Васкин, когато се появи в отдела, беше точно кобурът. Празен, покрит с дебел слой прах, той висеше самотно на закачалката до вратата. Самият Корнилов се оказа кльоцав, сякаш изсушен човек, със скромен ръст, още по-скромно телосложение, в смачкан сив костюм. Редките коси с неопределен цвят бяха в лек

безпорядък, а вечно полузатворените очи гледаха към света, или поне към Васкин, с откровено безразличие. След като промърмори на лейтенанта двусмислен и нечленоразделен поздрав, Корнилов се понесе по някакви свои дела, като му нареди на прощаване „да се впише в колектива“. Владик се вписваше до края на работния ден, после си отиде вкъщи, а в шест сутринта беше вдигнат на крак от телефонен звън: майорът го взимаше със себе си на оглед.

Местопрестъплението беше заобиколено с ярко полицейско заграждение и колите на пристигналите — патрулният джип, волгата на Корнилов, „деветката“ на Шустов, фургонът на експертите и пристигналата последна районна катафалка — бяха останали извън пределите му. Отдолу, под склона, гъмжеше от хора, но Корнилов го мързеше да се спуска. Той бавно смачка угарката от цигарата си и съпроводен от верния Васкин, се приближи до патрулните, флегматично примижал към жълто-белия джип под утринното слънце.

— Вие ли намерихте тялото? — разсеяно се поинтересува Корнилов, шарейки по джобовете си в търсене на слънчеви очила.

— Тъй вярно! — докладва по устав изпълнелият се като струна сержант.

Андрей поклати глава с разбиране. Откакто беше хванал Саня Пушкин, и не просто го беше хванал, но и го беше изпратил на доживотна каторга за предумишлено убийство, авторитетът му в полицията беше достигнал облачни висоти.

— Отпуснете се, сержант. — Очилата бяха намерени и поставени на носа. — Кога стана това?

— В пет и трийсет и четири сутринта получихме съобщение, че в канавката има странен предмет. — Предложението към сержанта да се отпусне не му беше подействало. — Пристигнахме след десет минути и незабавно ви повикахме.

— Разгръщахте ли вързопа?

— Не.

— А защо решихте, че това е работа на Вивисектора?

— Ами... — Полицаяте се спогледаха. — Белият плат, господин майор. Получихме инструкция, че в случай на намиране на труп,

загърнат в бял плат, трябва незабавно да повикаме отдела за специални разследвания.

— И нищо да не пипаме — добави вторият патрулен.

— Ясно. — Майорът отмести поглед към постройките, накацали на хълма. — Това Митино ли е?

— Тъй вярно.

Безбройните прозорци на многоетажните сгради блестяха весело под лъчите на утринното слънце.

— Околовръстният е добре осветен — провлачи Корнилов след кратък размисъл, — от прозорците може да са видели спрялата кола.

— През нощта? — осмели се да напомни Васкин.

— Понякога се случват чудеса — сви рамене майорът. — Ти досети ли се вече каква ще бъде първата ти задача?

— Досетих се — въздъхна жално лейтенантът.

— Обиколи всички апартаменти и се поинтересувай не е ли виждал някой кола, спряла на това място тази нощ. Утре ще ми доложиш.

След като уреди Васкин с работа, Корнилов незабавно загуби интерес към него и се обърна към изкачващия се по склона дебелак с мокра от пот каубойска риза и широки дънки.

— Добро утро, Сергей.

— Добро утро, Кирилич. — Дебелакът стисна подадената му ръка и кимна към угнетения лейтенант. — Кой е този с теб?

— Нашият нов колега.

— Капитан Шустов, може просто Сергей.

— Владислав Васкин, Владик.

Масивната лапа на дебелака стисна до болка дланта на лейтенанта.

— Много ми е приятно. — Шустов се обърна към майора. — Отново е той, Кирилич. Отворихме вързопа — абсолютно същото; разрези с тънък, най-вероятно хирургически инструмент. Много прецизно. Вътрешните органи са изрязани.

— Жена?

— Да, както обикновено. Никакви документи. Снехме отпечатъци от пръстите, ще търсим в компютъра.

— Свидетелят?

— Нищо. Човекът спрял да се изпикае, видял вързопа и веднага се обади в полицията. Пуснах го.

— Трета жертва, Сергей — подхвърли Корнилов, — а той все така не се дъни.

— Умен е, кучето.

Полицаяте се отдалечиха малко встрани.

— Първата и втората бяха приходящи. — Шустов се почеса по тила. — Ако и тя е такава, може да говорим за почерк.

— Да работи чрез гарите? — Андрей поклати глава. — Така никога няма да го намерим. Трябва да има нещо, което ги свързва.

— Трябва — съгласи се капитанът. — Ще ни разкъсат заради този случай, Кирилич.

Андрей се усмихна.

— Паникьосваш ли се?

Никой не се учуди, когато случаят със серийния убиец Вивисектора беше даден на всяващия тих ужас сред московските престъпници отдел за специални разследвания. Служебното досие на Корнилов беше твърде чисто.

— Носят се слухове, че някои вече залагат в полза на Вивисектора.

Жизнерадостният дебелак беше свой човек в канцеларията на управлението и снабдяваше шефа си с изключително пресни и проверени клюки.

— Напомни ми фамилията им, когато се разправим с Вивисектора.

— Дадено. — Сергей кимна към пътя. — Имаме гости.

Откъм Волоколамското шосе към местопроизшествието бързо се приближаваха няколко шарени фургона.

— „Пътен патрул“, „Петровка 38“^[2], НТВ^[3] — определи на око капитанът. — Бързо са се ориентирали.

— Проклятие. — Корнилов свали очилата си. — Как изглеждат?

— Като герой.

— Тогава всичко е наред.

Андрей скри очилата си в джоба и търпеливо зачака репортерите. В началото на кариерата си той обикновено отказваше интервюта, смятайки появата на телевизионния екран за ненужна и безсмислена, но след като възглави отдела, беше принуден да преразгледа възгледите

си. Полицията трябва да се отчита пред данъкоплатците и немногословният Корнилов, образцово разкриващ по осем-десет гръмки дела годишно, стана любимият герой на телевизионните репортажи. Наистина след дълъг и сериозен разговор с генерал Шведов.

— Сергей — извика майорът към отдалечаващия се Шустов, — почакай ме, ще отидем заедно в управлението.

— О'кей.

Андрей се обърна към камерите.

— Господин Корнилов, това нова жертва на Вивисектора ли е?

— Не е изключено, ще мога да кажа с по-голяма сигурност след експертизата.

— Но нали тялото е загърнато в бял плат?

— Това нищо не значи.

— Какво смятате да предприемете?

— Да хвана онзи, който го е направил.

— Господин майор, ние знаем, че сте специалист по големите гангстерски групировки. Защо възложиха този случай на вас?

— Аз съм специалист по всякакви боклуци, независимо от това в какво са се специализирали тези боклуци. — Корнилов се усмихна. — Отделът за специални разследвания се занимава с най-важните случаи.

— Казват, че следващата ви мишена е Чембърлейн.

Цяла Москва мечтаеше майорът да хване този престъпник.

— Работя по този въпрос.

— Разследването на случая на Вивисектора няма ли да ви попречи да вкарате зад решетките Чембърлейн?

— Едва ли нещо ще ми попречи да го вкарам зад решетките. Освен ако той не умре.

— Носят се слухове, че Чембърлейн няма нищо против да се избави от вас.

— Прав му път — изкриви лице майорът. — Убийството на полицай все още не е донесло полза никому.

— Това ответна заплаха ли е?

— Заплаха? Аз разследвам случая на Вивисектора и ако нямате повече въпроси, е време да тръгвам.

Без да обръща внимание на протестите на репортерите, Корнилов ловко се плъзна към чакащата го „деветка“ и напусна

местопроизшествието.

- [1] Московски околвръстен автомобилен път. — Б.пр. ↑
- [2] Популярни телевизионни предавания. — Б.пр. ↑
- [3] Руски телевизионен канал. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

*Лектория на Политехническият музей
Москва, Стария площад,
21 юли, сряда, 20:12*

— Можеш ли поне да не хъркаш? — прошепна Люся и сръга Артъом с лакът в ребрата.

Ударът се получи доста болезнен, така че Артъом не просто се събуди, а няколко секунди отчаяно балансира върху стола, едва избягвайки унижителното размахване на ръце. След като успя да запази равновесие, той погледна с упрек към Люся (девойката не забеляза това), после оправи вратовръзката си и се огледа.

Беше му скучно. Артъом се беше оказал на лекцията изключително благодарение на Люся, новата му приятелка — голяма любителка на всичко непознато и загадъчно, съществуващо около нас. Хороскопите — китайски, японски, източни, цветни и останалите — ги беше минала още в детството. По-нататък Люся бе преживяла увлечения по народната медицина, екстрасенсите, врачките, предсказателите и филипинската медицина. После беше дошъл редът на НЛО. Домът на Люся се бе напълнил с подозрителни на вид фотографии с изображения на размазани на фона на небето насекоми, тя в захлас четеше мемоари за срещи с лелящи чинии, изучаваше анатомията на пришълците и съставяше графици за приземяванията им. В резултат на това девойката беше поискала от родителите си да финансират пътуването ѝ до някаква американска провинция, където, според слуховете, вече повече от петдесет години измъчват в лабораторни условия нашите братя по разум. Те бяха отказали и след като беше поревала демонстративно, Люся си бе намерила ново увлечение — древните цивилизации. Националната библиотека, интернет, списания — Люся търсеше жадно във всички източници на информация споменавания за загадъчни и непременно могъщи

племена от миналото, периодично засипвайки приятелите си с поредната доза открития.

Артъом се прозина, деликатно прикривайки устата си с длан, и се огледа. В аудиторията нямаше много народ, трийсетина души. Пикът на популярността на изнасящия лекцията професор явно беше отминал и сега сбирките му привличаха само най-съмнителните слушатели, повечето от които, подобно на раздърпаната стара мома на първия ред, грижливо конспектираха лекцията.

Артъом измъкна от джоба на самото си измачкана програмка. „Право на живот. Поредица от семинари. Ръководител — Лев Мойсеевич Серебрянц, професор.“ Деликатно се премълчаваше по какво именно е професор. Плешивият човечец зад катедрата напълно съответстваше на евтината и лошо отпечатана програма. Скромнен, малко протрит костюм, старомодни очила, не най-чистата риза... Но въодушевлението, промъкващо се в гласа на Серебрянц, накара Артъом да се заслуша.

— Асурите... Те са властвали непрекъснато хиляди години в света ни. Строили са най-прекрасните градове, реещи се под небесните сводове. В тяхната империя е процъфтявало изкуството, а магията е била въздигната в статуса на наука. Във вселената не е имало тайна, която да не е разгадана от асурите. Търсенето — това бил техният девиз. Асурите са оставили най-ярка следа в историята, споменаванията за тях се срещат повсеместно. За съжаление, в рамките на встъпителния семинар не мога да разкажа повече, но в следващите ни срещи ще изучим много подробно тази най-първа и най-загадъчна цивилизация на Земята.

Професорът направи пауза и поднесе към устните си чаша с вода.

— А какво е станало по-нататък? — попита очаровано старата мома.

— С кого?

— С асурите.

— Това, което е трябвало да стане — отговори философски утолилият жаждата си Серебрянц. — Появили се нови, по-млади раси, готови да се хвърлят в решителна битка за лидерството. Животът не

търпи статичността. Животът е движение, той е бушуваща стихия, той е новости, промени, страст, ако щете. Животът е благосклонен към онези, които се хвърлят напред, които посрещат всеки свой ден така, сякаш е последен...

Настъпи мелодраматична пауза. Лев Мойсеевич си го биваше в говоренето.

— Развитието на асурите спряло. Те престанали да се стремят към нещо и започнали все по-често да поглеждат назад, започнали да живеят в миналото: миналите победи, миналите достижения, миналото могъщество, а когато се спрещ, е много трудно да се заставиш отново да помръднеш от мястото си. Това се случва с всички раси, с всички империи. На света се появили навите — нова, жадуваща победи раса, и настъпила поредица от жестоки войни. Асурите се съпротивлявали отчаяно, но времето им било отминало. Под напора на навите се рушали крепости и градове, загивали армии и учени, изгаряли храмове и библиотеки. Навите мислели, че са изтребили всичките си врагове, но сбъркали. Асурите успели да издигнат Тайния град, където и отишли, отнасяйки със себе си главното си съкровище — знанията.

Слушателите трепетно попиваха думите на професора, в замъглените им очи се мяркаха отблясъци на жестоките пожарища, погубили великата цивилизация, а в ушите им ревяха бойни мамонти. На Артъом му се привидя нещо по-прозаично, подобно на „Последния ден на Помпей“.

Професорът се развихри.

— След като взели властта, навите основали своя империя — Тъмния двор — и властвали на Земята много векове, но времената продължавали да се променят. Новите раси се появявали една след друга и скоро Тъмният двор повторил съдбата на асурите, при това в буквален смисъл. Навите открили убежището на своите предшественици — Тайния град — и се скрили в него. На тяхно място дошла следващата раса, после още една, и още. Всички те имали възходи, времена на разцвет, но всички те, рано или късно, се озовавали в Тайния град. А после сме се появили ние, хората. Нашите предци провели ожесточена борба за правото да властват на Земята и повалили в прахта последните империи на не-хората.

— Оох! — въздъхна шумно старата мома.

Професорът се усети.

— Нещо се поувлякохме, драги мои. — Той отново отпи от водата и добродушно свали очилата. — Всичко това ще го разгледаме по-подробно на следващите занятия. Древна Гърция, Древен Рим, Атлантида. Именно тогава е била удържана ключовата победа, позволила на човечеството да извоюва господстваща позиция в света. Това са били годините на истинското ни величие, години на подвизи, които сега ни се струват митове.

— Окончателна ли е била победата? — поинтересува се слабичък очилатко, седнал при вратата. Той беше закъснял за началото на шоуто и сега трескаво стенографираше откровенията на Серебрянц.

— Не, разбира се! Получили сме възможност да си отдъхнем, но враговете ни не са се предали. Не-хората предприели следващия опит да възстановят влиянието си в Ранното средновековие. Поголовна неграмотност, непрекъснати войни — човечеството изживявало криза, и враговете ни решили да се възползват от това. Магията започнала да подменя науката, а античовешките култове — религията. Повсеместно се появявали вещици и магьосници и цели области се оказали под тяхна власт. Дяволската активност породила ответна реакция — Светата инквизиция, на която се удало, наистина с доста спорни методи, да реши проблема с прочистването на света. Не-хората претърпели поредното поражение, но отново не завинаги! На следващите семинари ще разгледаме документални свидетелства за вражеската дейност в наши дни. Навите, асурите и други не-хора тук! Те изчакват подходящия момент и ние трябва да сме готови за срещата с тях!!

Светата инквизиция. Артъом погледна със съчувствие към слушателите — те явно бяха закъснели с раждането си.

— Интересно, нали? — прошепна Люся.

— Разбира се, скъпа. — Не желаейки да обижда девойката, Артъом честно опули очи.

— Инквизицията е смятала, че не-хората са създадени от дявола и са се появили след хората — обади се отново очилаткото. — Това не се връзва с вашата теория.

Професорът изсипа в чашата останалата в каната вода и поклати глава в знак на несъгласие.

— Първо, Инквизицията е решавала конкретна задача — пречиствала е света от не-хората. На светите отци им се е налагало да

работят в обкръжението на необразовани хора, част от които се намирали под влиянието на вражеските сили. Естествено, че с цел привличането на масите на своя страна, са се използвали всякакви хипотези. Второ, когато инквизиторите са започвали да действат, те са разполагали с много малко информация за врага. Благодарение на усилията на не-хората е била унищожена Александрийската библиотека, съдържаща най-богатите сведения за ранните етапи на нашата борба за съществуване, изчезнала е библиотеката на Иван Грозни и множество други безценни трудове. Времената били тежки и Църквата формирала новия образ на врага от тези материали, които най-ясно съответствали на историческия момент. Но най-важното е — професорът отново отпи от водата, — че е била постигната поредната победа и човечеството извършило поредния скок напред.

— Поредна, но не и окончателна — уточни отново очилаткото.

— За съжаление, да.

— Как мислите, успели ли са древните цивилизации да спасят своите знания в хода на всички тези катаклизми?

Артъом моментално се обърна в търсене на източника на този приятен женски глас. Обаятелна брюнетка с огромни, ослепително сини очи и леко чип мъничък нос учтиво беше вдигнала тънката си ръка със стиснат в юмручето „Паркър“. Кокетната ѝ черна блузка оставяше открити изящните рамене и беше плътно прилепнала...

Артъом погледна под око към Люся.

— Какво? — попита Серебрянц.

— Има версия, че библиотеката на Иван Грозни не е нищо друго освен останките от имперското хранилище на асурите.

— За да отговоря на въпроса ви, трябва първо да се намери тази библиотека — отбеляза професорът. — Аз, разбира се, се занимавам и с това, но главната цел на моите изследвания лежи в малко по-друга плоскост.

— Много жалко — въздъхна разочаровано брюнетката.

— Но къде се крият тези не-хора? — прошепна старата мома — тя явно нямаше търпение да разпали първата клада. — Ако победата не е била окончателна, значи, те все още са сред нас!

Останки от библиотеки, останки от инквизитори — на Артъом му стана тъжно. Самотните възрастни жени с маниерите на нисши офицери от НКВД не го вдъхновяваха.

— Разбира се, че са сред нас — кимна Серебрянц. — Въз основа на фактите, които ми станаха известни, имам пълно основание да заявя, че Тайният град съществува! И в него се крият останките от всички раси, някога населявали Земята.

— Но защо не-хората не се разпръснат из цялата планета?

— Когато са сами, са доста уязвими. Само обединението би могло да им помогне да се спасят.

— И къде е този град? — не издържа старата мома.

— Или поне руините му? — възкликна Люся.

— Защо пък руините? — усмихна се благосклонно Лев Мойсеевич. — Ние знаем къде се намира той.

— Къде?

— На територията на съвременна Москва!

Публиката мълчеше, потресена. Всички погледи бяха устремени към смелия Серебрянц, току-що населил столицата на Русия с множество могъщи същества. А Артъом се възползва от паузата, за да направи две неща: незабележимо да се прозине и да потърси с поглед очарователната брюнетка. За негово огромно съжаление тя вече се промъкваше към изхода. Сензационното за останалите изявление на професора явно не й беше направило никакво впечатление.

Този Серебрянц не знае нищо.

Яна прибра бележника си и усещайки върху себе си внимателния поглед на симпатичния младеж, съпровождащ червенокосата гъска, започна предпазливо да се промъква към изхода. Отдавна беше свикнала с вниманието от страна на мъжете, но продължаваше да смята, че то непременно трябва да бъде възнаградено. Затова, преди да напусне помещението, Яна се обърна и леко се усмихна на непознатия, който в отговор радостно се озъби. А девойката, след като излезе в коридора, се намръщи.

Нищо не беше наред: хем беше изгубила време, хем не беше узнала нищо ново.

Яна имаше всички основания да бъде недоволна от себе си. Вместо да се занимава с нормални договори, способни да й донесат реални пари, тя отново беше подгонила дивото. Макар и доста привлекателно.

Да се намери библиотеката на асурите, или както още я наричаха библиотеката на Иван Грозни, беше несбъдната мечта на целия Таен град. Великите домове гарантираха на щастливеца всякакви награди, а тяхното тълкуване на думата „всякакви“ имаше само едно значение. Подобна награда предизвикваше ентусиазъм дори в най-мързеливия чов и библиотеката се търсеше много грижливо. Градът беше претърсван нашир и дълж в течение на векове, всички внушаващи дори нищожно подозрение документи бяха изучени и проверени, подземията бяха обходени, свидетелите — разпитани, но никой не беше попаднал на следите на неуловимото съкровище, нито пък на асурите. С всеки изминал век надеждата да се намери библиотеката ставаше все по-призрачна, а източниците на информация — все по-примитивни. Лекцията на Серебрянец беше сред тях. Поредната вятър работа.

След като подхвърли на приближилия се служител на паркинга няколко монети, девойката се качи в „осмицата“ си, свали стъклото до долу, пускайки в нагрятата вътрешност на колата свежия вечерен въздух, и погледна часовника си. Безнадеждно закъсняваше. Срещата трябваше да започне след петнайсет минути, а пътят до „Сокол“ беше поне двайсет минути, ако не се броят задръстванията, и... Яна завъртя ключа в запалителя. Двигателят се изкашля неохотно, промърмори нещо нечленоразделно и утихна. Повторният опит за разбудяване на жигулата също не се увенча с успех, двигателят мълчеше. Девойката започна да се ядосва. Околният свят се беше смрачил и се бе опълчил срещу нея: безсмислени издирвания, безсмислени лекции, стара кола. Начинаещият наемник не можеше да разчита на много в Тайния град.

Яна извади козметиката си от дамската чанта, обърна към себе си огледалото за обратно виждане и започна бавно да се гримира.

До началото на срещата оставаха единайсет минути.

След като приведе в ред устните си, девойката небрежно прекара четчицата по скулите си, прибра козметиката обратно в чантичката, намести огледалото и отново завъртя ключа. Двигателят заработи и „осмицата“, тихо изскимтявайки, се понесе към „Лубянка“.

До началото на срещата оставаха девет минути.

* * *

*Ресторант „Максима пица“
Москва, Ленинградски проспект,
21 юли, сряда, 21:43*

— Кортес, според мен тя ни се подиграва — промърмори навъсено Лебед, поглеждайки часовника си. — Срещата трябваше да е започнала преди десет минути.

— Тя е жена, приятел, просто е длъжна да закъснява — отговори флегматично събеседникът му и отпи малка глътка вино. — Успокой се.

— Бясната Берта също е жена — не се съгласяваше Лебед, — а пристигаше на срещите шест минути по-рано.

— Това показва, че Яна не е бясна. — В кафявите очи на Кортес заиграха немирни пламъчета. — Да почакаме.

Лебед изсумтя недоволно и наля в чашата си нова доза портокалов сок — той не употребяваше алкохол.

— Май тя вече ти харесва.

— Съдейки по препоръките, тя е доста добре подготвена. По-добре от Берта.

— Затова пък Берта има четирийсет и два изпълнени договора.

— А Яна е млада и дръзка. Сигурен съм, че ще успеем да компенсираме липсата на опит у нея.

— Добре — предаде се Лебед. — Да го видим това чудо.

Мястото на срещата не беше избрано случайно и явно, много явно указваше кой е поръчителят.

„Максима пица“, малък италиански ресторант, се намиреше на някакви си стотина крачки от метростанция „Сокол“, в самия център на сектора на Тъмния двор. Яна знаеше, че навите винаги привличат наемници за своите операции, но още не ѝ се беше налагало да работи с тях. Обаче сега я бяха забелязали.

Когато излезе от колата, девойката хвърли бегъл поглед над издигащата се недалеч грамада на Цитаделата — щабквартирата на Великия дом Нав, — тихичко въздъхна, и уверено влезе в ресторанта.

— Добър вечер. Сама ли ще вечеряте? — Младеж, облечен във фирмената зелена блуза и черни панталони, се усмихна

професионално. — Мога да ви предложа масичка до прозореца...

— Би трябвало да ме очакват приятели. Двама.

— Те вече са тук — кимна младежът. — Моля, последвайте ме.

Кортес и Лебед бяха заели най-далечната масичка и се бяха притаили в полумрака на залата.

— Ще поръчвате ли?

— Не сега. — Девойката седна на предварително отместения стол. — Първо трябва да поговорим.

Младежът изчезна и Яна, без да бърза, огледа събеседниците си.

— Добър вечер.

— Ако успеем да се договорим — изрече тихо Кортес, — ще ти се наложи да станеш по-изрядна.

Девойката леко наведе глава.

— Все още не сме се договорили.

Мъжът се усмихна и Яна се поздрави за това, че е избрала правилна тактика.

Вдясно от Кортес на масата се мъдреше малка черна пирамидка с гравирана катерица на една от страните. Един страничен наблюдател би могъл да вземе пирамидата за какво ли не: ключодържател, дрънкулка, запалка в края на краищата; всъщност това беше защитен артефакт, талисман на Тъмния двор, номер едно в каталога „Средства за осигуряване на безопасни преговори“. Цялото околно пространство беше надеждно защитено срещу всякакво подслушване, техническо и магическо, и дори фразите, долитащи до съседните маси, изглеждаха като безсмислени дрънканици. Когато видя талисмана, Яна със съжаление констатира, че основният слух за Кортес се беше оказал лъжа — той не беше маг. Иначе би закрил масата с „кълбо тишина“ или дори „балдахин“, а не би се охарчил за скъп артефакт.

— Мислиш си, че няма да се справиш? — ехидно се поинтересува Лебед.

— Всичко ще зависи от условията. — Девойката небрежно сви рамене, със задоволство забелязвайки, че и този жест не е останал без внимание. Началото на разговора явно беше в нейна полза. — Доколкото знам, вие не се занимавате с прости договори.

— Те са твърде скучни — потвърди Кортес, облегна се назад в стола и отпи глътка вино. — И не са особено доходни.

Широкоплещестият, късо подстриган Кортес се смяташе за най-добрия наемник в Тайния град. Не бяха много онези, които можеха да си позволят да се възползват от услугите му, а Кортес отговаряше със съгласие на съвсем малка част от потенциалните работодатели. Беше огромен късмет да се работи с такъв специалист. Яна изчака Кортес да напълни чашата ѝ и попита:

— Всички знаят, че екипът ти е балансиран. Ти и Лебед. Никой в Тайния град не е чувал да сте вземали странични помощници.

— Това тревожи ли те?

— Притеснява ме. Или случаят е твърде сложен дори за вас, или планирате загуби.

— Ако планирах загуби, щях да намеря някой друг. В града има куп второкласни наемници. — Без да откъсва поглед от Яна, Кортес леко се усмихна.

Лекомислена блузка, изящна фигура, искрящи черни коси и очи. Живи сини очи. В тях нямаше умора както в очите на Бяската Берта. Кортес хареса Яна.

— Договорът наистина не е лек, но е доста доходен, досега не си се натъквала на такъв.

Лебед се усмихна. Девојката се изчерви, но не изгуби самообладание.

— Каква е моята роля?

— Нуждаем се от огнево прикритие. Във високо разположена точка ще спретнем уютно гнездо, а на теб ще ти се наложи малко да постреляш. Всичко е повече от безопасно.

— Тогава защо аз? В града е пълно с първокласни снайперисти. Дочух, че Лестър Валд е напуснал гвардията и заработва странично, а той е най-добрият от Хермелините.

— За съжаление, Лестър не е подходящ — меко я прекъсна Кортес. — Първо, той е чуд, второ, не можем да предвидим развитието на събитията и ни се иска да съберем разнополов екип. За всеки случай.

— В такъв случай изборът наистина не е голям. — Яна се почувства значително по-уверена. — Моят дял?

— Два пъти по-голям от обичайния ти хонорар.

— Тоест искаш да кажеш, че операцията е само два пъти по-опасна от обичайните ми договори? — бавно изрече девојката. —

Имах доста по-добро мнение за вас.

— И какво искаш?

— Равен дял.

— Може би все пак да вземем Бяската Берта? — не издържа Лебед.

— Може и да я вземем — съгласи се Кортес, без да сваля поглед от Яна. — Ако девойката не успее да обясни защо предявява толкова високи изисквания.

Въпреки че събеседниците ѝ се държаха по един и същи начин, Яна прекрасно разбираше кой тук взема решенията. Всичко в поведението на Кортес — в неговия маниер на говорене и в меките му, уверени движения — издаваше в него лидера, водача.

— На теб не са ти нужни неудачници — отговори студено Яна. — Ако са ти нужни помощници, готови да работят за копейки, тогава наеми Бяската. Само че можеш ли да се довериш напълно на такъв сътрудник?

— А мога ли да се доверя на теб?

— Въпросът трябва да се постави по друг начин. Днес тя не е успяла да проумее колко пари може да измъкне от вас, утре ще се замисли, а в другиден ще я купят вашите противници. На кого би се доверил повече: на професионалист, който грижливо е проучил всичко и съзнателно прави избора си, или на занаятчия, хвърлящ се лакомо подир всяко кокалче? Не ви плащат заради красивите ви очи и ако ви е нужен сътрудник, готов без никакви съмнения да свърши с вас всякаква работа, аз искам равен дял.

Наемниците помълчаха няколко секунди, без да свалят очи от девойката, после Кортес погледна въпросително към Лебед, който промърмори:

— Аз нямам нищо против.

Кортес се усмихна.

— Е, какво пък, убеди ни. Сега да опитаме и ние да убедим теб.

— Условията на договора стандартни ли са?

— По принцип, да. Авансът е петдесет процента, останалото — според резултатите. Разходите по операцията се поемат от поръчителя.

— Голям ли е кредитът?

— Неограничен.

— Неограничен? — Яна за пръв път се сблъскваше с подобно понятие.

— Абсолютно.

— И кой ти се доверява толкова много?

— Аз. — На масата седна висок чернокос мъж с елегантен бял костюм. — Здравейте, приятели.

Яна само кимна в отговор. До този момент тя беше виждала комисаря на Тъмния двор само три пъти отдалеч и дори не се беше и надявала да се запознае с един от най-добрите бойни магове на Тайния град.

— Доколкото разбрах, приключихте с формирането на екипа? — Навът погледна към Кортес.

— Точно така. Всички сме пред вас.

— Чудесно. — Проницателният поглед на черните очи се премести към девойката. — С вас не се познаваме. Сантяго.

— Яна.

— Много ми е приятно, Яна. — Очите на комисаря проблеснаха. — Доколкото знам, за пръв път сключвате сложен договор?

— Всичко все някога се случва за първи път.

— Съгласен съм.

„В него би било удобно да се стреля — помисли си неочаквано Яна. — Висок, спокоен, а и в този костюм. Прекрасна мишена.“

Помисли го и се усмихна вътрешно — никой не би могъл да се справи с нава чрез студено желязо. Където и да попадне куршумът, резултатът би бил един и същ: Сантяго ще полежи малко в изтичаща, гъста и черна като смола кръв, после ще превърже раните си, ще намери снайпериста неудачник и ще го изкорми. А куршумът може и да остане вътре — навите усвояват студеното желязо с голямо удоволствие, от това само стават по-силни. Виж, обсидианът е съвсем друга работа...

Комисарят се обърна към Кортес.

— Доверявам се на вашия избор. Ще подпишем ли договора незабавно?

— Да.

— Отлично. Договорът е сключен и вашият живот ще бъде залог за изпълнението му.

Това беше древна формула — наемникът поверяваше живота си на поръчителя и в случай на неуспех можеше и да не го получи обратно.

— Договорът е сключен — повтори Кортес — и нашият живот ще бъде залог за изпълнението му.

— Довиждане.

Сантяго се изправи и се понесе стремително към черния вход. Само трите черни пластмасови карти, оставени на масата, свидетелстваха, че изобщо се е появявал.

Наемниците помълчаха няколко секунди.

— Мда... — Яна взе една от картите и я повъртя в ръката си.

Банкова карта на Тъмния двор. Нима наистина беше неограничена?

— Мога ли да я взема?

— Разбира се. — Кортес извади портфейла си и сложи в него своята карта. — Може би да вечеряме? Тук предлагат възхитителна средиземноморска пица.

— С удоволствие. — Настроението на девойката се подобряваше с всяка изминала секунда. — Само че първо кажи — какво трябва да направим?

— Нищо свръхестествено — отговори Кортес, леко провлачвайки думите. — По време на приближаващото пълнолуние Червените шапки ще щурмуват Замъка. Те възнамеряват да похитят от чудовете Картагенския амулет. Нашата задача е да похитим от тях плячката и да я доставим на княза на Тъмния двор. — Гледайки шашардисаната Яна, наемникът широко се усмихна. — Както виждаш, нищо сложно.

* * *

*Москва, Садовое колцо,
21 юли, сряда, 21:43*

— И все пак какъв гадняр си! — изрече емоционално Люска. Тя продължаваше да гледа през прозореца.

— Дали не ме бъркаш с някого? — поинтересува се Артър, леко намалявайки скоростта.

Той не разбираше на какво се е обидила девойката и защо мълчеше, откакто беше свършила лекцията.

— Мислиш си, че не те видях как гледаше чернокосата кукла? За малко да си изкълчиш врата!

Как беше успяла да види?

— Люсенка, та това е просто гимнастика! Бях се схванал след съня и си раздвижвах главата!

— Женкар!

Артър осъзна, че е закъсал. Вечерта, и без това наполовина пропаднала заради безсмислената лекция, заплашваше да завърши за него с пълномащабни военни действия, а и със самотна нощувка в собствената му ергенска квартира.

— Люсенка, та това дори не е смешно! Като че ли си нямам друга работа, освен да зяпам някакви си там жени.

— Не трябваше да те взимам със себе си.

— А знаеш ли, че в края на лекцията се заинтригувах? — Артър рязко смени темата, показвайки напълно прилична имитация на ентузиазъм.

— Поне разбра ли за какво става въпрос?

— Разбира се! Само не разбрах как този Тайнствен град може да се намира на територията на Москва?

— Таен град — поправи го Люся.

— Добре, нека да е Таен, но жителите, постройките? А и Москва е само на осемстотин и петдесет години, а както разбрах, става въпрос за хилядолетия!

— В историята на възникването на Тайния град има твърде много бели петна. Кой го е създал? Защо именно тук? Напълно е възможно създателите на Тайния град съзнателно да са издигнали около себе си обикновено човешко селище. С конспиративни цели.

— И са успели да останат незабелязани?

— А защо трябва някой да ги забележи?

— Но нали те са различни? Със сигурност се отличават от нас.

— Разбира се, че се отличават.

— Ето, виждаш ли?

— А ти как ще успееш да узнаеш, че съседът ти има две сърца? И всичките му деца имат по две сърца? И изобщо — всичките му роднини?

— Лекарите биха узнали. Патологоанатомите.

— А ако лекарят също има две сърце? Или ако те си имат свои лекари?

— А при случайна смърт?

— Един-двама свидетели за сто години? Могат да ги подкупят или да ги обявят за ненормални. Или да ги убият.

— Е, добре. — Артъом помълча малко. — Расите са древни?

— Древни са — съгласи се Люся.

— Могъщи?

— Могъщи.

— Със сигурност не са бедни.

— Да, сигурно.

— Тогава защо не управляват света?

Стопроцентова логика. Артъом беше горд със себе си.

— Защо реши така? — усмихна се Люска.

— Не разбрах.

— Нали не знаеш колко сърца има директорът ти? Или президентът?

Артъом наистина не знаеше това.

— Някога ще узнаем всичко и ще ги изкараме на светло.

— А откъде е узнал за Тайния град Серебрянц?

— Може би той е един от случайните свидетели, които не са успели да купят? Освен това за толкова години не-хората не може да не са оставили следи. Слухове, клюки, непредпазливи постъпки. Ако се проучат внимателно летописите, може да се намерят много интересни неща. Лев Мойсеевич е свършил сериозна работа. И толкова увлекателна. Представи си — те са около нас! Не някъде там, в минал живот, а тук, сега! Това е толкова пленително!

— Но нали той няма реални доказателства? Само смътни факти.

— Засега — въздъхна девойката. — Защо спиращ?

— Ще купя вода. — Артъом паркира голфа до тротоара срещу малко магазинче. — Ти искаш ли нещо?

— Ледена близалка.

— Може би пица за вечеря?

— Имам с какво да те нахраня — въздъхна Люся и включи аудиосистемата. — Връщай се по-бързо.

Въпреки късния час в търговския пункт животът си кипеше. При тезгяха вдигаха шум купувачи си бира студенти. Когато Артъм влезе, те тъкмо пълнеха с бутилки втора раница. До тях стоеше млада симпатична дама, безуспешно опитваща се да предпази дъщеричката си от излишни сладости. Но прекрасното светлокосо създание, което вече държеше шоколадче, упорито протягаше ръка към карамел на клечка. Последен в редицата стоеше мрачен късокрак рокер с ботуши, черни кожени панталони, жилетка, разкопчана на гърдите, и яркочервена кърпа на главата.

„Интересно кой ли от тях има две сърца?“, усмихна се вътрешно Артъм.

През стъклото на витрината той видя как Люся се задълбочи в брошурата на професор Серебрянц. Много е хубаво да си имаш хоби. Артъм се прозя и премести поглед към застаналия пред него дребосък. Този също си имаше хоби. Шията, раменете и ръцете на рокера бяха покрити с такова количество чудновати татуировки, че от разноцветната смес от дракони, шарки и странни надписи му се премрежиха очите.

Дребосъкът усети, че го разглеждат. Известно време той се въртя нервно, а после бавно се обърна, измери Артъм със ситните си, сближени очи и недоволно се поинтересува:

— Какво, хареса ли ти, чов?

Той фъфлеше забавно — произнесе „какфо“ вместо „какво“.

— Любопитно — сви рамене Артъм. — Сам ли ги направи?

— Не сме в музея, чов, не зяпай! — Долната челюст на дребосъка рязко се издаде напред и рокерът доби вид на малък, породист булдог.

Артъм не обичаше кучетата.

С крайчеца на окото си той забеляза, че студентите си тръгват, а след тях, вдигнала на ръце разочарованото си дете, се изнесе и младата майка.

— Стесняваш ли се? Защо не си сложиш фередже?

Дребосъкът се приближи и огледа откровено оценяващо Артъм, който беше с една глава по-висок и една педя по-широк в раменете. Продавачката се въртеше около касата, очаквайки с тревога развитието

на събитията. Пръстите на рокера започнаха бавно да се свиват в юмруци.

— Дълъг език имаш, чов.

— Витя — със слаб глас извика продавачката, — ела тук.

Витя се оказа як товарач със зацапани шорти и разръфани сандали на бос крак. Той бавно излезе от склада, почесвайки с косматата си лапа големия си корем, и даде кратък съвет:

— Ако ще се биете — отвън.

Рокерът се замисли, изплю се на пода и реши да не възразява.

— Добре, чов, отпусни се. — Той се обърна към продавачката и тикна пръст в бутилка евтино уиски. — Ето това, два броя, задръж рестото.

— Напразно се държахте така — промърмори продавачката, когато дребосъкът излезе. — Опасно е.

— Тези с червените кърпи са съвсем побъркани — подкрепи я Витя. — Само дето не хапят.

— Добре де, ние също не сме деца. — Артъм подаде парите. — Бутилка кола и ледена близалка.

* * *

Южен форт,

щабквартирата на семейство Червените шапки

Москва, Бутово,

21 юли, сряда, 22:16

— Тези фва фни ще бъфат много тежки за нашия клан.

Варията огледа мрачно седналите около масата му уйбуи десетници и машинално потри татуировката на скулата си.

— Ще ни търсят чуфове и най-вероятно, навите. Ще ни търсят и ще ни убиват. Вашата зафаща е фа съхраните колкото може повече бойци. Ние не сме Гнилочите и не можем фа си позволим ненужни загуби.

— Разбрахме всичко, фюрер — изрази общото мнение един от десетниците. — Ще се скрием много добре.

— Фа се скриете не е достатъчно. Необходимо е напълно фа прекратите всякакви прифвижвания из графа. Фа се погрижете за запасите от вофа и храна. Фа не се забърквате в никакви сбивания и фа чакате моите инструкции. Никой, дори аз, не трябва фа знае къде се намира ефна или фруга фесетка. А вие няма фа знаете къде се намирам аз. Ако се наложи, сам ще ви намеря. Ясно?

— Да.

— Значи, това е всичко. Разкарайте се оттук!

Уйбуите вкупом се изнесоха в коридора.

След като изчака и последният от тях да затвори зад гърба си тежката скърцаща врата, Варията се надигна от дървеното, покрито с мечешка кожа кресло и се приближи до прозореца. Беше му неспокойно на душата.

Авантюрата, в която магьосникът беше забъркал Червените шапки, не му хареса от самото начало. Предпазливият Вария се боеше от открито противопоставяне на водещите семейства в Тайния град и се опитваше да уговори съплеменниците си да се опомнят. Но перспективата Червените шапки да се превърнат във Велик дом беше заслепила и Гнилочите, и Щураците. Подкоросвани от Любомир, те се бяха опълчили срещу Варията и ако се откажеше от участие в операцията, той би подписал смъртната си присъда. Винаги имаше предостатъчно уйбуи, претендиращи за мястото на фюрера. Едноокият въздъхна и отново потърка татуировката на скулата си. Изобщо не се знаеше какво ще се случи.

В малкия двор на Южния форт се суетяха Гнилочи. Варията не беше посветен в подробностите относно нападението над Замъка, но подготвителните работи бяха впечатляващи. Сабята готвеше за щурм всички бойци от клана. За напускане на щабквартирата се подготвяха три джипа, шест камиона и няколко мотоциклета. Пришпорвани от уйбуите, бойците товареха в тях последните запаси боеприпаси. Край портата стоеше командирската газела на Сабята и проблясваше с параболичните си антени. Този натъпкан с електроника фургон, предназначен за осигуряване на свръзка по време на битката, се беше появил в Южния форт преди седмица — бяха го задигнали от един от американските полигони. Сабята много се гордееше с този фургон и сега ръководеше бойците си, застанал на покрива. Младият фюрер сияеше.

— Скункс — процеди Варията.

Изскърца вратата. Варията рязко се обърна, машинално полагайки ръка върху дръжката на ятагана.

— Да поговорим? — В стаята предпазливо пристъпи Секирата.

— Влизай — кимна едноокият.

Щуракът внимателно затвори скърцащата врата, приближи се до масата и приседна на едно грубо столче. Варията, без да сваля ръка от ятагана си, се настани срещу него. Няколко секунди фюрерите се пронизваха взаимно с погледи.

— Може би да пийнем? — наруши мълчанието Секирата. — Все пак ще разговаряме.

Едноокият също усещаше нуждата да си накваси гърлото. Стараейки се да не изпуска Щурака от погледа си, той сложи на масата начената бутилка „Уокър“ и две зацапани чаши. На едната от тях се мъдреше отпечатък от пръста на някой от уйбуите.

Секирата се облиза одобрително, жадно сграбчи напълнената чаша и отпи.

— Добре — провлачи той и се усети. — За твое здраве!

Варията не отговори и също отпи. Развеселилият се Щурак забарабани с пръсти по масата.

— Гнилочът се надува като пуяк. За последно съм го виждал толкова щастлив, когато баща му опъна петалата.

— Ще вифим фали Сабята ще се рафва утре.

— Какво имаш предвид, да се таковам в ухото?

— Няма много желаещи фа щурмуват Замъка — усмихна се Варията. — Ти май не напираше особено фа изместиш Сабята за тази зафача?

— Не напирях — кимна Секирата.

— Защото разбираш, че фори Гнилочът фа отмъкне Амулета, неговият клан вече няма фа бѐфе най-многобройният. Рицарите ще се защитават отчаяно.

Щуракът се изсекна в дланта си и след като не намери нищо подходящо, изтри ръка в кожените си панталони.

— Винаги съм казвал, че от нас тримата ти си най-умният, да се таковам в ухото — събщи той. — Добре че ти се е паднал най-малкият клан.

— Затова съм толкова умен — промърмори едноокият.

— Ха... — изкикоти се Щуракът, но веднага стана сериозен. — Първо реших да изчакам, това правилно си го забелязал. Нека, мисля си, Сабята да повоюва, да му понамалеят бойците, а после ще видим кой кого. Кой ще отнесе Амулета на магьосника или на кого кланът му ще е по-голям.

— Сабята не е глупак.

— Тогава защо се натиска? — Секирата се наведе напред. — Едва днес загрех. Той със сигурност се е договорил с Любомир, че в замяна на Амулета ще получи главите ни и ще обедини семейството под своя власт.

— Любомир не би започнал межфуюсобици префи голямата война — възрази неуверено Варията.

— Готов ли си да заложиш на това? — попита подигравателно Секирата. — На Любомир не му дреме за нашите проблеми, да се таковам в ухото. След щурма Сабята така ще закъса, че няма да има мърдане. Всеки Велик дом би го окачил на въжето, те не обичат парвенютата. А на магьосника така му е добре: вместо трима фюрери — един, и то лоялен.

Варията се замисли. Секирата говореше разумни неща.

— И какво фа правим?

— Сабята не бива да отнася Амулета на Любомир. Ще го убием по пътя.

— Любомир ще ни откъсне главите.

— Какво, уплаши ли се? — презрително изкриви лице Секирата. — Всички вие, фъфляците, сте силни само на думи, да се таковам в ухото.

— Аз фа съм се уплашил? — възмути се Варията и протегна напред дясната си ръка, на безименния пръст на която проблесна разкошен пръстен с изумруд. — Вижфаш ли този пръстен? Вижфаш ли го? Когато фружината на барон Станислав, пофсилена от моите Шебеци, отби шестата пофреф атака на гварфията на великия магистър, право на полесражението, среф труповете и барутния фим, баронът ме прегърна, свали от пръста си пръстена и каза: „Вземи, Вария, ти си фостоен фа команфваш най-фобрата фружина на Великия фом Люф! — Варията избърса потта от челото си. — В тази битка изгубих окото си.“

Само последното твърдение беше истина. Когато гвардейците на великия магистър бяха погнали деморализираните дружини към Соколники, на Шебеците им се удаде да се измъкнат към Яуза. Там някъде Варията беше намерил умиращия Станислав, беше свалил от него всичко ценно и беше избягал, изоставяйки барона на произвола на съдбата. Едноокият беше продал голяма част от ограбеното, а пръстена беше запазил за спомен.

— Не ми говори врели-некипели! — отсече нетърпеливият Секира, който слушаше тази история вече за четвърти път. — С мен ли си, или не?

Варията осъзна, че Секирата се бои да действа сам — Любомир не би изтърпял от него подобно своеволие. Виж, ако против Гнилочите се изправят и двата клана, на магьосника ще му се наложи да се примири.

— Как ще го направим?

— Сабята има само няколко маршрута за оттегляне. — Сега Секирата почти шепнеше. — Ще ги покрием. Ще хвърлим жребии за това кой кои да поеме, а после ще разчитаме на късмета си. Щастливецът ще отнесе Амулета на магьосника.

— Съгласен съм. — Варията потърка скулата си. — Но виж какво, Щурак: ако вифя твои бойци край моята засафа — ще стрелям без префупрежфение.

— Добре, добре, стреляй.

Постигнал каквото искаше, Секирата, без да иска разрешение, наля остатъка от уискито в чашите и вдигна своята.

— За нашето удивително приятелство!

ГЛАВА 3

„... Вчера в Манежа беше открита нова изложба на знаменития художник и скулптор Алир Кумар. Сред гостите бяха забелязани известните...“

(„Профил“)

„... Според сведения от неофициални източници тези дни от военния полигон в Кубинка е бил похитен автофургон «Газела» с най-модерна система за управление, разработена по поръчка на Министерството на отбраната специално за улични размирици. Представителите на ФСБ не потвърждават, но и не опровергават тази информация, подчертавайки, че всички най-големи разузнавания в света са проявявали интерес към системата.“

*(„Московски
комсомолец“)*

„... След известно отсъствие в града отново се появи известният наемник Кортес. Вчера са го видели в клуб «Гуцера» в компанията на цяла група влиятелни шасове от рода Турчи...“

(„Тиграджком“)

** * **

Офисът на компанията „Помпено оборудване и съвременни багети“

*Москва, Вернадски проспект,
26 юли, понеделник, 23:24*

Зданието на бившия научноизследователски институт по градостроителство, намиращо се точно срещу Замъка, беше преоборудвано в модерен бизнесцентър. Навремето чудовете не бяха успели да противодействат на построяването на тази висока сграда до самата им централа и сега бяха принудени да наблюдават внимателно обитателите му. Седемдесет процента от акциите на бизнесцентъра принадлежаха на „Чуд Инкорпорейтид“ и всички фирми, разположени в нея, се подлагаха на най-грижлива проверка.

Тази седмица комендант на зданието беше Рик Бамбарда, стар опитен воин, боен маг клас „рицар отмъстител“, лейтенант от гвардията на великия магистър. Той посвещаваше повече от два часа на вечерния си обход.

Точно в двацет и един часа Рик излизаше от кабинета си, разположен на първия етаж, и съпровождан от мълчаливия капрал Греъм дьо Мар се изкачваше до последния етаж, пъхайки дългия си нос във всички кътчета на бизнесцентъра. Той не пропускаше нито един кабинет, нито един склад и искаше документите на всеки срещнат по пътя. Заядливостта на стария лейтенант беше всеизвестна и единствено Дьо Мар, флегматичен както всички останали от ложата на Драконите, можеше да издържи целия обход заедно с него.

— Защо тук все още не е почистено, Греъм? Предупреди ли ги?
— Лейтенантът гледаше възмутено покритата с неизсъхнала блажна боя врата на офиса на последния етаж. — Бизнесцентърът ни е солиден и не върви тук да се устройва бардак!

Дьо Мар погледна бележките си.

— Фирма „Помпено оборудване и съвременни багети“. Наели са помещението тази седмица.

— И все още ремонтират?! — възмути се Бамбарда.

Лейтенантът внимателно заобиколи оставената нахално на площадката мръсна кофа с остатъци от боя и натисна бутона на интеркома.

— Тук е комендантът на зданието, отворете!

След кратка пауза на площадката бавно излезе висок охранител с маратонки на бос крак, спортни шорти и разгащена зацапана тениска. Някъде от вътрешността на офиса истерично гърмеше телевизор. Рик се навъси.

— Кога приключвате ремонта?

— Не знам. — Младежът лениво се прозина. — Искате ли бира?

— Не искам. — Бамбарда го блъсна с рамо и влезе в офиса. — Превърнали сте бизнесцентъра в дявол знае какво.

Охранителят изхълца в знак на съгласие.

Огромното преддверие, на което явно му предстоеше да стане разкошна приемна, беше затрупано с многобройни подвижни стълби и кутии с боя. Миришеше на разтворители и шпаклована мазилка, наоколо бяха разхвърляни мръсни ръкавици, четки, парчета от тапети и други атрибути на активно провеждащ се ремонт. Беше очевидно, че стопаните на офиса са подхождали напълно сериозно към оформянето на новия си пристан.

— Така или иначе, още не са докарали багетите — сподели последните новини охранителят. — Разправят, че бразилските доставчици са объркали нещо там, така че собствениците не бързат.

— Бразилски?

— Фирмата е солидна.

— Да бе.

Бамбарда се насочи към вътрешността на офиса, леко изостаналият от него Греъм рязко ускори крачка и... За чест на капрал Дьо Мар трябва да се каже, че той не беше виновен за случилото се. Хитроумното скеле от тънки летви със сигурност щеше да се срути ако не от краката на Греъм, то от самия Рик или от охранителя.

— Внимавай!

Но беше късно. Греъм се спъна и кофата с яркочервена блажна боя се катурна върху новите, украсени с лъскави токи обувки на Рик. Дьо Мар се разтрепери.

— Извинявайте, лейтенанте, не исках...

— Заплес! — избухна Бамбарда.

Гъстата течност бавно се стичаше в чорапите му.

— Виноват! — изрева Дьо Мар, сграбчи парче мокет и се хвърли към обувките на началника си. — Всичко ще оправя!

— Махай се оттук!!

Най-накрая разстроеният Греъм излетя като куршум на стълбищната площадка, като пътом събори още една кутия с боя. Рик се обърна към охранителя.

— Аз...

— Вземете си разтворител — посъветва го онзи. — Тук има много.

Бамбарда безмълвно взе предложената му бутилка разтворител и се насочи към изхода, оставяйки след себе си яркочервени следи.

— Ще намина утре! Виж ги ти, решили да правят две седмици ремонт! Омазали целия бизнесцентър с боята си!

Ядното мърморене на лейтенанта продължи да се разнася, докато вратите на асансьора не се затвориха след него.

— Нашият приятел Бамбарда е крайно недоволен от проточилия се ремонт — съобщи гръмогласно Лебед, влизайки в стаята.

— Той едва не влезе тук — промърмори Кортес.

— Няма да влезе — изсумтя Лебед. — Утре случайно ще катурна върху него... е, например кофа с течни тапети. От скелето.

При мисълта за това наемникът се облиза. Той отговаряше за това охраната на бизнесцентъра да не проникне по-навътре от преддверието и се забавляваше, както можеше.

— Ще отида да нахвърлям плана. Ако има нещо, съм в стаята си.

Вътрешните помещения на бъдещия офис рязко се отличаваха от затрупаното със строителни отпадъци преддверие. Няколко удобни кресла, маса с телевизор и шкаф създаваха ако не уют, то поне усещането за обитаемо помещение. Един от складовете беше приспособен за кухня и из офиса се носеше аромат на току-що сварено кафе. Още три стаи, снабдени с меки дивани, играеха ролята на спални. Единственият недостатък беше отсъствието на баня, което предизвикваше справедливото възмущение на Яна, затова след кратък, но крайно емоционален скандал тя си издейства разрешението да се отлъчва от офиса за по три часа дневно.

Получил неограничен кредит за разходи, Кортес не се зае да издребнява и нае за фирмата „Помпено оборудване и съвременни багети“ целия последен етаж в бизнесцентъра. Фирмата беше съвсем истинска, регистрирана някъде на Каймановите острови и

предназначена специално за подобни цели. Помещението в бизнесцентъра беше освободено навреме от друга солидна фирма, контролирана от шасите. Сантяго уреди това. Височината на сградата позволяваше да се наблюдава практически цялата територия на Замъка, правейки позицията на наемниците максимално изгодна.

За няколко дни непрекъснати наблюдения Кортес изучи прекрасно обекта, системата му за охрана и всички „неочаквани“ ходове, които предприемат гвардейците против неканени гости. Действаха строго по разписание, както например в момента. Кортес прехвърли поглед на часовника: 23:23. Караулът на портата се беше сменил преди двацет и три минути и беше дошло време за допълнителния патрул. Наемникът погледна през прозореца и доволно изсумтя: портичката се отвори и двама червенокоси охранители тръгнаха бавно покрай високата стена на Замъка. За двацет и седем и половина минути те щяха да преодолеят периметъра и отново да стигнат до главната порта, където точно при появата им щеше да се отвори портичката. Пунктуалността на чудовете отдавна беше станала пословична и Червените шапки едва ли ги очакваха някакви изненади. Кортес изпрати с поглед гвардейците до ъгъла и се усмихна: макар всекидневната тъмночервена униформа на охранителите рязко да се отличаваше от пищната парадна униформа, чудовете все пак я бяха украсили с обилно количество лъскави токи и копчета, към които питаеха непреодолима страст.

Наемникът отново огледа Замъка, широкия проспект, бляскавата кутийка на кино „Звездно“ и се извърна от прозореца. Той намести кобура си на рамото и бавно се разходи из стаята. Въпреки солидното снаряжение движенията на наемника бяха плавни и меки.

23:30, сега трябваше да се появи Яна. Когато си спомни за девойката, наемникът отново се усмихна. Разсъдливата, спокойна Яна лесно намери общ език със сътрудниците си и дори Лебед, който в началото се отнасяше към нея с подозрение, смени гнева си със снизхождение и сега сам тренираше девойката в стрелба.

Входната врата изскърца, Кортес престана да се усмихва, приближи се до прозореца и взе в ръце бинокъла.

— Върнах се! — Яна се спря на вратата. — Кой е разлял боя в преддверието?

— Лебед. Избави ни от поредния обход. За утре планира кофа с течни тапети.

— Това ще бъде интересно — усмихна се Яна, настани се в едно от креслата и извади от чантата си шарено списание. — Ако няма нищо спешно, ще дочета статията.

— За какво е?

— Предимно за Вивисектора.

— Още ли не са го хванали?

— Не. Намерили са дванайсета жертва. — Девојката въздъхна. — Градът е в паника. Моите приятелки например просто се боят да излязат на улицата.

— Доколкото си спомням, той убива само приходящи жени.

— Девојки, Кортес, девојки. Най-младата е била на шестнайсет.

— Дори и да е така — прозина се в отговор наемникът. — Пак приятелките ти няма от какво да се боят.

— Когато видиш такова нещо — девојката му показа цветна снимка на жертвата, заемаща почти цялата колонка, — щеш, не щеш, ще се изплашиш.

— Анатоличен театър. — Кортес взе в ръка списанието и няколко секунди разглежда картинката.

Репортерът здравата се беше постарал. Той беше улучил момента, в който полицаите са разгърнали белия плат, загръщащ тялото, и беше успял да направи наистина шокиращи кадри. Жертвата беше разрязана с плашеща прецизност. Не беше останал нито един вътрешен орган, над който маниакът да не беше порботил с тънките си инструменти.

— Едва ли е било необходимо да се публикува такава снимка — произнесе присъдата си Кортес, връщайки списанието на девојката.

— Това е бизнес — сви рамене тя. — Нали трябва да вдигат тиража.

— В дадената ситуация тази снимка ще предизвика още една вълна ненужна паника. А как реагира полицията?

— Тук има интервю с Корнилов. — Яна прелисти няколко страници. — Да си го кажем направо, безрадостно.

— Корнилов, Корнилов... Позната фамилия.

— Майор Корнилов — напомни девојката — е началник на отдела за специални разследвания. Сецаш се, той хвана онези

момчета, които продаваха оръжие на шасите.

— Ааа... — Кортес потри челото си. — Този е упорит.

— Смятат го за най-добрия полицаи в страната.

— Надявам се, ненапрасно. — Наемникът погледна часовника си. — Повикай Лебед, моля те, негов ред е да дежури.

Девојката послушно стана от креслото.

Кортес взе от стола мобилния си телефон и бавно набра един номер.

— Аз съм. — Той се протегна. — Засега нищо не се случва... Чакай! — Наемникът се хвърли към прозореца. — Щурмът започна! Да, всичко е по плана! Ще се обадя пак. — Той прекъсна връзката. — Яна, Лебед! Тревога!

Чакането беше приключило.

— Яна, знаеш какво ни е нужно! — Кортес бързо надяна късо кожено яке. — Лебед, след мен!

Мъжете изскочиха от офиса, гръмко затръшвайки вратата. Яна се намръщи, надяна на главата си обръч с наушник и малък микрофон, закрепил за колана си предавателя и го включи.

— Кортес, чуваш ли ме? Проверка на свръзката.

— Всичко е наред! Какво става в Замъка?

— Нахлуха. — Яна поднесе бинокъла към очите си. — Битката се води в зданието.

Девојката отвори бутилка минерална вода и отпи няколко малки глътки.

* * *

*Замъкът, щабквартирата на Великия дом Чуд
Москва, Вернадски проспект,
26 юли, понеделник, 23:44*

Четирите пожарни камаза, изскочили на Вернадски откъм Ломоносовски, отнесоха масивните порти на Замъка. Както и беше разчитал Сабята, гвардейците не успяха да реагират и да попречат на нападението. Камионите пробиха портите с бясна скорост и в Замъка нахлу ударният отряд на Червените шапки.

Гнилочите прекрасно разбираха, че изненадата е единственият им коз. Зашеметената стража загина мигновено, а охранителната мрежа, сложена около Замъка от бойните магове на Ордена, не се задейства. Вестителя беше разчистил пътя на своите наемници. Червените шапки мълниеносно прекосиха двора, не позволявайки на гвардейците да задействат картечните гнезда, и проникнаха на първия етаж на Замъка. Началният стадий на операцията беше приключен, по-нататък Гнилочите се разделиха на два потока. По-малкият, около десет бойци, се насочи към мазето, към прочутата съкровищница на Ордена. Според слуховете именно там, под надеждната охрана на сейфовите врати и на подобрани рицари се криеше главното имущество на Великия дом Чуд — Картагенският амулет.

По-голямата част от бойците, пришпорвана от уйбуите, се хвърли на горните етажи на Замъка — тяхната задача беше да задържат окопитилите се гвардейци.

В просторните помещения се завърза ожесточена битка. Червените шапки, чието настъпление беше пресечено на третия етаж, сега отстъпваха под натиска на значително по-добре обучените чудове, но въпреки това се биеха отчаяно на всеки метър. Широките коридори на щабквартирата се изпълниха с приглушени взривове на гранати, свирепи откоси и хрипливи ругатни.

— Глупак, глупак! — Великият магистър яростно стискаше златния си жезъл. — Какъв глупак съм!

Той се изкачваше с асансьора в пълна самота. Всички, способни да носят оръжие, отбиваха щурма и Леонард дьо Сент Каре чувстваше с кожата си отгласите от битката: взривовете, ожесточената стрелба, виковете и стоновете на ранените.

— Тепърва ще усетите тежката ръка на Ордена! — прошепна старецът, произнесе кратко заклинание и видя през едната стена на асансьора разгроения двор на Замъка. Взривеният фонтан, почернелите от сажди дървета, догарящите коли и сновящите покрай стените Червени шапки му докарваха нови пристъпи на гняв, но сега към яростта, обхванала предводителя на Великия дом Чуд, се добави и срам. Дьо Сент Каре проклинаше гордостта си. Той, опитният воин, беше станал жертва на собственото си неблагоприятие. Беше си

позволил да игнорира предупреждението на навите и кръвта, пролята в Замъка, тежеше на неговата съвест.

Нищо не можеше да се поправи, но той беше длъжен да отбие този позор. Вратите на асансьора се разтвориха и великият магистър пристъпи върху покрива на Замъка. До него веднага се озова Франц дьо Гир, майсторът на войната, а малко по-нататък, при малката арка, под която се намираще Картагенският амулет, се тълпяха бойните магове на Ордена: военните командори, узурпаторите и отмъстителите. Червени наметала, рицарски вериги, а в очите — пълна обърканост, недоумение, а при някои страх. Дьо Сент Каре за пръв път виждаше най-добрите си воители в толкова жалко състояние.

— Не разбирам какво става, повелителю мой — изрече бързо Дьо Гир. — Загубих двама военни командори и рицари узурпатори. Мрежата ги удари. Наредих...

— Разкажи по-подробно.

— Няколко минути преди щурма защитата полудя, тя почти напълно се изразходва. Дежурните магове се опитаха да активизират дублиращата мрежа, но тя удари тях самите! Всяко наше заклинание действа против нас!

— Това е той — изрече тихо великият магистър, — Вестителя!

— Ти си изумително досетлив, старче!

Дьо Сент Каре се сепна. Бойните магове моментално образуваха около него плътен кръг, но наоколо беше тихо и дори ветрецът не нарушаваше спокойствието на лепкавия летен въздух, само високо над Замъка се рееше самотна птица.

— Пригответе ли се?

Въздухът недалеч от чудовете затрептя, сгъсти се и се превърна в дребен белокос магьосник с пронизващи яркозелени очи.

— Изглежда, имаш проблем, старче.

Дьо Сент Каре не отговаряше, гледайки с омраза врага си. Любомир зиморничаво настръхна и с любопитство огледа изсечения от единствен къс рубин еднорог — Картагенския амулет.

— Дошъл съм за Извора.

— Как? — изхриптя великият магистър. — Как успя да се добереш дотук?

— А, това ли? — разсмя се магьосникът. — Защитата в Замъка е наистина добра, старче, затова дойдох само частично.

Дьо Сент Каре се реши, приближи се към врага си и го бодна с жезъла си. Металът лесно проникна през рамото на Любомир.

— Виждаш ли? — Гласът на Вестителя стана хладен. — Така че извинявай, старче, няма да се получи да те убия днес. Такива са обстоятелствата.

Магьосникът рязко изхвърли ръцете си напред и те, превръщайки се в дълги зелени клони, оплетоха ръцете и краката на великия магистър.

— Пале!

Дьо Сент Каре лесно се освободи от призрачната хватка и вдигна жезъла си. Огромният рубин, който го увенчаваше, пламна като ослепителна яркочервена звезда.

— Сега ще почувстваш мощта на Амулета!

Звездата се превърна в огромен величествен единорог. Хвърляйки искри върху каменните плочи на покрива, чудовището се втурна на помощ на своя повелител.

— Не е зле, старче, не е зле! — извика Любомир.

От очите му излетя поток от зелени мълнии и се вряза във войнственото животно, изтръгвайки от него дълъг, пронизителен вик. Мощен вихър завъртя звяра върху покрива. Великият магистър отново замахна с жезъла си и около магьосника се затвори кръг от разярени зверове. Грифони и камелопарди, дракони и мантикори, саламандри и василиски яростно атакуваха ожесточено отбраняващия се Любомир. За миг магьосникът се изгуби във водовъртежа от извиващи се тела, но скоро с див рев изскочи отново навън. Фигурата му рязко увеличи размерите си, обгърна я плътна зелена мъгла... и там, където току-що беше стоял белокос дребосък, се появи внушителен млад варварин с кожени панталони и къс елек, обърнат с хастара навън. Той стискаше в дългите си мускулести ръце масивна бойна брадва, остра като бръснач.

— Чудесен зоопарк, старче! Но не е достатъчно за Вестителя!

Дьо Гир не успя да се сдържи и насочи към магьосника жезъла си, но излетялото от него огнено кълбо се взриви точно пред капитана. Франц падна на земята.

Тежката брадва не оставяше на войнството на Дьо Сент Каре нито един шанс. Всеки замах на Вестителя отваряше в редиците му огромни процепи. Падаха грифони, гърчеха се на земята василиски и

саламандри и само няколко дракона успяха да излетят и закръжиха над покривите, издавайки продължителни унили крясъци.

След няколко секунди всичко беше свършило. Треперещият от напрежение старец се облегна на арката, срещу леко помътнялото изображение на Любомир. Двамата дишаха тежко и безмълвно стоящите магове чуваха отчетливо тежките, приглушени удари на сърцето на Вестителя.

— Знаеш ли — промърмори най-накрая магьосникът, — ти си по-силен, отколкото си мислех.

— Бъди проклет! — закашля се великият магистър.

— Отдавна вече съм — усмихна се Любомир. — Не си оригинален, старче.

Дьо Сент Каре погледна окървавения Франц и изскърца със зъби.

Сабята не вземаше непосредствено участие в битката. Той се беше разположил удобно на покрива на командирската газела, паркирана на сто метра от Замъка, и ръководеше щурма чрез трима оператори, седящи в натъпкания с електроника фургон. Уйбуите бяха в постоянна връзка с щаба и Сабята получаваше на всеки три минути доклад за развитието на събитията. Гнилочът беше почти щастлив.

Всичко се получаваше. Всичко вървеше по плана, разработен от него и единствено от него. Магьосникът, разбира се, здравата беше помогнал, но военната част от операцията беше заслуга само на него, на Сабята. Сега на Любомир окончателно щеше да му стане ясно кой от фюрерите му е истински верен и кой клан трябва да стане главен. Гнилочът погали нежно зеления магарешки бодил, изкусно татуиран на лявата му скула. Сега той беше просто един от няколкото фюрери и дори едноокият Вария му беше равен по статус, но скоро на това щеше да бъде сложен край. Магьосникът беше обещал, че Сабята ще стане император и магарешкият му бодил ще се налее с кървав пурпурен цвят, и за пръв път в своята история Червените шапки щяха да се обединят под единна власт. Властта на Гнилочите!

Младият фюрер с копнеж се протегна и примлясна. Картината, разкрила се пред погледа му, беше удивително хубава. Сабята измъкна от джоба си мобилния телефон и се почеса с него под дясната лопатка. Навикът постоянно да се почесват беше останал у Червените шапки от

времената, когато са живеели в Западните гори и са били напълно покрити с козина. След като се справи със сърбежа, фюрерът измъкна със зъби антената и набра добре познатия му номер.

— Любомир? Сабята е, проникнахме в Замъка и се опитваме да отворим съкровищницата. След час ще ти донеса Амулета.

— Изненадващо навреме се обаждаш — отвърна тихо магьосникът.

— Най-важното е да удържиш обещанието си, кълна се в ятагана си! Ще ми дадеш главите им в замяна на Амулета.

— Ще ти ги дам — промърмори Любомир. — Викай хеликоптера.

След като чу сигнала за край на връзката, Сабята се обърна към подалия се от фургона оператор.

— Какво стана?

— Всеки момент ще отстъпим от трети етаж, фюрер. Гвардейците напират.

Гнилочът смръщи чело.

— А какво става в мазето?

Операторът не успя да отговори — кънтящ взрив разтърси околностите на Замъка. Огромното здание потрепери и Сабята едвам се задържа на покрива на щаба си.

— Какво стана?!

— Взривихме първата сейфова врата — съобщи операторът, притискайки слушалките си с ръце.

Сабята вдигна победоносно ръце и веднага се поинтересува:

— Колко воители останаха в резерв?

— Двайсет.

— Всички в Замъка, на горните етажи.

Операторът се прибра във фургона, а Сабята отново набра някакъв номер.

— Започвайте!

— Какво чакаме, фюрер? Щурмът е в самия си разгар! — Уйбуят Тапата нетърпеливо се размърда и погледна Секирата. — Да ударим сега и Амулетът е наш!

— Тапа, ако не млъкнеш, ще ти изкормя червата. — Секирата лениво се почеса под мишницата с късия си крив кинжал и се изплю през отворения прозорец. — Сабята няма къде да се дене, сам ще ни донесе Амулета.

Според договорката с Варията Щураците бяха покрили посоката южно от Замъка, затова Секирата, Тапата и още четирима бойци вече час и половина очакваха фюрера на Гнилочите на Ленински проспект. Грамадният юкон беше паркиран при пресечката с улица „Удалцов“, а самият Секира постоянно получаваше информация от разузнавачите за случващото се в Замъка.

— А ако не на нас, а на Варията? — Дребните черни очички на уйбуя се бяха вперили в лицето на фюрера. — Ако Сабята тръгне в другата посока?

На Секирата изобщо не му харесваше как Тапата се взира в зеления магарешки бодил, украсяващ лявата му скула. В последно време из клана бяха плъзнали слухове, че уйбуят е престанал да се изказва почтително за личността на фюрера и дори го е нарекъл мелез...

— Какво ще правим тогава? — не се отказваше Тапата.

— Тогава — отговори бавно Секирата — ще го хванат момчетата на уйбуя Драката, които следят Варията.

— Не знаех нищо за това! — съобщи Тапата напълно не на място.

Секирата спокойно прибра кинжала си в ножницата и погледна леко подигравателно самозабравилия се уйбуй.

— Не е и трябвало.

Нетърпеливият и глупав Тапа сам си беше подписал присъдата. Фюрерът вече знаеше кого ще убие най-напред в предстоящата престрелка.

— Но ако Драката следи Варията — продължи да размишлява уйбуят, — то и Шебеците може да наглеждат нас.

— Могат — сви рамене Секирата и въздъхна със съжаление. — Никога не съм се доверявал на едноокия.

Уйбуят Чинията свали бинокъла и бавно раздвижи схванатия си врат.

След като получи заповед от Варията да следи фюрера на Щураците и да бъде готов да му разпори червата, Чинията страшно се зарадва — в последната междуособица Секирата лично беше разстрелял родния му брат и уйбуят се беше закълел да отмъсти. Но ето че вече час и половина Щураците не напускаха черния си юкон и Чинията постепенно започна да си умира от скука. Той слезе от харлито и направи няколко клякания. Бойците му, седящи върху моторите си, го погледнаха с разбиране. Засадата беше омръзнала на всички.

„Ако след десет минути не започне нищо — реши Чинията, — ще убия Секирата просто така, а после все някак ще се оправдая пред Варията.“

Бойните магове на Ордена наблюдаваха в безсилна ярост как изскочилият от хеликоптера дребосък притича към арката и измъкна от черната си раница малък сребърен контейнер. Вестителя размаха ръка и гордият еднорог беше обхванат от зелено облаче.

— Плачете, защото това е последният ден на Великия дом Чуд!
— подвикна подигравателно Любомир.

Еднорогът се смалчаваше пред очите им. Дребосъкът изчака обгърнатия от зелено сияние Извор да достигне нужния размер и го сложи в контейнера, метна раницата с пляката на гърба си и се хвана за въжената стълба. Хеликоптерът стремително се издигна във въздуха. Вестителя вдигна присвитите си очи и се загледа към самотно реещата се птица.

— Нави, вие видяхте всичко — треперете!

От очите му излетя тънка зелена мълния и пламналият разузнавач полетя като камък надолу.

— Сбогом, рицари!

Любомир се стопи във въздуха.

— Към покрива се приближава хеликоптер — съобщи Яна и отпи от минералната вода.

— Точно така — отвърна Кортес. — Амулетът ще бъде в него.

Наемниците бяха изкарали хамъра на проспекта, но не се приближаваха към Замъка, очаквайки указания от девойката.

— Надявам се, че няма да му провърви — промърмори Лебед, имайки предвид Любомир.

— Тогава ще останем без работа — сви рамене Кортес.

Любомир се замисли за секунда над това заявление, после рязко промени мнението си.

— Надявам се, че ще му провърви. — Той се изплю през отворения прозорец.

— Аз също — кимна Кортес. — Яна, какво става там?

— Бият се.

Девойката хвърли бинокъла в креслото, отвори прозореца и се приближи към шкафа.

— Ще се видим в „Гущера“? — попита тя за всеки случай Кортес.

— Вече се уговорихме — промърмори той. — Недей да нервничиш.

— Всичко е наред.

Яна извади от шкафа снайперска винтовка, грижливо увита в мек велур, разгъна я и нежно прокара пръст по ложата ѝ. „Лайт фифти“. Далекобойна, едрокалибрена, пригодена за картечни патрони 5,0 „браунинг“, тази винтовка подходеше идеално за задачите, поставени от Кортес. Яна се усмихна, спомняйки си колко грижливо наемникът ѝ беше обяснил каква е ролята ѝ, взе от полицата три пълнителя и се насочи към прозореца. Три пълнителя плюс един вече зареден — четирийсет и четири бронебойно-осколъчни запалителни АРЕІ. На Червените шапки щеше да им хареса.

Девойката бързо закрепил винтовката върху триножник и започна да наблюдава събитията през мощния мерник с двайсетократно увеличение. След няколко секунди хеликоптерът, неподвижно увиснал над Замъка, направи вираж и се спусна на покрива на кулата.

— Хеликоптерът взема плячката.

— Знаеш какво да правиш.

Стоманената птица рязко се издигна във въздуха и девойката ясно видя вкопчилият се във въжената стълба нисък и набит боец с черна раница на гърба.

— Виждам целта — промърмори Яна и плавно натисна спусъка.

Едрокалибреният куршум експлодира в главата на воина и той, нелепо размахвайки ръце, полетя като камък надолу.

— Триста метра на юг от Замъка, Амулетът е в черна раница.

— Разбрах.

Хамърът потегли от мястото си.

В хеликоптера също забелязаха загубата. Той стремително се обърна и започна да се снижава.

Яна хвана на мушката главата на пилота, но не успя да стреля. В един от прозорците на предпоследния етаж на Замъка се появи гвардеец със ЗРК на рамото. Чудовете, изгубили съкровището си, бяха престанали да пестят средства. Прогърмя изстрел и Яна машинално се скри под перваза. Ракетата с оглушително свистене се вряза в хеликоптера и нов взрив разтърси околността. Пламтящата машина рухна на земята.

Яна вдигна глава и потърси застреляния от нея боец. Към тялото му бързо се приближаваше черна газела.

— Направих го! Направих го! — извика Сабята, наблюдавайки как хеликоптерът напуска покрива на Замъка. Амулетът е мой!

Победа! Гнилочът затвори очи в сладко примаяване.

— Той пада! — вряза се в мозъка му истеричният вик на оператора.

— Кой? — сепна се Сабята.

— Амулетът! Боецът с Амулета падна от хеликоптера!!

Към земята бавно се приближаваше малка черна точка.

— Но защо падна?

— Не знам!

Тялото още не беше достигнало земята, когато от Замъка с вой излетя зенитна ракета и хеликоптерът, захождащ за кацане, се превърна в огнено кълбо. Сабята бързо прецени ситуацията и скочи в кабината на газелата.

— Натам! — изрева той, посочвайки мястото на падането на боеца.

Фургонът моментално набра скорост.

— Простреляли са го — трескаво бърбореше фюрерът. — Явно са го простреляли, кълна се в ятагана си. — Сабята се огледа. — В

бизнесцентъра има снайперист! — извика той на шофьора. — Обърни фургона, тъпако!!

Газелата се спря, напълно лишавайки Яна от видимост. Под прикритието на железния фургон Червените шапки бързо издърпаха вътре тялото на воина.

— Дайте тук раницата. — Сабята извади плячката и въздъхна с облекчение. — Щурмът е приключен, отбой.

Под акомпанимента на барабанящите по корпуса куршуми операторите предадоха на уйбуите заповед да се оттеглят.

Фургонът се понесе към Ленински проспект.

Яна успя да вкара в газелата три пълнителя. Тя буквално го заля с олово, но не успя да го спре. Затова пък двамата мотоциклетисти, съпровождащи фургона, не успяха да се спасят от точните изстрели на девойката. Когато газелата окончателно излезе от обсег, Яна отстъпи от прозореца и извика в радиостанцията.

— Амулетът е в черна газела, тя отива към Ленински!

— Разбрах. — Кортес свали обръча със слушалките и микрофона и се обърна към колегата си.

— Търсим черен фургон.

Лебед кимна и натисна газта.

Хамърът се озова на Ленински почти веднага след газелата. Без да обръща внимание на светофарите, колата се понесе към МКАД. Разстоянието между тях неумолимо се съкращаваше: на правата част на проспекта фургонът не можеше да си съперничи по скорост с бързия джип. Кортес извади изпод седалката си къс калашник, свали предпазителя му и го сложи до Лебед.

— Успех, брат.

— Успех, командире.

Кортес извади втори автомат.

— Спри ги.

— Тъй вярно.

Джипът започна бавно да заобикаля носещата се по проспекта газела. Цялото внимание на наемниците беше приковано в това преследване и те твърде късно видяха новите играчи.

— Пази се!! — изкрещя Лебед и отчаяно натисна спирачките.

В летящата пред хамъра газела се вряза появил се неясно откъде грамаден юкон. Силата на удара беше толкова голяма, че фургонът падна на една страна, пързала се с пронизващо скърцане още двайсет метра по асфалта и застина край пътя. Юконът се завъртя и свистящият със спирачките си хамър го отхвърли към средата на пътя.

Настъпилата на мястото на аварията тишина се наруши от скърцане на отваряща се врата. Полузашеметеният Кортес се измъкна от разбития джип и вдигна автомата.

Сабята, все още неразбиращ какво се е случило, опипа с окървавените си ръце раницата с Амулета.

Секирата с видима наслада вряза кривия си кинжал в гърба на уйбуя Тапата.

ГЛАВА 4

*Цитаделата, щабквартирата на Великия дом Нав
Москва, Ленинградски проспект,
27 юли, вторник, 00:09*

Беше невъзможно да се разбере колко точно е голямо помещението: плътна пелена от мрак скриваше от наблюдателя истинските му размери. Тъмнината изглеждаше като жива, пулсираща мъгла, жадно поглъщаща и светлината, и звуците. Тя ограждаше надеждно стаята от външния свят. Единственото място, където мракът се разсейваше, беше малко петно, осветено от огромен информационен екран. Камерата, откъдето идваше предаването, се носеше от птица, рееща се над Замъка, и ръководителите на Великия дом Нав внимателно наблюдаваха щурма.

Князът на Тъмния двор седеше в дървено кресло с висока права облегалка. Фигурата му беше скрита под черна безформена дреха, сливаща се с околния мрак, и само двете му яркожълти очи блещукаха безстрастно под ниско нахлупената качулка.

Вдясно от креслото, опирайки се на високите тояги, бяха застинали трите безмълвни фигури на съветниците на Тъмния двор. А вляво, небрежно настанил се накрая на почти невидима маса, седеше Сантяго. Комисарят беше облечен в безупречно ушит бежов костюм, тънка бяла риза и колекционерска вратовръзка. Външният му вид рязко контрастиреше с мрачните наметала на останалите предводители на навите.

Никой не коментираше случващото се на екрана. И едва когато Любомир извика нахалната си фраза, а мъртвата птица рухна на земята, Сантяго тихо отбеляза:

— Сега знаем със сигурност, че Любомир е Вестителя.

— И Амулетът е в ръцете му — недоволно отбеляза един от съветниците.

На него явно не му харесваше облеклото на главния военачалник на Великия дом.

— Там се намират наемниците ми — учтиво го прекъсна Сантяго. — Те ще успеят да отнемат Амулета от Червените шапки.

— Чови — презрително изкриви лице съветникът. — Защо не задейства нашите воини?

— Използването на наемниците ни даде предимството на изненадата — обясни комисарят. — Да се проследи чов е значително по-сложно, отколкото нав. Любомир непременно би почувствал нашите воини и би могъл да ги блокира така, както блокира маговете на Ордена.

— Едва ли е в състояние едновременно да удържа и нас, и чудовете — отбеляза съветникът.

— Но би могъл да сблъска нас с тях. Рицарите биха могли да сметнат появата на нашите воини, и то при активната поддръжка на княза, за началото на война.

— А за какво е нужна такава предпазливост? — изуми се съветникът. — Сега, когато и Чуд, и Люд са лишени от Изворите си, можем да изключим тяхното присъствие в Тайния град. Надявам се, че комисарят е готов да ни предложи план за военна кампания?

Сантяго поправи златната карфица на вратовръзката си и невъзмутимо се вторачи в сумрака на кабинета. Той стоеше в йерархията на Великия дом Нав на едно стъпало под съветниците, беше изпълнител и нямаше право да взема политически решения. Но единствено князът на Тъмния двор имаше правото да му дава заповеди.

— Изключи това — нареди приглушено повелителят на навите.

Без да става от масата, комисарят послушно щракна върху пулта, екранът угасна и сега кабинетът се осветяваше само от две мънички лампи. Съветниците се строиха пред княза.

— Смятам, че моментът е доста подходящ — нададе глас застаналият в средата. — Враговете ни са отслабени и сме длъжни да атакуваме.

— Всички ли са съгласни с това мнение?

Двамата други съветници помълчаха известно време, а после онзи, който стоеше вдясно от княза, поклати глава в знак на несъгласие.

— Изкушението да се възползваме от ситуацията и да намалим количеството на Великите домове е огромно. Но не очаква ли точно това от нас Вестителя? Ако се отслабим, можем да станем лесна плячка за него.

— Предпазливостта никога не пречи — съгласи се първият съветник, — но ако искаме да постигнем желаното, сме длъжни да рискуваме.

Мнението на последния съветник не ги накара да чакат дълго.

— Ако сме готови за война, трябва да воюваме. Дори в случай на неуспех ще сменим Великите домове с Вестителя. Двама врагове с един. Този резултат ще може да се смята за положителен.

— В случай на неуспех от наша страна Вестителя ще изпрати в историята и трите Велики дома — подхвърли тихо Сантяго.

— Какво?! — издиша възмутено съветникът.

— Нека да се изкаже — прекъсна го князът. — Длъжни сме да знаем мнението на комисаря.

— Благодаря.

Сантяго напусна ъгълчето на масата и сложил ръце в джобовете, бавно се приближи към изгасналия екран.

— Военната ситуация в града е такава: понастоящем людовете представляват заплаха само със своята многочисленост. Жриците твърде дълго са били отрязани от Кладенеца на дъждовете и не са в състояние да окажат реална подкрепа на бароните. Лесно ще завземем техния сектор.

— Ще оставим людовете за закуска — обобщи най-агресивният съветник. — Ще започнем с Ордена.

Сантяго замислено намести вратовръзката си.

— С чудовете ситуацията е по-сложна. Амулетът е загубен днес и още няколко дни, приблизително до пълнолунието, маговете на Ордена ще бъдат в състояние да водят бойни действия. Съответно сме длъжни или да изчакаме, или да се забъркаме в сериозна война.

— По пълнолуние силата на Вестителя ще достигне своя пик — рече замислено князът — и той ще нанесе удар по тях.

— А ние току-що видяхме какви са способностите му.

Съветниците мълчаха.

— Вестителя ще води войната до последно, победа или смърт. Той е дошъл, за да управлява света, и няма да се съгласи на по-малко.

Ако разбере, че губи, кой знае какво може да направи. Това прави войната непредсказуема. Нашият удар трябва да бъде бърз, точен и мощен, а за целта трябва да се обединим с всички магове на Тайния град. Но дори и това би било недостатъчно, ако не беше едно обстоятелство — добави Сантяго.

— И кое е то?

— Вестителя не е получил класическо образование и това прави силата му не чак толкова опасна. С други думи — да имаш вкъщи цигулка не е същото като да можеш да свириш на нея. Вестителя има колосални възможности, невероятна сила, потресаващи способности, но ще съумее ли да използва всичко това? Той е прекарал твърде дълго време в самота.

— Ние също прекарваме много време в самота — възрази съветникът.

— Затова аз реализирам вашите решения — отново се усмихна комисарят, — а вие не си затормозявате мозъците с интригите и компромисите, които обикновено са необходими за осъществяването им. На Вестителя ще му се наложи не само да се бие с княза, но и да ръководи войниците си, да дава заповеди и да контролира осъществяването им. Не мисля, че е достатъчно зрял за подобна дейност, и в това е нашата единствена надежда. Длъжни сме да се обединим с другите Велики домове.

— Няма да започваме междуособици — взе решение князът. — Вестителя е по-реална заплаха.

— Но ние още не знаем къде се крие той — обади се един от съветниците.

— Това е проблем на комисаря.

— Ще го намеря — кимна уверено Сантяго.

— Как? — поинтересува се съветникът. — Досега усилията ни са безрезултатни.

— Амулетът ще ни помогне — усмихна се комисарят. — Вестителя ще преследва Амулета, а аз — Вестителя.

— Не е ли твърде висок залогът? — попита недоволно съветникът. — Може би трябва да скрием Амулета в Цитаделата?

— Мисля, че комисарят ще се справи — прекъсна князът съветника. — Освен това чудовете трябва да са наясно, че сме на тяхна страна. Сантяго ще ги навести утре.

— Да, повелителю — наведе глава комисарят.
— И престани да се явяваш пред мен в бели костюми.
— Той е бежов, повелителю — отново се поклони Сантяго, криейки усмивката си.

* * *

*Москва, Ленински проспект,
27 юли, вторник, 00:39*

— Дай още газ, приятел.

Артьом погледна към километража: сто и трийсет. Голфът беше хванал зелената вълна и летеше уверено по почти пустия Ленински в посока на МКАД, но Артьом не знаеше колко дълго ще продължава това. Обикновено радарите на пътнопатрулната служба пресичаха подобна наглост в зародиш.

— Не мисли за катаджиите — промърмори пътникът, — те си имат достатъчно проблеми. Дай газ.

Артьом даде газ.

Купонът не потръгна добре за Артьом от самото начало. Първо, Люся реши да събере всички в понеделник, а този ден не предразполага много към общуване. Второ, не дойде любимата ѝ приятелка Зиночка, за което се оказа виновен Артьом, защото не беше намерил време да докара лично Зиночка и поредния ѝ кавалер на празненството. През цялата вечер Артьом усещаше върху себе си недоволните погледи на Люся, затова не беше учуден, когато десет минути преди полунощ получи предложение да се прибира вкъщи.

Приключенията започнаха, когато Артьом се добра до пресечката на Ленински с улица „Кравченко“. Заради страшна катастрофа проспекта беше блокиран от пътната полиция. Две снежнобели патрулки бяха преградили лентите, а около тях се бяха струпали няколко коли.

Артьом се спря, спусна дясното си стъкло и запита съседа си, скучаещ зад волана на една „деветка“:

— Отдавна ли преградиха?

— Преди пет минути — отвърна недоволно мъжът и се прозина.

— За малко не успях да се промъкна.

— Не ви е провървяло — каза Артъм със съчувствие.

— А може и да ми е провървяло — не се съгласи собственикът на „деветката“, палейки цигара. — Можеше и аз да се озова в тази касапница.

Артъм разглежда няколко секунди виждащата се зад патрулките купчина желязо, а после се облегна назад в седалката.

— Трябваше да мина по „Комсомолска“.

— По „Авто Радио“ съобщиха, че полицията е блокирала целия проспект Вернадски.

— А там какво е станало?

— Някаква престрелка.

— Дявол знае какво става в града...

Една от патрулките освободи част от пътя и някакъв дебел полицай заработи активно с раирана палка, насочвайки колите надясно, към тесния път, минаващ покрай проспекта. Колите послушно тръгнаха напред, бавно заобикаляйки мястото на катастрофата.

Насред щедро осеяния с парчета стъкло и пластмаса проспект стоеше завъртял се хамър. Предното му стъкло беше разбито, двете предни гуми бяха спукани, а предницата на колата беше смазана и практически лежеше на асфалта. Вратата на шофьора беше отворена и двама санитарии измъкнаха от купето окървавено тяло. Вдясно от джипа, край пътя, лежеше черен метален фургон газела. Той явно гореше, защото целият беше покрит с кафява застинала пяна. Следите върху асфалта показваха, че фургонът се е носил по пътя двайсет метра, а по всичко личеше, че виновен за сблъскването беше трети автомобил — лежащ насред булеварда разбит на парчета юкон. Не се виждаха оцелели в катастрофата. Освен шофьора на хамъра, когото вкарваха в черен пластмасов чувал, между колите лежаха още десетина трупа. Отначало Артъм реши, че пътниците са пострадали по време на катастрофата, но след като се вгледа, осъзна, че е сгрешил — тук беше имало престрелка. Колите бяха не само смлени, но и буквално надупчени от куршуми.

Видяната картина му остави много тежък привкус.

„Провървяло ми е“, спомни си Артъом думите на шофьора на „деветката“. И на него, Артъом, му беше провървяло, че не се е оказал на това кръстовище десетина минути по-рано. Ръцете му предателски затрепериха и Артъом почувства непреодолимо желание да запуши. Напипа с ръка чантичката си и си спомни, че бе оставил цигарите на балкона на Люся. Голфът се приближи към банкета до близкия денонощен магазин, но точно когато Артъом се готвеше да изключи двигателя, дясната врата се отвори и на пасажерското кресло се тръсна широкоплещест мъж с късо кожено яке. Артъом се сащиса.

— Газ, приятел, дай газ — промърмори неочакваният спътник, като хлопна вратата и хвърли на задната седалка малка черна раница. — Двеста, ако ме откараш до околоръстното.

Той сложи върху пулта сгънати на две банкноти.

— Хвани си такси, мамка му! — избухна Артъом. Наглото поведение на непознатия стана последната капка, която преля чашата в тази крайно неудачна вечер, и натрупаните отрицателни емоции се изтръгнаха на свобода. — Измитай се оттук на майната си!

Мъжът погледна към Артъом и неочаквано за него се усмихна със съчувствие.

— Тежък ден?

Артъом се сепна. В кафявите очи на непознатия нямаше насмешка или подигравка, само разбиране.

— Горедолу — отвърна неохотно Артъом.

— При мен също — въздъхна непознатият. — Не искам да те плаша, но ако не дойдеш с мен, ще ти се наложи да ходиш пеша.

Спокойните очи на широкоплещестия не лъжеха.

— Наистина тежък ден — промърмори Артъом и натисна педала.

— Трябва да дадеш още газ, приятел.

— Но пътнопатрулната служба...

— Не мисли за полицаите, те си имат достатъчно проблеми.

Артъом отново погледна спътника си: студени кафяви очи, остри черти на лицето, плътно стиснати устни — не правеше впечатление на човек, на когото може да се противоречи. Но Артъом се опита.

— Ще карам така, както сметна за нужно.

Мъжът леко се усмихна.

— Как се казваш?

— Артъом.

— Много ми е приятно, Кортес. — Той помълча малко. — Нужно ми е да караш колкото се може по-бързо. Затова, моля те, натисни газта.

Едва сега Артъом обърна внимание на това, че черното яке на Кортес беше скъсано на лявото рамо, а на шията му се червенееше скорошен прорез.

„Явно е участвал в някакво сбиване — помисли си Артъом и изстина — или в престрелка... Ама че спътник!“

— Бях там, на кръстовището — прочете мислите му Кортес. — Имам си неприятности.

— Това вече го разбрах.

— Така ли? — Кортес изсумтя и прекара ръка по раната на шията си. — Много си наблюдателен.

— Да карам ли към болницата?

— После. Трябва да се махаме оттук.

Стрелката на километража отминаваше 130.

— Търси ли те полицията?

— Полицията е затънала до гушата в други дела — усмихна се накриво Кортес. — На Вернадски имаше голямо меле. Червените шапки нападнаха Замъка и отъмкнаха Картагенския амулет.

Артъом отново погледна спътника си.

„Нещо с възприятието на реалността не е наред при него. Или е някой психопат?“

— Какво, казваш, са нападнали?

— Замъка.

— Шапките?

— Червените шапки.

Неразбираемо.

— Какво изобщо става?

Кортес се обърна към Артъом и след като помълча малко, кратко отвърна:

— Война.

„Определено е психопат.“

* * *

*Комплекс административни сгради „Чуд Inc“
Москва, Вернадски проспект,
27 юли, вторник, 00:41*

Корнилов се появи на Вернадски в един без двајсет. Ожесточената престрелка покрай офиссградата на крупния финансов холдинг „Чуд Inc“ вдигна на крак цялото Московско полицейско управление. На местопроизшествието, ярко осветено от прожектори, беше съсредоточено рекордно количество патрулни джипове и спецчасти. За крайно неудоволствие на шофьорите на рядко преминаващите коли районът беше напълно блокиран от пътната полиция и всички следи от неотдавнашното сражение грижливо се изучаваха от експертите. Нямаше друга работа за полицаите. Основната маса служители от спецчастите с черни полумаски и бронезилетки стоеше при бронетранспортъора, а под дърветата уплашено се тълпеше малка група местни, наглеждана от едър боец с автомат.

Целият този мравуняк накара майорът да си спомни времената отпреди пет-шест години, времена на голямо преразпределение и практически непрекъснати гангстерски войни. Подобни събития тогава бяха едва ли не всекидневие, градът буквално беше потънал в кръв и само екстрената намеса на властите позволи да се вземе ситуацията под контрол. Бяха приети строги закони против организираните банди, а в недрата на полицейското управление се създаде отдел за специални разследвания, подчиняващ се пряко на генерал Шведов. Успехът надмина всички очаквания. За по-малко от половин година беззаконието в столицата беше пресечено, а после, в течение на две години, Корнилов успя да изпрати в затвора практически всички най-видни фигури от московския престъпен свят и сега затягаше хватката около най-известния от тях — Чембърлейн. Новата вълна от насилие беше напълно неочаквана за полицейското управление. Но, както с удоволствие отбеляза майорът, никой не беше изгубил навиците си. Никаква суета и никакво суетене. Корнилов бавно се измъкна от

волгата си и докато чакаше бързащите към него репортери, запали цигара.

— Господин майор! — Спринтът беше спечелен от представителя на НТВ. — Нима назрява нова война между бандите?

— Разбира се, че не. Ние напълно контролираме ситуацията в града.

— Тогава какво означава тази престрелка? — попита язвително дребна брюнетка.

— Само едно — усмихна се Корнилов. — Някой ще отиде в затвора.

— „Чуд Inc“ вече попадала ли е във вашето полезрение?

— В моето — никога. Възможно е данъчните да имат въпроси към тях.

— Очевидците твърдят, че тук е имало истинско сражение.

— За съжаление, никой не е направил видеозапис, за да потвърди думите си. — Журналистите се засмяха. — Така че ще мога да кажа нещо определено едва утре, извинете.

Корнилов прекрачи през заграждението.

— Добър вечер, патроне. — Васкин се появи моментално. — Тук такива неща стават! Никой нищо не разбира!

— Това е нормално. — Майорът кимна към застаналите под дърветата граждани. — Свидетели?

— Аха — потвърди Васкин. — Наизлизали са от околните сгради.

Любопитството на московчани наистина не знае граници.

— Какво казват?

— Много прилича на разчистване на сметки. — Лейтенантът се усмихна жизнерадостно. — Според разказите на очевидците в портала на зданието са се врязали четири камаза и веднага е започнала дива стрелба. Затрудниха се да назоват точния брой на нападателите, между петдесет и двеста души.

— Изглежда като истински щурм — промърмори Корнилов.

Четирите разбити на парчета камаза му направиха силно впечатление. Който и да се беше развличал тук, не беше пестил средства.

— Точно — потвърди Васкин, — именно така изглежда. Само че собствениците на сградата казват, че не е имало нищо подобно.

— Как не е имало? — не разбра Корнилов.

— Собствениците на сградата признават за камазите. — Полицаяите отново погледнаха към купчината метал при портите, която би било трудно да се отрече. — Но само това. Никаква престрелка.

— А какво разказват нашите?

— Първи са дошли патрулните от местния участък. Разправят, че някакви се разбягали, но в тъмнината не се видяло какви са. Никой не е чул стрелба, никой не е видял щурм, никой не е задържан.

— А откъде са всички тези? — Корнилов погледна мрачно към тълпящите се при бронетранспортъора мъже с автомати.

— Местните са ги повикали — обясни охотно Васкин. — Те изобщо са решили, че е започнала война.

Бдителността на московчаните не отстъпваше на любопитството им.

— Така, значи. — Корнилов изплю цигарата и се усмихна на приближилия се към него едър мъж в черна униформа. — Здравсти, Клим.

Това беше полковник Важенин, командир на спецчастите от Московското управление на полицията.

— Здравсти, Кирилич. — Малката длан на Корнилов буквално потъна в огромната лапа на човека от спецчастите. — Слушай, ще си откарам момчетата, те нямат работа тук.

— Аха. — Майорът огледа още веднъж местопроизшествието. — Откарай ги.

— Доскоро.

Клим се насочи към своите бойци, а Корнилов се обърна към Васкин.

— Какво казват експертите?

— Гилзи от Калашников. Два захвърлени гранатомета. Всички номера са изпилени, но Костя каза, че има вероятност да ги разчете.

Костя, един от най-добрите експерти на управлението, рядко грешеше.

— А какво е станало на Ленински?

— Чухте ли вече за това?

— По радиото.

— Там е имало жестока катастрофа и престрелка — събщи бавно Васкин. — Три коли, единайсет трупа. Има един интересен факт.

— Изложи го.

— Повечето убити на Ленински са били облечени еднакво: черни кожени панталони, жилетки и червени кърпи на главите.

— Рокери? — учуди се майорът.

— Не знам. Но интересното е друго. По думите на очевидците нападателите са били облечени точно по същия начин. Всички в черно и с червени превръзки.

— Хм... — провлачи Корнилов. — Между другото, коя от престрелките се е провела по-рано?

— Не знам — намръщи се Васкин.

— Изясни. — Корнилов отново погледна зданието. — Значи, казват, че нищо не е станало?

Полицаяте пристъпиха през повалените златни букви „Inc“, минаха покрай останките от портала и се озоваха във вътрешното дворче.

— Не е зле — оцени Корнилов. — Никак не е зле.

Павираният с мраморни плочи и осветен с изящни фенери двор беше много спретнат. В малкия фонтан шуртеше вода, високите стени бяха обвити с бръшлян, пейзажът се допълваше от поддържана трева и няколко удобни пейки. Всичко изглеждаше някак недействително, като на картинка. Ако не бяха останките от камионите при портала, на човек би му било жал дори да се изплюе. А сега — не.

Корнилов се изплю и промърмори неохотно:

— Нещо не личи тук да е имало престрелка.

Васкин не успя да отговори.

— Нали се разбрахме да отложим разговора за утре!

Срещу полицаите пристъпи висок червенокос мъж с тъмен костюм.

— Аз само за малко. — Без да му обръща внимание, майорът откровено се оглеждаше. — Майор Корнилов, криминална полиция.

С трениран жест той измъкна от джоба си значката и небрежно я размаха пред носа на червенокосия.

— Франц дьо Гир, началник на охраната.

— Чужденец? — поинтересува се майорът.

— Баща ми беше чужденец, а аз съм си руснак — съобщи Дьо Гир с ярко изразен макленбургски акцент. — Между другото, вече казах на вашия помощник, че знам много малко. Смайването, което

предизвика в мен тази хулиганска проява, е трудно да се предаде с думи.

— А вие опитайте — промърмори Корнилов.

— Четирите камаза — събщи Дьо Гир, преминавайки към делови тон — се врязаха в портата ни. От тях изскочиха хора, крещейки нещо за буржоазия и революции, и бързо избягаха. Охраната се опита да ги хване, но безуспешно. После проверихме двора, но не открихме никого. А след това пристигнаха вашите хора. Извинявайте за обърканата реч, но съм разстроен.

Корнилов поклати глава с разбиране.

— Свидетелите твърдят, че е имало стрелба — поясни той. — И ето че дойдохме.

— Виж ти — плесна с ръце Дьо Гир. — А къде е била?

— Някъде тук. — Полицаят измъкна от пакета поредната цигара и описа с нея няколко сложни кръга във въздуха. — Във вашия двор.

— Какви ги говорите? — Дьо Гир погледна честно капитана. — Не съм чул.

— Е, добре — пророни неочаквано миролюбиво Корнилов. — Утре ще дойдем да вземем показания от вашите охранители, които са били тук по време на инцидента. Между другото, пострадал ли е някой?

— Никой — отвърна Дьо Гир. — Успели са да се скрият.

— Добра охрана имате — похвали ги Корнилов.

— Отлична — съгласи се Дьо Гир. — Тръгвате ли си вече?

Последните думи изрече в гърбовете на отдалечаващите се полицаи.

— До утре — подхвърли Корнилов, без да се обръща.

Полицаяте излязоха на проспекта.

— Е, какво ще кажете, патроне? — полюбопитства лейтенантът.

— Той е ранен — промърмори майорът.

— Какво?

— Ех, ти — усмихна се Корнилов, — следовател. Нима не обърна внимание как държеше дясната си ръка?

Владик наведе глава.

— Аз...

— Не се разстройвай — ободри го майорът, — с времето ще дойде. Утре ще се заемеш с това здание и с тази фирма. Искам да знам

всичко за тях.

— Тъй вярно — отговори унило Васкин и веднага добави: — Ще огледате ли хеликоптера?

— Хеликоптер?! — учуди се майорът. — Истински?

— Аха — потвърди Владик, — само че разбит.

Приблжиха се към мястото на катастрофата.

— Действително истински. — Корнилов без ентузиазъм подритна някаква отломка.

— Свидетелите твърдят — продължи Васкин, — че по време на престрелката той е описвал над зданието кръгове, после е кацнал на покрива, след това е излетял и в него е попаднала ракета.

— И само това? — учуди се майорът. — А не са ли забелязали тук морска пехота?

— Кого? — не разбра лейтенантът.

— Няма значение... — Корнилов отново огледа зданието. — А какво казва нашият приятел, началникът на охраната?

— Каза, че се занимава с охраната на сградата, а падащите наоколо хеликоптери не го интересуват.

— Логично.

— Преди хеликоптерът да се взриви, от него е паднал човек. — Васкин отведе майора настрана. — Паднал е ето тук.

— Интересно. — Корнилов приклепна. — И защо е паднал?

— Може да е разбрал, че хеликоптерът ще се взриви — предположи лейтенантът.

— И е предпочел мъчителна смърт пред леката? — Корнилов въздъхна. — Мисли какво говориш, Владик. — Той огледа внимателно следите. — Огледахте ли покрива?

— Всичко е чисто.

— Но въпреки това хеликоптерът се е взривил. И веднага се появява спасителен отряд. — Майорът внимателно раздвижи тревата. — Забележи, те не са тръгнали към хеликоптера, а именно насам. И са прибрали тялото. — Корнилов рязко се изправи и тържествуващо продемонстрира на Васкин намерения от него куршум. — По него е стрелял снайперист.

— Снайперист? Дали да не арестуваме този Дьо Гир и да го разпитаем както трябва?

— Не са стреляли от зданието. — Корнилов извади пакета с цигарите. — Колата се е спряла така, че да прикрие видимостта ето оттам. — Майорът махна с ръка към високия делови център, намиращ се срещу „Чуд Inc“. — Снайперистът е бил там. Да се претърси.

— Тъй вярно.

— Голяма кола. — Корнилов отново огледа следите. — Слушай, Васкин, какви бяха колите в катастрофата на Ленински проспект?

— Два джипа: хамър и юкон. И газела — отговори лейтенантът след леко забавяне.

— Газелата — рече уверено Корнилов. — Хайде, Васкин, докарай тук експертите. Нека да снемат отпечатъци от гумите и да ги сверят.

— Разбрах. — Владик побягна в тръс към експертите.

— Газелата — още веднъж повтори Корнилов, внимателно оглеждайки земята. — Какво сте откарали оттук, момчета?

След като направи още няколко крачки, той отново приклепна и вдигна от земята разбит мобилен телефон.

— Охо! — Не се случваше често на местопроизшествия да се намират подобни улики. Корнилов нежно пусна останките от телефона в найлонов пакет, който пхна в джоба си. — Провървя ми.

* * *

*Замъкът, щабквартирата на Великия дом Чуд
Москва, Вернадски проспект,
27 юли, вторник, 00:43*

След като се качи на четвъртия етаж, Дьо Гир свали наметалото на майстор на войната и погледна към превързания мускул на дясната си ръка. Прекрасно, почти нямаше кръв и само лекото пробождане му напомняше за страшната рана от взрива. Ерлийският балсам, с който беше обработил раната, още веднъж потвърди високата си репутация. Капитанът приведе дрехите си в ред и погледна през прозореца. За разлика от полицаите, които бяха идвали при него, Дьо Гир виждаше реалната картина на случващото се. Дупките от куршуми в стените, черните петна от пожарите, взривеният фонтан и многобройните

трупове на участниците в щурма. Разкошният Замък беше обезобразен до неузнаваемост.

Корнилов. Той безпокоеше Франц значително повече, отколкото раната. Капитанът беше слушал много за този упорит и самолюбив полицай. Нито един неразкрит случай за четири години. Корнилов щеше да се рови до самия край, а това вече беше пряка заплаха за Тайния град, още едно главоболие. Дьо Гир изскърца със зъби и влезе решително в угнетяващата тишина на тронната зала.

Великият магистър седеше прегърбен на малко позлатено столче в далечния ъгъл и не откъсваше поглед от макета на Замъка, който стоеше пред него върху инкрустирана със слонова кост масичка. Върху челото на Дьо Сент Каре бяха избили капчици пот. Около него се бяха разположили магове от Работилницата за илюзии, готови във всеки момент да помогнат на повелителя си в създадената от него илюзия. Франц се спря на две крачки от великия магистър и няколко секунди разглеждаше хлътнолото му лице.

— Отидоха ли си човите?

— Да, повелителю мой. Разгледаха вътрешното дворче и последните два етажа на Замъка. Удаде ни се да ги омаем.

— Не можем да поддържаме дълго илюзията без Амулета.

Майсторът на войната виновно сведе поглед.

— Вината е моя, повелителю.

— Ние сгрешихме доста по-рано — призна си великият магистър. — Бяхме длъжни да приемем предложението на навите. Нямам претенции към теб.

Франц застана на едно коляно пред повелителя си и склони глава.

— Ще намеря Амулета, заклевам се.

* * *

*Москва, Ленински проспект,
27 юли, вторник, 00:44*

— Знам, че съм виновен — повтори уморено Чинията в мобилния телефон. — Фюрер, аз съм виновен, но не можех да си

представя, че Кортес ще очисти всички. Всички, Вария, залагам си зъба! Застреля Сабята, взе Амулета, а Секирата дори не успя да се покаже навън!

— А ти къде беше, фръвник? — изсъска разочарованият фюрер. — В храстите ли сефеше? Ох, Чиния, зфравата ме пофвефе!

— Чиния, Чиния, видях го! — Към харлея на уйбуя дотича един от бойците. — Качи се в колата на някакъв чов!

— Вария, засякохме Кортес! — извика зарадван Чинията. — Ще го догоня!

— А ти не беше прав относно полицията — съобщи Артъом, гледайки в огледалото за задно виждане. — Залепили са ни се патрулни.

Два синьо-бели мотоциклета стремително догонваха голфа. Кортес бързо измъкна от джоба на якето си монокъл с тъмно стъкло и няколко секунди внимателно разглежда преследвачите.

— Не спирай!

— Разбира се — промърмори Артъом, престроявайки се вдясно. — Не, приятел, полицията си е полиция. Те ще стрелят.

Голфът спря.

— Е, добре. — Кортес погледна навъсено Артъом и скри монокъла. — Не излизай от колата, остани намясто, сложи ръцете върху волана, не изключвай двигателя. Аз ще се оправя с тях.

Той се облегна назад и сложи ръце върху коленете си. Патрулните се спряха на десет метра зад голфа, един от тях слезе от мотора си и тръгна към колата.

— Старши инспектор лейтенант Сидоров — козирува той през отворения прозорец. — Нарушение, значи. — Очите на полицаия следяха внимателно ръцете на Артъом и неговия спътник. — Видяхте ли катастрофата?

— Разбира се!

— Добре. — Сидоров преглътна, подбирайки думите си.

— Търся един чов. Много подозрителен. Не сте ли го виждали?

— При такава скорост не гледам встрани — отбеляза остроумно Артъом.

Инспекторът не одобри шегата.

— С такава скорост можете да си докарате неприятности. — Погледът му се премести към седящия в сянката Кортес. — Този чов

през цялото време ли беше с вас?

— А това има ли отношение към превишената скорост? — студено се поинтересува Кортес, без да се подава от сянката.

Сидоров се почеса под шлема.

— Покажи се на светло, чов.

Втората ръка на лейтенанта се плъзна към кобура, но той закъсна.

Кортес стреля без никаква подготовка. Както ръцете му спокойно си лежаха върху коленете, в следващия миг той вече стискаше димящ пистолет. Беше невъзможно да не уцели. Сидоров отлетя на два метра от голфа, купето се изпълни с барутен дим. Кортес отвори вратата, изскочи от колата и започна яростно да стреля към патрулните мотоциклети, като буквално направи на решето втория полицай.

Артьом инстинктивно се притисна към волана и замижа. Влетелият в купето Кортес го накара да дойде на себе си.

— Погледни този полицай — нареди той, презареждайки пистолета.

— Какво? — попита Артьом, бавно надигайки се.

Кортес прибра оръжието си в кобура, хвана Артьом за яката и посочи трупа на Сидоров.

— Виж.

Артьом почувства как косата на тила му се изправя. Очертанията на трупа започнаха бавно да се променят: изчезнаха униформената куртка, шлемът, значката на гърдите и вместо полицай на асфалта се оказа нисък, мускулест тип, облечен с черни кожени панталони и жилетка. Главата му беше превързана с яркочервена кърпа, рязко открояваща се на фона на тъмната каша, в която се беше превърнало лицето му.

— Червените шапки — изхриптя Кортес.

— Как стана това? — промърмори Артьом.

— Да тръгваме!

На Кортес не му се наложи да повтаря. Артьом даде газ, но настоя.

— Обясни ми какво стана.

— Те те омаяха — обясни Кортес. — Направиха илюзия.

— Какво значи „омаяли“?

— Това е нещо като хипноза. Виждаше неща, които ги няма. Само ти се струваше, че виждаш полицаи.

Артъом поклати глава с недоверие. Кортес мушна ръка под якето си и процеди през зъби:

— Планът се променя. Отиваме в Царицино. — Той се намръщи и измъкна ръката си — цялата му длан беше в кръв.

— Простреляли ли са те?

— Отиваме в Царицино — повтори Кортес. — В парка. Ще видиш червена тухлена ограда, а в нея — дъбова порта. Това е манастир... — Той безсилно се отпусна назад в седалката. — Манастирът на ерлийците.

* * *

*Московска обител, щабквартира на семейство Ерли
Москва, Царицински парк,
27 юли, вторник, 01:30*

Наложи му се да търси манастира. Десетина минути голфът се луташе из тъмните алеи на Царицинския парк, докато не се натъкна на висока тухлена стена, над която шумяха гъстите клони на дървета. Артъом пое покрай нея, откри тежка, обкована с желязо порта и се спря на малка площадка, слабо осветена от полюляващ се фенер. Кортес беше в безсъзнание.

Проклинайки алтруизма си, Артъом излезе от колата, приближи се към портата и удари няколко пъти по нея с елегантно чукче.

Нищо не се случи. След като изчака няколко секунди от благоприличие и не откри никакви признаци на живот, Артъом отново хвана чукчето, но го спря тихо скърцане на пантите. В едното от крилата на портата се отвори мъничка вратичка и от нея излязоха двама монаси. Първият беше крайно мършав и расото висеше като чувал около дългурестата му фигура, а големите му живи очи бързо огледаха посетителя, но явно не намериха нищо интересно.

— Манастирът е затворен, синко — промърмори той. — Ела по-късно, не тревожи послушниците.

— Тъхъ — измуча в знак на съгласие вторият монах, човъркай в зъбите си с клечка. — Обещавам, че ще се помолим за безсмъртната ти душа. Хайде, изчезвай.

Вторият беше пълна противоположност на своя колега и буквално излъчваше здрава, жизнерадостна пълнота. Расото, обсипано с трошици хляб, се пръскаше по шевовете върху него, а тлъстите му устни лъщяха от мазнина. По всичко личеше, че Артъом го е вдигнал от масата.

— Бих изчезнал — отвърна в неговия тон Артъом, — но Кортес ме помоли да го докарам именно тук. Може би е сгрешил?

Монасите се спогледаха.

— Не е сгрешил — промърмори високият, приближи се към колата и огледа критично пътника. — Какво е този път, Кортес?

Раненият не отговори.

— Кортес. — Монахът безцеремонно го потупа по бузата. — Какво е станало?

— Простудих се, брат Лапусус — отвърна язвително Кортес и се закашля.

— Да видим.

Монахът се наведе и разтвори якето на ранения.

— Охо! Простудата е с усложнения.

— Нещо сериозно ли е? — разтревожи се Артъом. — Нали няма да умре?

— Всеки болен все някога умира — отбеляза философски брат Лапусус. — Кортес, надявам се, че имаш пари?

— Тъмният двор ще плати — отговори раненият със слаб глас, подавайки на монаха черна пластмасова картичка. — Имам неограничен кредит.

— Тогава всичко е наред! Донеси носилка, брат Курвус — нареди развеселилият се Лапусус. — На нашия пациент му трябва спешна помощ!

Дебелакът се затича в тръс към вратичката.

— Надявам се, че помниш правилата, Кортес? — Монахът повдигна клепача му и внимателно огледа зеницата на ранения. — Манастирът се придържа към строг неутралитет. Много строг. Плячката в теб ли е?

— Да.

— Не можеш да я вземеш със себе си в обителта.

— Само до утре.

— Нито за секунда.

Кортес тикна пръст в посока на Артъом.

— Ще ти се наложи да ме спасяваш още веднъж.

Брат Лапус демонстративно отстъпи от колата, давайки да се разбере, че тези дела не го касаят.

— Аз нямам нищо общо тук — бързо отвърна Артъом.

— Вече имаш — усмихна се Кортес. Ризата му под разкопчаното яке беше цялата пропита с кръв. — Видели са те с мен и ще те търсят.

— Ще им се наложи да си имат работа с полицията.

— Ще се доберат до теб. — Кортес отново се закашля. — Само аз мога да ти помогна. Помисли си, Артъом, ти видя всичко.

Иди прави добро на хората. В този момент Артъом още не усещаше цялата дълбочина на блатото, в което беше затънал, но вече го бяха обзели лоши предчувствия. Нямаше голям избор. Да си тръгне или...

Артъом преглътна и рязко промени съдбата си.

— Какво трябва да направя?

— В раницата ми има сребърен контейнер, в него е Картагенският амулет. Когато се прибереш вкъщи, се обади по телефона. — Раненият продиктува номер. — Ще кажеш, че има пратка от Кортес. При теб ще дойдат навите. Техният знак е катерица, гризяща орехи. Ще им дадеш контейнера, и това е всичко. Запомни ли?

Всичко в изложението на Кортес изглеждаше страшно просто. Артъом кимна.

— Ако възникнат проблеми, отиди утре вечерта в клуб „Гущера“. Ще те намерят...

— Какви проблеми?!

Лапус докосна ранения по рамото.

— Време е.

Монасите внимателно положиха Кортес върху носилката.

— Клуб „Гущера“ — повтори той и изгуби съзнание.

Портата се хлопна.

Докато се прибираше вкъщи, Артъом почти не виждаше пътя. Градът, който само преди три часа му бе изглеждал познат и безопасен, беше станал чужд и подозрителен. Пред погледа на Артъом изникваха

ту трупите край разбитите джипове, ту полицаите, непонятно как превърнали се в някакви рокери, ту странните монаси. Стрелба, кръв, смърт...

Той се движеше през Тайния град.

ГЛАВА 5

„... Кметът на столицата официално заяви, че разследването на нощния инцидент ще бъде проведено в най-кратки срокове, и изрази увереност, че организаторите на тази нагла проява ще се окажат зад решетките още до края на седмицата.“

(„Ехо на Москва“)

„... По информация на пресслужбата на Великия дом Чуд, по време на шурма кланът на Гнилочите е изгубил около осемдесет убити воители и около петдесет ранени, загубите на Ордена са незначителни и са обусловени от внезапността на нападението на Червените шапки. Но в Замъка тази нощ пристигнаха повече от трийсет ерлийски лекари, което свидетелства...“

(„Тиградком“)

** * **

*Резиденцията на Вестителя
Москва, улица „Нови Арбат“,
27 юли, вторник, 02:18*

— Идиоти! Малоумници!! Разбирате ли изобщо какви ги забъркахте? — крещеше вбесеният Любомир, тичайки из кабинета. — Вие провалихте всичко! Всичко! Всичко!!

Дългите коси на магьосника бяха разрошени, бледото му лице беше покрито с червени петна, а пръски от слюнката му долитаха до най-отдалечените кътчета на помещението. Прашните стъкленици, намиращи се на работната маса на магьосника, тихо подрънкваха в такт с неговите мятания, рафтовете потрепваха и дори факлите на стените бяха поукротили страстта си и светеха много внимателно, с опасение. Сърцето на Вестителя неистово искаше да изхвърли натрупаната ярост и всички намиращи се в кабинета предмети, одушевени и неодушевени, се стараеха да не привличат вниманието му към себе си. Без да спира да крещи ругатни, магьосникът разби две гърнета с патентовано мазило, предотвратяващо непредвидените флукутации, с ритници запрати под масата абсолютно невинен мангал и разкъса на парчета древния манускрипт, за чието разшифроване беше изгубил последните три месеца.

Донякъде поуспокоен, но все още покрит с червени петна, Любомир приглади косите си, бавно се приближи към креслото си, чиято висока облегалка почти допираше в тавана, настани се в него и изгледа студено своите провинили се съратници.

Секирата, чиято шия беше превързана с мръсен, окървавен парцал, и Варията едновременно вдигнаха глави, но когато се сблъскаха с ледения поглед на яркозелените очи на магьосника, отново ги наведоха. От предишната разпаленост на Червените шапки не беше останала и следа. Фюрерите седяха на малките, крайно неудобни столчета, любезно предоставени от Любомир, и разпространяваха наоколо задушливата смрад на евтино уиски — безумно уплашени от аудиенцията, двамата бяха изгълтали по една бутилка от него.

— Да обобщим. — Любомир направи многозначителна пауза. — В резултат на блестящо провалената операция изгубихме клана на Гнилочите. Част от бойците загинаха по време на щурма, а останалите, вече без водач, не представляват реална сила. Сигурен съм, че вече се колят взаимно в търсене на нов фюрер.

Без да спира да говори, Любомир отвори едно от шкафчетата на писалището и започна да се рови в него.

— Из града, който искахме да завладеем, бродят разярени чудове. — Магьосникът откъсна поглед от съдържанието на шкафчето и погледна Червените шапки. — Признавам си, даже ми е жал за тези неудачници. Те ви смятат за пълноценни врагове и със сигурност ще

дойдат в Южния форт, за да обявят война... Ако знаеха реалното положение на нещата, щяха да си умрат от смях. Не намирате ли?

Фюрерите не намираха. Те въздъхнаха едновременно и се спогледаха унило. Поне предположението на Секирата се оказа правилно — Любомир не възнамеряваше да убива безполезните си слуги.

— Трябва да ви отдам дължимото: избрали сте най-подходящото време за междуособици. — Сега магьосникът говореше значително побавно. Беше се успокоил и червените петна вече не освежаваха бледото му лице. — Между другото, не сте ли чували, че мечката първо трябва да се убие и след това да се разделя кожата ѝ?

— После можеше и да не успеем, да се таковам в ухото — промърмори Секирата.

— Какво? — изкриви лице Любомир.

— Ако Сабята ти беше донесъл Амулета, щеше да го направиш император и да убиеш нас.

— Превъзходно. — Магьосникът безпомощно плесна с ръце и отново се наведе към шкафчето. — Кой нападна Сабята?

— Той. — Варията кимна към Щурака.

— Просто Гнилочът тръгна на юг, а Варията покриваше северните пътища за отстъпление — веднага събщи Секирата, изплашен, че ще му се наложи само той да отговаря за провала.

— Съвместно творчество — промърмори Любомир, почти скривайки се под масата. — Не е типично за семейството ви.

— Той измисли всичко — издаде съучастника си Варията.

— Лъжа! — възмути се изплашеният Щурак. — Шебекът започна първи! И забърка и мен. А аз изгубих уйбуя Тапата в тази история! Той ми беше като брат!

— Да оставим това. — Магьосникът най-после намери каквото търсеше, върна се на креслото, сложи върху масата три малки епруветки, напълнени с кафява течност. — И двамата сте добри.

Червените шапки закимаха в знак на съгласие, без да откъсват поглед от подозрителните стъкленици.

— Помните ли какво е това? — Любомир демонстративно се прозина и небрежно посочи епруветките с кутрето си.

— Нашата кръв. — Варията се намръщи. — Ти казваше, че искаш фа си изясниш защо Червените шапки нямат магически

способности и трябва фа направиш анализи. Мислех, че си я използвал цялата.

— Това са остатъци. Запазих ги за всеки случай. — Магьосникът разтърси епруветките и ги поднесе към светлината. — Секирата — стъкленницата се върна на масата, — Варията, Сабята... Не, Сабята повече не ни трябва.

Той рязко махна с ръка и последната епруветка със звън се вряза в стената. Фюрерите потрепнаха и отскочиха. Върху стената на кабинета бързо се разтичаше мръсно петно. Кръвта на Сабята.

— От този момент нататък — изрече Любомир със студен, отчужден глас — всяко неподчинение, всеки опит да ми застанете на пътя, ще приключи със смърт за вас. Където и да сте, където и да се криете, който и да ви защитава, няма да можете да се скриете от моя гняв. Като разполагам с образци от вашите тъкани, лесно мога да превърна цялата ви кръв... е, да речем, в пикня.

Фюрерите гледаха като омагьосани как магьосникът взе от масата епруветките и небрежно ги сложи някъде в шкафа. Те изобщо не се съмняваха, че белокосият дребосък е способен да изпълни закана си. Любомир шумно хлопна вратата на шкафчето и вече весело погледна злощастните си съратници.

— От своя страна обещавам, че ще помогна да стане император на онзи от вас, който направи повече за нашата победа. При това няма да позволя да бъде убит неудачникът. Той ще стане например крал на Западен Бирюлев, ще отиде на почетно заточение, но, обръщам ви внимание, жив. Аз лично ще се погрижа за това.

Той помълча малко, давайки възможност на Червените шапки да обмислят казаното, и завърши:

— Надявам се, условията са приемливи?

Варията въздъхна дълбоко и кимна мрачно с глава.

— Напълно.

— Аз съм с теб, Любомире! — оживи се Секирата. — Червените шапки ще имат император! — Щуракът погледна отвисоко едноокия си конкурент. — А в Западен Бирюлев — нов крал.

— Не се съмнявам — промърмори Варията.

— Е, достатъчно — прекъсна магьосникът поободрилите се фюрери. — Трябва да се помисли какво ще правим по-нататък. Секира, позна ли нападателите?

Щуракът се навъси.

— Единия.

— Надявам се — поинтересува се леко подигравателно Любомир, — че онзи, който е успял да избяга с нашия Амулет?

— Не — призна Секирата неохотно. — Убития.

Варията многозначително изхъмка.

— И кой беше това? — попита магьосникът с все същия тон.

— Чов. — Щуракът презрително издаде напред долната си устна. — Наемник. Викат му Лебед.

— Какво знаем за него?

— Ами обикновено работи с Кортес, също чов. В града е вече от няколко години.

— Нещо друго?

Секирата се засмя.

— Разправят, че този Кортес е едва ли не приятел на Сантяго.

— Интересно. — Магьосникът позвъни със сребърна камбанка. — Псор, чай, голяма чаша.

Мълчаливият роб се поклони и се оттегли през малката вратичка, от която беше влязъл в кабинета.

— Значи, Великият дом Нав. — Магьосникът зиморничаво настръхна и се огледа.

Подчинявайки се на погледа му, малкият железен мангал се измъкна изпод масата и послушно се понесе към креслото. Въглените в него пламнаха и Любомир с наслада протегна ръце към огъня.

— Великият дом Нав. Те явно са следили Замъка и са ни чакали. Ловко измислено. Проследяването на човите наемници е невъзможно... Ловко! — Магьосникът погледна съратниците си презрително. — Сега разбирате ли какви ги забъркахте?

Червените шапки предано поклатиха глави. Любомир въздъхна.

— Ако Амулетът е в Цитаделата, то може още утре Тъмният двор да остане единственият Велик дом в града. Всъщност на навите ще им остане само да унищожат мен. Е, и вас за компания, непредсказуеми мелези.

На фюрерите такава картина не им хареса.

— А може Амулетът фа не е в Цитафелата? — плахо предположи Варията. — Чуфовете сега са на крака, навите ефва ли ще се наврат в техния сектор.

— А защо им е да го правят? Кортес сам ще им отнесе плячката.

— А не може ли фа се прослефи Амулетът? — поинтересува се Варията.

— Уви! Амулетът се намира в сребърен контейнер. — Любомир щракна с пръсти и във въздуха се появи изображение на гладък блестящ правоъгълник, от едната страна на който беше гравиран сложен йероглиф. — Контейнерът е подсилен с моя печат и проследяването му е невъзможно. Станахме жертва на собствената си предвидливост.

— Неудобно се получи — съгласи се Секирата.

Тъй като Червените шапки не страдаха от предвидливост, Щуракът не разбра последната фраза на магьосника, но за всеки случай реши да посъчувства.

— Слушай, Любомире, ние май ранихме Кортес. — След като помисли още малко, той добави: — Не може да не сме го ранили, той избяга някак неуверено.

— От кого е избягал? Ако се съди по отчета ти, той просто е изпозастрелял бойците ти, взел е Амулета и си е отишъл.

— Аз изпратих бойци с мотори — подсмръкна Варията. — Те са го настигнали.

— Можеш да не продължаваш нататък — спря магьосникът едноокия. — Спаси ли се някой от тези бойци?

— Не — наведе глава Варията.

— Значи, не знаем накъде е отишъл Кортес.

— Ранихме го — повтори упорито Секирата. — Той е ранен.

— Да се надяваме. Благодаря, Псор. — Любомир взе чашата от ръцете на роба и след като отпи от горещия чай, замислено произнесе: — Ако наистина сте го ранили, има вероятност да не се е добрал до Цитаделата.

— А аз какво разправам! — зарадва се Секирата и изгледа злобно Варията. — Ще го намеря!

— Ще го намериш? — попита магьосникът. — И какво ще правиш?

Фюрерът на Шебеците отмъстително се изсмя.

— Вария!

— Фа, Любомире?

— Как мислиш — поинтересува се магьосникът, — наемникът ще рискува ли живота си заради плячката?

— Наемник? Чов? — Едноокият поклати глава. — Не.

— Значи, ако е ранен, той по-скоро ще отиде при лекар?

— Точно така!

— Добре. — Любомир отпи още една малка глътка. — Изгубихме го в самия край на Ленинския проспект. Къде може да е отишъл?

— Къде ли не — махна с ръка Секирата. — Кой ги знае тези чови?

— Само при ерлийците. — Варията презрително се изплю. — Няма къфе фругафе.

— Това пък защо? — подскочи Щуракът.

— Успокой се! — Любомир прехвърли погледа на огромните си яркозелени очи върху Шебека. — Защо?

— Първо, ерлийците ще го изправят на крака по-бързо от всички. Скъпо е, разбира се, но ако плаща Тъмният фвор, той може фа си го позволи — отговори разсъдливо едноокият. — Второ, всеки човешки фоктор вефнага ще го префафе в полицията. Та той има огнестрелна рана. — Шебекът отново се изплю и се обърна към съперника си. — Ако, разбира се, фействително сте го ранили.

Секирата изръмжа.

— Добре. — Тихият глас на Любомир мигновено успокои Щурака. — Вария, Кортес остава за теб. Намери ми го, ако ще и да е вдън земя. Ако трябва, разбий този манастир на пух и прах, но намери Кортес или Амулета. Ясно ли е?

— Ясно е! — подскочи Шебекът, получил възможност да се изяви.

— Добре, щом е ясно. — Магьосникът постави чашата си на масата. — И престани да плюеш в кабинета ми, това тук не ти е обор.

— Извинявай, Любомире — смути се фюрерът. — Навик.

Щуракът злорадо се изкикоти.

— Секира — обърна се към него Любомир, — твоята задача е по-сложна.

Младият фюрер се напрегна.

— В най-скоро време ще подслушам Цитаделата — изрече тихо магьосникът.

— Но това е невъзможно — измуча Варията слисано.

— Самозабравяш се — отбеляза Любомир със студена скромност. — Секира, подготви отряд бойци и бъдете готови. Ако Кортес се свърже сам с навите, трябва да го прехванете.

— Това... Любомир... — Щуракът съобразяваше доста бавно. — Тоест когато някой нав тръгне на среща с него, трябва да го проследим и да го очистим?

— Смуцава ли те нещо? — поинтересува се магьосникът леко заплашително.

— Но да се убие нав...

— Въпреки широко разпространеното мнение за безсмъртието на навите — изрече уморено Любомир, — в действителност това изобщо не е така. Те наистина практически не усещат болка и раните им заздравяват бързо, но...

Магьосникът се изправи от креслото, заобиколи масата и застана пред Червените шапки.

— Псор!

Дребният роб мигновено поднесе на господаря си изящно резбовано сандъче.

— Гледайте.

Фюрерите се изправиха от столчетата и се приближиха към магьосника.

— Това древно оръжие, подсилено от моите заклинания, таи в себе си смъртоносна опасност за всеки нав. С негова помощ трябва да се отвори гръдният кош на врага и да се изтръгне сърцето му. — Любомир се усмихна. Много просто, нали?

— Много — съгласи се Секирата, жадно изпивайки с поглед обсидиановото острие със старинна форма, положено върху зеленото кадифе на дъното на сандъчето.

* * *

*Зеленият дом, щабквартирата на Великия дом Люд
Москва, Лосиний остров,
27 юли, вторник, 04:23*

— Това не може да бъде, просто не може да бъде — повтори развълнувано Ярослав.

Тя трескаво притисна слепоочията си с ръце и отчаяно заклати глава, струваше ѝ се, че всеки момент от очите ѝ ще рухнат сълзи. Новината, която току-що ѝ беше поднесла кралицата, беше зашеметила обикновено хладнокръвната и сдържана жрица.

Вестителя е умрял. Последната надежда за възраждане на Великия дом Люд е рухнала.

Досега кралицата беше съобщила това само на тесен кръг — жриците на Зеления дом, като ги беше повикала спешно посред нощ в двореца. Страхувайки се да повярват в подобен кошмар, жените безпомощно мълчаха и само Ярослав намери думи. Нейната омраза към кралицата се отприщи.

— Ти си го убила! — Дългият пръст на жрицата сочеше Всеслава. — Не си искала да му отстъпиш трона. Настоявам за съд над кралицата — тя е убийца.

Емоционалният изблик на Ярослав не направи ни най-малко впечатление на повелителката на Зеления дом.

— Не си струва да се губи самообладание, мила моя — отговори тихо кралицата. — На всички сега ни е много тежко.

Всеслава бавно се отпусна на трона и горестно въздъхна. За пръв път от много години младата кралица беше облечена в траур. Тънката черна рокля подчертаваше бледността на лицето ѝ и посърналия поглед на огромните ѝ яркозелени очи. Прекрасните ѝ коси, събрани в обикновен кок, бяха покрити с лека черна кърпа и носещият се от тях аромат на жасмин почти не се усещаше. Кралицата беше предпочела от скъпоценностите си само изящен пръстен с изумруд. Навремето на стилистите на Нейно Величество им беше необходим повече от месец, за да изберат подходящо траурно облекло. Този комплект се наричаше „непоносима загуба“ и се препоръчваше за особено горестни събития. Всеслава си отбеляза, че облеклото има успех.

— Тялото на Вестителя се намира тук — все така тихо съобщи тя — и вие можете да се убедите, че смъртта е настъпила по естествени причини.

Разтърсените жрици мълчаха и Всеслава с облекчение осъзна, че екстремистката атака на отдавнашната ѝ съперница не е намерила отзвук у тях. Или поне засега, докато събитието беше скорошно. По-

нататък тя щеше да успее да неутрализира опитите на Ярослава да я обвини в смъртта на момчето.

— Сигурни сме, че Ваше Величество ще прости на Ярослава нейната невъздържаност — каза на висок глас Мирослава, най-старата от жриците на Зеления дом. — Мъката, която ни се стовари... тя не знаеше какво говори.

— Разбираме, че подобна вест може да извади от равновесие когото и да е. — Гласът на Всеслава си оставаше все така тих, но в него се бяха появили късчета лед. — Готови сме да оставим без внимание този инцидент.

Яркозелените очи на кралицата се спряха върху Ярослава. Високата и слаба жрица разбра, че е останала сама, и покорно наведе глава.

— Надявам се, че ще можете да ми простите, Ваше Величество.

Кралицата прехвърли погледа си на Мирослава.

— Можем да отидем да се простим с Вестителя.

Просторната стая, в която се озоваха жриците, се намираще в лявото крило на Зеления дом, отреден изцяло за лични покои на Нейно Величество. Високите прозорци бяха скрити от тежки, тъмнозелени завеси, златните свещници на облицованите с коприна стени не горяха и в помещението цареше траурен полумрак. Тялото на Вестителя беше сложено в резбован ковчег, разположен насред помещението. Дългите бели коси на момчето бяха грижливо сресани назад, оставяйки открито високото чисто чело, обхванато от златен обръч. Малкото лице на детето беше с изострени черти, кожата му беше придобила неестествена, прозрачна белота, а върху очите, според обичая на людовете, лежах едри златни монети. Беше облечен с обикновена платнена риза, украсена по врата с тънка зелена бродерия, и също толкова обикновени панталони.

Жриците се струпяха около ковчегата и няколко минути горестно се вглеждаха в безжизненото лице на Вестителя.

— От какво е умрял? — попита тихо Ярослава.

— Мощта на Кладенеца на дъждовете го е изпепелила.

Очите на високата жрица отново припламнаха.

— Ти подиграваш ли ни се, кралице? — изсъска тя. — Та той е Вестителя! Сърцето му би могло да изпие целия Кладенец!

— Той беше още дете! — изкрещя в отговор Всеслава. — Той беше слаб! Кладенецът е изпепелил душата на Вестителя!

— Ти нарочно ускоряваше обучението му!

Това обвинение беше съвсем неоснователно. Всички жрици на Зеления дом бяха участвали в съставянето на програмата и в обучението на Любомир. Всяка една негова крачка се изчисляваше, проверяваше и обсъждаше.

— Възможно е да сме сгрешили всички ние — каза Мирослава — и вината за гибелта на Вестителя да е на всеки от нас.

Гръмкият, дрезгав глас на старата жрица прекъсна разгарящия се конфликт. Мирослава с достойнство оправи дългите си прошарени коси, приближи се към ковчега и нежно хвана ръката на детето. Тънката китка на момчето потъна в набръчканата длан и в стаята настъпи угнетителна тишина. Изглеждаше сякаш жриците даже са престанали да дишат, стараейки се да не пречат на Мирослава. Известно време старицата мълча, уморено затворила очи, а най-накрая тя обяви:

— В него няма отрова или желязо. Тялото и духът на Вестителя са били спокойни преди смъртта. — Тя отвори очи и огледа жриците. — Той е умрял сам.

Из стаята се разнесе горестна въздишка. Разочарованата Ярослава се опита да каже нещо, но размисли — авторитетът на старата жрица не подлежеше на никакво съмнение.

— Ще съобщя тази вест на бароните.

— Това е задължение на кралицата, мила моя — прекъсна я Всеслава. — Аз обявих идването на Вестителя и аз ще обявя, че сме го изгубили.

— На бароните едва ли ще им хареса тази новина. В домените се готвеха за голяма война.

— В домените са избързали. В скоро време Зеленият дом едва ли ще води сериозни бойни действия.

— Да, кралице. — Жриците склониха глави.

— Довечера чакам бароните в Зеления дом. Надявам се, че на общия съвет ще можем да изработим стратегия за развитие на Великия дом Люд.

— Да, кралице — повтори жрицата.

Сега Всеслава отново беше станала кралица, пълновластна господарка на Зеления дом.

— Очаквам ви в полунощ. Заедно с бароните.

След като остана сама, Всеслава се приближи до голямото огледало, висящо на стената, издърпа покриващата го черна коприна и внимателно се вгледа в отражението си. Дълбока вертикална бръчка на челото, кръгове под очите, гънки... Стилистите ненапразно бяха изразходвали няколко часа, за да създадат върху лицето ѝ маската на скръб.

„Надявам се, че на жриците им е харесало. Нека видят как тежката вест е подкосила тяхната кралица красавица.“

Но пред бароните тя щеше да се изправи съвсем друга. Не сломена, а уверена в себе си, предизвикваща възхищение и преклонение. Бароните трябваше да са уверени в своята кралица и в нейната власт. Особено сега, когато бъдещето им отново беше тясно свързано.

Жената се намръщи. Оставаше най-главното.

Тя се приближи до ковчега, измъкна от подгъва на роклята си малко кристално шишенце и го поднесе към носа на момчето. Из стаята се разнесе остър аромат. Безжизненото лице на момчето бавно порозовя, на шията му запулсира вена, тънките му устни се изкривиха, бавно и тежко затуптя сърцето на Вестителя.

„Колко сила има в теб, пале — помисли си Всеслава, гледайки бързосъживяващия се Вестител, — щом можеш да заблудиш дори жриците от Зеления дом.“

За секунда, за някакъв миг в нея се прокрадна неувереност в собствените ѝ сили. Дали щеше да успее...

Момчето застана и отвори очи.

Всеслава се овладя. Тя бавно завъртя златната капачка на шишенцето, скри го в гънката на полата си и се обърна към детето.

— Как се чувстваш?

— Добре — усмихна се в отговор Любомир, надигна се и се огледа. — Те тръгнаха ли си?

— Да.

— Добре — повтори момчето, измъкна се от ковчега, но едва изправил се на крака, залитна и кралицата беше принудена да го

задържи. Беше явно, че спектакълът е отнел много от силите на Вестителя. Продължавайки да държи Всеслава за ръката, той с учудване погледна треперещите си пръсти и недоволно промърмори: — Нима не можа да минеш без това?

— Не — отговори твърдо кралицата, — жриците и бароните на Зеления дом трябваше да бъдат сигурни, че си умрял. Вече обсъждахме това.

— Но ако сред тях има врагове, защо просто не ги убием?

— Защото Вестителя трябва да обедини Великия дом, а не да започва междуособица — рязко го прекъсна Всеслава.

Беше повтаряла тази простичка мисъл хиляди пъти на момчето и дори самата тя беше започнала да вярва в нея. А палето продължаваше да се инати.

— След две-три години силата ти ще стане непреодолима и ще организираме триумфално завръщане. Ти ще седнеш на трона и никой няма да може да се възпротиви на властта ти.

— На своя трон — подчерта момчето. — Той ми принадлежи по право.

— Да, мой малки принце — склони глава кралицата.

— И все пак не разбирам. Защо някой не иска да се кача на трона? — попита Вестителя, по детски нацупил устни. — Нали моето управление ще възроди Великия дом Люд?

— Разбираш ли, мой малки принце — отговори Всеслава, — твоята поява ще разруши вече утвърдилата се система на власт.

— Властта на кралицата? — присви очи Любомир.

„Ах, ти, язва!“

Всеслава поклати глава в знак на отрицание.

— Властта на жриците. Абсолютната монархия в Зеления дом е мит. Взимам повечето решения само с одобрението на жриците от Зеления дом, вътре в домените почти нямам контрол над тях. И само Спящия знае какви усилия е трябвало да полагам, за да въздържам бароните от междуособици. — Кралицата въздъхна. — С твоето идване жриците ще станат ненужни. Те ще се лишат от достъп до Кладенеца на дъждовете, ще се лишат от власт. Боя се, че това е повече от достатъчно за някои от тях, за да решат да се противопоставят.

— Говориш за Ярослава?

— Включително и за нея.

— Какво може да ми направи тя?

— Засега всичко, мой малки принце. Ярослав е силна и опитна жрица и сега възможностите ѝ са значително по-големи от твоите. — Кралицата потупа Любомир по бузата. — Ти все още си твърде уязвим.

— Може и да си права, макар че аз не се чувствам слаб — подчерта Вестителя.

— Не бива да се недооценява противникът.

— Е, добре. — Момчето отново поднесе ръка към очите си; пръстите му вече не трепереха. — Сигурна ли си, че там, където ще живея, е безопасно?

— Барон Мечеслав ще те отведе в ловджийската си хижа. Територията се охранява от негови дружинници и дори жриците не знаят за това убежище. Ти ще бъдеш едновременно близо и далеч. Ще мога да те навещавам и ще получим възможност да продължиш обучението си.

— Обещаваш ли?

— Разбира се.

— Ще ми липсваш — каза той меко и я хвана за ръката. — Винаги, когато те няма, ми липсваш.

— Ти на мен също — отвърна му в неговия тон Всеслава и също толкова меко освободи ръката си. — Силно се привързах към теб, Любомире.

Момчето погледна внимателно кралицата, но не забеляза върху лицето ѝ нито сянка от подигравка. Жената беше абсолютно сериозна и Любомир се реши.

— Ти ще останеш кралица, Всеслава, обещавам ти! — прошепна пламенно той. — Ще управляваме заедно людовете, ти и аз.

Само това липсваше! Най-малко от всичко на света Всеслава желаше Вестителя да усети изгарящото отвращение, което я обзе. Яркозелените очи на жената нежно огледаха дребното лице на момчето.

— Ние не можем да бъдем заедно. — В гласа ѝ прозвуча лека тъга. — Ти си Вестителя. Очакват те велики дела, но ще ги вършиш в самота.

— Аз съм Вестителя. — В очите на момчето проблесна пламък на упорство. — Значи, всичко ще стане така, както поискам.

Всеслава не успя да отговори.

Вратата се отвори и в стаята влезе облеченият като за пътуване Мечеслав.

— Бароне. — Всеслава пристъпи срещу приятеля си. — Е, най-после.

Любомир леко се намръщи. Нежността, с която кралицата се отнасяше към този здравеняк, го отвращаваше.

— Кралице моя. — Мечеслав се поклони и целуна крехката женска длан.

— Всичко ли е готово за пътешествието?

— Да, Ваше Величество, можем да тръгваме още сега.

— Тогава не бива да се бавите.

Погледите им се срещнаха: напрегнатият на Всеслава и спокойният, уверен в себе си — на барона. Ръката му се спусна върху дръжката на висящия на колана кинжал.

— Съгласен съм, Ваше Величество.

Любомир все още не разбираше много от бойни артефакти и не можеше да оцени оръжието на барона. Това, което прие за обикновена играчка, всъщност беше „жеравен клюн“ — най-мощното средство за убиване на магове.

— Разчитам на вас, бароне — прошепна кралицата.

— Ваш покорен слуга — кимна леко Мечеслав.

Кралицата се обърна към момчето.

— Доскоро виждане, мой малки принце.

Любомир се усмихна и безмълвно излезе от стаята.

— Ваше Величество — предпазливият глас на придворната дама се разнесе някъде отдалеч, — Ваше Величество.

Кралицата едва-едва отвори очи. Миналото, проклетото минало постоянно я преследваше. Хиляди пъти беше виждала в съня си тази сцена — сцената на прощаването с Любомир — и хиляди пъти се питаше дали е постъпила правилно. Отговорът дойде сам: Вестителя се беше върнал. Нощните ѝ кошмари бяха придобили плът.

— Ваше Величество — напомни за себе си придворната дама, — жриците.

— Да. — Широко отворените очи на кралицата гледаха в тавана. — Ще ги приема.

Подмитайки пода с дългите подгъви на еднаквите си зелени рокли, жриците важно прекосиха залата и чинно се строиха пред трона. Вратата безшумно се затвори и в помещението надвисна напрегната тишина. Всеслава бавно огледа жриците, старателно удължавайки паузата, и се усмихна вътрешно; вълнуваха се, явно се вълнуваха. Само Мирослава, най-старата жрица, се държеше хладнокръвно; останалите, особено двете млади приятелки Любава и Снежана, ниско навели глави, се стараеха да не срещат погледа на своята повелителка. Какво бяха замислили? Кралицата не очакваше от тази внезапна аудиенция нищо добро. Със сигурност Ярослава, нейният заклет враг, щеше да се опита да използва разразилата се в града криза за своя изгода. Само че по какъв начин?

— Не ви очаквах днес — наруши тишината кралицата. — Какво ви накара да молите за аудиенция?

Ярослава уверено пристъпи напред.

— Надявам се, на кралицата ѝ е известно за бойните действия, разразили се в града?

„Каква е несъразмерна — за пореден път отбеляза Всеслава. — Дълго тяло, дълги слаби крака, дълъг нос. Истинска чапла.“

— Говориш за безпорядъците в сектора на чудовете? — поинтересува се кралицата с възможно най-голямо безразличие. — Ако си смятала да ми кажеш за тях, то репортерите на „Тиградком“ те изпревариха с няколко часа.

Жриците се спогледаха. Спокойствието на повелителката им ги извади от равновесие.

— Непонятна ми е иронията, с която Нейно Величество се отнася към случващото се! В града се води война, безопасността на Великия дом Чуд е под заплаха, а кралицата узнава за всичко от телевизионните новини! Как е възможно това, питам ви? Как?

Ярослава явно играеше за публиката, като лоша актриса. Пламенната ѝ реч беше насочена не към кралицата, с която беше поискала аудиенция, а към жриците. И не безуспешно — по смръщените им чела Всеслава разбра, че битката на Вернадски проспект беше уплашила жриците не на шега. А Ярослава, вдъхновена от мълчанието на кралицата, отиде още по-далеч.

— Стремителността, с която се развиват събитията, говори за това, че срещу нас е изправен опитен и силен враг! Готови ли сме за

война? Можем ли да спим спокойно? — Високата жрица направи мелодраматична пауза. — Не. Кладенецът на дъждовете пресъхна.

— Това е сезонно снижаване на мощността — отбеляза хладнокръвно кралицата. — При приближаващото пълнолуние със сигурност ще се възстанови.

— Осъзнайте се, Ваше Величество! — прекъсна я жрицата. — В града се води война и никой не знае дали можем да си позволим да чакаме пълнолунието. Трябва да действаме!

— Да! — извика Снежана неочаквано високо и веднага се сви под ледения поглед на Всеслава.

— На мен, за разлика от кралицата, не ми е безразлично случващото се в града — усмихна се Ярослава, доволна от оказаната подкрепа. — И знам, че точно преди седмица великият магистър е дал аудиенция на двама емисари от Великия дом Нав. Единият от тях, според моите сведения, е бил Сантяго.

Жриците са разшумяха.

— Какво замисля Тъмният двор? Какви интриги плетат зад гърбовете ни? Вече се проля кръв и ситото благодущие на кралицата изглежда като престъпление!

Детрониране! Ето какво беше замислила! Оставайки външно спокойна, Всеслава се напрегна и огромните ѝ яркозелени очи потъмняха от гняв.

— Подобни действия дискредитират върховната власт! По време на криза кралицата е длъжна да сплоти около себе си своите поданици, да прояви твърдост и здравомислие, а не да се държи настрана от събитията! Именно това очаквахме, когато избирахме Всеслава! И именно това не виждаме сега в нея!

В историята на Зеления дом не беше имало случаи на детрониране на управляващи особи, но самата възможност се предвиждаше. Налагаше се да се спасява ситуацията.

— Слушайки това истерично кудкудякане, за пореден път се убеждавам колко ви е провървяло с кралицата — изрече бързо и рязко Всеслава. — Нали можеше да изберете и тази истеричка.

Бледото лице на Ярослава се покри с червени петна. В залата настъпи гробовна тишина, жриците не бяха свикнали да ги обиждат.

— Твоето мнение за върховната власт е нелепо, а обвиненията ти са смехотворни — продължи спокойно Всеслава. — Дори ако за

паниката си има причини, не бива да губиш самообладание. Хладнокръвието и мъдростта винаги вървят ръка за ръка. Вашата кралица оценява трезво ситуацията и каквото и решение да бъде взето, то няма да бъде прибързано. Ако се наложи, ще нанесем удар, жесток и съкрушителен, от който ще потрепери целият Таен град. Но преди това ще се уверим, че това е единственият начин да решим проблемите си.

— Какъв удар? — обади се окопитилата се Ярослава. — Мощността на Кладенеца на дъждовете не стига дори за примитивна илюзия.

— Колкото по-малко дрънкаш, толкова по-малко ще знаят враговете ни за това — строго я прекъсна кралицата. — Ние все още сме Велик дом. Не мисля, че на жриците им прилича да дрънкат за нашите неприятности. Това е вътрешна работа.

— Но тук май всички сме свои хора — промърмори обърканата Ярослава.

— Ще заемем изчаквателна позиция и ще се молим Кладенецът на дъждовете да се върне на предишното си равнище колкото се може по-скоро. Надявам се, всички ще се съгласят, че това е най-оптималното поведение в дадената ситуация.

Кралицата погледна недвусмислено Ярослава. Високата жрица поклати глава в знак на отрицание.

— Бароните се тревожат. Дължни сме да обсъдим заедно положението на Великия дом.

Големият кралски съвет! Щом след всички получени плесници Ярослава продължаваше да настоява за неговото свикване, значи, беше уверена, че ще успее да свали кралицата от трона.

— Бароните трябва да знаят какво става и да бъдат готови за действие — подкрепи Мирослава метежната жрица. — Съветът трябва да се събере.

Нямаше друг изход. Всеслава вирна глава и бавно обходи с поглед жриците.

— Ще обявя свикването на Големия кралски съвет. То ще се състои утре в Зеления дом в три часа... — Кралицата направи малка пауза. — В три часа през нощта.

Жриците се смаяха.

— Ваше Величество — Ярослава се огледа неуверено, — сигурна съм, че ще успеем да известим бароните значително по-бързо.

Може би искахте да кажете „в три часа през деня“?

— Казах това, което исках да кажа. Сигурна съм, че няма да оспорваш решението на своята кралица.

Няколко секунди жените се пронизваха с погледи.

— Чухме волята на кралицата — провъзгласи гръмко Мирослава.

— Големият кралски съвет ще се събере утре в три часа през нощта.

Мечеслав се появи от малката вратичка зад трона веднага след излизането на жриците. Той бързо се приближи към кралицата, застанала самотно до пищния хрусталак край стената, и положи ръка на рамото ѝ.

— Ти чу всичко — каза тихо Всеслава.

— Тя се стреми към властта и използва всяка възможност.

Кралицата кимна.

— Позволи ми да я убия — изрече баронът със спокоен, безстрастен глас, сякаш отдавна беше свикнал с тази възможност.

— Не — леко се усмихна Всеслава, — аз съм кралица, а не узурпаторка. Освен това трябва да се съсредоточиш върху друго.

— Върху какво?

— Вестителя.

Баронът въздъхна мрачно. Той помнеше пронизващата омраза и страха на Всеслава, когато за пръв път беше почувствала силата на седемгодишния Любомир. Помнеше и отчаяната мъка на младата, току-що избрана кралица, неговата кралица, неговата повелителка, неговата любов. Помнеше още с какви погледи съпровождаше палето стройната фигура на Всеслава, как си позволяваше да разговаря с нея, как... Ръката на Мечеслав машинално се плъзна към шията му, върху която се извиваше станал кафяв от времето белег. За онова, което беше станало тогава, по пътя към ловджийската му хижа, знаеха само той и Любомир. Не беше разказвал за схватката дори и на Всеслава, която го беше намерила и едвам го беше излекувала. Единствената схватка, в която той, най-добрият фехтовач на Зеления дом, беше претърпял поражение. „Жеравният клон“ не беше помогнал, неговата мощ не беше достатъчна, за да се справи с Вестителя. Момчето беше избягало, беше се стаило и беше започнало да отмъщава.

— Нападението над Замъка е организирано от Любомир, сигурна съм в това. Той вече се добра до Кладенеца на дъждовете и се е прицелил в Амулета, за да извади от играта чудовете.

Думите на кралицата достигнаха трудно до замислилия се Мечеслав, той се отърси от вцепенението.

— Чудовете казват, че Амулетът си е на мястото. Така че нищо не му се е удало, а Червените шапки едва ли ще се решат на повторно нападение.

— Не е и необходимо — въздъхна Всеслава. — За щастие моите възможности не са пресъхнали напълно и аз зная със сигурност, че Амулетът е похитен.

— В Любомир ли е?

— Още не. Успях да подслушам Червените шапки. Те търсят чов, наемник на име Кортес. Предполагам, че Амулетът е у него.

— А за какво ще му е Амулетът на един чов?

— Възможно е да му плащат навите. — Кралицата се протегна нежно. — Трябва да ми намериш Амулета. Той ще е единственият ми коз в тази игра.

— Игра с кого?

— С всички. Амулетът е нужен на всички: и на чудовете, и на навите, и на Вестителя. А и по време на Големия кралски съвет ще ми бъде значително по-спокойно с него.

— Ще ти донеса Амулета, любима — рече баронът и нежно привлече кралицата към себе си.

— Но помни — прошепна Всеслава, полагайки тънките си ръце върху мощните рамене на Мечеслав, — че разполагаш само с денонощие.

ГЛАВА 6

*Московска обител, щабквартирата на семейство Ерли
Москва, Царицински парк,
27 юли, вторник, 04:30*

— Бля, Вария, тихо е тук, при тях, това не е на добре — прошепна уйбуят Копитото, като човъркаше ожесточено с пръст в носа си.

Фюрерът Варията погледна скептично десетника си и го предупреди:

— Човъркай по-внимателно, ще си изфраскаш мозъка.

— Няма, изгризал съм си нокътя на този пръст — събщи предвидливият Копито и кой знае защо добави: — Ерлийците изобщо не ми допадат.

— А колко пъти са те кърпили? — язвително се поинтересува седящият отзад уйбуй Навахо.

— А колко пъти са ми съдирали кожата заради това? — възмути се алчният Копито. — Просто нямат срам! Гадовете са наясно, че няма къде другаде да отида освен в манастира, и само гледат да се нагушат! Отдавна предлагам да им претършуваме мазетата!

— Ти ли ще тършуваш, изрод? Монасите ще направят от теб навски шурк.

— Какво ще направят? — попита необразованият Копито.

— Шурк — обясни високомерно Навахо. — Ситно накълцано сурово месо със зеленчуци и пикантен сос... Снощи ядох от него в „Гущера“, гадно ястие, но екзотично.

— Ти, умнико, като се наплюскаш с някаква гадост, такива глупости започваш да дрънкаш, че ми става неудобно пред Спящия.

— Ти кого наричаш умник? Да не ти е израснала втора глава?

— Я не ми брой главите, Коперник!

— Я млъквайте! — прекъсна настръхналите уйбуи Варията. — За това ли ви взех?

Уйбуите притихнаха. Червените шапки бяха пристигнали при манастира на ерлийците преди десет минути. В сивата предутринна мъгла трите джипа стояха на площадката пред портите и търпеливо чакаха какво решение ще вземе фюрерът. Варията извади изпод седалката си полупразна бутилка „Уокър“ и отпи голяма глътка.

— Кортес със сигурност е тук, в Обителта, но монасите няма да го префафат току-така. Значи, имаме фва варианта. — Фюрерът не сваляше поглед от фенера, поклащащ се над портата. — Можем фа разбием портата и фа нахлуем в манастира, а можем и фа опитае фа се фоговорим.

Навахо поклати глава.

— Имаме само трийсет бойци, е, може и Веслото да догребе с неговите момчета, но с такива сили монасите ще направят от на...

— Знам, знам — навъсено го прекъсна едноокият. — Ще направят навски шурк.

— Точно.

Копитото изсумтя шумно, изразявайки пълното си съгласие с думите на колегата си, но Варията вече беше осъзнал, че вторият, мирният вариант, се е харесал на колегите му значително повече от първия. Под завистливите погледи на подчинените си фюрерът допи уискито, хвърли бутилката през прозореца и взе решение.

— Фобре, Навахо, вземи фвама по-разбрани бойци и влизаме вътре. А ти, Копито, ще останеш тук и ще фемонстрираш сериозни намерения.

— Как така? — не разбра уйбуят.

— Ще изведеш момчетата от колите и ще ги строиш преф портата. Нека монасите вифят, че сме много.

— Да ги строя пред портата? — Лицето на Копитото се изопна. — Защо?

— Е, сега и ще спориш ли с мен? — промърмори Варията и отвори вратата. — Хайфе, тръгваме.

Фюрерът реши засега да не обръща внимание на ругатнята, която Копитото тихо процеди през зъби, но определено я запомни.

След като изчакаха недоволните Шебеци да се строят пред манастира, Варията, Навахо и двама подбрани от тях бойци почукаха по портата с малкото черно чукче. Фенерът с тихо скърцане се полюляваше над главите им.

— Фюрер — предпазливо се поинтересува Навахо, — а защо той се клати? Нали няма вятър?

Уйбуят току-що беше забелязал странното поведение на фенера и след като не беше успял да си го обясни самостоятелно, се обръщаше за помощ към висшестоящото лице.

— Така му харесва — процеди Варията. Не можа да измисли нищо по-умно.

Малката вратичка бавно се отвори и пред Червените шапки се появи дебел монах, стискащ в ръката си нахапан сандвич със солиден резен шунка. Без да обръща внимание на строените пред портата бойци, монахът демонстративно се прозина и след като избърса с опакото на дланта си мазните си устни, се поинтересува:

— Е, и колко от вас са ранени?

— Нито ефин — призна си Варията, — ние...

— Тогава за какъв дявол сте дошли? Ние не продаваме наркотици.

— Не ми трябва наркотици! — изрева фюрерът. — Трябва ми отец Финамус! Вефнага!

— Отец Динамус? Настоятелят? — Воплите на Шебека леко забавляваха монаха. — Той спи, така че ще се наложи да говорите с мен. Между другото, не желаете ли да си оправите ухапката? Моя лична разработка, няма да струва скъпо, затова пък речта ви доста ще се подобри.

— Нямам намерение фа разговарям със санитар — изсъска Варията.

— А с лекар ще поговориш ли? — От вратичката, сваляйки в движение изцапани с кръв гумени ръкавици, се появи слаб, жилест ерлиеца. — Здравсти, Вария.

— Зфрасти, брат Лапус. — Фюрерът помълча, обмисляйки ситуацията. — Фълго ли ще говорим на прага?

— Разбира се, че не — жизнерадостно се усмихна ерлиеца, — но ще пушна вътре само теб и този уйбуй. — Той кимна на Навахо. — Останалите нека пасат навън.

— Фобре — предаде се Шебекът.

— И свали кърпата, синко — промърмори брат Курвус, — това все пак е храм, а не кръчма.

Червените шапки послушно свалиха кърпите си, разкривайки две лъскави плешиви глави, и влязоха през вратичката.

Монасите преведоха гостите през кратък, яркоосветен коридор в малка стая, в която явно прекарваше времето си дежурната смяна. Обстановката се състоеше от изящна масичка, на която стояха чиния със сандвичи и отпушена бутилка „Московско“, плюс няколко удобни кресла, библиотека и минибар. Върху нощно шкафче в далечния ъгъл стоеше аудиосистема, а на стената беззвучно работеше телевизор.

— Седни, Вария, не стърчи прав.

Шебеците с достойнство се отпуснаха в предложените им кресла, при това Навахо успя да си отмъкне един сандвич от чинията.

— Работата е много важна, брат Лапус — започна Варията, предпазливо подбирайки думите си. — Така фа се каже... не е никак проста.

— Досещам се — кимна монахът. — Щом искахте да говорите със самия отец настоятел, значи, работата наистина е сериозна. Слушам ви.

— Открафнаха от нас ефно нещо. — Сега дребните очи на Шебека буквално изяждаха ерлиеца. — Черна раница. Открафна я чов, наемник на име Кортес, и аз мисля, че той е в манастира. Така ли е?

Брат Лапус кимна. Наистина неохотно, не веднага, но все пак кимна. Имаше въпроси, на които беше длъжен да отговаря.

— Искам фа говоря с него. — Фюрерът рязко се наведе напред. — Фовефи го! Вефнага!!

— Вария, ти, както виждам, съвсем си превъртял — изрече монахът натъртено. — Нали знаеш, че Кортес се намира под наша защита. И можеш да го видиш само ако самият той поиска това. В противен случай ние...

— Знам — недоволно го прекъсна Шебекът. — Ще направите от нас навски шурк.

— Не знаех, че се увличаш от кулинария — усмихна се брат Лапус. — Между другото, да знаеш, че е правилно „к“-то накрая да се произнася меко. Но аз имах предвид нещо друго. — Монахът кимна към телевизора, който точно в момента показваше в едър план разбитата порта на Замъка. — Ние все пак не живеем в тундрата и много добре знаем какво става в града. Едно обаждане и след

петнайсет минути тук ще бъдат Дьо Гир и толкова много гвардейци, че ще направят от вас не навски шурк, а чудски блинг.

Това беше вярно. Варията разбра, че се е поразгорещил, и отново се върна към максимално предпазлив тон.

— Брат Лапсус, но нали чуфовеите не са префявили претенции наф тази раница, а аз префявих. Имам свифетели, че е открафната от мен, и ти си флъжен фа ми я покажеш за разпознаване.

Това беше хитър ход. Съгласно договорката между Великите домове, манастирът можеше да защитава свой пациент, каквото и да е направил, докато раненият не стане готов да се бие. Но ако имаше съмнения в произхода на личните вещи на пациента, манастирът беше длъжен да ги предостави на първия, предявил претенции, и думите на фюрер на клан в дадения случай бяха повече от достатъчни.

— Видях раницата — промърмори брат Лапсус, — но тя не е в манастира. Кортес не е толкова глупав.

— Това официален отговор ли е? — попита Варията след кратко колебание.

— Да. Ние спазваме закона за неутралитет на манастира.

— Проклятие!

Шебеците подскочиха и напуснаха стаята, без да си вземат довиждане.

Изгасналият фенер вече не се люлееше във всички посоки, а смирено висеше над портата в очакване на следващата нощ. Горчиво съжалявайки, че е допил уискито, Варията извади телефона и набра номера на магьосника.

— Любомире, Варията е. — Фюрерът се изкашля. — Кортес е при ерлийците, но се е избавил от плячката. Това е сигурно. Затова реших фа не щурмувам манастира, а просто фа сложа охрана...

— При тях е пълно с тайни входове наоколо — промърмори магьосникът.

— Какво?

— Нищо. Връщай се при мен — нареди Любомир и прекъсна връзката.

* * *

*Ателието на Алир Кумар
Москва, Ленинградски проспект,
27 юли, вторник, 05:27*

— Красива е — реши Сантяго след кратко мълчание. — Много красива.

— Тя е божествена, комисарю, тя свети отвътре и усмивката ѝ е като първия слънчев лъч, като звездна лятна нощ, като... — Художникът разпери ръце. — Вие сам виждате всичко, комисарю.

Сантяго поклати глава, без да откъсва поглед от картината.

— Вие сте успели да пренесете върху платното своята любов, Алир.

Малко горско езеро, обляно с лунна светлина, сънни звезди и ослепително красива девойка, която внимателно навлиза в тихата вода. Художникът беше успял да предаде не само очарованието на прелестната къпеща се, но и своето възхищение от нея.

— Прекрасна работа, Алир. Колко искате за нея?

— Тя не се продава.

— И това го казва шас?

Кумар се нацупи.

— Не всичко на света се продава, някои неща се правят за душата.

— Разбирам — усмихна се Сантяго. — Вие сте влюбен.

— Не — не се съгласи Алир. — Аз я обичам, а това е нещо съвсем различно.

— Странно нещо е любовта.

Алир Кумар беше типичен шас. Чернокос, черноок, с гърбав нос, той произлизаше от старинния род Кумар и беше най-известният художник в Тайния град. Крехката девойка на картината беше чов.

— След седмица ще се ожения за нея — спокойно каза Алир. — Ще имаме дете.

— Мелез — изрече замислено Сантяго. В гласа му нямаше презрение или превъзходство, само констатиране на факта и тъга. — Семейство Шас едва ли ще приеме това.

— Знам.

— И вече решихте ли какво да правите?

— За начало ще ги изпратя по-надалеч оттук, а после ще видим.

— Това си е ваш избор, Алир, и никой няма право да ви налага своята гледна точка — отбеляза разсъдливо Сантяго. Комисарят най-накрая се откъсна от картината и направи няколко меки крачки из огромното ателие на Кумар. — Интересува ме съдбата на моята поръчка.

— Разбира се. — Художникът се приближи до стоящата в ъгъла покрита с бял плат фигура. — Признавам си, че никога не ми се е налагало да работя в толкова кратки срокове, но се постарях.

— Двойното заплащане, което поискахте за спешната поръчка, със сигурност е спомогнало за вашето усърдие — отбеляза Сантяго.

— В някаква степен — да — съгласи се шасът. — Между другото, комисарю, отдавна исках да ви попитам: защо вие сам не направихте куклата. Вашите възможности...

— Възможностите — това все още не са способности — усмихна се навът и посочи картината. — Вижте колко фино сте изобразили своята любов, Алир, колко ярко сте изразили своето възхищение. Това е невъзможно да се научи, това е нарисувано със сърцето. Затова, когато ми е нужна кукла, която е невъзможно да се различи от оригинала, се обръщам към вас.

— Благодаря.

Поласканият художник наведе глава и свали плата от статуята.

— Вашата поръчка.

Куклата представляваше точно копие на най-близкия помощник на Сантяго. Както и беше предвидил комисарят, работата на Кумар не можеше да предизвика никакви упреци. Сантяго си помисли, че едва ли и той самият би могъл да отличи копието от своя подчинен. Обиколи безжизненото създание и бавно прекара през гърдите му нокътя на кутрето си. От тънката драскотина изби гъста навска кръв.

— Блестящо, Алир. Съживихте ли я вече?

— Чаках вас.

— Захващайте се.

Художникът измъкна от джоба си малка златна пластинка с гравирано заклинание за съживяване и я сложи в устата на куклата.

— Вълнуващ миг — прошепна Алир.

— Безпокоите ли се за заклинанието?

— Не — отговори художникът, без да сваля искрящите си очи от куклата. — Живот, Сантяго, ние даряваме живот! Какви възхитителни

чувства изпитвам, докато наблюдавам как моето творение, моето дете, частичка от самия мен, придобива свой собствен живот! Отваря очи, прави първата си крачка. Това е венецът на творението!

— Мен малко ме безпокои табелката...

Художникът беше принуден да се върне в реалността.

— Не се притеснявайте, комисарю, тя ще се разтвори напълно в тялото на куклата след два часа. Няма да останат следи.

Куклата отвори очи.

— Знаех, че мога да разчитам на вас. — Сантяго се обърна към творението на Кумар. — Кукло, известно ли ви е името ви?

— Да. — Гласът на създанието беше лишен от каквато и да било интонация.

Комисарят се намръщи и погледна художника. Кумар спокойно издържа строгия поглед на нава, макар че в гърлото му напираше смях. За да икономиса средства, Сантяго беше избрал за куклата най-евтиния мозък и сега жънеше плодовете на собствената си пестеливост.

— В приемната ще намерите пакет с вещи. Облечете се — нареди навът.

— Слушам.

Куклата излезе от стаята, като пътъом удари рамото си в касата на вратата. Сантяго замислено почеса върха на носа си.

— Кажете, Алир, умствените способности на това създание ще му позволят ли да кара кола?

— За известно време — призна си шасът. — Ако има автоматична скоростна кутия.

— В такъв случай се погрижете да не сбърка сакото с ризата — помоли го комисарят — и, моля ви, помогнете му с вратовръзката.

Художникът кимна и сдържайки усмивката си, се насочи към изхода на ателието. На вратата се спря, обърна се и се пошегува:

— Забележете, комисарю, правя това без допълнително заплащане.

Шасът винаги си остава шас, дори да е гениален художник.

Сантяго изхъмка и извади мобилния си телефон.

— Ортега, вече определихте ли местоположението на Амулета?

— Лебед е убит, Кортес е ранен и се намира при ерлийците — съобща помощникът на комисаря. — Той е предал Амулета на случаен спътник.

— Ортега — меко го прекъсна Сантяго, — неведнъж сме обсъждали с вас, че никога нищо не е случайно. Какъв е този спътник?

— Чов, вече знаем адреса му.

— Добре. — Комисарят помълча, обмисляйки ситуацията. — Той свързан ли е с Тайния град?

— Не. Кортес го е помолил да ни се обади, но той не бърза.

— Нека не бърза. — Сантяго взе решение. — Явно ще ни се наложи да използваме този човек, затова първо го свържете с ОТМ.

— Слушам.

— Второ, екранирайте го от всякакъв вид магическо търсене.

— Дори от нашето?

— Да. Трето, свържете се със съветниците и наложете върху мозъка му „велико безмълвие“.

Това беше най-мощното заклинание на Тъмния двор, защитаващо от сканиране на мислите, но Ортега вече не се учуди.

— Това ли е всичко?

— Направете го и чакайте.

* * *

*Москва, Ленински проспект,
27 юли, вторник, 06:12*

На Корнилов не му се удаде да се прибере вкъщи тази нощ. Той приключи огледа на Вернадски проспект, пусна Владик да се прибере и след като разбута полусъннения Палич, отиде на пресечката на Ленински проспект с улица „Удалцов“, на мястото на голямата престрелка. Корнилов не се съмняваше, че тя е свързана със суматохата в офиса на „Чуд Inc“.

Благодарение на малобройните свидетели успяха да си създадат доста подробна представа за случилото се на проспекта. Газелата, съпроводвана (или преследвана?) от хамъра, беше изскочила на Ленински от улица „Кравченко“ и се беше понесла към МКАД. На пресечката с улица „Удалцов“ в нея се беше врязал юконът, след което между пътниците на трите коли беше възникнала престрелка. Понататъшната информация беше постъпила вече от патрулките на

пътната служба, които бяха пристигнали на кръстовището десет минути след началото на стрелбата и пет минути след приключването на сражението. Не бяха успели да арестуват никого, бандитите се бяха скрили, оставяйки на полесражението единайсет трупа. Патрулните бяха блокирали проспекта и бяха повикали подкрепление. В Москва отдавна не беше имало толкова шумно разчистване на сметки.

Когато пристигна на местопроизшествието, Корнилов първо огледа загиналите, чиито трупове се товареха в сив фургон. Те все още бяха облечени с черни кожени панталони, елеци и червени кърпи, всички бяха гъсто покрити с татуировки, всичките бяха ниски и набити, плешиви, със сплескани носове и ситни черни очички. Единственият, който не отговаряше на това описание, беше шофьорът на хамъра — рус гигант със славянска външност.

Разбитите джипове, пушките помпи, множеството убити при пълна липса на ранени — всичко това беше познато на Корнилов и не предизвикваше интерес. Значително повече го изненада газелата. Бронираният фургон се оказа буквално натъпкан с електроника, снабден с бронирани стъкла и със съвсем не такъв двигател, какъвто можеше да се очаква. Веднага осведомиха майора откъде може да се е появил фургонът на московските улици — от военния полигон в Кубинка. Свърхмодерният мобилен център за управление, предназначен за действия в градски условия, беше похитен преди по-малко от две седмици и към Ленински вече бързаха невярващите на своето щастие оперативни работници от ФСБ.

Хеликоптерът, свален от зенитна ракета, и секретният военен фургон напълно си пасваха с безумните свидетелски показания, които той беше чул на Вернадски проспект. Офисът на „Чуд Inc“ беше щурмуван по всички правила на военното изкуство, с използването на съвременна техника и голямо количество обучени войници. Ала това изобщо не си пасваше с нещата, които беше видял около и в щабквартирата на „Чуд Inc“! От една страна, свидетели и изоставена техника, от друга — отричащият всичко началник на охраната със странна фамилия и ранена ръка, плюс това, което Корнилов беше видял със собствените си очи. За пръв път в своята практика Андрей не можеше да свърже в едно цяло всички получени данни. За пръв път те не просто не съвпадаха, не просто се разминаваха, а се изключваха

взаимно, но в едно нещо майорът беше сигурен на сто процента — никой от известните му престъпници нямаше пръст в тази история.

— Не се получава, опитай отначало — промърмори Андрей и запали нова цигара.

„Първо несъответствие: щурм ли е било, или не? Ако не е било, откъде са се взели хеликоптерът и газелата? Случайно съвпадение? А свидетелските показания? А раненият началник на охраната? Добре. Ако е имало щурм, защо не са останали никакви следи?“

Корнилов почеса главата си.

„Да предположим, че е имало щурм и нападателите са преодолели толкова бързо вътрешния двор на щабквартирата на «Чуд Inc», че не са оставили никакви следи. Глупаво е, разбира се, но да предположим. Тогава е ясно откъде са газелата и хеликоптерът, но не е ясно каква е била целта на щурма. Да се превземе сградата? Но нали не сме на война, или... Или им е трябвало нещо на горните етажи! Ето за какво е бил необходим хеликоптерът, а всичко останало е отвличаща маневра.“

Корнилов почувства леко пробождаване в тила. То се появяваше винаги, когато беше близо до разгадаването на някоя загадка.

„Но какво им е трябвало? Да убият президента на «Чуд Inc»? Глупости, такива хора ги крият дори при най-малката опасност. Да вземат заложници? Тогава не биха свалили хеликоптера. Може би целта не е била постигната?“

Но вътрешният глас подсказваше на Корнилов, че не е така.

„Нападателите са постигнали целта си и са похитили нещо ценно, което не е могло да пострада при взрива на хеликоптера. Именно него е откарала газелата от мястото на катастрофата, именно затова са я преследвали и в края на краищата са я отнесли на таран от пътя.“

Андрей машинално запали нова цигара.

„Версията е правдоподобна. Но ако все пак е имало щурм, защо нито в двора, нито в сградата на «Чуд Inc» не са останали никакви следи?“

— Андрей Кирилович, Андрей Кирилович — разтърси го за рамото Палич, — там надойдоха журналисти.

— Ами да вървим. — Майорът се изправи с лекота и изтупа панталоните си. — Как изглеждам?

— Като моя шеф.

— Иди в колата, ей сега тръгваме.

На Корнилов не му се искаше да общува с пресата, но не му се удаде да избегне голготата си.

— Господин майор, тази престрелка работа на гангстери ли е?

— Възможно е.

— Това хората на Чембърлейн ли са?

— Възможно е.

— Нова война между бандите ли започва? Преразпределяне на сферите на влияние?

— Без коментар, утре в управлението ще има пресконференция, тогава ще узнаете всичко.

— Някой задържан ли е?

— За съжаление, не. Всички, които са оцелели, са успели да избягат.

— Говори се, че са свалили полицейски хеликоптер.

— Това са слухове. Наистина се е разбил хеликоптер, но тепърва ще изясним на кого е принадлежал.

— Не ви ли се струва, че престъпността в Москва е достигнала качествено ново равнище?

— Полицията също не стои на едно място.

— Ще продължите ли разследването на случая с Вивисектора?

— Непременно. За нас е въпрос на чест да хванем маниака.

Докато отговаряше на въпросите, Корнилов се добра до волгата си и отвори вратата.

— Това е всичко, което мога да ви кажа за момента. Довиждане.

— В управлението? — обърна се от предната седалка Палич.

— Не веднага. — Майорът погледна часовника си. — Отиваме на „Красная Пресня“. Знаеш къде.

Будката на обуцаря Мехраб открай време си стоеше на ъгъла между „Красная Пресня“ и „Пресненски вал“. Обикновена черна будка, където най-обикновен старец продаваше на случайните минувачи стелки, връзки за обувки, лакове и други дреболии, правеше малки ремонти и даже според слуховете би могъл да ушие и прекрасни обувки, но на кого са му нужни те в епохата на супермаркетите? Корнилов, който беше преживял цялата си младост в тези краища и сам беше купувал от Мехраб какви ли не дреболии, понякога си

бъбреше със словоохотливия старец, чието сбръчкано като печена ябълка лице беше за Андрей също такава неотменна част от града като паметника на работника и облия камък в парка или универсалния магазин зад ъгъла. Тих безобиден старец, доживяващ отреденото му време в малка будка на оживена улица. Каква беше изненадата за Корнилов, когато узна, че Мехраб, незабележимият обуцар Мехраб, е замесен в сериозна афера с похищаването на древен кинжал от ташкентски музей. Случаят беше разследван още в съветски времена и около него се бе вдигнал голям шум в пресата. Андрей, по онова време стажант, беше участвал в разследването под ръководството на узбекски колеги. Много бързо успяха да хванат изпълнителите — престъпниците, обрала музея — и едва чрез тях да стигнат до поръчителя — скромен обуцар, даващ за прекрасно запазилата се дрънкулка цели сто хиляди! Обискът и наблюдението над Мехраб не дадоха нищо — по времето, когато милиционерите го пипнаха, обуцарят беше успял да се избави от стоката. Веригата се беше прекъснала, но старецът беше излязъл на светло и сега Корнилов периодично се обръщаше към него за информация.

Въпреки ранния час будката на обуцаря беше отворена. Старецът, свалил старите си очила на върха на дългия си нос, се беше навел над една обувка. Андрей излезе от колата, протегна се, но не запали цигара — старецът не можеше да понася тютюнев дим. Приблужи се към будката.

— Здравсти, Мехраб.

Старецът няколко секунди разглеждаше с присвити очи посетителя, после се усмихна, от което по лицето му се разбягаха хиляди дребни бръчици, и кимна.

— А, господин майор, да не са ви се развалили обувките?

— А, не. — Корнилов седна на малкото столче срещу обуцаря и въздъхна. — Умориха ми се краката.

— Лошо изглеждате, господин майор. Спахте ли днес?

— Не можах да смогна.

— Не се пазите, ох, не се пазите. — Старецът избра от полицата малко парче кожа и го огледа придирчиво.

— Вие също сте на крак.

— Аз? — Мехраб прехапа устни. — На моите години, Андрей Кирилович, се радваш на всяка паричка, на всеки допълнителен час.

Не ми е останало чак толкова много време, жалко ще е да го пилея за сън.

— Да умираш ли се каниш?

— Ох, не знам, още от сутринта нещо ме стрелва в кръста. Не е на добре това.

— Стрелбата изобщо не води до нищо добро — съгласи се Корнилов. — Дочу ли какво е станало на Вернадка?

— Аз? — учуди се старецът. — Изобщо не съм чул.

Андрей вдигна вежда.

— Е, само с крайчеца на ухото. — Мехраб свали очилата си и грижливо избърса стъклата. — Случайно.

— Какво разправят?

— Предимно мълчат.

— Нима? А стрелбата е била сериозна, някой е претърпял сериозни загуби.

— Няма такива загуби, от които някой да не е извлякъл голяма печалба.

— Ето, виждаш ли, а ти казваш: „Нищо не знам“.

Корнилов измъкна от портфейла си мека петдесетачка и замислено я сви на фунийка. Мехраб въздъхна тежко и поклати глава със съжаление.

— Няма да помогне.

— Удивително — изрече бавно майорът, без да сваля тежкия си поглед от обуцаря. — Доколкото си спомням, за пръв път се оказва, че не си в течение. Разочарован съм.

Рамото на Мехраб потрепна и той предпазливо погледна под око полицаия.

— Аз... общо взето, засега не знам нищо. Всички ги е страх от тези момчета и малцина са склонни да споделят информация.

— От червеноглавите?

— Аха — неохотно призна старецът.

Корнилов поклати глава.

— Ясно. Мехраб, трябва да се видя с Мрънкалото.

— Кога?

— Днес.

— Добре — лесно се съгласи старецът, който явно се зарадва на възможността да бъде полезен с нещо на полицаия. — Номерът на

мобилния ви нали си е същият?

Корнилов дори не забеляза как петдесетачката изчезна в ловките ръце на обуцаря.

ГЛАВА 7

*Общински жилищен блок
Москва, улица „Миклухо-Маклай“,
27 юли, вторник, 07:00*

Работният ден на Артъом започваше с телевизора. Той отдавна се беше отказал от обикновения будилник, още преди три години, когато забеляза, че резките, пронизващи звуци започват да предизвикват у него бяс. Затова се сдоби с телевизор с таймер и сега всяка сутрин скачаше под звуците на попмузика. Бавно усилващият се звук правеше ежедневния кошмар на буденето по-малко неприятен.

Поредният опус на MTV едва беше започнал да прониква в мозъка му, когато Артъом се измъкна от дивана и сипейки под носа си проклетия, се затътри към банята. Настроението му беше отвратително. Не стига, че му предстоеше съмнителното удоволствие да бръсне клетото си лице и да щурмува сутрешните задръствания, но и нощните приключения не му излизаха от главата. Артъом се пъхна под душа и след като донякъде дойде на себе си, започна да обмисля по-нататъшните си действия.

Въпреки доста конкретните указания на Кортес, през нощта той не се обади на никого. Артъом нямаше намерение да ходи никъде, още по-малко пък да кани някого в дома си, и изобщо той съжеляваше за даденото на Кортес обещание, но вече беше невъзможно да му откаже. След сериозни размисления Артъом реши да се обади от офиса. Фирмата, за която работеше, се намиреше в стара сграда на „Покровка“, там винаги имаше много народ и сигурна охрана и всичко това му позволяваше да се чувства повече или по-малко уверено.

Пришпорван от ревящия телевизор, Артъом измъкна от гардероба си бяла риза и докато я обличаше, огледа критично стаята си. Единствена и неподредена. Артъом обикновено въвеждаше ред в съботите, но беше прекарал последните два уикенда с Люся на вилата, така че имаше поводи за критика. Свалените още в неделя дънки

лежаха върху креслото, неизпразнената торба с вещите му беше под масата, върху която се мъдреше мръсна риза. В петък Артъом бързаше и не я беше хвърлил в пералнята. Край дивана имаше празна бутилка от бира (напомняща за футболния мач в сряда) и чиния с недояден сандвич (напомняща за спешната вечеря в петък). Затова пък прахта не беше много благодарение на пластмасовите прозорци.

Когато Артъом завързваше вратовръзката си, блуждаещият му поглед се натъкна на малката черна раница, стояща скромно до стената.

„Добре де, ще изпълня обещанието си и точка. Повече никакви игри.“

— Грандиозно шоу в клуб „Гущера“! — пронизително заврепя телевизорът.

Артъом потрепна от изненада и се взря в екрана с недоумение. Досега беше чувал за този клуб единствено от Кортес.

— Неуморният Птиций, най-добрият приятел на московските палавници, е измислил ново развлечение — Танца на феникса! — дереше се през това време телевизорът. — Хванатият в Марина Рошча феникс ще устрои натурално самоизгаряне с последващо възраждане от пепелта! Не пропускайте! Хиляди години сме били лишени от това разтърсващо зрелище!

— Стига бе! — изсумтя смаяно Артъом и погледна адреса на клуба: някъде в Измайловски парк.

Полуразсъблечени девойки се извиваха предизвикателно около мръсночервен птеродактил, навъсено очакващ кладата. Обикновено телевизорът беше програмиран на MTV, но сега в десния горен ъгъл пламтяха друга букви: „ТКГ“.

— За да си резервирате маса, наберете на дистанционното на вашия телевизор комбинацията 777–311. Не забравяйте, че броят места в клуба е ограничен!

На екрана се появи надпис: „777-311. Платена услуга“.

Артъом се зарадва на буйната фантазия на организаторите на шоуто, но телевизорът се изключи; значи, му оставаше съвсем малко време — сутрешните московски задръствания убиват желанието за продължително суетене. Артъом хвърли дистанционното на масата и излезе от квартирата.

В разпределителната кутия за кабелната телевизия се ровеше охранен мъжага с бяла фирмена униформа.

— Работи ли? — промърмори той, без да се откъсва от заниманието си.

— Работи — потвърди машинално Артъом.

— Тогава се разпишете.

Той натика в ръцете на Артъом някакъв формуляр.

— Безплатно ли е?

— Безплатно е — увери го мъжът.

Артъом се подписа.

— Като ме подкараха още по тъмно — оплака се мъжът. По-бързо, та по-бързо... И закъде бързат? Техниката нали си иска да я използват?

— Аха — съгласи се Артъом и кимна към отварящата се врата на асансьора. — Ще дойдете ли?

— Не, имам и поръчка на шести етаж.

Мъжът грижливо сгъна формуляра и го прибра в папката си. На левия ръкав на униформата му се мъдреше емблема с надпис: „ОТМ. Техническа служба“.

В асансьора Артъом по навик провери пейджъра си и смаяно подсвирна: петдесет и шест съобщения за една нощ! Та той и за година не получаваше толкова! Отвори наслука едно от тях.

„Негово Превъзходителство Антоан дьо Кулие, магистър от ложата на Драконите, официално обявява, че се прекратява набирането на наемници за шестата експедиция в търсене на Шамбала. Информация за възобновяване на набирането на наемници ще бъде съобщена допълнително. Депозити се връщат срещу карта на участник в експедицията в офиса на магистъра.“

В това съобщение имаше нещо от вчерашните речи на Кортес. Явно в него имаше и някакъв непонятен засега смисъл. Артъом излезе от блока дълбоко замислен. Новите телевизионни програми и странните съобщения в пейджъра изглеждаха като брънки от една и съща верига. Странна, но все пак логична. И фактът, че аудиосистемата в голфа се оказа настроена на непозната станция, изобщо не го учуди.

— Така че какво се случи вчера на Вернадски проспект? — попита с бащински глас някой в нея веднага след като Артъом излезе

на пътя. — Какво означава щурмът на Замъка? И, най-важното, заплашен ли е Тайният град от война между Великите домове?

Тайният град?! Артъом за малко да изпусне волана. Голфът кривна и отдясно се разнесе възмутено рев на клаксон. В паметта на Артъом изникна лицето на професор Серебрянц.

— Тези въпроси задавам на капитан Дьо Гир, любезно съгласил се на ексклузивно интервю за нашата програма — продължаваха да говорят през това време по радиото. — Капитане, как можете да коментирате вчерашните събития?

— Необуздаността и глупостта на Червените шапки отдавна е станала пословична — разнесе се от високоговорителите студен мъжки глас. — Вчерашните събития само потвърдиха това. На някого ще му се наложи да отговаря за бандитската проява.

— На кого?

— На първо място на самите Червени шапки. Днес великият магистър официално им обяви война.

— Но нали войните с цел изстребление са забранени от Кодекса?

— Ние просто възнамеряваме да намалим популацията им до безопасни равнища.

— Тоест вие не смятате, че зад нападението стои някой от Великите домове?

— Уверени сме, че не.

— Вярно ли е, че Червените шапки са успели да похитят Картагенския амулет?

— Това са слухове — отвърна кратко Дьо Гир след малка пауза. — Ако това е била целта им, не са я постигнали.

Артъом бързо хвърли поглед върху малката черна раница, мирно седяща на съседната седалка.

— Благодарим на капитан Дьо Гир за интервюто. За съжаление, представителите на Великия дом Нав и Великия дом Люд се въздържаха от коментари. Надяваме се, че с течение на времето те ще променят мнението си и ще споделят информация с Тайния град. Слушахте извънредното издание на предаването за анализи „Скрити помисли“, с вас беше Карим Томба. А сега следват реклами.

Карим Томба! На Артъом му беше познато това име. Томба водеше ежеседмична програма за анализи в ТВЦ и имаше колонка в „Известия“! Умен и язвителен журналист, за когото не съществуваха

авторитети. За Артъом беше страшно неочаквано да чуе такива неща на тази неизвестна радиостанция.

— Уважаеми господа! — жизнерадостно заврещя по аудиосистемата приятен женски глас. — Търговската гилдия има честта да съобщи за пристигането в Тайния град на първия от началото на годината Голям източен керван. Елате в супермаркетите на Гилдията на „Болшая Якиманка“ и на „Кузнецки мост“! Само там ще намерите последните новости от жълтите империи с невероятна десетпроцентна отстъпка! Древни манускрипти и талисмани на манджурските магове, скъпоценни оръжия от гробниците на Виетнамските завоеватели и съвременни лечебни средства, изработени в нелегални тайвански фабрики. Красиви дрънкулки за вашия дом. Ние рискувахме живота си и докарахме при вас всички чудеса на Изтока! Купувачите на едро могат да се свържат с керванбаши още сега. Наберете на пулта на вашето устройство за връзка 777–612 и нашите оператори ще приемат поръчката ви. Услугата е платена.

Аудиосистемата се закашля и Артъом безмилостно я изключи.

* * *

*Южен форт,
щабквартира на семейство Червените шапки
Москва, Бутово,
27 юли, вторник, 07:03*

Рано сутринта, съпроводена от две коли с въоръжени гвардейци, в Бутово навлезе дълга лимузина, чиито врати бяха украсени със златни изображения на застанал на задните си крака еднорог. Франц дьо Гир, майстор на войната, капитан на гвардията на великия магистър, и Нелсън Бард, магистър на ложата на Мечовете, носеха официалния манускрипт, възвестяващ за началото на войната. Съгласно Кодекса нито един Велик дом не можеше да започне бойни действия внезапно.

Кортежът се спря до металната порта на Южния форт и лимузината мигновено беше обградена от изскочилите от ескортиращите коли гвардейци. С усилията на майстора на илюзии

върху делегацията беше наложена илюзия и рицарите не се опасяваха, че случайните минувачи ще видят пригответните за стрелба автомати. Съгласно същия този Кодекс посланиците бяха неприкосновени, но чудовете вече не се доверяваха на диваците.

Пръв, примижал срещу яркото утринно слънце, от лимузината се измъкна Дьо Гир и пое от ръката на пажа си сандъчето с манускрипта. След него към портите на Форта се приближи Нелсън, облечен, също както и капитанът, с обикновени човски дрехи: костюм, риза, вратовръзка и украсени с едри токи обувки. Шофьорът на лимузината учтиво даде сигнал с клаксона, опитвайки се да привлече вниманието на Червените шапки, а гвардейците дружно свалиха предпазителите на автоматите. Тези изщраквания, прозвучали неочаквано гръмко на полупразната улица, станаха единствен отговор на сигнала. Южният форт мълчеше и освен сънените обитатели на околните сгради, чиито недоволни лица започнаха да се мяркат по прозорците, никой друг не се интересува от появата на чудовете. Франц кимна към малката вратичка в портата.

— Проверете.

Най-близкият гвардеец пълногласно дотича до вратичката и със замах я изрита. Натягането пред началството му струваше скъпо. Вратичката се оказа незаключена, чудът не успя да се задържи на краката си и с грохот влетя във вътрешността на Форта. Посланиците, застанали до портата, чуха кратка, но крайно емоционална фраза.

— Млък! — процеди Дьо Гир в отговор на лекия кикот, преминал през гвардейците.

— Изглежда, диваците са изненадани — отбеляза Бард. — Едва ли са очаквали официално обявяване на война.

— Те знаят правилата — не се съгласи Франц — и знаят, че няма да започнем война просто така.

Вратичката се отвори и в процепа, потривайки бързо подуващата се синина на скулата си, се появи злополучният разузнавач.

— Отключено е.

— И какво? — подигравателно се поинтересува Дьо Гир.

— Нищо — сви рамене гвардеецът. — Просто е отключено.

— А вътре има ли някой?

— Не знам.

— Ами узнай!

Вратичката се захлопна.

— Мисля, че те се предават — изказа предположение Нелсън. — Не са могли да намерят бяло знаме и просто са отключили вратата.

Дьо Гир погледна със съжаление младия магистър, който, за разлика от капитана, не беше участвал в шест военни кампании, и здраво прехапа устна.

— Ако се предадат сега — продължаваше да дрънка Бард, — няма да зверстваме. Най-буйните, разбира се, ще ги обесим, а на останалите ще наложим контрибуция. Какво ще кажете, капитане?

— Прекрасна мисъл, магистре.

От вътрешността на Форта отново се подаде разузнавачът.

— Празно е! — Той вяло разпери ръце. — Там има само жени, старци и деца. Никаква охрана!

Посланиците се спогледаха и в хор изскърцаха със зъби. Откакто Кодексът беше забранил войните с цел тотално изстребление, убийството на цивилни започна да се разглежда като най-сериозното престъпление.

— Страхливи мерзавци — изказа мнението си Нелсън. — Какво ще правим?

— Ще изпълним задачата.

Дьо Гир отмести разузнавача от пътя си, решително пристъпи през вратичката и веднага също толкова решително се спря, опитвайки се да свикне с носещия се из помещението аромат. Червените шапки винаги се бяха гордели с уникалната си миризма.

След като с усилие нормализира дишането си, капитанът се огледа. Беше се озовал в мръсна, слабо осветена стая, където, съдейки по всичко, пребиваше стражата на портата. Единствените мебели бяха дървена маса с полепнали по плота ѝ остатъци от храна, две столчета и прашна купчина празни бутилки. Имаше много народ. Уплашените диваци, чули за пристигането на рицарите, се бяха натъпкали в стаята и към Дьо Гир от всички посоки гледаха напрегнати очи. Разузнавачът беше прав: жени, деца и старци.

— Искам да поговоря с някого — съобщи мрачно капитанът.

Двама гвардейци измъкнаха от тълпата съпротивляваща се старица с червена, отдавна непрана забрадка, изпод която се подаваха няколко прошарени къдрици, и я повлякоха към командира си. Дивачката пхна в устата си кривия си пръст с дълъг жълт нокът,

провери с него единствения си зъб и бързо забърбори нещо на древния диалект на Западните гори. Франц изкриви лице.

— Накарайте я да говори на руски.

Един от гвардейците, желязък по-скоро да се измъкне от вонящото помещение, шляпна на старицата един зад врата. Притежателката на един-единствен зъб злобно се намръщи, оправи падналата върху носа си забрадка, погледна капитана в очите и изфъфли:

— Вшички ши тръгнаха. Кажаха, че скоро ще щанем крале!

Тя вирна глава и доволно се изсмя, облъхвайки Франц с плътния си зловонен дъх.

Дьо Гир постави сандъчето на мръсната маса и измъкна от колана си тънък кинжал с изкусно изработена златна ръкохватка. Смяхът утихна. Старицата започна да вие с тънък глас, съплеменниците ѝ откликнаха и стаята се изпълни с тънки, жални стонове.

— Великият дом Чуд обявява война на безполезното ви семейство! — гръмко изрече Франц. — Не знам на какво са разчитали вашите фюрери, но те няма да могат да се крият вечно. Рано или късно ще ги намерим и ще ги заставим да отговарят за вчерашната си проява.

Стонете утигнаха. Разбрали, че няма да ги колят, обитателите на Форта слушаха внимателно посланика.

— Заедно с това великият магистър милостиво обявява, че Червените шапки, които се предават доброволно, могат да разчитат на снизхождение. А на останалите предайте ето това. — И майсторът на войната заби кинжала до самата дръжка в каменната стена на Южния форт.

* * *

*Офисградата на компанията „ГВ“
Москва, улица „Покровка“,
27 юли, вторник, 08:56*

Сградата, принадлежаща на фирмата, за което работеше Артъом, се намираще в самия край на „Покровка“, срещу ОВИР^[1]. Главният

вход, украсен с помпозната абривиатура „ГВ“, беше откъм улицата и се отваряше точно в девет, затова Артъом, както обикновено, паркира голфа си в двора и се добра до работното си място през служебния вход.

Настроението в офиса беше в съзвучие със зараждащия се ден: ярко, слънчево и топло. Обикновено хапливият охранител сега се усмихваше широко и каза на Артъом, че директорът е отлетял на поредното сафари, оставяйки фирмата на нехайния си заместник. Изпълнителите рамене сътрудници като малки деца се радваха на летния ден и цялата предстояща седмица. В офиса цареше атмосфера на истинско братство и взаимно разбиране. Колегите се придвижваха по коридорите плавно, с явна ленивост, а малката стая за кафе на втория етаж беше препълнена. Във всеки друг момент за Артъом вземането на участие в стихийния празник щеше да се разбира от само себе си, но не и днес.

Малката черна раница изгаряше ръцете му.

Артъом се добра до своя отдел, пусна компютъра — нали трябваше да имитира трудова дейност — и неохотно набра съобщения му от Кортес телефонен номер. Веднага отговориха на повикването му.

— Слушам ви. — Гласът на събеседника му беше учтив, но сух.

Артъом се огледа — колегите му обсъждаха бурно отпътуването на директора им и не му обръщаха никакво внимание.

— В мен има пратка от Кортес.

Фразата прозвуча неочаквано по шпионски, но от другата страна на линията се отнесоха много сериозно към нея.

— Прекрасно. При вас ще дойде помощникът ми, който се казва Ортега. Как да ви намери?

Нито дума за това, че са очаквали обаждането му цяла нощ. Артъом обясни как да стигнат до офиса.

— Ще ни отнеме двацет минути. Моля ви, не отивайте никъде.

Усещайки нарастващо безпокойство, Артъом прекъсна връзката. Предстоящата среща го потискаше.

— Клиент? — поинтересува се Костик, наричан заради къдравата си глава Пушкин.

Той беше щатният зевзек и най-големият шегобиец в отдела. Естествено, Артъом не възнамеряваше да му обяснява нищо, затова само кимна към раницата.

— Леля ми се обади, обещах да ѝ доставя карданен вал.

— Щом не искаш да говориш, недей — обиди се Костик.

Артьом се усмихна насила, съобразявайки как да изглади ситуацията, но го спаси телефонът.

— Извинявай. — Артьом вдигна слушалката. — Ало?

— Очакват ви на главния вход.

Артьом погледна към часовника си: от края на разговора бяха изминали две минути, значи, това беше най-вероятно клиент. Време беше да си спомни за служебните задължения.

— Сега ще дойда.

Във фоайето, все още полупразно, го очакваше висок и слаб тийнейджър с униформена бейзболна шапка и бял гащеризон, на който беше вшита познатата емблема: „ОТМ“. Когато видя Артьом, той подсмръкна и измъкна от чантата си някакъв формуляр.

— Служба за доставки. Имате пратка.

— Нищо не съм поръчвал.

— Това е информация. Безплатна. — Юношата нетърпеливо пристъпи от крак на крак. — Подпишете се.

След като изчака подписа, той прибра формуляра в чантата си и измъкна оттам обемист пакет.

— За Артьом Головин — прочете на глас момчето.

— Точно така. — Артьом придърпа пакета към себе си.

Но нещо не беше наред! Продължавайки здраво да държи пакета, хлапакът въпросително вдигна вежди. Артьом въздъхна обречено и извади портфейла си. Юношата се усмихна и одобрително кимна с глава.

След като получи бакшиша си, той пусна пакета и изчезна вдън земя.

— Реклама? — поинтересува се охранителят.

— Предполагам. — Артьом погледна пакета с подозрение.

— Вече не може да се живее от тях — оплака се охранителят, излезе иззад гишето и оправи карираното си сако. — Не им стига пощата, но даже и на работното място идват.

Както се изясни, в пакета нямаше реклама. По-точно, не само реклама. Първият документ, изваден от Артьом, гласеше:

„Скъпи приятелю,
Днес Вие се свързахте към Обединената телекомуникационна мрежа на корпорацията «Т-Град Комюникейшън» («Тиградком»). От все сърце Ви поздравяваме с това събитие и желаем сътрудничеството ни да бъде дълго и взаимно изгодно.

С уважение,

Егор Бесяев, вицепрезидент на «Тиградком».“

Следващата страница се оказа договор за свързване с ОТМ, предвиждащ неоглямо абонаментно заплащане, плюс сметка и приходен ордер. Подпис, печат. Артъом със смайване узна, че вече е заплатил предоставените услуги за месец напред.

По-нататък следваше малка пачка с ярки рекламни брошури. Обикновено Артъом не обръщаше внимание на такива боклуци, но този път ситуацията беше различна.

Гланцови тъмносини букви: „Каним Ви в Единната публична библиотека на Тайния град! Тихи уютни зали, прекрасен подбор на литература по всички интересуващи Ви теми, от периодичния печат до древни манускрипти, много от които нямат електронни версии. Гарантиран локален достъп до затворените библиотеки на Великите домове“.

Гланцови яркожълти букви: „Уникалният метод на брат Ястребус! Амбулаторна корекция на вялотечащите изтичания. Двуседмичен курс може да Ви помогне да се избавите от този неприятен недъг и отново да почувствате вкуса на истинския живот. Предложението важи за всички генетични статуси. Наличие на лиценз за частна практика от Ерлийския манастир“.

Достатъчно. Артъом сложи настрана рекламните брошури и отвори малък и тесен пакет, от който падна малка пластмасова банкова карта с гравирани със златни букви надпис „Тиградком“. На обратната страна Артъом видя своята собствена снимка, отпечатък на палеца си и сложна черно-бяла шарка.

Инструкцията по експлоатация, приложена към картата, беше крайно лаконична:

„Скъпи приятелю!

Универсалната карта «Тиградком» е вашият пропуск в света на ОТМ, а също така и единственият документ за самоличност в Тайния град. Използвайте я за всякакви приспособления и устройства, предназначени за експлоатация на пластмасови карти. В случай на загубване на картата, а също така и за всякаква допълнителна информация се обръщайте на адрес www.t-grad.com или на телефон 777, денонощно.“

— Да не си забогатял? — Костик кимна към картата и направи слаб опит да се пресегне за нея. — Каква е тази банка?

— „Мост“. — Без да обръща внимание на движението му, Артър спокойно прибра картата в джоба си. — По време на отпуската си ще ходя във Франция, реших да не взимам със себе си пари в брой.

— Красиво живееш.

— Винаги се стремя към това.

— Не думай! — Костик се съсредоточи върху компютъра си.

В последно време работите при Артър вървяха по-добре, отколкото при Пушкин, той беше успял да сключи няколко доходни договора и отпуската в Париж не изглеждаше невъзможна.

— А с кого се каниш да отидеш в Париж? — незабавно се поинтересува ослепителната Шурочка, най-младата девойка в офиса.

Тя се беше появила в офиса само преди седмица, но Артър вече беше успял да почувства, че е станал обект на най-голямо внимание от нейна страна.

Без да дочака отговор, Шурочка се облегна назад в креслото си и добави замечтано:

— А аз с удоволствие бих отишла на море! Направо се виждам на плажа, с чаша леден портокалов сок в дясната ръка, а в съседния шезлонг...

Тя погледна многозначително Артър.

— Шурочка, слънчице — запротестира Костик, — на това място би трябвало да съм аз.

— Аха, и шестте ти деца — промърмори девойката.

— Аз имам само две!

Жизнерадостният Пушкин отчаяно се опитваше да омае младата красавица, но всеки път получаваше съвсем не детски отпор. Въпреки възрастта си, Шурочка добре си знаеше цената. Артъом поклати глава и с широко движение смете в най-горното чекмедже на бюрото си всички получени рекламни материали.

Отново звънна телефонът.

— Очакват ви във фоайето на главния вход.

— Благодаря.

Артъом остави слушалката и тежко въздъхна, ръцете му се разтрепериха. Докато четеше новопристигналата поща, се беше поразсеял, но сега мислите му отново се върнаха към предстоящата среща.

„Спокойно, трябва просто да предам раницата. Нищо не знам и за нищо не претендирам. Трябва просто да предам раницата. Те нямат нищо против мен.“

Но въпреки това ръцете му трепереха.

— Те ще се срещнат след трийсет и осем секунди, комисарю — съобщи Доминго, без да откъсва поглед от трепкащото пред него пламъче на свещта. — Артъом е силно изнервен.

— Вероятността срещата да се състои е деветдесет и четири процента — потвърди Тамир.

Срещата на Артъом с Ортега се контролираше от най-качествените сили на Тъмния двор, знаменитите „ласвегаси“. Тази двойка аналитици се беше прославилa преди три години, когато беше изиграла най-голямото казино в Невада със сто милиона долара. Особено силно впечатление на американците бяха направили шестте поредни победи в Колелото на късмета. Комисарят беше забелязал талантиливите момчета и ги беше направил свои лични аналитици. Навът Доминго, слаб и несъразмерен, облечен с тъмен пуловер и черни дънки на „Версаче“, предвиждаше бъдещето, а неговият партньор, шасът Тамир Кумар, изчисляваше с компютъра вероятностите за настъпване на даденото събитие.

Сантяго се надигна от креслото си и се приближи към висящия на стената екран. Камерата, от която идваше изображението, се намираще точно срещу офиса на фирмата „ГВ“ и комисарят виждаше

всичко, което става във фоайето на главния вход. Ортега, издокаран със скъп костюм, се беше облегал на гишето и въртеше в ръцете си слънчеви очила. Компания му правеха двама рошави безделници с тениски и дънки, възрастна жена и охранител с безвкусен кариран костюм.

— Къде са Червените шапки? — попита Сантяго.

— Затварят кръга около сградата на фирмата — събщи Доминго, при когото постъпваха съобщения от всички наблюдатели, разположени на „Покровка“ от комисаря. — Събрали са се поне трийсет Щураци. Фюрерът го няма.

— Той ще се появи в последния момент — добави Тамир.

— Да почакаме.

Артьом веднага позна „своя“ посетител. Високият спретнат мъж с елегантен костюм се беше облегал небрежно на гишето на охранителя и замислено въртеше в ръце слънчеви очила. Освен това във фоайето се намираще възрастна лелка, стиснала омачкана товарителница, и двама инженери по дънки и тениски. Когато видя Артьом, мъжът пристъпи напред и черните му, хлътнали очи се вторачиха в раницата.

— Вие сте приятел на Кортес. — Това прозвуча като твърдение.

Артьом безмълвно кимна, притискайки към себе си раницата.

— Аз съм Ортега.

Мъжът явно предпочиташе простите, кратки изречения.

— Много ми е приятно. — Устните на Артьом се изкривиха в полуусмивка.

Ортега кимна и бавно мушна дясната си ръка в джоба на сакото.

„Започна се! Какво да правя? Да бягам? Няма да успея!“

Артьом трескаво стисна раницата в ръцете си.

— Знакът — рече мъжът и измъкна ръката от джоба си.

На пода със звънтене падна връзка ключове.

Артьом потрепна.

Ортега невъзмутимо се наведе, вдигна ключовете и демонстрира златен ключодържател с изображение на гризяща орехи катерица.

— Пратката?

— Ето я.

Мокрият от студена пот Артъом реши да подкрепи маниера на общуване на своя гост и започна да използва максимално кратки фрази. Раницата се прехвърли в ръцете на Ортега.

— Добре.

Ортега няколко секунди гледа пратката, а после, сякаш спомнил си въпроса, отново вдигна поглед към Артъом.

— Нали контейнерът не беше повреден?

— Не.

— Добре.

Ортега се обърна и излезе от сградата.

— Амулетът е у нас — съобщи Тамир със спокоен тон, макар че Сантяго и сам беше видял всичко. — Нищо не се случи.

— Червените шапки ще нападнат на улицата — каза Доминго, все така без да откъсва поглед от свещта.

— Вероятността за това е деветдесет и шест процента — потвърди Тамир.

— Артъом ще излезе ли на улицата?

— Да — изпревари Доминго своя партньор.

— И след нападението Амулетът ще се върне при него?

— С вероятност седемдесет процента.

— Хич не е зле.

— Не е точно така — обади се Тамир. — Имаме проблем. Комисарят се обърна.

— Какво се е случило?

— Вероятността Артъом да загине е петдесет и три процента и продължава да расте.

Всичко се случи някак много лесно, може да се каже обикновено, и съвсем не страшно. Елегантният млад мъж дойде, взе онова, което беше предназначено за него, и изчезна завинаги. Приключението беше приключило.

Артъом почувства огромно облекчение и... разочарование. Всичките му страхове, всичките му вълнения бяха секнали, животът му отново се беше върнал в предишното, обичайно русло,

програмирано за много години напред. Какво щеше да стане утре? Същото, каквото и вчера. Работа от понеделник до петък, футбол в събота, отпуска през юли. Само преди няколко минути Артъом очакваше със страх посещението на непознатия, а сега съжеляваше, че всичко е приключило толкова бързо. Той би могъл да направи повече, много повече! И какво толкова беше извършил? Да предаде една пратка и да откара ранен в манастир? Това не са занимания за истински герой.

— Вероятността Артъом да загине е шейсет и осем процента!

— Доминго, какво става? — изръмжа Сантяго.

— Предпазливостта му се изпарява — обясни аналитикът. — Веднага щом започне престрелката, Артъом ще се хвърли през глава да помага на Ортега и Секирата ще го убие.

— Вероятността Артъом да загине е седемдесет и пет процента!

— За какво си се замислил? — Шурочка се приближи към него и тръпчивият аромат на парфюма ѝ удари Артъом в ноздрите. — За Париж?

— За това с кого ще отида там.

— Трудно ти е да избереш?

— Шурочка, какво се лепна за този сухар? Нали се канехме да пушим?

Преди два-три месеца, подчинявайки се на модните чужбински влияния, директорът на „ГВ“ се беше включил в активната борба против тютюнопушенето. Сътрудник, хванат в работно време с цигара в устата, при първо провинение се лишаваше от половината си заплата, а при второ — от работата си, независимо от длъжността му. Вероятно по такъв начин ръководството разчиташе да повиши рязко производителността на труда и да получи допълнителна печалба, и същевременно да превърне един отделно взет московски офис в уникална здравна зона. Резултатът беше далеч от планираното. Тъй като пушещият народ не възнамеряваше да се разделя с вредния си навик, петминутните почивки за пушене на цигари се трансформираха в бодри двайсетминутни излизания извън офиса, със задължителното

проучване на местността, поставяне на постове и отвличащи маневри във вид на пазаруване в близкото магазинче на безсмислени кутии сок. Същевременно в офиса рязко нарасна броят на любителите на „Стиморол“, „Дирол“ и други видове дъвки.

— Ще дойдеш ли с нас? — Кафявите очи на девойката гледаха право в Артъом. — Хайде!

Ризата му още не беше изсъхнала от потта и Артъом почувства, че след всичките му преживявания не би било зле да изпуши една цигара.

— Да вървим.

— Червените шапки излязоха на ударна позиция — доложи Доминго. — Засякохме Секирата до кино „Новоросийск“. Престрелката ще започне най-много след двайсет секунди.

— Вероятността Артъом да загине е осемдесет и четири процента — не ги зарадва Тамир. — Ако той остане в същото емоционално състояние, ще умре.

— Доминго, какви са вариантите?

— Наш снайперист е готов да ликвидира Секирата. Това ще предотврати престрелката.

— Не бива. Секирата може да ни отведе до Вестителя.

— Вероятността Артъом да загине е деветдесет и един процента.

— Трябва да върнем нашия човек в изходното емоционално състояние, той трябва да стане предпазлив.

— Простреляйте някой от спътниците му — взе решение Сантяго. — Но не го убивайте.

— Къдравият или девойката? — уточни снайперистът.

— Девойката, това ще е по-въздействащо.

— О'кей.

Яна се наведе към мерника и хвана на мушката девойката, излязла заедно с Артъом от офиса на фирма „ГВ“.

— Наистина ми се иска да изляза в отпуск — с наслада се протегна Артъом, щом се озова на облятата със слънце улица.

— Ти работиш твърде много — отбеляза Костик със съчувствие.
— Искаш ли един нов виц?

— Давай.

— Кръстосали танк с хлебарка. Полученият хибрид забавно мърда и двете си дула.

Шурочка звънко се засмя.

— Ето още нещо. — Довеждайки разговора до познато русло, Пушкин забележимо се ободри. — Един приятел вчера ми разказа...

Така и си остана загадка какво е казал на Костик приятелят му. Шурочка, която крачеше до Артъом, изведнъж се спъна и падна върху него. Артъом машинално подхвана девойката с ръце.

— Какво ти е?

Шурочка изхлипа. На дясното ѝ рамо се уголемяваше червено петно.

— Кръв — прошепна Костик.

Артъом потрепери.

И в този момент проехтя взрив.

Лъскавият яркосин ягуар, който бавно се отдалечаваше от противоположния тротоар, подскочи на място и с глух, неестествен звук се удари в асфалта.

За секунда увисна гробовна, зашеметяваща тишина, а после настана хаос. Наблизо диво закрепця някаква жена, пронизително заврецияха автомобилни аларми, пръснаха се стъкла и на тротоара се посипаха парчета от тях. Хондата, оказала се до ягуара, рязко, със сърцераздирателно скърцане забави скорост и в багажника ѝ се заби бяла „четворка“. Но шофьорите благоразумно не бързаха да напускат колите. Улицата застина, минувачите пъргаво се хвърлиха на земята и Артъом, продължавайки да притиска към себе си Шурочка, бавно падна на колене.

— Вероятността Артъом да загине е деветнайсет процента — съобщи Тамир.

— И ще продължава да намалява — промърмори Доминго, на челото на когото блестяха капчици пот.

— Вече намалява — потвърди шасът.

— Тя умря ли? — прошепна от земята Костик.

— Надявам се, че не. — Артъом положи девойката на асфалта.
— Улучиха я в рамото.

Артъом не се съмняваше, че престрелката беше само продължение на неговите приключения, но за свое учудване не чувстваше страх или неувереност. Кръвта на Шурочка върху ръцете му го накара да се вземе в ръце.

— Не се надигай! — промърмори той на Пушкин и предпазливо надникна иззад стоящата пред него кола.

Шофьорската врата на ягуара се отвори и на асфалта се строполи Ортега. Лицето му беше облято с кръв, модният му костюм беше разкъсан и обгорен, а дясната му ръка висеше безсилно край тялото. Въпреки това Ортега не се предаваше. С усилие се надигна от земята, измъкна с лявата си, неповредена ръка пистолет от колана си и свали предпазителя му. Движенията на ранения ставаха все по-уверени, но въпреки това той не беше успял да се подготви за нападението.

С лекота прескачайки капака на хондата, към Ортега притича нисък тип с черни дрехи. Спокойно отбивайки встрани ръката с пистолета, дребосъкът извади къс нож и с точен удар разтвори гръдния кош на Ортега. От раната бликна кръв. Ортега извика отчаяно и с последно усилие отхвърли от себе си нападателя. За секунда телата им се докоснаха. Умиращият буквално се хвърли върху съперника си, но онзи с уверено, тренирано движение изтръгна сърцето на Ортега и блъсна безжизненото му тяло върху ягуара.

Когато убиецът гордо вдигна нагоре ръката си със стиснатата в нея пулсираща черна буца, Артъом за малко да повърне, но без да обръща внимание на надигащото се гадене, той започна бавно, без да изпуска от поглед дребосъка, да се снижава към асфалта.

За негово щастие убиецът беше твърде увлечен от победата си. Късокрак, с дълги мускулести ръце, той приличаше на малка маймуна, на която за забавление са надянали черни кожени панталони и елек. Рязко издадената напред долна челюст и малкият сплескан нос само засилваха това впечатление. Голите му ръце бяха покрити с татуировки, а върху лявата му скула беше изобразено едро зелено цвете. Главата на убиеца беше увита с яркочервена кърпа. „Червените шапки“, като че ли така ги беше нарекъл Кортес.

Около разбития ягуар се засуетиха бандити — убиецът не беше сам. Артъом се досещаше какво търсят. Амулета. Корпусът на волгата надеждно го скриваше от очите на Червените шапки, но въпреки това Артъом се снижи още повече към асфалта и застина.

На земята, под пода на колата, лежеше малката черна раница. Цяла и невредима. Нямаше време за размисъл. Червеноглавите, убедили се, че Амулета го няма в ягуара, започнаха трескаво да кръжат между колите и се приближаваха все повече и повече. Всичко беше въпрос на секунди. Артъом сграбчи раницата и запълзя на четири крака назад, към офиса. Приключенията продължаваха. Той отвори със задник вратата и се строполи във фойето, право в краката на охранителя.

— Какво стана?

— Викай Бърза помощ! Раниха Шурочка!!

— Какво, какво е станало?

— Тихо! — Артъом се изправи на крака.

— Ти как си? Невредим?

— Май да. — Артъом метна раницата си на рамо и се насочи към вътрешността на офиса.

Взривът беше привлякъл всеобщото внимание. Сътрудниците бързо изпълниха фойето и буквално вибрираха от любопитство. По разбираеми причини те не бързаха да излизат на улицата, а вместо това наобиколиха Артъом и поискаха подробен отчет. Кой, кога и защо? Какво прави полицията и колко са труповете на улицата? Най-адекватните предлагаха да се обадят на пресата.

Артъом с усилие си проправи път през редиците им и се добра до тоалетната, наплиска се с ледена вода и се вторачи в огледалото. Слава богу, наистина беше невредим. Физиономията му беше леко опърлена — е, чудо голямо; косите му бяха разрошени — това беше поправимо; очите му проблясваха леко безумно — житейски удар, къде да се дяваш; на челото му имаше прясна цицина. Какво пък, можеше да е и по-зле. Артъом се среса, скри цицината под бретона си, изми се още веднъж и се застави да се усмихне. Получи се отвратително, но все пак се получи. Следващите му действия бяха повече или по-малко ясни. Трябваше да си измоли отпуск — предвид обстоятелствата нямаше да е трудно да го направи — и да отиде... е, да речем, при Люся, тя точно

в момента би трябвало да си е вкъщи. Да поседи при нея до вечерта, а после щеше да решава какво да прави.

За да попадне в отдела си, Артъом трябваше да мине отново през фойето. Тълпата се беше разпръснала, народът се беше изнесъл на улицата, по-близо до центъра на събитията, и само охранителят си бърбеше с двама мъже с износени сиви костюми. И двамата дребни, и двамата невзрачни, приличащи на рекламни агенти; само преди ден Артъом не би им обърнал внимание, но сега се спря. Нещо тук не беше наред. Защо тези двамата не са заедно със зяпачите при останките на ягуара и не обсъждат увеличилото се равнище на престъпленията? Какво търсят?

Артъом направи малка крачка встрани, излизайки от полезрението на охранителя, и веднага се убеди, че предчувствието не го е излъгало. В ръката на един от така наречените агенти проблесна полицейска значка. Те разпитваха охранителя.

— Потърпевшият е излязъл от вашия офис, точно от тази врата. — Единият от полицаите посочи властно вратата, през която преди няколко минути наистина беше излязъл Ортега. — Вие изобщо не сте прав, като се опитвате да скриете това. Вашата безпомощна лъжа е напълно очевидна за нас. Говорете истината.

— Не знам — изхленчи охранителят. — Тук не е влизал никакъв потърпевш с тъмносин костюм.

Омаяли са го, разбра Артъом, спомняйки си за вчерашните събития. Но откъде полицаите са узнали, че Ортега е бил тук? Свидетели? Съдейки по времето, изминало от момента на взрива, полицията би трябвало едва сега да пристига.

— Хайде, чов, изброй при кого са идвали посетители през последните двама минути — нареди вторият полицай. — И по-живо, че бързае.

„Чов“? Пресипнал глас? Съвпадението беше невъзможно, това бяха Червените шапки. Артъом изстина. Оставаше надеждата, че Ортега беше прикрил и него, но... явно не го беше сметнал за нужно.

Охранителят смръщи чело.

— Идва една жена, някаква несръчна, изпусна си ключовете. Тя чакаше Головин, от първи отдел, той ѝ даде някаква чанта. Между другото, тази жена излезе точно преди взрива...

— Къде е този Головин?

— Искаме да поговорим с този чов!

Почувствалите плячката Червени шапки притиснаха охранителя.

Артьом се обърна и бързо се насочи към служебния изход. Документите, ключовете от голфа, парите — всичко беше останало в отдела, но това не беше толкова важно. Трябваше да се маха оттук.

Премина през двора, излезе на съседната улица и след няколко минути вече беше на околоръстния булевард.

— Изгубихме го, комисарю. — Доминго за пръв път от началото на операцията откъсна поглед от свещта и погледна Сантяго.

— Какво значи, че сме го изгубили?

— Артьом си отиде. Вече не го усещам.

— Амулетът в него ли е?

— Да.

Сантяго поразмишлява няколко секунди, а после се обърна към Тамир.

— Ще се появи ли Артьом в „Гущера“?

— Вероятността за това е деветдесет и седем процента.

— А вероятността да се натъкне на Червените шапки?

— По-малко от шест процента.

— Значи, ще оставим нещата такива, каквито са.

[1] Отдел за визи и регистрации (на чужденци) — учреждение, съществувало в Москва по време на написването на романа. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8

*„... Престрелка в центъра на Москва!“
(„Интерфакс“)*

*„... Сензационно убийство на нав!! Току-що при престрелка в центъра на града е бил убит най-близкият помощник на комисаря на Тъмния двор, Ортега...“
(„Тиградком“)*

* * *

*Московско полицейско управление
Москва, улица „Петровка“,
27 юли, 08:23*

Шустов нахълта в кабинета в осем и половина сутринта, държейки в ръце цял стек — шест бутилки — „Свети извор“.

— Кошмар — промърмори той, оглеждайки задимената стая, — кошмар.

Сивосинкавата мъгла се виеше между масите на чудновати облаци. Климатикът отдавна не работеше и непушачът Шустов, след като остави стека с минерална вода на масата, демонстративно отвори прозореца.

— Кошмар!

— Изглеждаш зле — съобщи от креслото си Корнилов, поглеждайки бегло Сергей. — Тежка нощ?

— Меко казано... Почакай да пийна.

Капитанът гузно седна на мястото си, измъкна от стека една бутилка, отвори я и с наслада започна да я излива в гърлото си.

— Празнува ли нещо снощи? — поинтересува се майорът, вслушвайки се в ритмичното бълбукане.

— Де да беше така. — Сергей постави на масата полупразната бутилка и избърса устните си с опакото на дланта. — Всичко гори — оплака се той и се потупа по големия корем. — Пламти.

— Това го разбрах.

— Нищо не си разбрал. — Шустов отново се пресегна към бутилката. — Галка снощи ме замъкна в поредния ресторант, някакви художници ѝ го препоръчали. Нарича се „За стомаха“. Не си ли го чувал?

— Не. Хубава ли е кухнята?

— Похвалили го. — Капитанът се откъсна със съжаление от бутилката. — Гадове.

Корнилов изхъмка. Сергей беше главният лакомник на полицейското управление, постоянно инспектираше екзотичните московски ресторанти и на практика беше опознал почти всички световни кухни. Галка, неговата пълна и весела съпруга, напълно споделяше страстта на мъжа си към хубавата храна. Тя водеше светската хроника в „Комерсант“ и получаваше информация за ресторантите от най-достоверни източници.

Бълбукането секна и празната бутилка отлетя в ъгъла.

— Знаеш ли — призна си Шустов, замислено притегляйки в ръка следващата бутилка от литър и половина, — снощи прекалихме.

— Нима?

— Е, добре. — Очите на Сергей припламнаха. — Представи си: носят ни двуетажно ястие, ей такова! — Капитанът разпери ръце. — Даже още по-голямо. Отдолу — огън, отгоре — той млясна с устни, — четири вида дивеч, ситно накълцан, зеленчуци, всичко това в сос, шуми, съска, клокочи. Пробвах едно късче — майко мила, огън! Огън! Остро, пикантно, топи се в устата, потресаващо вкусно, но невъзможно за ядене. — Шустов отново отпи от водата, явно спомените бяха разпалили пожара в стомаха му с пълна сила. — Едно късче — една глътка вино, иначе всичко гори, просто те изгаря отвътре! Умът ми не го побира как успяхме да го доядем! Всички сервитьори, че и готвачът, изскочиха да ни гледат!

— Да се простят с вас.

— Явно. — Шустов повъртя бутилката в ръка и въздъхна. — Това е вторият стек, първият го изпихме през нощта. Галка не отиде на работа, лежи и боледува.

Отново се чу бълбукане.

— Как рече, че се казва? — поинтересува се Корнилов.

— „За стомаха“.

— Ястието как се казва, за да не го поръчам случайно.

— А, навски шурк, с меко „к“ накрая.

— Шурк — повтори майорът. — Мексиканско?

— Като че ли асирийско... Не запомних.

— Не е типично за теб.

— Представи си състоянието ми. — Бутилката се изпразни. —

Половината нощ не съм спал.

— Аз също.

Капитанът мигновено се окопоти.

— На Вернадски ли беше?

— Да. — Корнилов потърка очите си. — Спретнаха ни престрелка.

— По дяволите! Чембърлейн?

— Не знам. — Корнилов се изправи и се протегна. — Почеркът не е неговият. Като прочетеш доклада, ще разбереш.

— А Вивисектора?

— А Вивисектора никой не го е отменял. Нещо повече, ще се наложи да се занимаваш с него сам, защото в близко бъдеще ще съм зает.

— Бива си я новината.

— Започвай да свикваш.

Майорът запали цигара и бавно се приближи към отворения прозорец. Въпреки ранния утринен час, по „Петровка“ сновяха многобройни коли.

— Нямаме много време. Беше ли при дежурните?

— По дяволите. — Шустов виновно разпери ръце. — Извинявай, Кирилич.

— Добре, после ще минеш, сега слушай. — Корнилов си дръпна дълбоко. — Днес имам среща с Молочански, от Воронеж.

— Бащата на онази девойка, която я намериха в Терлецки парк?
— смръщи чело капитанът. — Деветата жертва на Вивисектора.

— Точно така. Ще поговориш с него.

— Разбрах.

— Аз днес ще бъда в движение, ако има нещо — звъни на мобилния.

— Има ли някакви следи? — попита Шустов след кратка пауза.

— На Вернадски видях бавареца на Мрънкалото — отговори Корнилов, без да бърза.

Сергей, който отново беше надигнал бутилката, за малко да се задави.

— Той нали никога не се показва?

Престъпник от такъв ранг наистина няма какво да прави на мястото на престрелка.

— Този път се показа. — Корнилов загаси цигарата. — Ще се опитам да се срещна с него днес.

— Кого ще вземеш със себе си?

— Студента.

— Васкин? Не му ли е раничко?

— Нека свиква.

— А къде е той сега, между другото?

— Събира информация за сградата на Вернадски проспект. Да видим как ще се справи.

— Да видим, защо да не видим — съгласи се Шустов. — Реши ли да го оставиш?

— Реших да го наглеждам.

— Разбрах.

— Освен това малко млада кръв няма да ни попречи, ето — някои идват на работа с махмурлук и забравят да минат през дежурните, за да научат последните новини.

— Отивам де, отивам. — Капитанът изсумтя обидено, но не успя да се измъкне от креслото си.

На масата на майора звънна телефонът.

— Почакай малко — промърмори Андрей и взе слушалката. — Корнилов.

— Корнилов, ти днес мина ли през дежурните? — чу той бавния, провлечен глас на генерал Шведов.

— Съвсем не, господин генерал — рапортува майорът по устав, прикри слушалката с длан и изгледа страшно помощника си. Шустов виновно сведе поглед.

— Много работа ли имаш? — поинтересува се ехидно началникът на Московското полицейско управление. — Приятно е да чуя, че не седиш без работа.

Шведов тресна слушалката.

— Бързо при дежурните.

Сергей излетя като куршум от стаята. Корнилов остана при телефона — той прекрасно познаваше навика на Шведов да чете конските на части, постепенно, за да вникнеш по-добре. След две минути телефонът звънна отново.

— Корнилов.

Сега генералът буквално крещеше в слушалката:

— До гуша ми дойде от този Вивисектор! Кметът вчера ми се накара като на малко дете заради липсата на резултати, а днес още един труп!

Отново се разнесе сигнал „свободно“ и Корнилов остави слушалката.

Шустов се втурна в кабинета.

— Кирилович, нова жертва. При „Ходинка“. Тринайсета.

Майорът погледна накриво телефона.

— Изчакай.

Шустов кимна с разбиране и приседна на края на бюрото си. Не се наложи да чакат дълго, поредният звън се разнесе след минута.

— Корнилов, разполагаме най-много със седмица, за да хванем Вивисектора — отрони уморено Шведов. — Седмица — за толкова мога да уговоря кмета. Важното е да не намират трупове всеки ден. Ако през това време не хванем гадината — кмета ще го изядат гласоподавателите, а на нас ще ни се наложи да си търсим по-лесна работа.

— Разбрах — промърмори майорът.

— Появиха ли се някакви следи?

— Незначителни.

— Довечера при мен с доклад.

— Вечерта няма да стане, Аркадий Львович, утре сутринта.

— В осем при мен.

— Слушам.

Корнилов остави слушалката и погледна капитана.

— Как е там?

— Както обикновено — сви рамене Шустов. — Мъртва девойка, увита в бял плат. — Тръгвам.

— Добре. Да не забравиш за Молочански.

— Обиждаш ме!

Отново звънна телефонът.

— Корнилов!

— Здравсти, Кирилич, как е настроението? Полковник Виноградов, дежурният по град.

— Никакво го няма, Василий Василиевич — призна си майорът. — Нещо за мен?

— На „Покровка“ има престрелка, съобщиха ни, че се вихрят някакви рокери с червени кърпи.

— Проклятие! Благодаря, Василий Василиевич! — Корнилов остави слушалката и се обърна към Шустов. — Има стрелба, тръгвам.

* * *

Замъкът, щабквартирата на Великия дом Чуд

Москва, Вернадски проспект,

27 юли, вторник, 10:07

Чудовете бързо въведоха ред в разгромения Замък. Оградата и портата, из околната територия и вътрешното дворче вече не бяха останали никакви следи от нахлуването на Червените шапки. Всичко беше чистичко и спретнато, само дете изглеждаше прекалено ново, и тази театрална подреденост контрастираше рязко с царящото в Замъка настроение. Мрачни, напрегнати лица на многобройните гвардейци, гневни жестове и яростни погледи у бойните магове. Над щабквартирата витаеше мирисът на мъст. На Сантяго не му се налагаше да напруга обонянието си, той прекрасно познаваше този мирис.

Комисарят остави ягуара си при стълбището и съпровождан от мрачния Дьо Гир отиде в тронната зала. Този път го чакаха само

подбрани лица: ръководителят на Ордена и магистрите на ложите.

— Каква работа имаш с нас, наве? — поинтересува се великият магистър, без да поздрави.

— Дойдох да поговорим, да видя как са нещата при вас... — отговори Сантяго, разтягайки думите — ... след вчерашните събития. Виждам, че вече сте оправили портата. А камазите къде ги дяхахте?

Това беше неуместна шега, като се имаше предвид настроението на чудовете. Някой от магистрите тихо изруга, но водачът мълчеше, сякаш признавайки правото на госта да ги упреква за грешките им, и разгорещените рицари недоволно притихнаха.

— Едва ли си дошъл да ни се присмиваш, наве — промърмори глухо Дьо Сент Каре.

Комисарят се усети, че е отишъл твърде далеч, и премина към делови тон.

— Великият дом Нав би искал да знае какви са по-нататъшните ви планове.

— Това е очевидно. — Лицето на великия магистър беше непроницаемо. — Беше ни нанесено оскърбление.

— Правилно — съгласи се Сантяго. — На такива прояви трябва да се отвръща. Но аз на първо място бих помислил как да си върна Амулета.

— Не ни учи... — започна Нелсън Бард, но старецът прекъсна младия магистър.

— Откъде знаеш за Амулета?

Сантяго скромно се усмихна.

— Разбирам — въздъхна Дьо Сент Каре. — Тъмният двор винаги е в течение на случващото се.

— Амулетът — напомни комисарят.

— Когато разбием Червените шапки, ще си вземем обратно Извора.

— А вие сигурни ли сте, че те възнамеряват да се бият с вас? — попита комисарят, спокойно издържайки втренчения поглед на великия магистър. — Южният форт е пуст, доколкото знам. Червените шапки са се разпръснали из града.

— Ще намерим бърлогата на Вестителя — надигна глас Дьо Гир. — Амулетът е у него.

— Така вече е по-добре! — Сантяго погледна одобрително съобразителния чуд. — Но как ще търсите тази бърлога?

— Ще хванем пленници — отсече Нелсън Бард. — Те ще ни кажат.

Навът се намръщи.

— Ние опитахме. За съжаление, редовите Червени шапки не знаят къде е магьосникът, а техните главатари също грижливо се крият. Освен това вие вече се срещахте с Вестителя лице в лице.

— Но този път ще бъдем подготвени!

— Какво предлагаш, наве? — поинтересува се Дьо Сент Каре.

— Вестителя е заплаха за целия Таен град — отговори бавно Сантяго. — Затова моят повелител отново предлага да се договорим.

— А защо трябва да ти вярваме?! — извика Бард.

— Ами например защото на Червените шапки не им се е удало да завладеят Амулета.

— Какво?! Какво говори той? Обясни! — възбудено се разшумяха магистрите.

— Моите наемници го прехванаха — усмихна се обезоръжаващо Сантяго. — Сега съм изгубил връзка с тях, но съм уверен, че Амулетът все още е в ръцете им.

— Ти си следил Замъка?!

Комисарят не успя да отговори.

— Сега това не е важно — промърмори Дьо Сент Каре. — Тъмният двор винаги се е славил със своята предвидливост.

— Благодаря. — Навът се поклони с достойнство. — Мога ли да направя няколко предложения?

Великият магистър кимна в знак на съгласие.

— Настоящата криза, така или иначе, засяга интересите на всички Велики домове — започна комисарят, без да бърза. — Вестителя е дошъл, за да ни унищожи, и ще се стреми да го постигне с всякакви средства. Ние знаем, че той би трябвало да възглави Великия дом Люд. Не е ясно защо това не е станало, следователно е напълно вероятно армията на Зеления дом да застане на негова страна.

Рицарите шумно въздъгнаха: след загубата на Картагенския амулет една война с Велик дом би била истинско самоубийство.

— Затова е много важно да знам дали Тъмният двор може да разчита напълно на Ордена. Ще подкрепите ли всяко наше решение?

— Стига да не навреди на Ордена — незабавно откликна великият магистър.

— Разбира се — успокои го Сантяго. — Рамките на нашия съюз са ми много добре известни. Освен това ви моля да не вършите необмислени постъпки по отношение на Червените шапки. Човите са възбудени от щурма и не се нуждаем от излишна реклама.

— Лесно ти е да го кажеш! — извика Нелсън. — Но ръцете им са изпръскани с кръвта на чудове...

— И на нави! — подхвърли рязко комисарят. — Преди един час Червените шапки убиха помощника ми — Ортега!

Настана зловеща тишина. Убийството на нав беше изключително рядко събитие в Тайния град и винаги се наказваше сурово. Странно изглеждаше, че този път Тъмният двор не бърза с отмъщението.

— На нас са ни нужни не Червените шапки, а Вестителя — завърши навът. — В сърцето му има твърде много сила и ще можем да го изтръгнем само заедно.

— Няма да разгръщаме пълномащабни бойни действия без съгласието на Тъмния двор — рече Дьо Сент Каре.

— Това е мъдро решение — поклони се Сантяго.

— Капитан Дьо Гир ще защитава интересите на Ордена и ще осъществява оперативната връзка — продължи твърдо старецът. — Той трябва да бъде в течение на всичко случващо се.

— Разбира се — отново се поклони навът. — А сега бих искал да чуя най-подробен отчет за битката ви с Вестителя. В светлината на предстоящите събития тази информация е изключително важна.

* * *

*Москва, улица „Покровка“,
27 юли, вторник, 10:26*

„Покровка“ беше напълно затворена. Вместо трите ленти действаше само една и улицата беше запълнена с коли дори по самия Стар площад. Колите бяха навсякъде — по тротоарите, в платното за насрещно движение, във всички околни дворове и пресечки. Принудените да бездействат шофьори бяха крайно изнервени и

подкрепяха с гръмки ругатни ужасния вой на клаксоните. Суетящите се полицаи тихо псуваха в отговор, но не можеха да направят нищо — нямаха право да прекъсват работата на експертите, които събираха някакви отломки около разбития ягуар.

Корнилов остави служебната волга на Садовое и се разходи пеша до местопроизшествието — за щастие не беше далеч. Той огледа картината, мълчаливо изслушвайки мнението на някакъв шофьор за взривовете по улиците на града изобщо и за действията на полицията в частност, безмълвно извади пакет цигари, запали си и едва след това повика при себе си един от експертите.

— Бомба?

— Противотанков гранатомет. — Експертът избърса ръцете си о панталоните и погледна весело Андрей. — Кумулативен заряд, стреляли са от противоположната страна на улицата, там и са захвърлили тръбата. Добър ден, Кирилич.

— Добър ден, Льоша — отговори с извинителен тон Корнилов и веднага се поинтересува: — Някой оцелял ли е?

Експертът с охота взе предложената му цигара, запали я, без да бърза, и всмукна от дима.

— Според разказите на очевидците шофьорът е оцелял и сам се е измъкнал от колата. Аз не вярвам в това.

— Трудно е да се повярва — съгласи се майорът. — А после какво е станало?

— Доубили са го някакви типове с червени кърпи. — Льоша се усмихна и подаде на Корнилов плик със странен нож в него. — С ето това чудо.

— А какво е то? — поинтересува се Андрей.

— Нож, обсидианов нож! Виждал съм такива само в музея!

— Обсидианов? — изкриви лице Корнилов. Това не беше по-зле от хеликоптера на Вернадка. — А какво е това по него?

— Хубав въпрос — кимна Льоша. — Сякаш са го потопили в смола, нали?

Майорът поднесе плика с ножа към очите си. Гъстата черна течност върху острието на ножа приличаше на всичко друго, но не и на кръв.

— Така ли го намериха?

— Да. Само че наоколо няма никаква смола.

— А къде е трупът?

— Отмъкнали са го — добродушно сви рамене експертът. — Но това е дреболия. Чу ли какво е станало в моргата? Откраднали са петнайсет трупа.

— Какво?! — попита майорът.

— Да, ти какво, да не си паднал от луната? — изуми се в отговор експертът. — А за хранилището също ли не знаеш? Цялата управа мърмори, комендантските са като на тръни от сутринта! Скандал!

— Какво се е случило? — прекъсна го Корнилов. — Какво са откраднали?

— Всичко, което са докарали от Ленински и Вернадски — заобяснява Льоша. — От моргата са откраднали всички трупове, а от хранилището — всички вещи. И което е интересно, взели са само онова, което са докарали през нощта. Разправят, че в хранилището на един и същи рафт са лежали пушка от Ленински и половин кило кокаин и са взели само пушката, а праха не са го пипнали...

Корнилов ядосано изрита гумата на най-близката кола.

— Как е станало това?

— Никой не знае. Охранителите не могат да кажат нищо, а там има три поста! Мистика!

— Мистика? — изгрухтя майорът в отговор. — Шегаджии, мамка му... Мистика! Друг път! Успали са се и са провалили всичко. Цялата работа — за нищо!

— Кирилич, какво ти става?! — изуми се експертът, той за пръв път виждаше обикновено съдържания Корнилов в такова състояние.

— Всичко е наред. — Андрей вече беше дошъл на себе си. — Добре съм, извинявай. — Той въздъхна дълбоко и с треперещи ръце си запали нова цигара. За пръв път в практиката си се сблъскваше с такива фокуси. — Слушай, Льоша, ти нали си ни майстор по всичко, погледни тази играчка.

Корнилов извади плика с разбития телефон, намерен на мястото на падането на хеликоптера, и го подаде на експерта. Льоша внимателно извади телефона от плика, повъртя го в ръце, изхъмка и извади от джоба на гащеризона си малка отвертка, с която окончателно отвори търбуха на телефона.

— Да не счупиш нещо — промърмори Корнилов.

— Тук вече не е останало нищо за чупене — отговори весело Льоша. — Теб какво, да не са те били?

— Не, изпуснах го от покрива. Какво ще кажеш?

Експертът сладко примлясна.

— Прелест, просто прелест, в него има даже изход за интернет!

— Говори по същество.

— Дай ми го за един ден — и всичко ще ти разкажа.

— Няма да ти го дам — промърмори Корнилов след кратък размисъл. — Дай и ножа тук, нека стои у мен.

— Както кажеш.

Льоша послушно подаде на майора вещественото доказателство.

— Не се обиждай. — Андрей отново запали цигара и се обърна към ягуара. — Колата е стояла до тротоара — рече той. — Значи, шофьорът е дошъл при някого.

— Или се е срещнал с някого на улицата — обади се експертът, без да се обръща.

— Нека да сме оптимисти — въздъхна майорът и огледа близките сгради. — Офисите наоколо не са чак толкова много.

Прекъсна го извънмяването на мобилен телефон, неговия телефон. Корнилов отговори на обаждането.

— Андрей Кирилович? Мехраб е. Мрънкалото ви кани в ресторант „Златна подкова“ днес в 13:30.

— Ще дойда. Благодаря, Мехраб.

— Винаги е удоволствие да помогна.

Без да бърза, Корнилов се разходи по улицата, ругаейки се за непредвидливостта си. Трябваше да вземе със себе си Васкин, един рейд из офиси би му бил от полза, би набрал опит. Но Васкин го нямаше, така че майорът хвърли цигарата и влезе през най-близката стъклена врата, над която се мъдреха едри букви „ГВ“.

— Аз съм от полицията — съобщи той на надигналия се насреща му охранител с кариран костюм.

— Аха — измуча охранителят. — Какво желаете?

— Какво значи, „какво желаете“? — възмути се Андрей. — Чухте ли взрива?

— Ами чух го.

— Тук ли бяхте? Как се казвате?

— Сергей.

— Е, разкажете, Сергей, какво видяхте, какво чухте и ако може, по-подробно.

— Ама аз вече разказах всичко — отвърна заядливо охранителят. — Или ще продължавате да се точите един след друг?

— На кого сте разказали? — застана нащрек майорът.

— На вашите — поясни Сергей. — Тоест на полицаите. Те вече идваха, интересуваха се. Наистина бяха по-учтиви.

— Полицаи? — Корнилов бързо съобрази: на патрулните това изобщо не им влиза в работата, те няма да тръгнат да ровят из офисите, експертите са при останките, те са затънали в работа до гуша, местните са отцепили района и са се разкарали, а от следователите не е идвал никой освен него, значи... — А къде са те?

— Ами тръгнаха си.

— А кога дойдоха?

— Почти веднага след взрива — усмихна се охранителят. — Даже си помислих, че това е твърде бързо за вас.

— Показаха ли си документите?

— Обикновени значки — сви рамене Сергей. — Какво, да не би да не съм виждал значки?

— За какво питаха? — прекъсна майорът многознайкото.

— Кой е излизал преди взрива, кой е влизал — започна да изброява охранителят. — Първо питаха все за някакъв висок — идвал ли е, не е ли идвал, а после за онзи младеж от първи отдел.

— Какъв е този младеж?

— Ами при него дойде някаква жена точно преди взрива, роднина ли, не разбрах точно. Той после излезе след нея, и веднага — взрив. И се върна с някаква чанта. Те, като чуха това, чак подскочиха. Общо взето, в отдел „Кадри“ има негова снимка и адрес...

Корнилов изскърца със зъби.

— Къде е отдел „Кадри“?

ГЛАВА 9

*Резиденцията на Вестителя
Москва, улица „Нови Арбат“,
27 юли, вторник, 12:13*

Дъждът беше спрял съвсем скоро и едрите капки, събрали се върху листата, с безмилостна честота падаха върху Любомир. Магьосникът не им обръщаше внимание и само понякога, когато водата попаднеше във врата му, върху незащитеното му тяло, той потрепваше, смешно раздвижвайки слабите си, остро открояващи се под бялата хламида рамене, и зиморничаво се прегърбваше.

На Любомир му беше студено. Беше му студено почти винаги, но тук, в гората, дори най-слабото подухване на вятъра предизвикваше у него противно потреперване. И това въпреки плътната вълнена хламида, топлото бельо и заклинанията, с които се опитваше да се сгрее. Студът терзаше душата му, заставяйки сърцето му да тупти все по-силно и по-силно.

Сега, докато седеше сам на брега на реката, Любомир се занимаваше с неживата материя — най-сложните опити за магьосниците людове. След напускането на Зеления дом той беше принуден да се занимава със самообразование, събирайки знания капка по капка. Всеки друг магьосник, прокуден от семейството си, не би имал шанса да достигне върховете на могъществото си, но не и Любомир. С бясна, неукротима енергия той усъвършенстваше способностите си и ставаше все по-силен и по-силен. Омразата го водеше напред. Любомир не беше успял да се ориентира в заплетените от Всеслава интриги и се готвеше да отмъщава на всички: на Великия дом, който го беше отхвърлил, на жриците, които го бяха предали, и най-сетне на самата Всеслава — жената, която той обичаше и която желаше смъртта му.

Подчинявайки се на погледа на Любомир, кръглото мраморно кълбо бавно плаваше над водата. Магьосникът вече го беше карал да

прави кръгове, да се издига десетки метри нагоре, да се потапя във водата и сега се готвеше за най-сложния номер.

След като накара кълбото да увисне неподвижно във въздуха, магьосникът за секунда се отпусна, потърка слепоочията си и вниманието му беше привлечено от тихо бръмчене на двигател. Любомир недоволно се огледа; недалеч от него на брега беше спряла голяма лъскава кола. Магьосникът се намръщи. Той знаеше защо тук, в уединеното горско кътче, идват такива самотни коли. Веднъж, много отдавна, той се беше приближил незабележимо до такава кола и дълго време беше наблюдавал с какво се занимават пътниците ѝ на задната седалка. Видяното не се хареса на магьосника. Потните, разгорещени тела и животинската страст, лъхаща от човите, предизвикаха у Любомир отвращение. Тогава той осъзна за какво е заменила Всеслава неговата чиста, възвишена любов и съжали, че не е успял да убие барон Мечеслав. И кралицата...

Забравил за натрапниците, Любомир отново съсредоточи вниманието си върху кълбото. Под негово влияние контурите на мраморния монолит затрептяха и започнаха бавно да се разливат. Очите на Любомир се превърнаха в два дълбоки тъмнозелени кладенеца, той трескаво сви юмруци и стисна зъби. Бавно, неохотно кълбото се раздели на осем еднакви къса, всеки от които започва на свой ред да се свива в кълбо. Магьосникът възторжено скочи на крака и протегна напред тънките си ръце. Получи се! Над водата кръжаха в чудноват танц осем малки мраморни кълбенца.

Любомир издаде къс хриплив вик. Направил беше още една крачка, още една мъничка стъпчица към достигането на огромно могъщество. И скоро, много скоро Тайният град щеше да затрепери и да започне да повтаря със страх името му.

Кълбенцата послушно се сляха в едно голямо кълбо, което легна меко върху протегнатата длан на магьосника.

— Всеслава. — Любомир претегли в ръка тежкия мрамор. — Чакай ме, кралице на Зеления дом.

Вик на уплаха накара магьосникът рязко да се обърне. Недалеч от него, в храстите, стоеше миловидна блондинка на двасет години. Роклята ѝ беше в пълен безпорядък, червилото ѝ беше размазано около устата, а върху гърдите ѝ имаше груба огърлица с яркожълти мъниста.

— Какво става, Ленка? — От колата излезе висок, късо подстриган младеж с цигара в ръка. — Защо викаш?

— Той ме гледаше! — закрепця с негодувание жената, сочейки магьосника. — Той ме следеше!

Младежът се обърна към Любомир и го измери с презрителен поглед.

— Какъв си ти, извратеняк?

— Изобщо не съм я гледал! — изкриви лице магьосникът. — Притрябвало ми е!

— Той е видял всичко! — не се отказваше жената. — Той ни е видял в колата!

— Ах ти, мерзавец!

Любомир безмълвно се обърна, но младежът хвърли цигарата, с два огромни скока настигна магьосника, хвана го за рамото и рязко го обърна към себе си.

— Къде тръгна?

— Цапни го, Дима! — окуражи го жената. — Цапни го!

— Пусни ме! — изсъска Любомир.

Без да пуска рамото на магьосника, младежът бързо, без да замахва, го удари в лицето. Любомир се дръпна, от разбития му нос рукна кръв.

— Обичаш да гледаш, а, извратеняк?

Но магьосникът не го слушаше. Струята гореща кръв беше достигнала устните му и Любомир усети сладникавия ѝ вкус. Обзе го дива ярост, която го накара конвулсивно да свие пръсти; почувства върху слепоочията си натиск като от нагорещен обръч. Пред погледа му падна зелена пелена, а сърцето му буквално се разкъсваше от плашещо бързите удари.

— Цапни го, цапни го! — викаше жената.

Кавалерът ѝ замахна широко, но магьосникът рязко се освободи и с лекота отблъсна противника от себе си. Младежът излетя в храстите.

— Дима! — изпищя жената.

— Ах ти, гад...

Здравенякът с лекота скочи на крака и в този момент мраморното кълбо полетя към главата му. Лицето на Дима се превърна в кървава каша. Жената запищя диво.

— Млъкни! — изрева магьосникът. — Млъкни!

Нагорещеният обръч продължаваше да притиска слепоочията му, а жената не млъкваше.

— Млъкни!!

Тя хукна към гората, но гъвките зелени мълнии, излетели от очите на магьосника, я догониха, притиснаха я към близкото дърво, омотаха се около ръцете и краката ѝ, впивайки се в еластичната кожа. Жената продължаваше да крещи.

— Млъкни!!

Сега Любомир виждаше пред себе си лицето на Всеслава. Точно тя беше изкривила отчаяно устни, точно нейните безумни очи молеха за пощада, точно в нейната стройна шия се впиваше яркожълтата огърлица. Все по-силно и по-силно...

Магьосникът отметна мокрите си коси от челото.

Тези спомени... Епизодът в гората завинаги се беше врязал в паметта му, всяка подробност, всеки жест. Кръвта по ръцете му, яркожълтите мъниста, гаснещият поглед и тежките, умиротворяващи удари на сърцето. В този момент на магьосника му беше станало наистина топло.

Любомир протегна ръце към мангала и погледна мрачно едва топлещия огън. Студено. Беше му студено и дори през лятото, в топлия кабинет, му се налагаше да се обгръща с широка вълнена хламида, а през зимата... Любомир потрепери. Той мразеше зимата. Лепкавите снежни парцали, изгарящите мразове и влажният, достигащ чак до костите вятър го докарваха до истерия. Той на практика не се отделяше от разпалената камина, жадно попивайки горещината ѝ и чувствайки яростния студ, готов всеки момент да погълне крехкото му тяло. Да скове сърцето му.

— Студено — прошепна магьосникът.

Спомняше си за зимата, когато беше в най-лошо разположение на духа. Любомир се приближи към огромната маса и погледна мрачно към сложната бронзова конструкция.

— Защо все пак не се получава?

Той провеждаше отдалечено търсене на човек по генетичния му код — проста, елементарна операция. По негова заповед Секирата

беше посетил квартирата на предполагаемия помощник на Кортес, някой си Артьом Головин, и беше доставил оттам гребен и четка за зъби. Магьосникът не се беше съмнявал, че след пет, максимум десет минути ще знае точно къде се намира човът, а следователно и Амулетът. След като сложи образци от тъканите в специалното устройство, Любомир без да бърза, с академична небрежност направи необходимото заклинание. В центъра на бронзовата конструкция припламна огънче, което освети полутъмния кабинет със слабо зелено сияние, но противно на очакванията, изображението на чова не се появи. Заклинанието не подейства. Изоставяйки гордостта си, Любомир се захвана за работата истински, като в детството си. Изпробва седем различни варианта за търсене, но всичко беше напразно. След половин час безполезни усилия магьосникът осъзна, че човът е недостъпен. Мощна пелена скриваше от Любомир жертвата му.

Магьосникът заобиколи огромната маса и се разходи покрай полиците с отвари. Мангалът послушно следваше господаря си, готов във всеки момент да се подложи под крехките му ръце.

„На чова му помага някой. Но кой? Ордент и Зеленият дом отпадат, те нямат сили за такава защита. Чудовете се лишиха от Амулета, а жриците изгубиха достъпа си до Кладенеца на дъждовете. Навите? Но нали те самите го търсят! Или не?“

Любомир се намръщи. Единственото, в което изоставаше от противниците си, бяха познанията по психология. Той беше израснал в самота, откъснат от всички, и се ориентираше зле в интригите.

„Явно навите са успели да защитят наемника си от издирване още преди нападението на Червените шапки, после са го изгубили и сега го търсят. Добре. Да видим кой ще успее да го намери пръв.“

Магьосникът взе от масата телефона и набра номер.

— Секира, не мога да намеря чова. Пречат ми.

— И какво да правим? — объркано се поинтересува Щуракът.

— Ще го търсим по стария начин — обясни магьосникът. — Така както би го търсил по-рано, когато не ти помагах.

— Ти и сега не ми помагаш особено — озъби се фюрерът.

— Сега — не — лесно се съгласи магьосникът, — но на мен ще ми се наложи да воювам с Тъмния двор, а не на теб. Моля те да не забравяш това.

— Помня — отвърна навъсено Секирата.

Тонът, с който говореше Любомир, не му хареса, но фюрерът разбираше, че няма къде да се дява. Убивайки нава, той беше направил най-големия залог в живота си — и беше заложил на магьосника. Сега щеше да остане с него до края.

— Ами чудесно. — Любомир помълча малко. — Този чов ми трябва жив, ясно ли е?

— Да — промърмори Секирата, прекъсна връзката и огледа злобно застиналите пред него уйбуи. — Трябва да намерим чова. — Фюрерът хвърли на масата тесте снимки, копирани от взетия в отдел „Кадри“ на компанията, „ГВ“ оригинал. — Сигурен съм, че Амулетът е у него. Обявете из целия Таен град, че търсим това пале. Искам да го търсят всички! Всички! Наемници, скитници, всички, които ходят по улиците! И да няма никакво насилие. Ще откъсна главата на всеки, който дори го одраска.

* * *

*Ресторант „Макдоналдс“
Москва, улица „Красная Пресня“,
27 юли, вторник, 12:58*

„В полицията! В полицията!! В полицията!!

Да предам раницата на властите и нека те сами се оправят с тези чудове, юдове, престрелки, Червени шапки и целия останал героизъм. А аз ще се оттегля, ще си измоля отпуск от работата и ще отскоча за седмица до морето, а когато се върна, всички тези бандити ще се любуват на небето от вътрешността на голяма килия.“

Пейджърът изпиука разярено. Артъом машинално го измъкна от калъфа му на колана и бързо прочете съобщението:

„Червените шапки издирват Артъом Сергеевич Головин, чов, двайсет и седем годишен. Ръст около сто и осемдесет сантиметра, сиви очи, прав нос, руси коси, къдрави, сресани на път отстрани. Снимката му може да се види на сайта на Червените шапки. Човът трябва да е в състояние да отговаря на въпроси. Стойност на възнаграждението...“

Цифрите просветнаха пред очите му. Сумата, на която Червените шапки бяха оценили главата му, не беше никак малка.

Артъом върна пейджъра в калъфката му и въздъхна обречено. Ако сега се предадеше, щеше да подпише присъдата си. Артъом не се съмняваше, че полицаите знаят за наградата, и не се осмели да предскаже как ще се държат, когато попадне в ръцете им. Парите бяха твърде много.

Не биваше да се прибира у дома. При родителите? Не биваше. При Люся? Не биваше. Артъом не възнамеряваше да замесва близките си в своите собствени неприятности. Оставаше му само една възможност: клуб „Гуцера“. И единствената надежда, че приятелите на Кортес ще му помогнат.

Но какво да прави до вечерта? Да се скита по улиците, през цялото време да бъде в тълпата — така щеше да е безопасно. Наистина Червените шапки знаеха как изглежда, а и портфейлът му беше останал в офиса...

Артъом почеса върха на носа си и започна да се рови из джобовете си. В резултат на краткото претърсване намери четири рубли плюс дребни и пластмасовата карта „Тиградком“. Артъом замислено изгледа под око най-близкия банкомат.

„Използвайте картата във всякакви устройства, предназначени за пластмасови карти“, изплува в главата му откъс от инструкцията. „Да опитаме.“

Артъом изчака момент, в който близо до банкомата няма хора, и мушна картата в прореза. Разнесе се тихо бръмчене, екранът приветливо светна и в центъра му се появи емблемата на „Тиградком“.

„Моля, притиснете към екрана палеца на дясната си ръка. Това е необходимо за идентифициране в ОТМ.“

Артъом се подчини.

„Идентифицирането приключено:

Обект — Андрей Головин.

Генетичен статус — чов.

Социален статус — наемник.

Кредит — хиляда и петстотин.

Възможно превишаване — десет процента.“

Неизвестните, свързали Артъом към ОТМ, добре се бяха постарали — сумата съответстваше точно на банковата му сметка, но Артъом нямаше време да се замисля за това.

След като получи парите в брой, той незабавно се зае да променя външността си. Буквално за час стана притежател на широка шарена хавайска риза, леки бежови панталони и меки обувки, а вратовръзката, бялата риза и останалите офисни глупости загинаха в един контейнер за боклук. Както всеки уважаващ себе си беглец, той не купи отникъде повече от една дреха и не се преобличаше пред продавачите. Във фризьорския салон се лиши от пищните си къдрави коси, превръщайки ги в популярната през лятото къса прическа тип „таралеж“, която в съчетание със слънчевите очила го направи просто неузнаваем. След като поразмисли, Артър добави към екипировката си евтин плейър, съобразявайки, че един тресящ главата си под такта на музиката студент би приличал на всичко друго, но не и на изплашен беглец.

След като се поуспокои, Артър се разположи удобно на една от масичките на близкия „Макдоналдс“, изяде два хамбургера и решавайки да хвърли поглед на причината за всичките си беди, извади от раницата контейнера.

Общо взето, остана разочарован. Това беше именно контейнер, а не някаква кутия или сандъче, украсено например със скъпоценности. Беше сребърен, тежък, но съвсем обикновен, а единствената гравировка върху гладките му полирани страни представляваше загадъчни руни. Контейнерът беше напълно лишен от каквито и да било ключалки, резета или потайни бутони — той по никакъв начин не искаше да се отваря и да показва какво носи в себе си. Беше просто един гладък блок и Артър без съжаление го върна в раницата. Остана да измисли къде да го дәне. Не му се искаше да го взима в клуба и изобщо беше глупаво да носи със себе си вещь, заради която могат просто да го убият посред бял ден. Поразмисли и реши, че не може да се намери по-добро място за опасна раница от сейф за съхранение на някоя гара.

Той посегна към поредния хамбургер и застина.

В ресторанта, оживено разговаряйки помежду си, влязоха четирима дребосъци, облечени в черна кожа.

Патрулният джип караше бавно по оживената улица. Изтощените от жегата полицаи лениво оглеждаха сновящите по тротоарите минувачи, търсейки, както беше посочено в инструкцията, „ниски

хора, облечени с черни кожени дрехи и с червени кърпи на главите“. Във връзка с това, че заподозрените бяха особено опасни, а за събитията от предишната нощ не знаеха само глупавите и мързеливите, патрулните бяха въоръжени с къси автомати и имаха негласната заповед да открият огън първи. В столицата не беше ставало подобно нещо от деветдесет и трета година.

Когато застъпиха на дежурство, полицаите приеха информацията максимално сериозно, но всекидневната рутина и особено жегата, която на душни вълни се вдигаше от асфалта, доста разсейваха вниманието им.

— Какъв кретен трябва да си, за да облечеш черна кожа в такова време! — повтори отново шофьорът, намествайки черната си бронирана жилетка.

— Добре поне, че не ни казаха да ловим хора по шорти — промърмори в отговор лейтенантът. — Ето тогава щяхме да се измъчим.

Двамата патрулни на задната седалка се усмихнаха леко на шегата.

— А вярно ли е, че градът води преговори с федералното правителство и ще ни изпратят на помощ батальон десантници? — поинтересува се единият от тях.

— Какво, не можем ли да се справим с престъпниците?

— Петдесет и шести, Петдесет и шести, отговорете — изхриптя радиостанцията.

— Аз съм Петдесет и шести — промърмори лейтенантът, взимайки в ръка микрофона. — При нас всичко е спокойно.

— На пресечката между „Пресненски вал“ и „Ходинка“ има голяма катастрофа. Проверете.

— А ние какво общо имаме? — възмути се полицаят. — Нека пътната служба се оправя.

— Те ще се оправят — обеща му радиостанцията. — А дотогава провери.

Връзката се прекъсна.

— Съвсем са превъртели — изруга лейтенантът. — След тази катастрофа на Ленински сега ще проверяваме всяко ПТП. Обръщай.

Патрулният джип едва се беше скрил зад ъгъла, когато при черната будка на ъгъла между „Красная Пресня“ и „Пресненски вал“

спряха три тъмночервени волвота. От първото излезе нисък червенокос мъж с бежови панталони и черно кожено яке, скриващо под себе си бойния колан на рицар.

— Добър ден, Мехраб — поздрави студено мъжът стария обуцар, наведен над една обувка. — Трябва да поговорим.

Старецът измъкна някъде от брадата си мъничък гвоздей и без да вдига глава, започна да го забива с чука. Червенокосият въздъхна и потупа стареца по рамото.

— Мехраб, нямам много време.

Почувствал нахлуването, обуцарят вдигна глава и се усмихна с присвити очи.

— Ааа, Нелсън... Отдавна не сме се виждали, отдавна. Седни, щом си дошъл.

Нелсън Бард, магистърът на ложата на Мечовете, приседна на малкото столче до обуцаря.

— Аз исках...

— Чу ли какъв майтап? — прекъсна го старецът. — Снощи някакъв чов е изял в „За стомаха“ порция навски шурк. По недоглеждане са му дали истинско меню. Голям смях!

Нелсън потрепери.

— Оцелял ли е?

— Разправят, че да.

— Бива си го.

— Човите са издръжливи.

Старецът поклати глава и отново се наведе над обувката си.

— Слушай, Мехраб, ние тук търсим... — Думите на магистъра бяха прекъснати от удар на чукчето — обуцарят забиваше поредното гвоздейче.

Нелсън пребледня, но се сдържа. Старецът беше уважаван член на семейство Шас, един от старейшините на рода Турчи, и би било необмислено да се кара с него. Както и останалите представители на Тъмния двор, шасите имаха проклет характер и се налагаше всички да се примиряват с това.

Бард стисна зъби и след известна пауза се поинтересува:

— Можеш ли за малко да ми обърнеш внимание?

— Работата е много — промърмори Мехраб, поглеждайки накриво едрите токи на обувките на магистъра. — Трябва да си храня

семејството.

— Търсим Червените шапки.

— Защо ли не съм изненадан.

— Виждал ли си ги напоследък? — Чудът реши да не обръща внимание на ехидния тон на обуцаря.

— Кого именно?

— Който и да е.

— Тук идва много народ — съобщи Мехраб, разглеждайки обувката. — Не можеш да забележиш всички.

Нелсън отвори портфейла си.

— Стотачка?

— Червените шапки са едни такива мънички... — оплака се старецът. — За да ги разгледаш, се налага здравата да напругаш зрението си. А знаеш ли колко взимат ерлийците за нови очи? Просто грабеж, никакви пари не стигат.

Чудът измъкна две стотачки и ги подаде на обуцаря.

— Не те ли е срам да ругаеш ерлийците?

— Добави още една стотачка и никога няма да кажа лоша дума за тях пред теб.

Нелсън въздъхна и побърза да затвори портфейла си. Мехраб огледа внимателно банкнотите под светлината, грижливо ги сгъна и ги скри под престилката си.

— Приятно е да си имаш работа с щедри господа — изрече той емоционално. — Това е голяма рядкост в Тъмния двор. — Старецът отново взе чукчето в ръка. — А и кожата им в последно време просто не става за нищо.

— Та какво за Червените шапки? — промърмори раздражено Нелсън.

— А, да... — След като беше получил парите, Мехраб беше загубил всякакъв интерес към случващото се. — Ето ги, дошли са за кльопачка.

Бард се обърна. От разположения от другата страна на улицата „Макдоналдс“ към тротоара слизаха четирима дребосьци, окичени с пакети храна.

Стрелбата започна веднага, щом Червените шапки се приближиха към тротоара.

От западната кола на отсрещната страна на улицата изскочиха мъже с автомати и без да се притесняват от никого, откриха ураганен огън по дребосъците. Настана паника, минувачите побягнаха хаотично, а Артъом още при първите изстрели обърна масата и се скри зад нея, притискайки раницата към гърдите си. Без да обръщат внимание на изплашените хора и свистящите спирачки на колите, нападателите се устремиха към Червените шапки, които, нахвърляли хамбургерите и пилешките крилца, се опитваха да организират съпротива. От юкона, очакващ ги на тротоара, се разнесоха няколко единични изстрела, но нападателите отговориха с толкова мощен огън, че след няколко секунди цялата лява страна на колата се оказа на решето от куршумите, а останалите в джипа Червени шапки не даваха никакви признаци за живот. Трима от излезлите от заведението дребосъци се гърчеха в различни пози върху тротоара, а последният спринтира ужасен към „Планета Холивуд“, но никой нямаше намерение да го оставя жив. Един червенокос мъж настигна дребосъка и в движение стреля с пистолет в тила му.

Цялата престрелка продължи не повече от трийсет секунди. След като приключиха с враговете си, нападателите бързо се качиха в колите си и офейкаха.

Артъом се измъкна иззад масата и по заобиколен маршрут, през парка, се насочи към метростанцията.

ГЛАВА 10

Москва, МКАД,
27 юли, вторник, 13:16

— Какво научи, студенте? — попита най-накрая Корнилов, когато волгата излезе на околоръстния.

През целия път от управлението насам майорът гледаше разсеяно през прозореца, игнорирайки терзаещия се на задната седалка Васкин, и едва сега прояви интерес към събраните от него сведения. Лейтенантът живо се обърна и измъкна от джоба на дънковото си яке бележник.

— Много интересна информация, патроне, много. В зданието, което заема „Чуд Инс“, по-рано е имало секретен институт. ЦНИИ „Светло бъдеще“.

— КГБ ли го е направил?

— ГБ или военните — не се знае. После, по време на Перестройката, институтът изчезнал някъде, сградата внезапно и много бързо била приватизирана и сега с пълно право го владее фирмата „Чуд Инкорпорейтид“. Внос, износ, финанси, инвестиции. Не дават помещения под наем, вътре са само техни хора, включително дъщерната охранителна фирма „Чуд брониран жилетки АД“. — Васкин се изкикоти. — Лицензът им е в ред, генералния директор го знаете — Франц Францевич дьо Гир.

— Червенокосият. — Корнилов си спомни за макленбургския акцент на началника на охраната и уточни: — Фирмата чуждестранна ли е?

— Родна е, на сто процента. Регистрирана е в Москва през хиляда деветстотин осемдесет и девета година, ежемесечният оборот е около милиард.

— Колко?

— Милиард. Те работят по целия свят, но не вдигат голям шум около себе си.

Корнилов замислено си дръпна от цигарата и пусна в купето струя дим. Такива компании не може да нямат много високопоставени покровители и беше по-вероятно да не позволят да бъдат атакувани фронтално.

— Има ли оперативни разработки срещу тази „Чуд“?

— Не, нито една. — Васкин отново погледна в бележника си. — И с данъчните всичко при тях е наред, и с митниците, дори с пожарната. Нямат никакви дългове, харчат по десет милиона годишно за благотворителност. Образец за водене на бизнес.

— Чисти като първия сняг — заключи Корнилов. — А откъде са парите им?

Въпросът беше основателен — корпорации от такъв ранг не се появяват от нищото.

— Тук е по-сложно. — Лейтенантът помълча малко. — През хиляда деветстотин осемдесет и осма на Бахамите е бил създаден инвестиционен фонд „Чуд“, после парите са били преведени във вече съществуващата тук „Чуд Банк“, която е била и един от учредителите на „Чуд Инкорпорейтид“.

— Странно — промърмори майорът.

В края на осемдесетте години, в епохата на ширещия се върху отломките на империята хаос е било много смело решение да се внесе такъв капитал в Русия. Икономическите реформи едва са започвали, не се е наблюдавало уважение към частната собственост, никой не си е плащал данъците и е било трудно някой да си представи, че от тази държава ще се получи нещо смислено.

— Това ли е всичко, което успя да изясниш за половин ден?

— Разбира се, че не, патроне — усмихна се Васкин. — Поработих на Ленински.

— И какво свърши? Има ли следи?

Лейтенантът се навъси.

— Малко. Юконът принадлежи на някаква охранителна фирма, води се откраднат.

— А втората кола? Хамърът?

— Намерена е заедно със собственика ѝ. — Лейтенантът измъкна снимка. — Игор Данилович Лебедев, двацет и девет годишен, безработен.

— Какво около него?

— Сирак, веднага след детския дом е отишъл в армията. Служил е в специалните части.

— Кога се е демобилизирал? — веднага застана нащрек Корнилов.

— Уволнил се е — поправи го лейтенантът. — Останал е на свръхсрочна служба. Не е известно с какво се е занимавал в армията, личното му досие е засекретено. Трябва да помолим в управлението да притиснат военните.

— Ще се заема сам с това.

— Лебедев е получил паспорта си преди две години, издаден е в Москва. Веднага след уволнението си е купил апартамент в Новие Черемушки. Хамърът е третата му кола. Предишните два джипа се водят откраднати.

— Не си живее зле безработният служител от спецчастите — промърмори майорът.

— Не е попадал в полезрението ни до вчера.

— Неговото тяло също ли е изчезнало?

— Не, лежи си в моргата.

— Непременно да се следи кой ще дойде за него.

— Разбрах.

— Специалните части. — Майорът загаси цигарата си. — Добре. Намери ли още нещо?

— Гнездото на снайпериста, както и предположихте, е било на последния етаж на офисградата срещу „Чуд Инс“. Помещението е било наето от фирмата „Помпено оборудване и съвременни багети“. Вътре е пълно с отпечатъци от пръстите на Лебедев и още двама. Винтовка „лайт-фифти“ — сериозна играчка, между другото, бинокъл, прибор за нощно виждане, кухня, три спални. Общо взето, пълен комплект.

— А за самите „Багети“ какво е известно?

— Нищо. За сътрудниците на фирмата също никой не знае нищо. Два-три пъти са виждали охранителите и са се натъквали в асансьора на някаква девойка. Опитваме се да съставим фоторобот, но няма големи надежди.

Волгата свърна от МКАД и се спря на паркинга на ресторант „Златната подкова“.

— За тук ли сме? — учуди се лейтенантът.

— Вчера на Вернадка видях една кола — обясни Корнилов. — Трябва да поговоря със собствениците ѝ.

— А аз какво да правя?

— Предимно да си мълчиш — отсеке майорът и после се усмихна меко. — Гледай да не убиеш някого.

— Ще се постарая — обеща Васкин, докато излизаше от колата. — Собственикът престъпник ли е?

— Съвсем истински.

За любителите на хапването на чист въздух в „Златната подкова“ бяха предвидени няколко изящни дървени беседки, в крайната от които двама мъже очакваха полицаите.

— Закъснях — изсумтя Корнилов, сядайки на масата. — Запознайте се, това е лейтенант Васкин.

— Ти винаги закъсняваш — отговори весело един от мъжете. — А къде е Шустов?

— На задача — съобщи майорът и след кратък размисъл добави: — Лови бандити.

— Предай му много поздрави — поклати глава мъжът и се обърна към Васкин. — Аз се казвам...

— Този приказливият е Мрънкалото — прекъсна престъпника Корнилов, — а другият е Готвача.

Подражавайки на маниера на майора, Васкин бавно огледа бандитите. Чевръстият Мрънкало беше дребен, слаб и беше сресал на път редките си коси. Елегантният костюм и скъпият часовник го правеха да прилича повече на успешен брокер, отколкото на криминален авторитет.

— Добро момче — каза Мрънкалото на Корнилов, улавяйки погледа на Васкин. — Прилича на теб на млади години, същият е такъв нахакан. Не намираш ли, Готвач?

— Най-обикновен боклук — не се съгласи вторият престъпник. — Но след като сме се събрали, давай да свършваме по-бързо и който от където е.

Готвача много повече приличаше на образа на злодей от киното. Масивен, широкоплещест, с разкопчана на дебелия врат риза, под която се виждаше дебел златен ланец, той беше настроен към новодошлите значително по-недружелюбно, отколкото крехкия му приятел.

— Изглеждате зле, Андрей Кирилович — обърна се със съчувствие към Корнилов Мрънкалото. — Станало ли е нещо?

— Не съм си доспал. — Корнилов шумно отпи от чашата си с портокалов сок и се вторачи в бандита. — Висях половината нощ на Вернадка.

— Преследвахте ли някого?

— Да, някакви момчета вдигнали шум, спретнали стрелба, обезпокоили гражданите.

— Случва се — подкрепи го Мрънкалото. — В последно време народът съвсем е обезумял, гърмят наляво и надясно, колят се, а какво се върши по пътищата — няма да повярвате, в пиковите часове е страшно да шофираш.

Помълчаха малко.

— Хванахте ли някого? — поинтересува се разговорчивият престъпник.

Корнилов поклати глава в знак на отрицание.

— А боклуците да не са луди да си слагат главата в торбата — обади се Готвача. — На тях им дай само да си придават важност.

— Готвач, не си прав — застъпи се за полицаите Мрънкалото. — Както показват статистиката и средствата за масова информация, господин майорът, за разлика от множество свои колеги, прекрасно се справя със задълженията си. Действа професионално и в същото време сърдечно. Помня, че когато ме арестувахте последния път, Андрей Кирилович, чак ми се сви сърцето.

Готвача изхъмка мрачно.

— Само че този път господин майорът е сгрешил — продължи Мрънкалото. — На нас не ни е известно нищо за събитията на Вернадка. И по принцип ние не обичаме да се шуми около нас.

— А как тогава сте го допуснали? — учуди се майорът. — Районът май е ваш? И видях твоя баварец.

— Баварецът? — попита Мрънкалото. — А кой от тях?

— Той има два — ухили се Готвача.

— Не ми пука кой — отвърна спокойно Корнилов. — Щом съм казал, че съм видял твоята кола на Вернадски проспект, значи, е така и няма нужда да ми се правиш на клоун. Нямам много време.

Готвача погледна въпросително към Мрънкалото, но той сви рамене — резкостта на Корнилов не го беше засегнала.

— Отначало ми се искаше да лепна на вас тези престрелки — усмихна се майорът. — Но осъзнах, че това е твърде голямо дори за Чембърлейн. Хеликоптер, специална свързочна кола, гранатомети. Излиза, че в града се е пръкнала нова банда, а това не ми трябва нито на мен, нито на вас, затова казвай какво знаеш, Мрънкало, а аз ще се постарая да се справя с червеноглавите, преди да са се добрали до вас.

— Ти на нас не ни говори за тези дребосъци, боклук. Ако те тръгнат против Чембърлейн, цяла Москва ще се надигне срещу тях — промърмори мрачно Готвача.

Мрънкалото извади кесията си с тютюн, ловко си сви цигара, пусна във въздуха струя ароматен дим и замислено се усмихна.

— Да, Корнилов, защо реши, че ни е страх от тях?

— Защото ви познавам.

Мрънкалото изсумтя.

— Може и да ни познаваш, но не виждаш по-далеч от носа си.

— Например?

— Червеноглавите живеят в града, откакто се помня. Своеволничили са още при съветската власт, но това са дреболии, хулиганщини. Обаче момчетата, срещу които те са тръгнали, са значително по-силни. На тях не им дреме нито за вас, нито за нас.

— Така ли? — присви очи Корнилов.

— А ти опитай ей така, за спорта, да получиш заповед за обиск на „Чуд Inc“. Ще се учудиш.

— Ако се наложи, ще получа — намръщи се майорът. — Какво знаеш за тях?

— Чух за тази сграда преди пет години. Едни момчета решиха да ги рекетират. Отишли при собствениците, така и така, искаме дял. Е, знаеш как стават тези работи. Възможностите им бяха реални, естествено, но не им се получи. Общо взето, повече никой нищо не чу за тези момчета, сякаш потънаха вдън земя. Цялата бригада.

— Как така цялата бригада?

— Ами така. Изчезнаха не само тези, които са отишли да рекетират, но и всички останали момчета. Общо трийсетина души. За една нощ — и се приключи.

— Търсили ли са ги?

— Не, обикновено те сами се появяват — някой изплува от реката, друг го намерят в гората. А тук — нищичко. Умът ми не го

побира къде са дянали трийсет души. Тогава си помислих, че замъка го владее някой много сериозен човек. Така да се каже, има си родов замък с малка частна армия. Но и това не е.

— И защо не?

— Такива неща не можеш да ги запазиш в тайна, майоре. Някой непременно ще разкаже, някой ще намекне, а ние и досега не знаем нищо нито за тази сграда, нито за собствениците ѝ.

— „Чуд Inc“ — рече замислено Корнилов.

— Много затворена фирма — кимна Мрънкалото. — Не можахме да се доближим до тях. Не взимат на работа никой външен. Службата им за безопасност си е тяхна собствена. Банката им си е тяхна. Накратко, след онази история с рекета не сме се и опитвали особено.

— Те ли са единствените такива?

— Не. В Москва има и други места, където няма достъп нито за нас, нито за вас.

— Клубове — вметна Готвача.

— Клубове също — съгласи се Мрънкалото. — Има няколко заведения, в които момчетата изобщо не ги пускат.

— И вие търпите това? — изуми се престорено Корнилов.

Мрънкалото присви очи ядосано, а неразбралият иронията Готвач сви рамене.

— Сети се, Корнилов, на никой не му трябва излишни неприятности. Те не са бальци.

— И как си обяснявате това?

— Обясняват на децата в училище, а ние на теб ти разказваме как стоят нещата — ядоса се Мрънкалото. — Питаш какво е станало на Вернадка? Моля. В сградата са нахлули сто души, разбили целия двор на пух и прах, натръшкали сума ти народ, и изведнъж — всичко е спокойно.

— Как така? — не разбра Корнилов.

— Ами така. Веднага щом се чуха сирените, тези, червоглавите момчета се разбягаха. Сякаш се стопиха във въздуха. Но най-интересното започна, когато дойдоха вашите. Целият двор изведнъж... стана същият както преди нападението. Само камазите останаха.

Корнилов си спомни за неестествената пустота в спретнатия вътрешен двор на „Чуд Inc“ и поклати глава.

— А ти какво правеше там?

— Интересно ми беше — сви рамене Мрънкалото. — Трябва да се знае какво става в града.

— А откъде узна?

— Случайно. — Престъпникът погледна Корнилов право в очите. — Честно, майоре, прибирах се вкъщи.

— Ясно. — Андрей се изправи. — Благодаря за компанията.

— Ето тук един списък. — Мрънкалото сложи лист хартия върху масата. — Клубове, фирми, общо взето, навсякъде, където нямаме достъп. Виж го.

— Ще го видя — обеща майорът и излезе от беседката.

* * *

*Москва, Киевска гара,
27 юли, вторник, 13:45*

Тя пристъпи леко върху перона, рязко се спря и объркано се огледа. Блъсканицата и пълният хаос, съпровождащи пристигането на всеки влак, мигновено я извадиха от равновесие, а изобилието от хора я порази. Изглеждаше, че са стотици, хиляди — бързаци по своите си дела суетливи и нервни обитатели на този безумен град. С внезапно обзела я тъга тя си спомни сънното малко градче, в което беше преминал целият ѝ живот. Градчето, в което четирима събрали се на сянка колхозници се наричаха „тълпа“ и предизвикваха повишения интерес на местния полицай — пълния и ленив чичо Петя.

— Това е Москва, Марина, столицата.

Тя се обърна — пълната кондукторка гледаше с добра усмивка обърканата провинциалистка. Девойката преглътна и тръсна глава, сякаш се отърваваше от видение.

— Моята Москва!

Висока, сивоока, с дълги гъсти коси и стройни крака, тя с престорена дързост погледна кондукторката.

— Това ще стане моят град!

Кондукторката поклати глава, а Марина се усмихна.

— Благодаря, лельо Маша.

— Няма за какво. — Гласът на кондукторката стана сериозен. — Да не забравиш да се обадиш на майка си, обещах ти.

— Помня — леко се нацупи девойката. Тя вече почти съжеляваше, че е разказала на тази жена простицката си история.

— Ще успееш.

— Всичко хубаво, лельо Маша.

Марина подхвана малкия си куфар на идиотски жълто-сини райета и се насочи към сградата на гарата. Суетливият човешки поток я подхвана, провери здравината ѝ чрез няколко железобетонни рамене и след като размисли, я прие в сплотените си редици. Леля Маша остана далеч назад.

Стихията, в която се озова Марина, ѝ беше напълно непозната. След няколко минути пътешествие по бурната човешка река на девойката ѝ се струваше, че вече никога няма да успее да се измъкне от силните ѝ обятия. Марина се паникьоса. Тя се обърка, изгуби се и многобройните указатели, украсяващи стените и стълбовете, не можеха да ѝ помогнат, буквите престанаха да се подреждат в думи, а стрелките и знаците се размиваха пред очите ѝ. Марина започна отчаяно да се опитва да се измъкне от потока.

— Пуснете ме, пуснете ме! — Девойката почти плачеше.

— По-внимателно!

— Нахалница!

Плътната стена около девойката поддаде и тълпата я изплю от себе си.

— Къде се буташ?! — Марина налетя право върху малка масичка, обсипана с пожълтели вестници със съмнително съдържание. Плешив мъж със зацапана тениска с усилие удържа работното си място от срутване върху изпонаплютия асфалт и изгледа с неприязън виновницата за случилото се. — Да не си кьорава?

— Извинявайте — смутено се усмихна девойката. — Знаете ли къде мога да се обадя по телефона?

Мъжът я изучаваше за секунда, чудейки се струва ли си да отговаря, а после неопределено кимна с глава.

— Там.

— Благодаря, извинявайте още веднъж.

— Добре де. — Сърцето на търговеца окончателно се смекчи. — Само че трябва да купиш телефонна карта от онази будка.

— Благодаря!

Марина виждаше за пръв път такива апарати. Тумбестите сини кутии с лъскави металически бутони, дисплей и изобилие от сложни инструкции бяха най-яркият символ на новия за нея свят. Девојката поклати глава със съмнение, направи крачка към тези достижения на цивилизацията и веднага се изкриви от остра болка — върхът на нечия обувка бодро се връза в незащитения ѝ с нищо палец на крака.

— Ох! — Девојката приклезна.

— Извинявайте — машинално промърмори късо подстриган младеж.

Погълнат от мислите си, той, изглежда, дори не беше забелязал към кого се е обърнал — към мъж или към жена. Това възмути Марина.

— Вие не си ли гледате в краката!

Младежът се спря, свали слънчевите си очила и се обърна към девојката.

— Какво?

— Трябва да сте по-внимателен!

Палецът ужасно я болеше и на него бързо се оформяше кървава синина. Марина се разстрои окончателно.

— Вие дори не ме погледнахте! А мен ме боли!

Младежът виновно се усмихна.

— Извинявайте, красавице, бях се замислил и не ви забелязах. — Той прехвърли малката си черна раница от дясната ръка в лявата и отново се усмихна. — Така по-добре ли е?

— Да.

— Повярвайте ми, красавице, че ще ви блъскат много често, но невинаги ще ви се извиняват. Днес ви провървя, прощавайте.

Младежът върна очилата си върху носа и се изгуби в тълпата.

За девојката не беше сложно да се ориентира в това как работи телефонът. Тя намери в бележника си нужния номер, набра го и заеквайки от вълнение, каза:

— Може ли да говоря с Алик?

— Аз съм.

Какъв приятен баритон, отбеляза девојката и се представи:

— Аз съм Марина, помните ли, договорихме се да дойда.

За секунда от другата страна на линията замълчаха и девойката със замряло сърце се вслушваше в угнетяващата тишина. Сърцето ѝ удари веднъж, втори път, то беше готово да изскочи от гърдите ѝ, а самата девойка — да се разридае.

— Мариночка? Разбира се, че помня. — Гласът на Алик звучеше развеселено. — Кога пристигна?

— Току-що, право от гарата звъня, от Киевската...

— Прекрасно. — Мъжът не я остави да довърши думите си. — Идвай при мен в студиото, на „Плюшчиха“.

— А къде е това?

— Съвсем наблизо. Ще преминеш през Бородински мост, после покрай дълга тухлена сграда, ще завиеш надясно — и това е „Плюшчиха“. Номерът на сградата...

— А къде е този мост? — неуверено се поинтересува девойката.

— Попитай. Чакам те, добре дошла.

Марина измъкна картата от телефонния апарат и замислено я повъртя в ръка. Да се обади вкъщи или не? Тя си представи майка си, с надежда хвърляща се към телефона при всяко позвъняване, и тръсна глава. Нямаше време да слуша нейните оплаквания. Като получише работата, щеше да ѝ се обади.

След секунда самотната стройна девойка със старичък куфар в ръка вече питаше минувачите за пътя към Бородински мост.

* * *

*Общинска жилищна сграда
Москва, улица „Пречистенка“,
27 юли, вторник, 14:00*

— А сега да измерим пулса за десет секунди.

Синди Крофорд се усмихна ослепително от телевизионния екран, призовавайки всички жени на света да станат още по-красиви, стройни и сексапилни.

Потната Люся стисна зъби и се хвана за китката. Аеробиката вкъщи, разбира се, не е същото нещо като в клуб, при присъствието на

опитен инструктор, но в краен случай вършеше работа. Помагаше в борбата със сукката. Откакто Люся беше взела последния си изпит в института, абсолютно нямаше с какво да се занимава. Празните летни дни се превърнаха в истинско мъчение. „Сребърният бор“, кафенето и купоните вече ѝ бяха писнали, а дългоочакваното пътуване до морето, което ѝ беше обещал Артъом, започваше да ѝ се струва несбъдната мечта. Люся даже съжеляваше, че не е отишла с родителите си на вилата. И това ми било последното лято на детството! В следващата година тя завършваше института и край. Щеше да ѝ остане само да съжелява за пропиляното време.

— А сега да се заемем с мускулите на краката.

„И виновният е Артъом.“ Люся изтри потта от челото си и с ожесточение заразмахва крака. „Навярно съм му отпуснала юздите. Зойка е права, с мъжете трябва по-строго. Че какво ли не измисля: на театър — не му е сезонът; на концерт — не му е сезонът; с отпуската все отлага и отлага. Обеща море — и къде е то? Дори не ми се обади след снощи.“

Артъом винаги ѝ се обаждаше в единайсет — единайсет и половина сутринта, за да си планират вечерта. Днес не беше благоволил да го направи.

„Сигурно се е обидил. Нека! Парцал! Имам си работа, имам много работа! Позьор! Канех се да отида в Крим със Зойка — не ме пусна, а тя вдругиден вече ще бъде в Алуца!“

Люся едва не заплака от жалост към себе си.

„Край, днес ще му поставя въпроса ребром — или ще вземе отпуск, или да си търси друга глупачка!“

Желанието да спортува беше изчезнало, прииска ѝ се да вземе душ. Люся превключи телевизора на НТВ.

— Днес сутринта в центъра на Москва, на улица „Покровка“, се разрази ожесточена престрелка, има и жертви. — Гласът на диктора беше изпълнен с трагизъм. — Нашият кореспондент Денис Соладиков предава от мястото на събитието. Денис, моля.

На екрана се появи млад репортер с бяла риза и вратовръзка.

— Всичко се случи преди няколко часа срещу офиса на компанията „ГВ“. Бандитите са взривили паркиран до тротоара ягуар, а след това е започнала престрелка.

Камерата показва направената на решето западна кола, гъсто покрита със застинала пяна, а на заден план Люся видя познатата ѝ емблема „ГВ“. Там работеше Артъом.

— Според нашите сведения шофьорът на ягуара е загинал. При завързалата се престрелка са пострадали случайни минувачи. Девойка, сътрудница на компанията „ГВ“, е била откарана в болницата с огнестрелна рана.

— Денис, вече знаете ли кой стои зад тази акция? — отново се включи в разговора дикторът от студиото. — Полицията събщи ли подробности?

— За съжаление, не. На местопроизшествието пристигна майор Корнилов, но неговите отговори бяха повече от уклончиви. Улицата е отцепена, получи се огромно задръстване, наложи ни се да носим апаратурата от Садовое колцо...

— Благодаря, Денис. — Картината се върна в студиото на НТВ. — Напомням ви, че тази престрелка е вече третата за последните няколко часа, и много наблюдатели предсказват нов цикъл на гангстерски войни. След половин час в Московското управление на полицията ще има извънредна пресконференция, която ще предаваме пряко...

Люся изключи телевизора и продължи да гледа неподвижно празния екран още няколко секунди.

Артъом досега още не ѝ се беше обадил! Люся приседна на крайчеца на дивана. По новините бяха казали, че е ранена девойка, работеща в „ГВ“. А ако Артъом също беше ранен?! Той нали винаги звънеше сутрин. Зави ѝ се свят и Люся не можа веднага да чуе звъненето на вратата. Какво да прави?

На вратата отново позвъниха настойчиво. Девойката потрепери и внимателно, на пръсти, излезе в антрето. Погледна през шпионката.

— Кой е там?

В полумрака на коридора стоеше симпатичен младеж с риза и дънково яке.

— Полиция! Тук ли живее Любов Владимировна Степанова?

— Аз съм Любов Владимировна — преглътна Люся. — Степанова.

— Лейтенант Васкин, отдел за специални разследвания — представи се младежът. — Трябва да ви задам няколко въпроса.

— Покажете си значката.

— Разбира се. — Пред шпионката се появи полицейска значка.

— Сега ще отворите ли?

— За какво ще ме разпитвате? — доби кураж Люся. — Какво се е случило?

— Какво значение има? — учуди се младежът. — Отворете!

Вратата на апартамента беше здрава, метална, с три ключалки и засега на Люся не ѝ се искаше да я отваря.

— Няма да отворя. Нека да дойде тук участъковият ни, него го познавам.

Васкин въздъхна.

— Момиче, трябва да поговоря с вас за Головин. Артъом Головин. Познавате ли го?

— Да допуснем. Какво е станало с него?

— С него — нищо. Искам да си поговорим за него.

Люся се реши и отвори вратата.

— Влезте.

В осветения апартамент чернокосият лейтенант изглеждаше още по-симпатичен, отколкото ѝ се беше сторило през шпионката? Той учтиво събу маратонките си, влезе в стаята, седна на предложеното му кресло и извади от джоба на дънковото си яке малък бележник.

— Отдавна ли се видяхте с него за последен път?

— Снощи — отговори машинално Люся, гледайки стърчащата изпод дънковото яке на Васкин дръжка на пистолет. — А какво значение има? Какво е станало с Артъом?

— Аз... Ние разследваме престрелката на „Покровка“.

— Чух за нея в новините.

— Вашият приятел е бил свидетел и бих искал да го намеря.

— А няма ли го в работата му?

— Отишъл си е. — Лейтенантът се почеса с химикалката по главата. — Няма го вкъщи и при родителите му. Не знаете ли къде може да е отишъл? Дали не ви се е обаждал?

— Тя живее тук — прошепна уйбуят Копитото, посочвайки масивната желязна врата със златиста табелка с надпис „22“. — Отваряй!

Бронята, един от бойците от неговата десетица, измъкна мъничко аерозолно флаконче с шестпроцентен разтвор от разковниче (номер 24 в каталога „Технически средства за проникване в затворени помещения“, стопроцентова гаранция за унищожаване на всякакви ключалки, изпраща се по куриер), но уйбуят хвана ръката му.

— Не убивайте никого. Хващаме всички живи, ясно ли е?

— Ясно — потвърдиха шепнешком Червените шапки и дружно изтракаха със своите пушки помпи.

— Отваряй!

Копитото се отдръпна от вратата и Бронята пусна струя от разтвора; във въздуха рязко замириса на етер. Капките разковниче бързо се всмукваха в метала, превръщайки ключалките в развалини.

— А на какво мирише тук, при вас? — поинтересува се Васкин, непринудено премятайки крак връз крак.

Девојката нямаше какво да му разкаже за Головин, но той засега не бързаше да напуска уютната ѝ квартира. Девојката беше красива, червенокоса, наистина доста слаба, но на Владик му харесваха такива — спортен тип.

— Може би съседите са започнали ремонт? — Люся също усети миризмата на някакъв разтворител.

Тя се обърна към антрето и извика: тежката метална врата по непонятен начин се беше отворила и в квартирата нахълтаха няколко въоръжени мъже с кожени дрехи.

— Не мърдай!!

— Лягай!

— Стой на място!

— Млък!!

— Ще стреляме!!

Васкин скочи от креслото и измъкна пистолета си.

— Назад!

Но беше късно. Един от нападателите удари лейтенанта по ръката, а друг ловко го нацели в главата с приклада на оръжието си. Владик рухна като торба на пода.

— Копито, хванахме го!

— Аз го хванах, идиот!

— Аз пръв го видях!

— Да бе, ти го уби!

— Млъквайте, тъпаци! — Уйбуят Копитото бавно влезе в стаята и без да обръща внимание на застиналата в ужас Люся, обърна Васкин по гръб. — Това не е той.

— Как не е той? — учуди се Бронята. — Нали той беше тук!

— Е и какво? — Копитото погледна в зацапаната снимка, подритна Васкин с крак и погледна Люся. — Кой е този?

— Полицай.

— А къде е Артъом?

Сега, след като беше оставил Амулета на сигурно място, Артъом се почувства значително по-спокойно. Който и да го намереше — а в това, че рано или късно някой непременно ще го намери, Артъом не се съмняваше, — нямаше да го убие веднага. Първо щеше да се опита да узнае къде е проклетата раница. Настроението му се подобри, слънчицето напичаше, а в плейъра му зазвуча мелодичен шлагер:

*Ти двукратно ми отказа,
не искам, каза ти.
Да, такава се оказа
момичето на моите мечти.*

„Люся! — спомни си Артъом. — Винаги й се обаждам сутрин. И родителите ми... Интересно, знаят ли вече за престрелката? А може би ме търсят?“

Артъом се спря при най-близкия телефон и набра номера на девойката.

— Не те съветвам да си несговорчива — промърмори многозначително Копитото, измъквайки пистолета си. — На много чови подобна глупост им е излизала през ноздрите.

— През носа — поправи го девойката.

— И не те съветвам да се правиш на умна.

— Аз не се и опитвам — призна си Люся. — Така се получава.

Бронята изхъмка. Копитото погледна злобно подчинения си и се почеса по гърба с дулото на пистолета. Васкин, когото Бронята беше приковал с белезниците към радиатора, изстена.

— Той какво, свързе ли се? — попита уйбуят.

— Не, здравата го измлатихме — озъби се Бронята. — Още двайсет минути не му мърдат.

— Откъде се взе той тук? — поинтересува се Копитото.

— Какво значение има? — прозина се Бронята. — Да го очистим, и готово.

— Не, няма да очистяваме чови. Варията ще ни откъсне главите.

— А какво ще правим?

— Ще мислим.

Бронята погледна смаяно уйбуя.

— Какво?

— Млъквай.

Продължавайки да се чеше по гърба с пистолета, Копитото се опита да обмисли ситуацията, но му идваха наум какви ли не глупости: неудачният залог, направен на последните надбягвания, голямата загуба на покер и раздраженото лице на фюрера на Шебеците. В опит да оживи умствената си дейност Копитото измъкна плоска манерка и отпи няколко глътки уиски. Не му помогна. Отърва го извънмяването на телефона. Червените шапки се спогледаха.

— Отговори — нареди Копитото на девойката. — Ако е Артъом, попитай го къде е.

Люся послушно взе слушалката.

— Ало?

— Люсенка, здрасти, аз съм.

— Здрасти — усмихна се девойката. — Къде си?

Артъом се запъна.

— На работа.

— Няма те там. Къде си.

— Ти си ми се обаждала?

— Не. Къде си?

Въпросът, механично повтарян от девойката, най-накрая постигна нужния резултат. Артъом се напрегна.

— Полицията ли е при теб?

— Не. Къде си?

Артъом изстина.

— Люсенка, скъпа, разбрах кой е при теб. Дръж се. Кажим им, че отивам на вилата на Лъоха. Ще повикам полицията, мила, не се бой, всичко ще бъде наред.

Той прекъсна връзката.

— Артъом е на Ленинградската гара, отива на вилата на най-добрия си приятел от училище.

— Къде е вилата?

Артъом се изплаши истински за Люся. Червените шапки — а той не се съмняваше, че са дошли именно те — можеха да направят какво ли не. Можеше да помогне на девойката само по един начин. Артъом набра „02“.

— По-бързо, помогнете, съседа го убиват!

— Говорете по-точно.

— Съседите ми са търговци, имат си фирма! Току-що в апартамента им нахълтаха четирима бандити, видях ги, те удариха Сергей по главата, жена му крещи, чувам ги в кухнята през отдушника!!

— Кажете ни къде е това?

Артъом продиктува адреса на Люся и прекъсна връзката.

— Къде са те? — Васкин огледа стаята и вяло подръпна тръбата на радиатора.

— Тръгнаха си — сви рамене Люся. — Те също търсеха Артъом.

— Проклятие. А къде ми е пистолетът?

— На масата. Казаха, че тази играчка не им върши работа — съобщи Люся. — Боли ли те главата?

— Боли — излъга Владик и веднага с удоволствие почувства мекото докосване на ръцете ѝ. — Благодаря, Люся.

— Ти си толкова смел, Владик — усмихна му се девойката. — Как се нахвърли върху тях!

— Това ми е работата, Люся — отвърна скромно Васкин и се настани по-удобно на пода, доколкото му позволяваха белезниците.

— За пръв път виждам истински герой — прошепна Люся. — Да ти направя ли кафе?

— Ммм... май да.

Черният полицейски автобус остана на съседната улица. Няколко души заеха позиции под прозорците на апартамента, а Клим и шестима служители от спецчастите влязоха в сградата и се качиха на съответния етаж. Желязната врата, тапицирана с черна кожа, със златист номер „22“, беше леко открехната, а ключалката явно беше разбита.

— Възможно е още да са в апартамента — прошепна Клим през черната си маска.

Прозвуча неясно, но служителите от спецчастите кимнаха с разбиране. Те, така или иначе, не чува думите, но в автобуса командирът им беше казал, че в апартамента може да има заложници, и явно им напомняше за това. Лейтенант Изюборов, застанал най-близо от всички до вратата, леко приклепна и стиснал в ръка тежкия АПС, изпъна рамене. За разлика от мнозина свои колеги, Изюборов си оставаше верен на този стар и надежден модел автоматичен пистолет.

Клим вдигна нагоре длан с разперени пръсти. Пет секунди до щурма.

Из апартамента се носеше упойващ аромат на кафе и на Васкин му потекоха слюнки.

— Да ти направя ли сандвичи? — извика Люся от кухнята.

— Да! — Владик не беше ял нищо от сутринта.

— С кашкавал или шунка?

— Да!

— Добре. Между другото, на пода ли ще ядеш?

— Нали съм закопчан?

— Ключът от белезниците е на перваза.

— Три!

Люся вече беше свалила джезвето от огъня. Васкин се надигна и напипа ключа на перваза. Изюборов вдиша дълбоко и започна бавно да изпуска въздуха — той винаги постъпваше така преди щурм. Клим почувства как го изпълва вълнение от предстоящата схватка.

— Две!!

Люся се обърна към масата, на която стояха приготвените чашки и чинията със сандвичите. Ключът по никакъв начин не искаше да се превърта, Владик тихичко изруга и увеличи натиска. Изюборов вдигна пистолета.

— Едно!!

Един сержант рязко отвори вратата.

— Не мърдай!!

— Лягай!

— Стой на място!

— Млък!!

— Ще стреляме!!

Изюборов нахлу в апартамента и хукна напред по коридора.

Грохотът в коридора накара Люся да подскочи от изненада. На вратата се извиси пълна фигура с черна полумаска.

— На място!

Девојката изписка и плисна в очите на нападателя кафето от нагорещеното джезве. Оглушителният рев огласи съседните няколко етажа. Изюборов се хвана за лицето.

— Убиха лейтенанта!

— Съпротивата е безполезна! — извика Клим и стреля в тавана.

Грохотът в коридора накара Владик да подскочи. На вратата се появиха няколко еднакви фигури с черни полумаски. Люся изпищя, след това се разнесе зловец крясък и проехтя изстрел. Васкин се хвърли като тигър към масата, сграбчи пистолета и стреля няколко пъти към коридора. Разнесе се звънтене на счупено стъкло и гръмка ругатня. Фигурите изскочиха от стаята.

— Съпротивата е безполезна! — разнесе се от коридора и Васкин стреля още два пъти в тази посока.

От кухнята се разнесе силен удар и победоносният вик на девојката:

— Пипнах го!

Васкин трескаво презареди пистолета.

— Люся, жива ли си?

— Да! Пипнах го!

— Обкръжени сте! — разнесе се от стълбището. — Полиция!

— Как полиция? — Владик се огледа озадачено. — Хей, не стреляйте, аз съм от вашите!

— Хвърли оръжието и излез с вдигнати ръце!

— Ама нали няма да ме биете? — поинтересува се Васкин.

В коридора се замислиха.

— А ти кой си?

— Лейтенант Васкин, отдел за специални разследвания. Обадете се на Корнилов, той знае, че съм тук.

Този път на стълбището размишляваха по-продължително.

— А кой е с нашия лейтенант?

— Жив е — съобщи от кухнята Люся. — Само го цапардосах с тигана по главата.

— А защо крещеше?

— Залях го с кафето.

На стълбището гръмко изругаха.

Клим погледна сержанта, застанал на площадката с мобилен в ръката.

— Е, какво?

— Корнилов потвърждава, че е изпратил тук лейтенанта си. Казва, че пречим на разследването му. Ругае.

Клим въздъхна тежко.

— Добре, Васкин, влизаме, не стреляй.

ГЛАВА 11

*Москва, Ленинградски проспект,
27 юли, вторник, 14:41*

Корнилов дойде с метрото на тази среща. След като изпрати Васкин при приятелката на Головин, а Палич в управлението, той се придвижи до „Сокол“, излезе на улицата, запали цигара, подхвърли на една стара просякиня подмятаща се из джобовете му монета от петдесет копейки, обиколи, без да бърза, грамадната жилищна сграда, построена още по времето на Сталин, и се озова в уютен московски двор, гъсто засаден с тополи и люлякови храсти. Благоприличните старици при входа обсъждаха горещите московски новини, две млади майки, поклащащи количките си, прелистваха последния брой на „Космополитън“, а в пясъка си играеше шумна тайфа деца. Мирно лятно дворче, остров на спокойствие в стремителния поток на столичния живот.

На пейка, скрита в гъстите сенки, седеше дребен съсухрен старец със скромнен сив костюм и смачкана шапка и чакаше Корнилов. В едната си ръка държеше старомодни слънчеви очила, а с другата лениво драскаше по прашния асфалт с дълга тънка пръчка. Самотен пенсионер, укрив се в тиха градинка от градската суета. Може би разхождащ внука си или очакващ стар приятел за партия шах. Нито един поглед не би се задържал върху стареца за повече от секунда. Корнилов хвърли цигарата в най-близкото кошче и седна на пейката. Той никога не си позволяваше да закъснява за редките им срещи. Този „пенсионер“ имаше твърде плътен график на работа.

— Добър ден, Хенрих Карлович.

— Здравей, Андрюша, здравей — меко отговори старецът, продължавайки да чертае върху прашния асфалт чудновати фигури. — Ти още ли не си отказал цигарите? Нали имаш малки деца.

— Не пуша вкъщи — призна си Корнилов.

— И на други места не бива. — Старецът повдигна към Корнилов своите обезцветили се очи. — Нали вече три пъти ги отказва?

— Четири — поправи го Андрей. — Не се получава.

— Странно — отвърна меко Хенрих Карлович. — Според мен имаш достатъчно силна воля.

— Може би просто не искам? — предположи майорът.

Старецът поклати глава, Андрей се усмихна.

На семейството на Корнилов често му идваха гости. Неговият баща, главен конструктор в голям военен завод, беше много запален по театъра, обожаваше веселите празненства, с други думи, не позволяваше на близките си да скучаят. Поети, артисти, учени, четене на нови произведения, оживени обсъждания и горещи дискусии на всякакви теми обкръжаваха Андрей още от детството му. В това ярко общество сухият и винаги спокоен мъж със странното име Хенрих Карлович се отличаваше освен с великолепното владеене на английски и немски език, също така и с уменията да цитира в оригинал не само класиката, но и съвременната чуждестранна литература. С какво се занимава той, Корнилов научи в последната си година в училище, когато тихият Хенрих Карлович предложи на сина на най-добрия му приятел да свърже по-нататъшната си кариера с военното разузнаване. Андрей отклони предложението, но оттогава се вслушваше в съветите на стареца с особено внимание.

— Прегледах документите, за които ме питаше — премина към същността на разговора Хенрих Карлович. — Лебедев наистина е служил в ГРУ. Не сме го мъчили много в спецслужбите, само около година, а след това го е взело друго подразделение. Той е говорел прекрасно френски и испански, рядък случай за момче от детски дом. Намерили са му работа, където би могъл да приложи знанията си.

— Значи, определено няма да видя личното му досие — въздъхна Корнилов.

— Можеш да питаш мен.

— Защо ви е напуснал?

— Всички все някога си отиват.

— Знаете ли с какво се е занимавал като цивилен?

— Лебед не е отишъл при престъпниците, това е сигурно — отговори бавно старецът. — Игорек беше възпитан съвсем иначе.

— Лебед?

— Така го наричаха.

— Той е загинал при престрелка.

— Престрелките невинаги са свързани с престъпния свят, Андрюша.

— Това ваша операция ли е било? — попита мрачно майорът. — Имам предвид стрелбата на Вернадски проспект и всичко, свързано с нея.

— Ние много рядко се намесваме във вътрешните дела, а и действаме значително по-фино.

Корнилов вярваше на думите на стареца. Макар че беше леко разочарован. Ако Хенрих Карлович беше отговорил по друг начин, всичко щеше да си застане на мястото и случаят моментално щеше да бъде закрит. Майорът се замисли.

— Той не е участвал сам в тази престрелка.

— Лебед беше отборен играч. С разработките и ръководството на операциите по принцип се занимаваха други хора.

— Имате ли предположение с кого може да е бил?

Хенрих Карлович се усмихна.

— Винаги съм твърдял, че загубихме много, когато отказа да ни сътрудничиш. Хватката ти е желязна.

Корнилов посегна за цигарите си, но се спря и разсеяно поглади с длан сакото си.

— И все пак?

— Игорек напусна системата ни заедно с командира си. Много ценен играч, ако тези термини все още се използват.

— Един от резидентите?

— Не. — Хенрих Карлович леко прехапа устни. — Управлението, за което работеха, се занимава с изпълнението на деликатни мисии.

Андрей очакваше подобен отговор. Дързостта, с която бяха действали нападателите на Ленински проспект, свидетелстваше за професионализъм на убийци и за богат жизнен опит.

— А този играч как е с възпитанието? Той би ли могъл да отиде при престъпниците?

— В никакъв случай. Това е нещо твърде дребно за него.

— Вчера през нощта — каза Корнилов, бавно подбирайки думите си — вашият специалист по деликатни мисии е повалил на Ленински проспект единайсет души.

— Единайсет? А колко общо са били?

— Били са точно единайсет.

— Тогава всичко е наред.

— Той е опасен, Хенрих Карлович.

Старецът поклати глава в знак на несъгласие.

— Не. Но дори и да стане нещо извънредно, ще успеем да го неутрализираме.

— И все пак аз много бих искал да поговоря с този човек.

— Намери го и поговори — предложи старецът. — Извинявай, Андрюша, но тук аз не съм ти помощник. Искам само да добавя, че този, с когото искаш да разговаряш, е обявен за безсрочно издирване в шест държави. При това го търсят по име и по външни белези, които отдавна са променени. Той не оставя следи. Но дори и да ти провърви, системата ще го защити.

— „Много ценен играч“?

Старецът се усмихна.

— Системата — това е завинаги.

— Как се казва? — попита Корнилов, давайки си сметка, че едва ли ще чуе отговора.

— Това няма да ти кажа. И още един съвет, Андрюша: не подавай официално запитване в Генералния щаб. Днес сутринта премахнах от досието на Лебедев всички ненужни подробности. Няма да узнаеш повече от това, което ти разказах.

Старецът се изправи, но не си тръгна.

— Имам една молба към теб, Андрюша.

— Да, разбира се. — Корнилов също се изправи. — Слушам ви.

— Бих искал да прибера тялото на Игор — рече тихо Хенрих Карлович. — Той трябва да бъде погребан с воински почести.

— Утре — изкашля се майорът. — Нека момчетата ви дойдат утре.

— Добре. — Старецът захвърли пръчката настрана и без да си взима довиждане, се насочи към улицата.

Останал сам, Корнилов запали цигара и гледайки тънкия виещ се дим, тихо поклати глава. Отново нищо. Системата не издава своите,

значи, трябваше да забрави за следата към спецчастите. Андрей извади от джоба си плика с обсидиановия нож и отново, за кой ли път, замислено го повъртя в ръце.

* * *

*Частно фотостудио
Москва, улица „Плюшчиха“,
27 юли, вторник, 14:50*

Марина лесно намери вратата на студиото. Тежка, металическа, тапицирана с черна изкуствена кожа и украсена с нагла кръгла шпионка, тя се намиреше в крилото на стара сталинска сграда. Вдясно от нея на стената беше надраскана къса ругатня на английски и на Марина ѝ стана леко обидно за московчаните. В родния ѝ град предпочитаха да ругаят на руски, което придаваше доста по-голяма тежест и позволяваше повече разнообразие. Тя оправи блузката си, въздъхна и решително натисна бутона на звънеца.

Вратата се отвори веднага. Мъжът на прага погледна внимателно девойката и се усмихна.

— Марина?

— Да, здравейте.

— Аз съм Алик. Влизай.

Девойката беше леко разочарована. Впечатлилият я приятен баритон се оказа най-ярката черта на фотографа. В останалото стопанинът на студиото беше малко по-пълен, малко по-плешив и малко по-нисък, отколкото беше очаквала. При това беше обут с износени дънки и бял потник, оставящ разголени заоблените му рамене.

Девойката пристъпи неуверено в полумрака на коридора.

— Внимателно, тук има стъпала.

— Благодаря. — Марина едва не падна по малкото стълбище.

Студиото се намиреше почти под земята. В тръбите, точещи се по дължината на коридора, шуртеше вода, а в тъмния ъгъл нещо подозрително шумолеше.

— Мислех, че работите в мансарда.

— Това е важно за художниците — обясни Алик. — Светлината, нали разбираш. А за фотографите е по-лесно, светлината, така или иначе, е изкуствена.

— Разбирам.

Прекосяха дългия коридор, обзаведен със стари прашни мебели, и се озоваха в просторно, яркоосветено помещение с малък подиум пред девствено бяла стена.

— Разполагай се. — Мъжът неуверено се засуети. — Искаш ли кафе?

— Да, благодаря.

— Ей сега се връщам. — Той влезе в съседната стая. — Чувствай се като у дома си.

Марина остави куфара си до дивана и се огледа. Няколкото професионални фотоапарата, наредени на стативи пред подиума, и мощното осветително оборудване предизвикаха уважението ѝ. Тя плахо прокара пръст по матовата повърхност на най-големия фотоапарат и поклати глава. Девојката се озоваваше за пръв път в толкова сериозно студио. Освен оборудването, дивана, малката масичка и няколко кресла в стаята нямаше нищо, затова пък свободните стени бяха щедро украсени със снимки, които предизвикаха повишен интерес. Блондинки и брюнетки, кестеняви и червенокоси, пищни красавици и тънки, гъвкави пантери, весели, тъжни, съблазнителни, секси. Някои дори твърде секси, фотографът явно беше балансира на границата на порнографията, и Марина леко се изчерви: нейният опит като модел не се простираше по-далеч от снимките по бански.

— Изучаваш конкурентките си? — Алик влезе в стаята. — Някои от тях са във висшата лига: „Елит“, „Ред Старс“, обложките на „Космополитън“ и „Вог“, подиумите в Париж...

— В Париж? — погледна го недоверчиво Марина.

Алик се приближи към стената, клатушкайки се, и тикна пръст в снимката на прелестна блондинка, изящно извила се върху черен стол.

— Работи с „Версаче“. Аз я открих. Гордея се с това.

Марина внимателно се вгледа в снимката.

— А с какво тя е по-добра от мен?

— Правилно — изкикоти се Алик. — С какво? С нищо! Някога и тя дойде тук, в това мазе, без пукната пара в джоба, без минало, без

настояще, но с огромни, искрящи очи. Сега тя има всичко.

Марина погледна още веднъж блондинката, която имаше всичко.

— Тя работеше като луда — продължи фотографът, приближавайки се към фотоапарата, — едва ли не нощуваше тук. Изтормози ме до смърт, но постигна каквото искаше. Приблужи се. — Марина се обърна. Проблесналата светлина ярко освети подиума. — Застани в центъра.

Девојката се подчини.

— Откъде си?

— От Сморчанск.

Щракане на фотоапарата.

— Сморчанск, Сморчанск. — Фотографът сякаш пробваше името на вкус. — Някъде към Украйна?

— Почти на границата.

Щракане на фотоапарата. Ярката светлина удряше право в лицето ѝ, тя с усилие различаваше белите рамене на фотографа.

— Не замижавай. На колко години си?

— На осемнайсет.

Щракане на фотоапарата.

— Оправи косите си.

Девојката вдигна ръка.

— По-бавно, задръж така.

Щракане на фотоапарата.

— Застани в полупрофил, гледай към обектива.

Щракане на фотоапарата.

— Разкопчай блузата си.

Колебание. Алик погледна спокойно към смутената девојка.

— Проблем?

— Под нея нямам нищо.

— Знам — кимна фотографът. — Повярвай ми, ще чуваш често тази фраза, и то именно тогава, когато нямаш нищо отдолу. Наклони глава, леко отвори уста и бавно, с две ръце, разкопчай блузката. Разбра ли ме?

Девојката кимна.

— Направи го.

Вдървените ѝ пръсти едва се справиха с непослушния цип.

— Разтвори я широко.

Щракане на фотоапарата.

— Усмихни се!

Малко по-късно, когато седяха в креслата един срещу друг, Алик запали дълга черна цигара и се усмихна.

— Снимките, които направихме сега, нямат художествена стойност. Те са просто така, за проба.

— Разбирам — каза тихо Марина.

— Искях да видя как се държиш пред камера. Разстроена ли си?

— Не.

— Имаш тъжни очи.

— Не е заради това.

Фотографът тръсна пепелта и погледна внимателно девойката.

— А какво се е случило?

— Нищо.

— Няма да ти влизам в душата, но поне нещичко трябва да знам за теб. Родителите ти знаят ли къде си? — Марина мълчеше. — Значи, не.

Той безмълвно допуши цигарата си, смачка я в пепелника и тихо се поинтересува:

— Баща ти много ли пие?

— Пастрокът. Да, пие. Жал ми е за мама, но ще ѝ се обадя да ѝ кажа къде съм.

— Разбира се. — Алик се протегна. — Къде си отседнала?

— Не съм мислила за това.

— Имаш ли познати в Москва? Или роднини?

— Не.

— Добре, ще измислим нещо. — Фотографът се изправи. — Сега ще ти донеса кафе, че се получава неудобно — предложих ти кафе, а забравих, като последния глупак.

Марина се усмихна. Докато Алик домакинстваше, тя успя да приведе дрехите си в ред и окончателно се успокои. Сега закръгленият Алик почти ѝ харесваше. Наистина очите му бяха мазни, но това, явно, беше професионална деформация. Малкото фотографи, с които ѝ се беше налагало да общува, всичките имаха същия лепкав поглед. Разсъбличащ.

„Добре — каза си Марина, — това е просто още една крачка.“

Девојката отново намери с поглед снимката на блондинката на стената. „Аз също ще отида в Париж. Ще пробия.“

— Трябва да го изпиеш по-бързо — докато е горещо. — Алик неочаквано изскочи от кухнята, карайки девојката да потрепне.

Той внимателно остави на масичката поднос с две чаши кафе и чиния със сандвичи.

— Хапни.

— Благодаря. — Марина се върна в креслото. — А как я забелязахте?

— Коя? — учудено вдигна вежди фотографът. — А, нея... Дълга история. Наблегни на сандвичите, може би за последен път ядеш за свое удоволствие.

Кафето беше много силно.

— Защо?

— Фигурата, Мариночка, фигурата. Това е твоят капитал.

— Има ли нещо, което да не ми е наред? — неочаквано кокетно се поинтересува девојката.

— Точно обратното. — Дребните очички бързо пробягаха по нея. — Но така трябва да бъде винаги, докато си в нашия бизнес.

— А аз вече в бизнеса ли съм?

— Разбира се, но засега само с единия крак.

— Кой от тях? — Марина се засмя и протегна стройните си крака.

В главата ѝ зашумя. Само преди ден тя, самотна, малка, избягала от къщи провинциалистка, плачеше в опушения коридор, гледайки как влакът я отнася към неизвестното, а той, както се оказваше, я беше носил към мечтите ѝ. На Марина ѝ се искаше да се засмее.

— Ето този. — Алик се приближи към креслото ѝ, прилекна и погали лявото бедро на девојката.

Докосването беше приятно, но лицето на фотографа кой знае защо започна да се размива.

— Аз нещо... — заплитайки език, изрече Марина, — аз...

Чашката се изплъзна от отслабналите ѝ пръсти и остатъкът от кафето се разля върху креслото. Главата на девојката клюмна безсилно върху гърдите ѝ. Алик се усмихна, вдигна чашката, остави я на подноса и измъкна от калъфа на колана си мобилния си телефон.

— За абонат 16661 — рече тихо той, когато чу гласа на оператора на пейджър компанията. — Да се обади спешно на Алик.

Фотографът отнесе мръсните съдове в кухнята и отново запали цигара. Той винаги нервничеше, когато в студиото лежаха упоени девойки.

Абонат 16661 се обади доста бързо, след по-малко от пет минути. Той винаги се обаждаше бързо.

— Имам пратка — съобщи Алик.

— Много добре, ще дойдат за нея до половин час.

Абонат 16661 никога не лъжеше и щом беше казал „половин час“, значи, Алик разполагаше точно с трийсет минути. До секундата.

Алик се стараеше да не мисли по въпроса за какво са му нужни на абонат 16661 девойките. Единственото, което вълнуваше фотографа, беше да не реши поръчителят да се избави от Алик, защото знае твърде много. Поради тази причина фотографът беше много внимателен при избора на момичета и не задаваше излишни въпроси на поръчителя. Алик не възнамеряваше да излиза от бизнеса доброволно. Не беше глупак.

Фотографът познаваше хората, които дойдоха. При него винаги идваха тези двамата — здрави руси момчета. Без да го поздравяват, без дори да кимнат на отворилия вратата Алик, те влязоха в студиото и огледаха девойката.

— Колко ще спи? — попита онзи, който беше малко по-висок.

Той винаги задаваше този въпрос.

— Още два часа.

Вторият здравеняк му подаде плик.

— Пет. Босът каза, че договорът... — Той замълча, фотографът истина. — Договорът се удължава. Работи.

Той винаги изричаше фразата си точно по този начин, с пауза, карайки Алик да застива в очакване да чуе: „Договорът се прекратява. Прощавай“.

Младежите измъкнаха Марина от креслото, подхванаха я и с лекота я помъкнаха към изхода на студиото. Фотографът не отиде да ги изпрати.

След като входната врата се хлопна (те винаги хлопаха силно вратата, карайки Алик да потрепва), фотографът измъкна плика и преброи парите. Точно пет хиляди, не беше зле за час работа.

Усмиввайки се, той отвори фотоапарата и освети заснетата лента.

* * *

*Московско полицейско управление
Москва, улица „Петровка“,
27 юли, вторник, 16:10*

Докато разпитваше роднини и близки приятели на потърпевши, Шустов не изпитваше емоции. Не, по време на разговора им съчувстваше, подкрепяше ги, можеше да пусне и някоя сълза в края на краищата, или да помълчи двайсет-трийсет минути, държейки разтърсения човек за ръката, но това бяха само външни прояви. Отвътре Сергей си оставаше студен професионалист, безстрастно фиксиращ интересуващите го факти. Той беше на работа. Нужна му беше информация, а не болката на тези хора.

Мъжът тихо подсмръкна. За пръв път от петнайсет минути, през които полицаят се правеше, че се рови из книгата, събеседникът му показва признаци на живот. Това вече беше нещо. Шустов безмълвно постави на масата бутилка „Свети извор“, натисна с коляно бутона на скрития под масата диктофон и погледна отново в разположените пред него документи.

Лев Василиевич Молочански, петдесет и две годишен, собственик на доста преуспяваща воронежка търговска къща. Шустов вдигна поглед: скъп костюм, хубава вратовръзка, златен часовник. Опаковката съответстваше, но самият Лев Василиевич изглеждаше доста зле. Сива, насечена с резки бръчки кожа, подпухнали очи, безволево лежащи върху масата ръце. Единствена дъщеря. Шустов наведе поглед към лежащата пред него анкета: точно така, Екатерина Лвовна Молочанска, осемнайсетгодишна, приложена снимка. Сергей отново погледна събеседника си. Нищо общо с баща си. Впечатляваща брюнетка, ръст сто осемдесет и два, намерена в Терлецки парк. Деветата жертва на Вивисектора. Както и в предишните случаи,

напълно изрязани вътрешни органи. Приложена снимка. Самоличността установена по пръстовите отпечатащи. Девојката беше замесена в история с наркотици, но отървана от богатия си татко.

— Ще си пийна. — Молочански с треперещи пръсти си наля вода в чашата, но забрави за нея.

Шустов измъкна протокола за разпит и нанесе необходимите данни: име, фамилия...

— Той дори не е докоснал момичето ми — рече глухо Лев Василиевич, сякаш това не му се побира в главата, — дори не я е докоснал... Защо я е убил? Защо?

Капитанът също би искал да знае това. Вивисектора никога не изнасилваше своите жертви, макар че винаги избираше млади и сексапилни девојки. Той само изрязваше вътрешностите им, докато са живи, наслаждавайки се на мъченията и крясъците. Психиатрите, към които се обръщаха полицаите, предлагаха различни теории, а Вивисектора продължаваше да убива.

Тринайсет жертви.

— Катенка казваше, че ще бъде известна, че ще се усмихва от кориците — продължаваше Молочански. — Аз не исках това, не го разбирах, и сега не го разбирам. Тя си отиде... на практика избяга.

„Романтика — помисли си Шустов, кимайки с глава, — пак тази проклета романтика. Девојките се нуждаят от успех, от Париж. Те идват в Москва заради подиумите, а попадат в моргата.“

— Знаете ли при кого е дошла? — попита внимателно капитанът. — Тук нали е имала познати, приятелки?

— Нищо не знам. Преди няколко месеца Катенка каза, че иска да се пробва в модния бизнес, а аз ѝ наредих да си изхвърли тази мисъл от главата. Повече не е говорила с мен за това.

Шустов повъртя молива си.

— А съпругата ви? Може Катя да е била по-откровена с нея?

— Тя получи инфаркт. Сега не може да говори.

— Извинете.

Молочански изведнъж вдигна очи и погледна втренчено Шустов.

— А какво ще стане с този боклук, когато го намерите?

Сергей спокойно издържа пронизващия поглед на събеседника си, трескаво размишлявайки как да отговори така, че Лев Василиевич да му повярва.

„Ти знаеш нещо — досети се полицаят — и избираш към кого да се обърнеш: към нас или към престъпниците. Кой ще ти помогне да си отмъстиш?“

— Какво ще стане с него? — повтори бавно Молочански. Сергей изключи диктофона.

— Корнилов каза, че няма да хващаме мерзавеца жив. — Шустов си наля вода. — Надявам се, сте чували за майор Корнилов?

Няколко дълги секунди бащата на загиналата девойка пронизваше полицая с поглед, а после бавно, без да бърза, допи водата в чашата. Ръцете му вече не трепереха толкова силно. Шустов отново включи диктофона.

— Вярвам ви — рече най-накрая Лев Василиевич. — Затова ще ви разкажа каквото знам.

Той извади от джоба на самото си черен бележник и го сложи върху масата.

— Катенка забрави вкъщи тефтера си, а в него беше ето тази хартийка.

Върху бележника се появи малко листче с надраскани върху него московски телефонен номер и името „Алик“.

— Бих могъл да го намеря и сам, нали разбирате, но ви вярвам.

* * *

В тъмнината

Москва, 27 юли, вторник, 16:16

Беше ѝ все едно. Чувствата ѝ бяха загинали. В обкръжаващата я тъмнина тя вече не усещаше ничие дихание, не чуваше ниции въздишки, ниции шепоти. Някога, много отдавна, те бяха четири или пет, тя вече не помнеше точно. Случвало се беше тихо да си говорят, старайки се да се подкрепят взаимно в тази кошмарна, миришеца на жасмин тъмнина, докато чакат да се появи Той. Те не знаеха кой е Той, само се досещаха и безумно се бояха от тази догадка.

Всички те бяха чували за Вивисектора.

Сега тя беше останала сама, съвсем сама, и ѝ беше все едно. Свила се на кълбо, тя седеше до мраморна колона и тъпо гледаше към

тънките вериги, спускащи се от китките ѝ. Дължината им ѝ позволяваше да седи на пода и дори да прави по една-две крачки покрай колоната, раздвижвайки схванатите си мускули. Със същите вериги бяха оковани и краката ѝ. Много отдавна, когато тъкмо я бяха довели в тази ужасна тъмна стая, тя се беше опитала да се избави от оковите. Като обсебена търкаше неподатливия метал, нарушавайки тишината с яростен, скърцащ звук, но всичко беше напразно; въпреки привидната крехкост, веригите бяха много здрави.

Светлина. Някой се спускаше по витата стълба, носейки в ръката си лампа.

Тя вдигна глава и погледна с присвити очи през сплъстените си коси към ярките, пронизващо ярките лъчи, и промърмори нещо.

— Здравей, мила, здравей — рече тихо Той. — Само ти ми остана.

Мекият, ласкателен глас разбуди мозъка ѝ, напомни ѝ нещо важно и много страшно. Той винаги идваше по стълбата, носеше със себе си светлина, а после се разнасяха писъците на приятелките ѝ. Страшни, подлудяващи писъци. Сега беше дошъл нейният ред.

— От какво се изплаши, мила?

Тя почувства как се обтегнаха веригите и се изправи. Ръцете и краката ѝ с лекота поеха в различни посоки и девойката се оказа разпъната върху студения мрамор на колоната. Тя искаше да закрепци, но пресъхналите ѝ устни не се подчиняваха, от тях се изтръгна само хриптене.

— Пийни си, мила, пийни.

Тя жадно се притисна към поднесената чаша и ледената изворна вода изгори устните ѝ, потече по брадичката и гърдта ѝ, донасяйки ѝ блажено облекчение.

— Ето така, добре. — Той търпеливо чакаше девойката да се напие. — А сега ще те избършем. Гледай колко си разляла.

Тя почувства как Той, ловко боравейки с ножицата, внимателно, почти нежно я освобождава от дрехите ѝ. Под краката ѝ, тихо шумолейки, паднаха останките от леката блуза, полата и тънките дантелени бикини. Гола, разпъната върху студения камък, тя остро чувстваше своята незащитност под втренчения му поглед.

— Студено ти е — тънко се засмя той. — Виж, кожата ти е настръхнала.

Той нежно отметна косите ѝ настрани и закопча върху шията ѝ тежка огърлица. После погали с ръка малките ѝ гърди, задържайки се върху розовите ѝ зърна, неочаквано се наведе и нежно ги обходи с език, заставяйки ги да се напрегнат, да се втвърдят и да изпратят топла вълна в долната част на корема ѝ. Заше метена и уплашена, тя почти несъзнателно се поддаде на ласките на непознатия. Доловил това, Той леко, почти безтегловно прокара ръце по бедрата ѝ и бавно се спусна на колене пред пленницата си. Младото тяло бързо реагира на действията му, девойката се изпълни с желание. Тя чувстваше, че всяко докосване я довежда все по-близо и по-близо до сладък, ослепително прекрасен изблик на рязка наслада. Прехапа устни и задиша тежко.

— Много добре, много добре — тихо прошепна Той.

Но девойката не чуваше нищо. От устните ѝ се изтръгна протяжен стон. Тя потрепна и бавно се отпусна.

— Много добре — заключи Той.

Когато видя тънката струйка кръв, спускаща се от долната ѝ устна, Той отначало се намръщи, а после широко се усмихна.

— Страстна девойка, страстна. Чуваш ли ме?

Тя плахо кимна с глава.

— Почувства ли това?

Тя кимна повторно.

— Чудесно. — Усмивката му стана тъжна. — Значи, ще почувстваш и ТОВА.

Тя наведе очи и видя при краката си малка, неясно откъде появила се масичка, върху която бяха прецизно подредени тънки, хищни инструменти с изкусно издялани от слонова кост дръжки. Скалпели, ланцети, странни на вид кукички... Пръстите на Вивисектора разсеяно пробягаха по тях.

— Готова ли си?

— Не бива. — Тя с ужас следеше приближаващата се стомана.

— Готова ли си? — попита маниакът, опивайки се от животинския ѝ страх. — Ти все пак чувстваш, момиче, готова ли си да почувстваш ТОВА?

И тя запищя.

ГЛАВА 12

*Клуб „Гущера“
Москва, Измайловски парк,
27 юли, вторник, 20:36*

— Може би да почакаме вътре? — плахо, без никаква надежда за успех попита Людвиг Окла — един от двамата гвардейци, седнали на задната седалка на тъмночервения линкълн на Дьо Гир. Людвиг беше млад и навикът да се подчинява безпрекословно все още не му се беше набил в главата. На старшия по звание това не му хареса.

— Да предупредим охранителя, че чакаме чов на име Артъом Головин, и да отидем в бара? — недоволно промърмори иззад волана лейтенант Бамбарда. — Не сме дошли тук, за да се веселим, гвардеецо.

Лошото настроение на Рик Бамбарда беше напълно обяснимо — той беше проспал наличието на наемниците в бизнесцентъра и жадуваше да измие позора от себе си, а го бяха изпратили в засада, да охранява същите тези чови, които го бяха завъртели около пръста си.

Сантяго помоли Дьо Гир да прикрива наемниците при предаването на Амулета. Капитанът взе със себе си трима гвардейци, пристигна на уговореното място и вече два и половина часа търпеливо чакаше появата на Артъом на пиацата край най-добрия клуб в Тайния град — „Гущера“. Клубът се държеше от конците — малко семейство, продавачи на красив живот, чието истинско име се е изгубило през вековете. Конците имаха весел нрав, вършеха си чудесно работата, организираните от тях шоута бяха станали легендарни и за гвардейците беше допълнително изпитание да наблюдават как през вратата на „Гущера“ влизат нови и нови гости.

— Людвиг, не се поддавай на суетата, взимай пример от Дьо Мар. — Седналият до лейтенанта Дьо Гир погледна часовника си и се протегна.

Флегматичният Грeъм леко кимна и отново се вторачи в прозореца.

— Иска ми се да действам, мой капитане — мигновено намери себе си Окла.

Новината за това, че Нелсън Бард беше устроил голяма битка на „Красная Пресня“, мълниеносно беше обиколила Тайния град и беше направила младите гвардейци крайно агресивни. Никой не знаеше колко ще продължи войната и това караше чудовете да бързат да извършват подвизи.

— Всяко действие трябва да бъде оправдано — отбеляза нравоучително Франц. — Ще имаш възможност да демонстрираш героизма си, Людвиг, а засега стой мирен. Нашите съюзници разчитат на нас.

— Не може ли просто да измъкнем Амулета от чова? — не се успокояваше Окла. — Той принадлежи на Ордена.

Людвиг произхождаше от ложата на Мечовете и беше склонен към решителни действия. Много му се искаше да напомни на Франц, че презастраховането не подобава на един майстор на войната, но не се реши.

— Напълно възможно е Артъом да не донесе със себе си Амулета — отговори търпеливо Дьо Гир — или да го контролират Червените шапки. Не можем да рискуваме Извора. Ясно ли е това, гвардеецо?

— Да, мой капитане — отвърна навъсено Людвиг.

— Чудесно.

Опитният Бамбарда изхъмка:

— Този чов може просто да умре от страх, ако го хванем. Къде ще търсим Извора тогава, а, гений?

Артъом се добра до Измайловския парк демократично — с метрото. Преследвачите му едва ли бяха способни да проверяват абсолютно всички пътници на мотрисите и Артъом се чувстваше относително спокойно в тях. Двайсетина минути се разхождаше из парка, опитвайки се да се ориентира в многобройните алеи, и най-накрая излезе при „Гущера“.

Красивата тъмнозелена сграда с червен керемиден покрив беше уютно разположена на брега на малко изкуствено езеро. Особено на място беше тук гранитната крайбрежна улица с лятна веранда и мажа

сцена. Всички маси на верандата бяха заети и между тях като пирани сновяха многобройни сервитьори с яркочервени смокинги. Водещата към зданието асфалтова алея завършваше с паркинг, пълен с голям брой доста прилични коли. Освен задължителните баварци, мерцедеси и разнокалибрени джипове тук имаше няколко породисти ферарита, лимоненожълто ламборджини и още една кола, която Артъом беше виждал по филмите, но никога не ѝ беше знаел името. Всичко изглеждаше цивилизовано и стилно. Нямаше никакъв неон, градинките и тревните площи бяха поддържани, а над прекрасно издяланата дъбова врата имаше тъмнозелено гущерче с червени очи. На Артъом му се прииска да влезе през тази врата.

Охранителят с яркочервен смокинг беше учтив, но строг. Фейсконтрол. Когато видя Артъом, той се усмихна много широко и се поинтересува дали случайно не е член на клуба. На Артъом му се наложи да го разочарова, но вместо страховит юмрук, му беше демонстрирана още по-широка усмивка, а в очите на горилата се мярна истинска тъга, украсена с желание да помогне.

— Може ли някой от членовете на клуба да ви препоръча? Има определени правила за посещаване на клуба, достъпът до заведението ни е ограничен.

Артъом не се съмняваше в това.

— Имам среща тук. Явно човекът, който я е определил, е член на клуба.

— Член? Това е прекрасно! — възкликна жизнерадостно горилата. — А не си ли спомняте името му?

— Кортес.

— Кортес! — На Артъом му се стори, че всеки момент ще го разцелуват. — А вашето?

— Артъом.

— Мосю Кортес очаква мосю Артъом! — провъзгласи щастливо охранителят, след като провери записките си. — Третата маса на второ равнище. Моля!

На Артъом му се поиска да подари на охранителя малко пари, но се въздържа. Ами ако вземе да се обиди?

Вътрешната врата се отвори и Артъом се озова, не, пропадна в „Гущера“. Той блестеше, светеше, тресеше се и гърмеше. Изобилие от светлина, блясъци, просветвания, прожектори, обхващащи разголени

танцьорки в сияещи клетки, хора, извиващи се в танци, въртящи се около дългия, докъдето стигаше погледът, барплот, отразяващи се в огледала, говорещи, викащи, смеещи се и пиещи. Прииска му се да се отпусне. Непринудената обстановка на никога несекваща оргия погълна Артъом. Високо момиче в ъгъла се извиваше върху коленете на протягащ се за бирата си гигант, отдясно се бяха сплели в прегръдка две девойки с полуразкопчани комбинезони. Гръмко цвилеха няколко яки мъже, обградили лелка с голям бюст и ярко начервени устни. Почувствал се леко изгубен в тази суматоха (кой може да знае къде тук е второто равнище?), Артъом неловко се обърна и...

— Идиот! — Върху него се нахвърли очарователна блондинка, стиснала в ръка полупразна чаша. Високите ѝ гърди яростно се повдигаха под напълно мократа ѝ бяла блуза. — Огледай се наоколо, тъпак!

Да се огледа наоколо?! Артъом продължи да я зяпа, докато не възвърна подвижността на лицевите си мускули.

— Ще разрешите ли да ви почерпя?

Девойката намести непокорната къдрица, изскочила от сложната ѝ, поразрошена прическа, и с лекота смени гнева с милост.

— Дребен, шампанско! — извика тя на бармана. — Моят нов приятел ще плати.

Девойката свободно се облакъти на барплота, оставяйки всички да се наслаждават на дългите ѝ крака, прикрити, по-точно неприкрити от нищо освен от нещо като лента над бедрата. Освен нея, обувки с високи токове и бялата копринена блузка, стегната с възел върху корема, на нея нямаше нищо. Артъом виждаше това много добре.

— За пръв път ли си тук? С кого дойде? С жена? Аз се казвам Лана, а ти? — Тя не изчакваше отговорите му.

— Артъом.

— Красиво име, а на теб харесва ли ти моето? Защо мълчиш?

Пробвай да кажеш тук нещо.

— Стесняваш ли се? Обожавам стеснителните мъже! Те са толкова беззащитни. Обожавам шампанското! Клико! Французите са великолепни! Харесва ми с хайвер...

— Французите?

— Кликото! — Тя се наведе заговорнически към Артъом. — Или ти го предпочиташ с кокаин? Тук може да се намери.

Красавицата с изумруденозелени очи се притисна към рамото му и недвусмислено му даваше да разбере, че... На Артъом му ставаше все по-трудно и по-трудно да мисли, но в този момент го спасиха.

— Мосю Артъом, мосю Артъом — подръпна го за ръкава дребен дебелак с крещящо червено сако, — очакват ви.

Артъом се обърна и се опули срещу дърпащото го създание. Освен червеното сако, дребосъкът носеше ослепително жълта риза, оранжеви панталони и зелена вратовръзка на червени точки. Лявото му ухо беше украсено с едра перла, а пръстите — с многобройни пръстени.

— Кой сте вие?

— Птиций — съобщи дебелакът и потърка с кърпичка потната си плешивина. — Тукашният управител. Нали вие сте мосю Артъом?

— Аха.

— Ще ви съпровожда до масата на мосю Кортес.

Артъом погледна със съжаление към Лана.

— Тъъ...

— Разбирам — усмихна се опияняващо девойката. — Засега съм тук.

Артъом отново се озова в тълпата.

— Вие тук по-внимателно — бърбореше ситнещият до него дебелак, докато активно работеше с лакти. — Все пак това е клуб, а не библиотека, идват най-различни момичета. Някои отпочиват, други работят.

— А Лана?

— Какво Лана?

— Отпочива или работи?

Дебелакът измляска и ехидно се усмихна.

— Виждам, че ви е харесала.

— Еее — провлачи Артъом, — аз, разбира се, си имам приятелка.

— Разбирам предпазливостта ви, както се казва, „новата любов — нови болести“. Вие сте за тук, мосю Артъом.

Изад масата се надигна... На Артъом му увисна челюстта — срещу него се надигна човекът, който предишния ден умираше в ръцете му. Кортес.

Той изглеждаше прекрасно. Скъпа копринена риза, панталони, елегантни обувки и най-важното — здрав цвят на лицето и блясък в

очите. Ако на Артъом му бяха казали, че преди няколко часа Кортес е кашлял кръв, той само щеше да се изсмее.

— Добър вечер, приятелю, сядай.

Артъом машинално се отпусна в мекото кресло, но веднага подскочи, за да се поздрави с очарователната спътница на Кортес. Гъсти черни коси, огромни, леко присвити очи с невероятния за брюнетка яркосин цвят, мека, чувствена уста, тънка вечерна рокля, чудесно прилепнала върху стройното тяло. Артъом трябваше да е бил доста шашардисан, за да не я забележи в самото начало.

— Казвам се Яна. — Гласът на девойката беше дълбок, леко дрезгав.

Артъом незабавно целуна протегнатата му ръка и само хладният глас на Кортес го изтръгна от предшестващо влюбването състояние.

— Ако ти е пресъхнало гърлото — каза той, — трябва да пийнеш нещо, вместо да примигваш.

— С гърлото ми всичко е наред — съобщи Артъом. — Дъхът ми спря.

Девойката се усмихна. Complimentът се беше оказал успешен.

— Яна е мой делови партньор — съобщи Кортес, докато си наливаше коняк. — Как ти се струва клубът?

— Превъзходен. — Артъом се настани по-удобно в креслото. — Но според мен е по-голям, отколкото изглежда отвън.

— Понякога действителността надхвърля очакванията ни. — Кортес замислено прекара показалец по ръба на чашата. — Ти не предаде Амулета, както се бяхме договорили, и ние с нетърпение очакваме обясненията ти.

Артъом със съжаление си спомни, че е дошъл по работа.

— Това е дълга история.

— Ще я изтърпим.

— Добре. И така, обадих се сутринта...

Слушаха го внимателно, без да пропускат нито дума. Само на едно място, когато Артъом разказваше за престрелката на „Покровка“, Кортес се заинтересува от личността на убиеца:

— Имаше ли татуировки на лицето?

— Някакво цвете.

Наемникът нахвърли няколко щриха върху салфетката.

— Такова?

— Аха.

— Магарешки бодил. Значи, това е един от фюрерите на Червените шапки — провлачи замислено Яна. — И двете му очи ли си бяха на мястото?

— Да.

— Щуракът Секирата. Не му е останало да живее много.

— Първо трябва да го намерят.

— Ще го намерят. Сантяго жив ще го направи на навски шурк.

Кортес изхъмка. Спокойствието, с което събеседниците му обсъждаха предстоящата разправа, би потресло Артъом в началото на деня. А сега той се отнесе към случващото се с разбиране.

Само че какво беше това „навски шурк“?

— Какво стана след това? — върна се към темата Кортес.

Артъом завърши разказа си и погледна тържествено слушателите си. Нямаха вид на изумени.

— Значи, си успял да спасиш Амулета — обобщи Кортес. — Радвам се, че не съм се излъгал в теб.

Артъом кимна скромно — той беше скромен герой.

— Между другото, къде е Амулетът? — поинтересува се девойката.

— Разбира се, на сигурно място — усмихна се Артъом. — Няма да взема да го мъкна тук след всички тези приключения.

— Логично — съгласи се Яна. — И къде е това място?

— Преди да тръгнем натам, бих искал...

Кортес вдигна ръка.

— Разбираме всичко, Артъом. Колко искаш за причинените неудобства? Мога да бъда доста щедър в границите на разумното.

Лекотата, с която той изрече тази фраза, подсказа на Артъом, че преди да назове някаква цифра, трябва грижливо да изясни размера на тези граници.

— Нека да не започваме веднага с парите.

Кортес учудено повдигна вежди.

— Тогава с какво?

— Ще съм ви много благодарен, ако ми обясните какво става.

Девойката изящно потрепна с рамене.

— Това не е наша тайна.

— Почакай — въздъхна Кортес. — Артъом, ние с Яна крадем ценни антикварни изделия по поръчка. Клиентите ни са сериозни, залозите са много високи и често ни се налага да рискуваме. В раницата, която си скрил някъде, се намира последната ни задача. Договорът се оказа значително по-сложен, отколкото предполагаме, но това са си наши проблеми. За теб ще е най-добре колкото се може по-бързо да се избавиш от нашата плячка и да се покриеш. Колко искаш?

Той лъжеше безсрамно, в изпълнение на дълга си, и това не се хареса на Артъом.

— За съжаление, разказът ти не обяснява много неща.

— Например?

Артъом не успя да отговори. Музиката утихна и в клуба настъпи зашеметяваща тишина. Всички погледи се устремиха към сцената, в центъра на която се появи нещо, покрито с алено платнище.

— Любими мои! — заврещя изскочилият иззад кулисите Птиций. — Венецът на днешната вечер! Гвоздеят на сезона! За пръв път от хиляда години — танцът на Феникса!

Той с театрален жест дръпна покривалото и пред публиката се появи унил мръсносив птеродактил с пожълтял като от тютюн клюн. Из залата се разнесе шепот. Птеродактилът огледа клуба с кръглите си, обгърнати с мътна пелена очи, протегна тънката си шия и дрезгаво изкряка. Тълпата благосклонно заръкопляска.

— Последният на Земята Феникс, уловен тези дни в Марина Росча, ще изгори и ще се възроди от пепелта пред вашите погледи! Моментът приближава! — дереше се Птиций. — Не пропускайте нито миг!

Птеродактилът отново изкряка и подскочи върху пръта си. Светлината постепенно започна да намалява.

— Ще станете свидетели на събитие, което няма да се повтори още хиляда години — прошепна проникновено в микрофона дебелакът. — Цели хиляда години. Поръчвайте шампанско.

Клубът се потопи в полумрак. Никой не смееше да наруши невероятната за това заведение тишина. Птеродактилът изхлипа и изплашено се огледа. Наоколо започнаха да припламват малки огънчета.

— Гледайте!

Птиций отстъпи на безопасно разстояние. Артъом затаи дъх. Припламванията ставаха все по-силни и постепенно около птеродактила се образува плътна огнена стена.

— Гледайте!

Огънят се стесняваше около биещата с криле птица.

— О, боже! — възкликна Яна.

Пламъкът се издигна до самия таван, заизскачаха искри, из клуба полетяха чудновати огнени вихри, Артъом се отдръпна назад. Огънят лумтеше, изгаряйки зрителите с горещия си дъх. Птеродактилът изграчи отчаяно, вдигна нагоре обгорените си криле, сякаш поемайки в себе си бушуващия пламък, изрева с последни сили и се разпадна на прах. Там, където току-що беше стоял, се разтвори пламтящо огнено цвете. Клубът шумно въздъхна.

— Феникс! Феникс!!

И сякаш подчинявайки се на този зов, от центъра на ослепителното цвете се изтръгна прекрасна горда птица с тънък златен клюн, закачлив перчем на главата и яркоалени пера. Таванът се разтвори, разкривайки нощното небе, Фениксът размаха криле, горделиво изкряка и се устреми към звездите. Огненият вихър очерта широка дъга на черното небе.

— Сякаш тези хиляда години не ги е имало — произнесе тихо Птиций. — Той е млад, изпълнен със сила и щастлив. Той прекрачи през времето и отново танцува сред звездите. Елате пак след хиляда години.

Таванът бавно се затвори.

— Твоята версия не обяснява и това също — тихо каза Артъом на Кортес. — А освен това изглеждаш твърде добре за прострелян на няколко места човек.

— Напразно го докара в „Гущера“ — въздъхна Яна. — Твърде много храна за размисъл.

Артъом се усмихна охотно на девойката, но не се съгласи.

— „Гущера“ беше само финалът, храната за размисъл започнаха да ми я подхвърлят още от сутринта.

— По какъв начин?

— Отначало побесня пейджърът ми; през нощта бяха дошли цял куп съобщения и се наложи да го изключа. На телевизора ми се появи нов канал: ТГК, познат ли ви е този логотип?

— Познат ни е, познат ни е — промърмори Кортес, — продължавай.

— Нова радиостанция, журналисти, които са осведомени значително по-добре от полицията за вчерашните събития. Отгоре на всичкото това ми изпратиха уведомление за свързване с ОТМ и банкова карта.

Яна подсвирна и се обърна към Кортес.

— „Тиградком“? Кой го е свързал?

— Какво е това ОТМ? — Артър реши да започне от самото начало.

— Информационната система на Тайния град.

— А по-подробно?

— Какво по-подробно от това? — усмихна се Кортес. — Телевизионни и радиопрограми, предназначени за жителите на град, за който никой не знае.

— Къде се намира той?

— Тук.

— Тук?

— Москва има много лица — провлачи Яна. — Някои са ти познати, за други си чувал, за някои се досещаш.

Лекцията на професор Серебрянц? Яна?!

Девојката наведе глава.

— Невнимателен си, Артър.

— Аз те видях на лекцията!

— Аха.

— Значи, това е истина?

— По-голямата част.

По-голямата част от бълнуванията, които изповядваше Лев Мойсеевич Серебрянц, се беше оказала истина. Люсенка би била във възторг. Артър безмълвно си наля пълна чаша водка от запотената кристална гарафа и я изпи на екс.

— Горещо — посъветва го Кортес.

Артър забодде с вилицата си късче изпечено върху жар месо и блажено се отпусна. В главата му леко зашумя.

— Добре ли си? — попита Яна със съчувствие.

— Абсолютно. — Шумът в главата му не стихваше. — Но ми е трудно да повярвам във всичко това.

— Ще ти се наложи.

— И къде се крият те?

— Никъде, те просто живеят сред нас.

— Но нали не са хора?

— Да, но повечето доста приличат на хората. Останалите се маскират или правят илюзии.

— И вие също ли?

— Не — усмихна се Кортес. — Ние сме хора, наемници.

Тези думи поуспокоиха Артъом. Само това оставаше, сътрапезниците му да се окажат някакви дяволи.

— Но ако са не-хора, как им се удава да се скриват?

— Хванове. — Яна кимна към съседната маса, на която вечеряха двама мъже със скъпи костюми. — Нека той се убеди.

— Логично. — Кортес подаде на Артъом опушения си монокъл. — Сложи го и виж.

Артъом покорно закрепил стъклото на носа си и се обърна.

— Е, и какво?

Мъжете продължаваха да хапват и пийват с предишната интензивност. Не се появили бивници, рога или нокти.

— Затвори си окото.

Монокълът започнал да действа, когато Артъом замижа със свободното си око. През опушеното стъкло силуетите на съседите им отначало се размиха, после отново придобиха яснота и на Артъом му се наложи да положи огромно усилие, за да не извика от смайване: мъжете бяха четириръки! Долният чифт ръце излизаше някъде под мишниците и се движеше не по-малко активно, отколкото горния. Когато забелязал монокъла, един от мъжете се усмихнал и небрежно помахал на Артъом с долната лява ръка. Шумът в главата на Артъом поутихнал, алкохолът отстъпил под натиска на реалността.

— Какво е това? — прошепнал той, сваляйки монокъла.

— „Различител“. — Кортес грижливо избърсал стъклото и прибрал монокъла в джоба си. — Позволява да се вижда през илюзията.

— А те?

— Хванове. Общителни момчета, но не обичат да привличат внимание към себе си и почти не свалят илюзията. Тяхното семейство влиза във Великия дом Чуд.

Артьом погледна накриво кристалната гарафа с водката, но реши да не злоупотребява.

„По какъв начин можеш да узнаеш колко сърца има съседът ти?“, беше казала Люся.

Сега отговорът му беше известен — използвайте „различителя“.

— Повярва ли? — попита Кортес.

— А за какво съм нужен аз? Защо трябва да знам всичко това? Доколкото си спомням, трябваше просто да предам този, как беше там, Амулет, и край.

— Наистина. — Яна се обърна към Кортес. — Защо му разказахме за Тайния град?

Наемникът се намръщи.

— Най-вероятно го е свързал Сантяго. Явно комисарят е решил да използва Артьом вместо нас.

— Как така вместо нас? — възмути се девойката.

— Как така да ме използва? — възмути се Артьом.

— Спокойно, спокойно. — Кортес протегна дланите си напред. — Яна, надявам се, ще ми простиш, че не бях докрай откровен с теб?

Погледът, с който девойката дари наемника, си струваше да се снима.

— Продължавай.

— Целта на нашата операция беше не Амулетът, а Вестителя. Тъмният двор иска да го намери преди пълнолунието, когато силата на магьосника ще достигне своя максимум. Прихващайки плячката от Червените шапки, двамата с Лебед ставахме примамка за него. Вестителя би търсил нас, а Сантяго — Вестителя. Ти отиваше на заден план, нищо не рискуваше, и затова ти разказах само първата част от плана. За съжаление, при нас възникнаха проблеми. Лебед загина, мен ме раниха и се появи Артьом — външен чов, който няма абсолютно нищо общо. Вестителя налага стръвта заедно с кукичката и Червените шапки търсят Артьом.

Това беше лоша новина. Много лоша. На Артьом отново му се прииска да си пийне.

— А ако откажа?

Наемниците учтиво замълчаха. Артъом се разядоса.

— Няма да позволя да ме използват! Няма да позволя, и това е!

Когато чуха вика му, хвановете на съседната маса го аплодираха съчувствено с горните си крайници. Героизмът на червея винаги предизвиква снизходително уважение.

— Боя се, че не можеш да се измъкнеш, Артъом. Сега те пазят навите, а ако останеш сам, ще загинеш. Червените шапки няма да се церемонят.

— Когато всичко приключи, ще предявиш претенциите си към Тъмния двор, те ще ти платят прилично за причинените неудобства — посъветва го Яна.

— Животът ми е в опасност.

— Ще поискаш надбавка за риска.

— Голяма ли? — На Артъом винаги му се бяха удавали деловите преговори.

— Първо трябва да останеш жив — отбеляза логично девойката.

— Вие ще ми помогнете ли в това?

— Вече ти помагаме.

Хубаво е, когато си заобиколен от приятели.

— И какво ще правим по-нататък?

— Сантяго иска да поговори с теб и да координира по-нататъшните ни действия. Той ще дойде тук.

— Значи, ще чакаме. — Артъом отново погледна под око запотената гарафа. — Може би ще ми разкажете за Тайния град?

— Какво именно? — поинтересува се Кортес. Той явно очакваше този въпрос.

— Всичко.

— За всичко ще прочетеш в библиотеката — след като си свързан с ОТМ, вече имаш достъп до нея. Какво искаш да узнаеш сега?

Артъом се замисли. Какво наистина искаше да узнае? Опитът му в общуването с Тайния град беше твърде малък, още не се бяха натрупали конкретни въпроси. Той жадуваше да знае всичко: всякакви сведения, всякаква информация, но разбираше, че Кортес няма да му изнася лекция. А за какво можеше да пита? С какво се отличаваше Тайният град на първо място?

И Артъом си спомни. Спомни си инспектора от пътната полиция Сидоров, превърнал се в червеноглав бандит, спомни си удивлението и

объркването на охранителя, виждащ вместо Ортега лелята на Артъом, спомни си танца на Феникса и мъртвешки бледото лице на Кортес, онзи, вчерашния Кортес, окървавен и прострелян на няколко места, спомни си всичко това и въпросът дойде от само себе си.

— Илюзиите. Фениксът. Твоето стремително оздравяване. Обясни всичко това.

Въпросът беше лаконичен до крайност, но отговорът се оказа още по-кратък.

— Магия.

Артъом беше прочел последната си приказка отдавна, много отдавна, но той повярва веднага на Кортес.

Магия. Мозъкът услужливо подхвърли няколко съпътстващи термина: заклинание, омагьосана принцеса, вълшебник, при това задължително с дълга брада и наметало с качулка. Артъом не знаеше нищо по-конкретно за магията.

— Значи, те всичките са тъй... магове?

— Аха.

— Кортес! — не издържа Яна.

Девојката остава чашата на масата и погледна укорително сътрудника си.

— Имай малко съвест. Може да си помисли човек, че ти знаеш за магиите още от пеленаче. — Тя прехвърли погледа си към Артъом. — В магията няма нищо свръхестествено. В един по-широк смисъл това е умението да се преобразува определена енергия по определен начин.

— Чел съм, че магьосниците използват своя собствена енергия. На душата или организма...

— Собствената енергия би стигнала само за примитивна илюзия, и то за кратко време — изсумтя Кортес. — Вътрешните ресурси на живите същества са крайно ограничени.

— Колкото по-сложно е заклинанието, толкова повече магическа енергия е необходима — прекъсна девојката наемника. — Тя може да се вземе само отвън.

— От другите хора?

— Какви ги говориш? — махна с ръка Яна. — Само една „кълбовидна мълния“ от четвърти разред изисква толкова, че на мага ще му се наложи да обиколи половината държава. Те теглят енергия от самата планета.

— Не директно — вметна Кортес, за миг откъсвайки се от коняка.

— Благодаря — усмихна му се девойката и отново се обърна към Артъом. — Магическата енергия се натрупва в специални устройства — Изворите, много мощни артефакти, осигуряващи енергията за всички магове в Тайния град. Това става или директно — операторите на Извора зареждат пряко магьосника, или чрез зареждане на артефактите му — така да се каже малки извори.

— Безплатно? — поинтересува се Артъом.

Кортес се задави и многозначително се почука с пръст по челото.

— Артъом — рече меко Яна, — пазарът на магическите услуги в Тайния град се оценява на два — два и половина милиарда и стабилно расте с десет процента годишно. Продажбата на магическа енергия е много изгоден бизнес и той е напълно съсредоточен в ръцете на Великите домове. Само те имат Извори.

— И тъй като технологията за произвеждането им е изгубена, ценността на всеки Извор е колосална — отново вметна Кортес.

— Значи, Картагенският амулет... — най-накрая разбра Артъом.

— Изворът на Великия дом Чуд — потвърди Яна, — и сега маговете на Ордена са на диета. Няма откъде да черпят енергия нито за себе си, нито за своите артефакти.

— И са принудени да я купуват — реши да прояви съобразителност Артъом.

— Не. Разликите в генетичната структура не позволяват да се използва енергията на чужд Извор. Чудовете не могат да задействат Кладенеца на дъждовете — това е Изворът на Зеления дом, — а людовете не са способни да се хранят от Картагенския амулет.

— Затова и са създадени Великите домове — добави Кортес. — Семействата със сходна генетична структура се групират около могъщите раси и ползват техните Извори. Така че потърпевши са всички семейства от Великия дом Чуд: и чудовете, и хвановете, и дайкинните, и всички останали. Сега се решава въпросът дали Чуд ще остане Велик дом, или не.

Артъом настръхна. Ценността на попадналата в ръцете му черна раница се беше оказала прекомерно голяма за скромната му личност.

— И как чудовете са допуснали подобна загуба?

— Това беше дълга комбинация. — Кортес повъртя замислено в ръка чашата си. — В една обикновена война никой не пипа Изворите. Първо, тяхното унищожаване ще доведе до изхвърляне на колосална енергия с непредвидими резултати, възможно е просто да бъде унищожена цялата планета. И второ, превземането на един Извор няма да попречи на маговете да използват енергията му, тъй като другите Домове не могат да блокират артефакта.

— Или поне беше така до неотдавна. Докато не се роди Вестителя.

— На Вестителя му е било предречено да възглави Великия дом Люд и да завземе властта в Тайния град. — Кортес допи коняка си и остави чашата на масата. — Той е организиран нападението на Червените шапки над Замъка и превземането на Амулета, и е успял да го блокира, правейки на глупаци всички бойни магове на Ордена. Навите предвидиха такова развитие на събитията и Сантяго ни нае да следим Замъка. Миналата нощ, след като Червените шапки превзеха Амулета, ние с партньора ми прехванахме Сабята — това е фюрерът на клана на Гнилочите — и му отнехме плячката. Останалото го знаеш.

Артъом си спомни за разбития хамър, опръсканото с кръв предно стъкло, трупите на Червените шапки и на шофьора, забил глава във волана. Кортес си наля коняк и безмълвно го изпи.

— А защо навите не са организирали сами засадата?

— Навите е лесно да бъдат проследени — обясни Яна. — За такъв силен магьосник като Вестителя придвижванията им приличат на земетресение. А ако узнае, че Сантяго е замесен, той би могъл да промени плановете си, да стане по-предпазлив.

— И, най-важното, на Тъмния двор му е нужен Вестителя, а не Извора. Любомир е главната заплаха за Тайния град и усилията на навите са насочени към неговото издирване. А чудовете засега ще се мъчат без Амулета и същевременно ще мислят как да снижат цената на енергията.

— Сантяго ще каже кога да бъде върнат Изворът.

— А чудовете ще могат ли да го разблокират?

— Разбира се, когато си го върнат — усмихна се Яна. — Е, как е?

— Заплетено — призна си Артъом.

— Така е.

— А какво ни влизат на нас в работата техните проблеми? Каква разлика има колко Велики домове ще има в град, за който не знаем нищо?

— Затова пък градът знае за нас — провлачи Кортес. — Вестителя няма да се ограничи с унищожаването на Великите домове, на него му е необходимо много повече. В него е заложена сила, способна да преобърне света, но той е закъснял — силата вече не решава нищо. Последният опит за световно господство се провали, а следващият ще доведе до глобална катастрофа. Вестителя мисли чрез насилието, а това е категория от миналото. Той не е разбрал това и никога няма да го разбере, заради което е опасен и трябва да бъде унищожен.

— Така смята Тъмният двор и ние нямаме основания да не му се доверяваме — завърши Яна.

Кортес се наведе през масата.

— А сега за работата, Артъом...

— Нали не възразявате, господа наемници? — На масата седна як светлокос мъж с омачкано спортно сако. Той невъзмутимо си наля вино, отпи малка глътка и изобрази на лицето си усмивка. — Според мен имаме какво да обсъдим.

Мътнозелените очи на пришълеца бавно, свойски оглеждаха наемниците. Кортес изтрака с пръсти върху масата сложна мелодия, Яна въздъхна и уморено извърна поглед. Те явно оценяваха ситуацията. Артъом се огледа. Хвановете от съседната маса бяха изчезнали и погледът му постоянно се натъкваше на широкоплещести светлокоси мъже с мътнозелени очи. Те какво, братя ли са?

— Виждам, че не сте дошли сам, барон Мечеслав — обади се Кортес.

— Правилно сте забелязали — усмихна се пришълецът и поглади белега на шията си. — Имам изгодно предложение, касаещо последния ви договор.

Наемниците мълчаха.

— Готов съм да утрия хонорара ви.

Това щедро обещание не предизвика вълнение.

— Не търгувам с договорите си — отвърна Кортес.

— Жалко.

Мечеслав допи виното си и отново се усмихна.

— Тогава ще продължим преговорите на друго място.

— Напразно се забърквате в тази история, бароне — рече наемникът. — Това не е ваша игра.

— Не си ти, който ги решава тези неща. — Гласът на Мечеслав стана хладен. — Предпочитате да бъдете доставени в Зеления дом в безсъзнателно състояние, или ще дойдете сами?

Кортес неохотно се изправи.

ГЛАВА 13

„... Удивително зрелище в «Гуцера». Тази нощ Птиций надмина самия себе си, като организира разтърсващо по красота шоу под името «Танцът на Феникса». «Извънредно рядко събитие и аз съм щастлив, че се случи именно в моя клуб», заяви Птиций пред нашия кореспондент...“

(„Тиградком“)

„Изплашени от неочакваните фойерверки в Измайловски парк, местните жители повикаха полиция в реномирания клуб «Гуцера»...“

(„Ехото на Москва“)

* * *

*Зеленият дом, щабквартирата на Великия дом Люд
Москва, Лосиний остров,
28 юли, сряда, 00:49*

Обкръжените от мощните похитители наемници отидоха в едно от помощните помещения на клуба, където бяха грижливо обискирани и лишени практически от цялата си собственост. На Артьом му взеха и плейъра, и пейджъра, и дори картата „Тиградком“. Загубите на Кортес бяха по-значителни. Освен черната пластмасова банкова карта на масата се озоваха дебел бележник, миниатюрен мобилен телефон, пистолет в кобур, „различителят“, два златни пръстена (той какво, в

джобовете ли ги беше носил?), верижка със среден размер и скъп часовник.

После сложиха на главите на наемниците плътни черни торби, дълго ги водиха по някакви коридори и най-накрая ги качиха в коли. Съдейки по всичко, в различни, тъй като Артъом през цялото пътуване се опираше в каменните рамене на похитителите си и не чуваше нито ядосаното мърморене на Кортес, нито язвителните обаждания на Яна. Свалиха им торбите едва в тъмницата, която се оказа малка, лишена от прозорци стая, обзаведена много семпло. Мек кожен диван, на който незабавно се плъсна Кортес, дървена масичка, завинтена за пода и с четирите си крака, и малко огледало, към което замислено се приближи Яна.

— Обискираха ли те? — поинтересува се Кортес.

— Не ми оставиха дори пудриерата — оплака се девойката. — А теб?

— Успях да спася нещичко. — Кортес внимателно изплю в дланта си един златен зъб. — Притеснявах се да ми бъркат в устата.

— Ще се опиташ да подкупиш охраната ли? — обади се ехидно Артъом.

— Ха, той е забавен — усмихна се Яна.

— Аха — съгласи се Кортес. — Артъом, пред теб е малък пример за технологията на Тъмния град. Както навярно се досещаш, опитният маг може да направлява енергията на Извора, за да създава предмети.

— Материализиране — кимна с умен вид Артъом.

— На създавания предмет може да му се придаде всякаква форма, но вътрешно той ще остане такъв, какъвто го е замислил магът. Ето например златния ми зъб. — Кортес го повъртя в ръката си и неочаквано го хвърли. — Дръж!

Артъом улови блестящата капка във въздуха.

— И какво?

Външно зъбът не се отличаваше от една обикновена протеза.

— Ти какво, не си ли чел приказки? — учуди се Яна. — Сега следва заклинание.

Кортес промърмори няколко странни думи и Артъом възкликна от изненада. Зъбът се разтапяше, образувайки тънко златно облаче, което бързо се кондензира и се върна в ръката му във вида на черен

нож с права дръжка и плавно извито острие. Около предпазителя се виждаше клеймо — катерица.

— Навски нож, опакован с намаляване на тежестта — рече Яна с уважение. — Скъпо нещо.

— Хладното оръжие трябва да се купува само от Тъмния двор — каза Кортес с поучителен тон, приближи се до Артъом и си взе ножа. — Цената няма значение, освен това на мен ми дават отстъпка.

Той направи леко, едва уловимо движение с ръката и ножът изчезна.

— Значи, онези украшения...

— В пръстените има гранати, а във верижката — пистолет.

— А в пудриерата имаше „хеклер-кох“ — въздъхна девойката.

Австрийски картечен пистолет! Ето това е козметика за професионалисти!

— За съжаление, людовете са наясно със скриването на снаряжение.

— Те от Велик дом ли са?

— Да. Зеленият дом.

— Този, който ни докара — подхвана Яна, без да се откъсва от огледалото, — е барон Мечеслав. Многого важен мъж. Близък приятел на кралицата.

— Тях кралица ли ги управлява?

— Матриархат — прозина се Кортес. — Тоест всички ги управляват жени.

— И от какъв зор се намесиха тези людове? — въздъхна девойката. — Всичко се развиваше толкова добре. Срецнахме се, поседяхме, поговорихме. — Тя погледна разстроено Артъом с бездънните си сини очи. — Всичко развалиха. — И след като помисли, добави: — Гадове.

Тя отново се обърна към огледалото, а Кортес, върнал се на дивана, като че ли задряма. Спокойствието на спътниците на Артъом беше радващо, но някои въпроси оставаха неизяснени.

— Надявам се, че няма да ни убият?

— А ние какво общо имаме? — учуди се девойката. — Амулетът е у теб.

Артъом потрепери.

— Яна, не дрънкай глупости — укорително, но без да отваря очи, промърмори Кортес.

Девойката погледна подигравателно Артъом, който се изчерви и също потърси някакво остроумие, с което да отвърне, но не успя да намери. Вратата се отвори безшумно и в стаята влезе Мечеслав. Артъом отстъпи крачка назад, Яна бавно се усмихна тъжно, Кортес отново се прозина.

След като огледа пленниците, Мечеслав отстъпи встрани и пропусна в стаята невисока, стройна жена с разкошна тъмнозелена рокля и тънка, украсена с изумруди диадема. Артъом забеляза в коридора двама масивни охранители, но те не влязоха в стаята.

— Това ли са тези същите чови? — попита жената с равнодушен тон.

Тя имаше красиво лице с плътно стиснати пълни устни и огромни, но много студени яркозелени очи.

— Ваше Величество. — Яна се поклони с реверанс.

Кралицата? Артъом за пръв път в живота си се сблъскваше с кралска особа. Не броеше Людмила Прокопиевна Шпанко, кралицата на пияндетата от собствения му двор, с прякор Лялка Сифилиса. Интересно, какво е редно да се прави при среща с монарси? Артъом се огледа. Кортес или спеше, или беше умрял на своя диван и не му подсказваше нищо, така че Артъом реши да не прави нищо. Но все пак да каже нещо:

— Голяма чест е, Ваше Величество, че ще ни разпитвате именно вие. А къде ви е плетивото?

Мечеслав се озъби и рязко пристъпи напред.

— Недей. — Всеслава гледаше някъде встрани. — Момчето е дръзко, защото го е страх.

Баронът се усмихна.

— Амулетът у него ли е?

— Да, Ваше Величество — потвърди Мечеслав.

— Трябва да го вземем. — Тя игнорираше Артъом.

— А какво ще получа аз за това? — любопитства той.

— Може и да ви пуснем.

— Не веднага, разбира се — добави Мечеслав. — Когато всичко се успокои.

— А в противен случай?

— В противен случай? — Кралицата започваше да се ядосва. — Уви, момче, не разполагаме с много време, затова просто ще изтръгна информацията от главата ти. Най-вероятно след разпита ще станеш идиот, но това са вече подробности.

Тя внезапно прехвърли погледа си към Артъом и две яркозелени мълнии пронизаха душата му. Косите върху главата му се размърдаха.

— За съжаление, мадам кралице — разнесе се от дивана скърцащия глас на Кортес, — ние сме длъжни да предадем плячката си на поръчителя. Съгласно Кодекса вие можете да се свържете с него и да опитате да откупите договора ни, но дотогава фактически действате против него. Много съжалявам, мадам кралице, но това едва ли ще му се хареса.

— Недей да се криеш зад гърба на навите, наемнико — изрече кралицата с мека заплаха. — Те няма да се скарат със Зеления двор заради някакъв си чов.

— Заради чов — може би не — сви рамене Кортес, — но у нас е Амулетът.

— Едва ли навите някога ще узнаят нещо — отрони сухо Мечеслав, — моите момчета не са дрънкала.

— Всички видяха, че ни изведе от клуба — подхвърли Яна.

— Сигурни ли сте?

Девојката се сепна. По време на отвличането Мечеслав можеше да е направил илюзия на околните и в този случай изчезването на хората беше останало незабелязано.

— Сантяго не е глупак! — подхвърли тя най-накрая.

При споменаването на името на комисаря на Тъмния двор баронът и кралицата се намръщиха. На Артъом тепърва му предстояше да узнае, че обитателите на Тъмния двор се делят на две категории: такива, които не са чували за Сантяго, и такива, които не го обичат. Като се имаше предвид действителната натура на комисаря, вторите бяха значително повече.

— Ти се самозабравяш, миличка — вирна глава кралицата. — Глупак или не, той няма да посмее да предяви претенции към нас.

Изчерпалата аргументите си Яна погледна безпомощно към Кортес. Мечеслав се усмихна доволно.

— Ще се захващаме ли за работа?

Ледените очи на кралицата отново намериха Артъом и с безпощадна жестокост нахлуха в душата му. Артъом изстина — той беше уверен, че думите на Всеслава не са празна заплаха и че тя няма да се церемони с главата му. За пръв път в живота му на Артъом му стана наистина страшно. Ръцете му неприятно затрепераха, по гърба му потече студена пот и той вече се готвеше да разкаже всичко, което знае, когато наемниците започнаха да действат. Артъом не знаеше колко им плащат навите, но те определено си изработваха хонорарите.

Кортес излетя от дивана, преодоля с един скок разстоянието до барона и рязко го подсече. Мечеслав рухна като чувал на пода. Яна, която току-що беше стояла неподвижно край огледалото, рязко се обърна, сграбчи с две ръце кралицата и я изблъска в коридора, върху смаяните охранители.

— Да бягаме!

Кортес буквално изнесе Артъом от стаята. Единият от охранителите беше успял да се надигне от пода, но наемникът мигновено го рязна с ножа и го отблъсна с крак. Пътят беше свободен. Внезапността, с която действаша наемниците, беше зашеметила людовете. Хрипливите крясъци на Мечеслав и резките звуци от ударите, с които Яна прикриваше отстъплението им, останаха назад. Следвайки Кортес, Артъом свърна зад ъгъла и влетя в първата попаднала му стая.

— Вратата — изсъска наемникът.

Артъом рязко хлопна вратата, пусна тежкото резе и чу зад гърба си звън от разбито стъкло, който го накара инстинктивно да се приведе. Когато се обърна, видя, че Кортес е счупил прозореца.

— Да скачаме! — Наемникът се озова върху перваза.

По дяволите, етажът се оказа далеч не първият! Проклинайки лекомисления Кортес, Артъом излетя в тъмнината с ловкостта на фурнирен лист. За щастие успя да се превърти и когато падна, успя да погаси скоростта с кълбо напред. Съдейки по грохота, Кортес беше паднал върху покрива на някаква кола.

— Насам!

Артъом се качи на покрива на сааба. Колата стоеше право под едно дърво, което на свой ред беше точно до оградата. Всичко се оказа по-просто от учебник по латински. Очевидно людовете не можеха и да си представят, че нещо ще успее да избяга от Зеления дом.

След няколко мига бегълците се озоваха от външната страна на оградата. Щабквартирата на людовете беше разположена на обширна поляна наред чернееца на фона на нощното небе гора.

„Ние какво, извън града ли сме?“

— По-бързо — махна Кортес към дърветата.

— Почакай — помоли Артъом, успокоявайки дишането си. — В тъмнината няма да ни догонят.

— Каква тъмнина?

Наемникът го хвана за рамото.

Артъом беше недооценил людовете. Вдигайки тревога, те не се ограничиха с баналните сирени и виковете на полусънената охрана; засвяткаха прожектори, излетяха осветителни ракети, залаяха кучета. За щастие бегълците се добраха до края на гората, преди на поляната да стане светло като в ден.

— Къде сме, Кортес?

— На Лосиний остров.

„Слава богу, Москва.“

Още две минути бягане между дърветата и отпред се появи тясна асфалтирана алея. Цивилизация!

Предпазливо озъртащият се Кортес дотича до малко хълмче.

— Провървя ни! Ще си отидем през канализацията!

— Защо? Можем да се скрием в гората.

— Тук е пълно с моряни. — Наемникът отмести капака на един люк. — Те не влизат под земята, а ако останем в гората, ще ни убият.

— Какви са тези моряни?

— После.

Кортес не затвори капака на люка, но това не беше и необходимо — моряните изпитваха панически страх от подземията.

Не мина и минута, след като бегълците бяха изчезнали в канализацията, и на хълма се появи гъвкава женска сянка. С пропорционалната си фигура, високата гръд и тънката талия тя привличаше вниманието върху себе си и само дългите нокти на трипръстите ръце и покритата с шипове опашка разваляха общата картина.

Моряната повъртя глава, напрегнато душейки миризмите на нощната гора, и осъзнала, че пляквата се е изплъзнала, злобно засъска.

* * *

*Клуб „Гущера“
Москва, Измайловски парк,
28 юли, сряда, 00:51*

— Не знам как е могло да стане това — призна си Дьо Тир, старейки се да не поглежда стоящия пред него Сантяго. — Ние наблюдавахме отвън, Артъом се появи в 20:40. Амулетът не беше в него и аз наредих да го пропуснат вътре, както се бяхме договорили. Оттогава нито той, нито Кортес не са излизали от клуба.

— В „Гущера“ ги няма — промърмори комисарят, издухвайки несъществуваща перушинка от снежнобялото си сако, — мобилният на Кортес не отговаря.

— Те не са излизали — повтори упорито Дьо Гир, разглеждайки скъпата вратовръзка ръчна изработка на Сантяго.

Капитанът се срамуваше и му беше неудобно. Задачата, която му беше поставил комисарят на Тъмния двор, беше толкова проста, че майсторът на войната отначало даже се възмути: Сантяго го беше помолил да подсигурява седящия в „Гущера“ Кортес. Дьо Гир се съгласи. Сега човите бяха изчезнали и извисяващият се над капитана дългурест нав го караше да се чувства като провинил се ученик. За щастие Франц се беше досетил да се отдалечи към колата на комисаря и подчинените му не чуваха този унизителен диалог.

— Може ли да са ви омаяли?

Главният боен маг на Ордена почервения. Това беше вече прекалено.

— Имаме си „различители“. — Той измъкна от джоба си опушен монокъл и го показа на нава. — Или ни вземаш за деца?

— Вземам ви за гвардейци на великия магистър и разглеждам всички възможни варианти. — Сантяго се облакът на тъмносиния си ягуар, открояващ се дори сред наредените на паркинга скъпи коли, и замислено поглади косите си. — Очевидно клубът има подземен вход.

— Очевидно — заядливо се съгласи капитанът, продължавайки да върти в ръце „различителя“. — Винаги съм казвал, че човите са ненадеждни.

— Кортес е опитен наемник — не се съгласи навът. — Съдейки по всичко, здравата са го притиснали.

— В клуба нямаше Червени шапки — съобщи Дьо Гир.

— Червените шапки не са проблем за него — разсеяно махна с ръка комисарят. — Мисля, че в играта се е намесил Зеленият дом.

Франц смаяно поклати глава.

— А защо? Те не могат дори да разблокират Амулета.

— Възможно е да се занимават със същото, с което и ние — да се опитват да хванат Вестителя, и да са уловили нашата примамка — обясни Сантяго. — Останете тук, капитане, а аз ще изясня какво се е случило вътре.

Птиций не беше страхливец.

Семейството на конците принадлежеше към Великия дом Люд, зад чийто широк гръб управителят на „Гущера“ се чувстваше доста уютно. Той не се боеше от никого, дружеше с всички, но въпреки това винаги държеше при себе си няколко охранители людове — здрави светлокоси момчета със сънни мътнозелени очи.

„Положението ми ме задължава да ги храня — обичаше да се шегува Птиций. — Аз все пак имам тук клуб, а не детска градина, може да се случи какво ли не.“

Наистина се случваше какво ли не. Пияни дружинници барони от Зеления дом, заядливи рицари побойници, буйни наемници чови. В разкрепостената атмосфера на „Гущера“ те лесно намираха повод да дадат воля на преливащите в тях емоции. И тогава на сцената излизаха мълчаливите широкоплещести момчета с яйцевидни глави, които сурово разясняваха на увлеклите се гости правилата за поведение в приличните заведения. Те използваха примитивни, но ефективни аргументи и на Птиций постепенно започна да му се струва, че неговите горили могат да решат всеки един проблем.

Разкошната врата на личния кабинет на управителя излетя от пантите и с грохот се вряза в изящната, инкрустирана със слонова кост масичка. Телохраниелите скочиха с обичайната си бързина на крака,

но когато видяха в образувалия се отвор комисаря на Тъмния двор, се спряха и объркано погледнаха към шефа си. Осъзнал, че няма да получи помощ, Птиций скочи от креслото и чевръсто се скри под бюрото си.

— Приятелю — изръмжа навът, — радвам се, че си все така енергичен.

Без да обръща внимание на застиналите телохранители, Сантяго прескочи през масата и с неочаквана за крехкото си телосложение сила измъкна Птиций изотдолу.

— Здравейте, господин комисар, каква чест е за нас, за нашия клуб, за цялото ни семейство... Желаете ли отделен кабинет?

Бърборейки изплашено тези безсмислици, Птиций, когото Сантяго държеше за яката, се люлееше на няколко сантиметра над пода и трескаво се опитваше да съобрази в какво се е провинил пред страховития нав. От ужас розовите му бузки спаднаха, очите му се завъртяха, а мазните устни постоянно се разширяваха в боязлива усмивка. Освен дрехата, в юмрука на Сантяго се оказа стиснат и приличен къс от кожата на конеца, но управителят се боеше да го уведоми за това.

— Виждам, че се радвате на нашата среща — усмихна се навът.

— Безумно — призна си Птиций, отчаяно опитвайки се да намали амплитудата на люлеенето. — С какво съм я заслужил?

— Избрах вашия клуб за срещата си с Кортес — започна тихо комисарят, повдигайки събеседника си така, че очичките му да се разположат срещу лицето му. — Мислех си, че тук е тихо и спокойно, че можем да поседим, да поговорим, да обсъдим работата. Кортес дойде и...

— И? — изстина дебелакът.

— Похитиха го! Както сигурно разбирате, Птиций, аз съм доста разочарован. Вместо тих, уютен клуб, това тук се оказа бандитско свърталище. Вертеп! И вие сте неговият съдържател. Вие сте бандит, Птиций.

— Не съм бандит! — изписка конецът.

— Какво?

— Не съм бандит, управител съм...

Телохранителите тихомълком се запромъкнаха към вратата, те изобщо не държаха да стават свидетели на смъртта на Птиций.

— Бандит, Птиций, съвсем истински бандит — повтори уверено Сантяго. — Може би си струва да избява града от вашия вертеп?

Птиций нито за секунда не се усъмни, че висшият боен маг на Тъмния двор е в състояние да разгроми клуба му. И още два-три квартала покрай него. Той жално заскимтя и погледна угоднически в непроницаемо черните очи на комисаря.

— Не съм виновен.

— Кой похити Кортес?

— Людовете, барон Мечеслав.

— Защо?

— Не знам. Той нареди да му съобщя, ако се появи Кортес, и аз му съобщих. Докато баронът идваше насам, пристигна още един чов — Артъом, струва ми се. После се появи Мечеслав със своите дружинници и отведе всички.

Навът изскърца със зъби.

— Кълна се в децата си, Сантяго — продължаваше да се оправдава Птиций, — не знаех, че тези чови работят за теб!

Очичките на управителя ясно показваха, че собственикът им по-скоро би се удавил, отколкото да застане на пътя на навите. Тъмният двор можеше да се добере до врага си дори зад широкия гръб на людовете.

Комисарят остави Птиций върху масата и грижливо оправи вратовръзката му.

— Къде ги отведоха?

— В Зеления дом.

— Откъде знаете това?

— Чух един от людовете да казва на друг, че ги водят при кралица Всеслава.

— Благодаря ви, Птиций. — Сантяго се обърна към разбития отвор на вратата, но се забави и се поинтересува през рамо: — Надявам се, разбирате, че моето посещение трябва да се запази в тайна?

Управителят притисна пухкавата си ръчичка към малкото пространство между корема и шията си, демонстрирайки, че разбира.

* * *

*Зеленият дом, щабквартирата на Великия дом Люд
Москва, Лосиний остров,
28 юли, сряда, 01:14*

— Мерзавка — изсъска Всеслава, опитвайки се да приведе в ред прическата си.

— Както желае Ваше Величество — сви рамене Яна, размишлявайки какво да прави с откъснатата си презрамка. — Но съм шокирана от вашия речник.

Кралицата въздъхна и се обърна към Мечеслав.

— Изглежда, ти недооцени нашите пленници.

— При случай на необходимост телефонът на Кортес може да се намери в справочника на „Тиградком“. Разбира се, скъпо е, но надеждно. — Яна приятно се усмихна. Освен това ние нямаме расови предразсъдъци.

Баронът изскърца със зъби и погледна ранения дружинник, застанал до него. Вторият воин, втурнал се след Кортес.

— Как се чувстваш?

— Всичко е наред, мой бароне — отговори тихо дружинникът, притискайки с ръка най-голямата си рана.

— Отведи гостенката ни в карцера и отиди на лекар.

— Слушам, мой бароне.

— Не бива да вдигаме тревога — прошепна Всеслава, гледайки подир отдалечаващата се Яна. — Жриците са в двореца.

— Но можем да догоним човите.

— С това ще се заемат моряните.

Баронът потрепна — той не харесваше кошмарните обитателки на Лосиний остров.

— Моряните ще ги разкъсат. Важното е жриците да не си пъхат носовете в нашите дела.

Но на плановете на кралицата не им беше съдено да се сбъднат. Зави сигнализацията и в коридора се появи дружинник от вътрешната охрана на Зеления дом.

— Ваше Величество, тревога! В двореца има външни лица!

— Знам — кимна кралицата. — Да бъдат задържани незабавно!

Дружинникът се обърка.

— Какво има още?

— Комисарят на Тъмния двор настоява за аудиенция.

— Сантяго настоява за аудиенция — повтори Всеслава и погледна безпомощно към барона, който едва забележимо кимна. — Ще го приемем незабавно.

За разлика от съплеменниците му, които не уважаваха стремежа на людовете към показен разкош, Сантяго харесваше тронната зала на Зеления дом. Просторното, великолепно украсено помещение идеално подходеше за любимите на Всеслава пищни празненства. Есенният бал на кокичетата, рожденият ден на кралицата, балът на златните листа... Сантяго не пропускаше нито един прием в Зеления дом и беше леко учуден, че Всеслава е избрала за аудиенцията точно тази зала. Тя не беше много подходяща за делови преговори.

Кралицата очакваше комисаря на трона си, в студения ѝ поглед прозираше напрежение, а сложната ѝ прическа беше в лек безпорядък. От дясната страна на Всеслава стоеше барон Мечеслав.

— Слушаме те, Сантяго.

— Ваше Величество — комисарят се поклони и обезоръжаващо се усмихна, — позволете да ви благодаря за съгласието да ме изслушате. Оценявам това като проява на истинска мъдрост, свойствена само на коронованите особи. Умението да се вземат правилни решения в моменти на криза е ценно и много рядко качество. Уверен съм, че моите усилия няма да пропаднат напразно и ще помогнат да се избегне трагедията.

Всеслава се задъха от възмущение, но не успя да отговори.

— За каква трагедия става въпрос?

В залата бавно влязоха осем жени със свободно спускащи се зелени рокли и еднакви изумрудени диадеми.

— Надявам се, че жриците на Зеления дом могат да присъстват на този разговор? — поинтересува се язвително Ярослава и без да дочака отговор, се обърна към нава. — Та за каква трагедия говореше?

Сантяго се поклони с лека усмивка на влезлите жрици и замълча, позволявайки им да се приближат към трона. Той знаеше, че Ярослава е била съперницата на Всеслава на изборите за кралица, и успя да оцени степента на нейната враждебност към победителката.

— Слушаме — напомни жрицата.

— Нейно Величество кралица Всеслава — започна почтително навът — милостиво ми отдели няколко минути, за да обсъдим някои спорни въпроси, възникнали относно взаимоотношенията между Домовете ни.

Фразите се лееха с лекота от устните на комисаря.

— Умението на нашия гост да печели време за размисъл благодарение на използването на цветисти фрази е общоизвестно. — Ярослава пронизваше с поглед кралицата. — Неговата поява свързана ли е с тревогата в двореца?

— Комисарят тъкмо се канеше да обясни всичко — отвърна дошлата на себе си Всеслава.

— Благодаря, Ваше Величество. — Навът направи малка крачка напред. — Несъмнено вие вече сте чули, че вчера Червените шапки извършиха нападение над Великия дом Чуд. Беше похитен Картагенският амулет.

— Орденът отрича този факт — бързо вметна Мечеслав.

— Разбира се — присви очи Сантяго. — Загубата на Извор е извънредно произшествие и би било глупаво да се вдига шум около това.

Жриците закимаха с разбиране. Мечеслав се намръщи — той единствен разбра накъде бие посланикът на Тъмния двор.

— Всички ние бихме постъпили по същия начин на мястото на чудовете — продължи меко комисарят. — Вие например не тръгнахте да афиширате факта, че Кладенецът на дъждовете е пресъхнал.

В залата настана мълчание.

— Лъжа — обади се най-накрая Ярослава. — Мръсна лъжа!

Сантяго й се усмихна мило в лицето.

— Не съм довършил. Виждам пряка връзка между тези две събития. Смятам, че този, който ви е отрязал от Кладенеца на дъждовете, се опитва да сложи ръка върху Картагенския амулет, да разгроми Тъмния двор и да получи контрол над целия град.

— Но това е невъзможно! — извика отчаяно кралицата. — Никой не е в състояние да блокира чужд Извор.

— Никой, освен Вестителя! — подчерта Сантяго.

Жриците ахнаха и едновременно погледнаха към Всеслава.

— Да се отрича този факт е безсмислено. — Комисарят изгледа сурово Всеслава. — Кога е роден Вестителя?

— Това не те засяга, наве — подхвърли Ярослава.
— Преди осемнайсет години — отвърна тихо кралицата.
— Как се получи така, че е напуснал Зеления дом?
— Тя каза, че е умрял — изсъска една от жриците.
— Вестителя умря! Аз самата огледах тялото му! — възмути се Мирослава. Старицата не можеше да повярва, че са я измамили.

— Аз уговорих Любомир да заблуди жриците — призна си Всеслава. — За него това не беше сложно.

— Идеята беше моя — обади се гръмко Мечеслав. — Аз предложих на кралицата да убия Вестителя.

— Да го убиеш? — отговориха като ехо жриците.

— След като жриците се увериха в смъртта на Вестителя, аз го отведох в гората. В мен имаше боен кинжал, подготвен от кралицата.

— Какъв клас? — незабавно се поинтересува Сантяго.

— Жеравен клюн, най-мощният боен артефакт на Зеления дом, но Вестителя се оказа значително по-силен, отколкото предполагаме. Любомир ме рани тежко и се покри. — Баронът машинално поглади белега на шията си. — Повече не го видях.

— Знаех, че е жив — прошепна едва чуто Всеслава. — Той се криеше в града и тихомълком теглеше енергия от Кладенеца на дъждовете. Преди седмица Любомир напълно отрязва достъпа ни до Извора и ми се наложи да обявя, че става въпрос за сезонно снижаване на мощността на кладенеца.

Зашеметените жрици гледаха ужасено кралицата.

— Властта — изрече замислено Сантяго. — Какво ли не се прави заради нея.

— Когато разбрах, че чудовете са изгубили Картагенския амулет, наредих на Мечеслав да го прехване, за да опитам да се договоря с Любомир.

— Ти си предала Великия дом Люд?! — Пламтящият поглед на Ярослава буквално изгаряше кралицата. — Вече не си господарката на Зеления дом.

— Не си ти тази, която ще го реши! — гордо вдигна глава Всеслава.

— Разбира се, че не съм аз — усмихна се Ярослава, — но съм сигурна в решението на Големия кралски съвет.

— Доколкото си спомням — плавно се намеси в разговора Сантяго, — съветът ще се събере в най-скоро време.

— Още днес — кимна Ярослава. — Ние сме длъжни незабавно да известим бароните за случващото се.

— И какви действия ще препоръчат жриците? Моля да ме простите за нахалството ми, но съм изправен пред една малка криза.

— Това е очевидно, наве — отвърна високомерно Ярослава. — Вестителя трябва да оглави Великия дом Люд.

— А Картагенският амулет?

— Той ще реши как да постъпи с Ордена — отговори жрицата, гледайки право в очите нава.

— И с Тъмния двор — довърши мисълта ѝ комисарят.

— Зеленият дом ще подкрепи всяко решение на Вестителя. Той е нашият повелител.

Увисна пауза. Мечеслав, почувствал в думите на Сантяго неприкрита заплаха, се усмихна леко, само с крайчеца на устата. Той осъзна, че комисарят даваше на Ярослава последна възможност да се спаси, но заслепената от близостта на победата жрица не забеляза това.

— Няма да те задържаме повече, наве — изрече студено Ярослава. — Ще те изпратят до изхода.

— Да бъдеш кралица е огромна отговорност — обърна се разочарованият Сантяго към останалите жрици. — От взетите решения зависят животът и съдбата на поданиците, животът и съдбата на множество жители на Тайния град. Всяка стъпка, всеки жест и всяка дума на кралицата са на показ и всяко непредпазливо действие може да доведе до голяма война.

Комисарят замълча, давайки им възможност да обмислят думите му.

— Аз няма да съдя кралица Всеслава. Няма да задавам въпроса защо тя е наредила да бъде убит Вестителя. Знам само едно: ако тогава, преди много години, на нея ѝ се беше удало замисленото, нямаше да има криза. Нищо не би заплашвало Тайния град, нищо не би накарало Ордена и Тъмния двор да се обединят! Сега нашите Домове се готвят за голяма война. Великият магистър мобилизира рицарите и набира наемници. Бойните магове на Ордена са готови на всичко, за да си върнат Извора. Съветниците на Тъмния двор изискват от мен решителни действия. Вие искате война? Ние сме готови!

Чудовете са готови! А ще устои ли Зеленият двор против нас? Ще устои ли Вестителя против княза на Тъмния двор?! Ще устои ли Вестителя, ако Амулетът се върне при чудовете? МЪЛЧИ, ЯРОСЛАВА!!

Всички буквално приседнаха, когато навът изкрещя срещу отворилата устата си жрица. Гръмовният глас на комисаря се взриви като бомба в полупразната тронна зала.

— Какво ще ви донесе войната? Лично на вас, жрици? Любомир няма да ви прости своето изгнание. Той няма да се интересува кой е знаел и кой не е знаел за неговите злощастия. Формирането на личността му е приключило — той е единак. На него не са му нужни приятели, той си има слуги, а вие ще приключите дните си на ешафода. И край. Той не се нуждае от жрици. — В настъпилата пълна тишина Сантяго бавно огледа присъстващите. — Все още ли искате да смените Всеслава? Тя единствена разбра каква е заплахата от противопоставяне между Великите домове. Тя единствена осъзна, че Вестителя е закъснял с раждането си! Неговото време е отминало! Не може да се постигне световно господство с помощта на оръжия! Великите домове ще се бият докрай и тази война ще бъде последната!! Ако си отидем, ще бъде единствено заедно!! Преди няколко години Всеслава взе тежко, но единственото правилно решение. Тя спаси не само себе си, но и всички вас!

Жените наведоха глави.

— Ти си хитър, Сантяго — изсъска злобно Ярослава. — Но ако тези — тя презрително кимна с глава към притихналите жрици — успя да ги объркаш, то да видим какво ще кажат бароните.

— Вие сте твърде глупава, Ярослава — отвърна уморено Сантяго. — Нямам време да разпитвам бароните.

И преди всички да осъзнаят какво ще стане, той рязко изхвърли напред дългата си ръка. В лявото око на жрицата се заби черен навски стилет. Ярослава се олюля, из залата се разнесе тихият ѝ, изпълнен с болка предсмъртен стон и жрицата рухна на пода. Черните навски остриета изпиваха енергията на маговете до последната капка. Кралицата хвана Мечеслав за ръката.

— Изчерпах всички аргументи, с които можех да я убедя — обясни комисарят с примирителен тон, докато бършеше стилета си в

дрехата на мъртвата Ярослава. — Надявам се, че Ваше Величество ще ми прости резкостта.

— Трябва да се отбележи, че нашият гост използва доста радикални начини за водене на преговори — изрече студено Всеслава, оглеждайки жриците, — но ние нямаме претенции към него. Моите поданици — също.

— Кралице. — Жените покорно склониха глави, потвърждавайки властта на господарката на Зеления дом.

— Прекрасно. — Всеслава се облегна назад в трона. — Барон Мечеслав, вие ще съпровождате комисар Сантяго и ще осигурявате неговото взаимодействие със Зеления дом. Людовете поддържат останалите Велики домове в стремежа им да защитят Тайния град от сътресения. Това е благородно дело.

— Ваше Величество — навът наведе главата си в поклон, — мога ли да ви задам няколко въпроса за Любомир?

ГЛАВА 14

Лабиринтът

Москва, някъде под земята,

28 юли, сряда, 01:31

Под крака му отново се разнесе възмутен писък и меката буца се изгуби в тъмнината на коридора. Артъом вече беше престанал да отдръпва крака си, но все още потрепваше, когато се натъкваше на тях — не можеше да свикне с тези твари.

— Дълго ли още ще се скитаме?

— Когато пристигнем, ти си първият, на когото ще кажа — заяви Кортес, без да се обръща.

Все пак характерът му беше отвратителен.

За Артъом оставаше загадка как наемникът се ориентираше в този вонящ лабиринт. Тъмни, оскъдно осветени от редки лампи коридори, мръсотия, отвратителна смрад, плъхове. Ако Артъом беше сам, не би останал и десет минути тук, би излязъл на повърхността, без да му пука, че го търсят. Но Кортес продължаваше да крачи невъзмутимо из тази клоака, периодично подканяйки Артъом с язвителни фрази.

Както и беше предсказал наемникът, людовете и моряните не слязоха под земята. Въпреки това той караше двайсет минути Артъом да тича по слабо осветените коридори, да се спъва, да ругае и да рита ревящите плъхове. После преминаха към бърз ход. Даже твърде бърз, според Артъом, но в отговор на предложението да не се увличат, Кортес само изхъмка и продължи да върви със същото темпо. Артъом едва успяваше да го следва, чувствайки, че всяка крачка може да стане последна за него. Най-накрая, след като избра сухо и осветено място, Кортес се спря и промърмори:

— Почивка.

Артъом веднага приклепна, стараяйки се да успокои възмутения си организъм. Застоялият въздух на канализацията влизаше в

дробовете, но излизаше обратно с големи усилия, слепоочията му пулсираха, сърцето се беше преместило в главата и яростно искаше кислород, пред очите му плаваха разноцветни кръгове.

— Добре потичахме — изхриптя Артъом, опитвайки се да намери слюнка в устата си.

— Радвам се, че ти е харесало — отговори Кортес, като междувременно откъсна от ризата си най-горното копче и го стисна в юмрука си.

Артъом вече беше свикнал с трансформациите. Юмрукът на наемника беше обгърнат от мъничко облаче, което след миг се кондензира, и върху дланта на Кортес се озова малка, не повече от половинкубикова спринцовка.

— Какво е това?

— Стимулатор. — Кортес ловко изпразни спринцовката във вената си и затвори очи. — Не съм напълно излекуван.

Той се отпусна, позволявайки на наркотика да проникне във всички кътчета на измъченото му тяло, и бавно се плъзна по стената към земята.

— Ще отдъхнем пет минути и продължаваме нататък. Трябва да бързаме, кълна се в Спящия.

Упоритостта му не знаеше граници.

— В кого се кълнеш? — не разбра Артъом.

— Спящия — това е местният бог — обясни вяло Кортес. — Прародител на всички живи същества. Казват, че спи някъде между световите, а когато се събуди, ще устрои последния съд.

— И те му се кланят?

— За какво? Та той нали спи.

Можеше само да се завиди на прагматизма на обитателите на Тайния град.

— Кортес, а какви са тези моряни?

— Малко семейство в състава на Зеления дом, бивши хора с неустойчиви генетични вериги — накратко казано, върколаци. От една страна, прекрасна жена, от друга — ноктесто, шипесто същество, полубезумно чудовище. Моряните предпазват Лосиний остров от натрапници.

— Да, в Москва има какви ли не жители.

— Свиквай. Между другото, Артъом, къде дяна Амулета?

— Той е в сейф на Киевската гара.

— Колко просто — леко се усмихна Кортес. — Любомир никога няма да се сети.

Наемникът отново затвори очи.

— Как мислиш, Яна измъкнала ли се е?

— Не знам.

Безразличието му вбеси Артъом.

— Та нали сте делови партньори?

Кортес отвори очи.

— И Какво?

— Как... — Артъом не намираше думи. — Как какво? Та ние я изоставихме!

— И в какво се изразява това? — любопитства наемникът.

— Ние избягахме!

— А нима не беше това целта ни?

Артъом се замисли.

— Точно така — отново се усмихна наемникът. — Людовете ще я пуснат. На тях им трябваш ти.

— Да, трябвавам им аз.

„На всички в този град им трябвавам аз.“

Артъом реши да се отвлече от тягостните мисли.

— Кортес, а ти как попадна в Тайния град?

Наемникът помълча малко, явно чудейки се дали си струва да отговаря, а после каза неохотно:

— Служех във военното разузнаване.

— Резидент?

— Не. Занимавах се с деликатни задачи.

Можеше и да не обяснява по-нататък. Навиците на новия приятел на Артъом ясно говореха що за задачи са били това.

— Преди девет години имах уговорена среща в Ню Йорк с един джентълмен. При преговорите ни той посочи къде са скрити интересуващите ме материали и аз отидох на съответното място. Оказа се, че в скривалището има метално куфарче, а в него освен документите — старинна книга. Моят клиент беше заклет книгоман. Когато се върнах в Ню Йорк, там вече ме чакаше Сантяго. Джентълменът възнамерявал да предаде книгата на него, но заради преждевременната си кончина не успял. — Кортес замислено се

усмихна. — Представи си как се почувствах: бях провел преговорите идеално, не бях оставил никакви следи и ме намират с необяснима лекота.

— А как те е проследил?

— Открил в дома на джентълмена мой косъм и извършил отдалечено търсене. Един квалифициран маг може да намери когото и да било във всяка точка на планетата.

— Сантяго поиска ли да върнеш книгата?

— Сантяго е добре възпитан реалист и зачита правото на собственост. Той ми предложи доста добри пари за книгата и аз му я продадох.

Наркотикът вече беше подействал. Гласът на Кортес укрепна и в очите му отново заиграха пламъчета.

— След това не изгубихме връзка. Сантяго ме потърси няколко пъти и постепенно ми разказа за Тайния град. Преди две години се уволних и той ми предложи да проведе операция в Москва. И така се започна.

Добрите професионалисти никога няма да останат без работа.

— Забравих да попитам: има ли закони в Тайния град?

— Право на частна собственост — изсумтя наемникът.

— И само това?

— Има Кодекс, но той по-скоро регламентира начините на преминаване на собствеността от едни ръце в други. Споровете се разрешават от арбитражен съд. Затвори не са предвидени, виновната страна плаща или глоба, или с кръвта си. Но всички гледат да избягват убийствата, освен при крайна необходимост — жителите са твърде малко...

— Кортес, а има ли магьосници сред хората?

— Сред човите? — провлачи наемникът без особен ентузиазъм.
— Общо взето, срещат се.

Нещо в тона му не се хареса на Артьом.

— Нещо не е наред с тях, така ли?

— Как да ти кажа... — усмихна се Кортес. — Тъй като хората нямат свой Извор, тези, които са се примъкнали към Тайния град, работят със Зеления дом — ние имаме сходно ДНК с людовете, — а останалите теглят енергия от своите.

— Енергетични вампири?

— Не се притеснявай. Нахлуването в другите личности е забранено. Ако се появи чов, смучещ енергия от хората, рано или късно го посещават момчетата от Зеления дом и му обясняват, че енергията трябва да се купува, а не да се взима наготово. Конкуренцията на пазара за магически услуги е сериозна и магьосникът няма избор. Или започва да работи с Кладенеца на дъждовете, или го убиват.

— Защиатавайки печалбата си.

— На първо място защитавайки свободата на личността.

— Но...

— Тихо!

Кортес вдигна ръка и се вторачи някъде в коридора.

Артъом проследи погледа му и изтръпна. Огромен колкото куче плъх седеше до стената и се вираше оценяващо в хората с черните мъниста на очите си, а в полумрака на коридора се различаваха силуетите на още няколко чудовища. Изглежда, те се готвеха за закуска. Артъом почувства как косите на главата му панически се размърдаха, краката му омекнаха, а по гърба му потекоха струйки студена пот.

— Откъде се взеха?

— Това е ловджийска глутница на осовете — прошепна наемникът. — Проследили са ни.

По всичко личеше, че той също не се зарадва. Без да сваля напрегнатия си поглед от плъховете, Кортес сви устни и нежно изсвири. Това явно се хареса на плъховете и за да чуват по-добре, те стесниха кръга. Сега хората бяха обкръжени от шест мърдаци с устни чудовища.

— Успя да им привлечеш вниманието — похвали Артъом спътника си. — А сега какво?

Кортес не отговори. След като избърса потта от челото си, той повтори опита и в отговор се чу подобно тихо, мелодично свирукане. Плъховете се спряха. Чуждото свирукане се повтори и от тъмнината се появи дребната фигура на ловец. Кортес въздъхна с облекчение.

— Господарят дойде.

— Глутницата не е проследила тази плячка, която трябва.

Ловецът излезе на светло и Артъом за пръв път в живота си видя ос.

Нисичък, мършав, със сива кожа, малка глава и непропорционално големи очи, осът беше облечен с чудовищно мръсни панталони и нещо, наподобяващо риза. Както и целият Таен град, той беше въоръжен — иззад рамото му стърчеше сноп копия, а на колана му висеше къс нож.

— Това е Чуя, провървя ни — усмихна се Кортес. — Здравсти, Чуя! Помниш ли ме?

— Великите воители осове никога не забравят своите приятели, дошли на помощ в момент на огромна опасност, когато жесток враг се е готвел за Оскверняване. Поетите на осовете са възпели тази славна победа в не една балада.

— По дяволите — изруга Кортес в отговор на тези дрънканици. — Нашият приятел пак се е объркал.

Той събра мислите си и отговори в тона на дребосъка:

— Щастлив съм, че великата победа и моят скромн принос в нея не са се изтрили от паметта на осовете и винаги слушам с удоволствие баладите, съчинени от забележителните им поети.

— Да ти ги изпея ли? — веднага попита ловецът.

— Имам ги на записи — отказа твърдо наемникът.

— Всички ли? — недоверчиво се поинтересува осът.

— Всички — отговори още по-твърдо Кортес и кимна към спътника си. — Запознайте се, Чуя, това е Артъом.

Плъхоловецът кимна с достойнство.

— Приятно ми е да се запозная с теб, приятелю на великия воин. Несъмнено в твоя живот е имало немалко подвизи, достойни за тях да бъдат съчинени балади от великите поети на осовете. — Чуя бързо се спусна на земята и се вторачи в Артъом с големите си изпъкнали очи. — Разкажи ми за тях!

Той имаше яркочервени „котешки“ зеници, които ту се уголемяваха, ту плавно се свиваха, когато върху тях падаше светлина.

— Артъом все още говори зле руски — притече му се на помощ Кортес. — Когато понаучи езика, той несъмнено ще намине през тази клоа... хм... ще ти дойде на гости, Чуя, и ще ти разкаже за своите подвизи.

Осъзнал, че Кортес е настроен делово, Чуя покорно въздъхна, едва чуто подсвирна, карайки плъховете да се изгубят в тъмнината, и се поинтересува:

— Какво е довело великите воители в Лабиринта?

* * *

*Резиденцията на Вестителя
Москва, улица „Нови Арбат“,
28 юли, сряда, 01:51*

Проклети стени, омразни стени, мълчаливи, злобни свидетели. Какво сте видели? Какво още искате да видите? Какво?!

Какво?!!

Какво?!!

Сърцето на Любомир биеше бясно и той заудря с юмруци студения мрамор.

„Проклети стени, проклета кутия, защо съм длъжен да седя тук, в този каменен капан? Искам в гората, върху тревата, под дърветата! Мразя каменните стени, безмълвните каменни стени, враждебни по своята същност. Къде е моята гора? Моята гора. — Любомир си спомни за малката си гора, зимната си градинка, жалка утеха за един изгнаник. — Е, нищо, нищо. — Той успокои дишането си. — Ще имам гора. Истинска гора. Моя гора. Моят дворец ще се разполага в сърцето ѝ, сред най-големите дървета, той ще израства от най-гъстата трева, под най-синьото небе, на брега на най-чистото езеро. А дотогава, дотогава...“

Вестителя трескаво се огледа. Погледът на помътнелите му зелени очи се плъзгаше по мраморните колони с висящите на тях тънки вериги. Нищо не беше останало. Дишайки тежко, магьосникът се приближи към най-близката колона и опря ръце на нея. Тук беше онази, най-дребната, със смешната бенка на лявото рамо. Или не беше тук?

До коляното на Любомир се допря масичката с грижливо подредените тънки инструменти. Достатъчно беше магьосникът да я погледне и масичката услужливо изви повърхността си, позволявайки му да избере някое от оръжията, и се притисна още по-силно към него.

Безмозъчна твар! Любомир злобно я изрита с крак. Масичката, обидено подрънквайки с инструментите, избяга при стената и застина

там като вярно куче, очакващо кога стопанинът му ще го повика отново.

„А аз ще я повикам — помисли си магьосникът, — ще я повикам. Кога съм се сринал отново? Преди час? Преди два часа? Не помня. Всичко е заради напрежението, заради проклетото напрежение. Войната изсмуква всичките ми сили, нужен ми е отдушник. И то все по-често. Защо тук няма никой?“

Любомир се огледа, очите му отново помътнях, а сърцето му се разтуптя.

„Определено си спомням, че беше останала още една пленница, тази същата, най-дребната със смешната бенка на лявото рамо, не, на дясното. Къде е тя? Къде? Къде?! Охранителите са я откраднали, гадини, скотове, приискала им се е да се развлекат? Сигурно се забавляват с нея в стаята на дежурните. Какъв е този шум там? Секирата? Не, Секирата си отиде, това са някакви пешки.“

Магьосникът се приближи към плътно затворената, звуконепроницаема врата, водеща към стаята на дежурните, и се заслуша.

— Да сваляш мадами в „Яребицата“ е умряла работа. Там курвите са скъпи, те свалят играчите, по-добре в „Гущера“... — Разнесе се характерно бълбукане — разказвачът подкрепи думите си с чаша уиски. — Там преди седмица срещнах такова момиче, кълна се в брадата на Спящия, светът не е виждал такива виртуозки. Какви работи направи на плажа! Едва не ми поникна коса!

Слушателите учтиво се засмяха, но събеседникът на любителя на „Гущера“ не остана по-назад.

— Да, в „Яребицата“ момичетата са скъпи, но си струват парите. Водят със сто точки пред онези на Птиций, без да се напрягат. Аз веднъж преспях с една...

Проклятие. Любомир изстена, гласовете на охранителите се разтвориха, превръщайки се в слаб, едва различим шум.

Всички мислят за едно и също. Всички разговори се свеждат до едно и също. Кой с кого спи? Как? Какво чувства при това? Мерзавци, боклуци. Магьосника го обзе вълна от див бяс, прииска му се да влети в стаята на дежурните, да види изопнатите лица на тези маймуни и да одере кожата от тях, да изкорми вътрешностите им, да се наслади на

гаснещия живот в очите им, да се потопи в горещата им кръв, да успокои сърцето си, да се избави от угнетяващия студ.

Масичката с инструментите, подчинявайки се на несъзнателния импулс на магьосника, отново се потри в коленете му. Без да я поглежда, Любомир взе от повърхността ѝ тънък, хищно извит скалпел и рязко го прекара през китката си. От раната мигновено изби кръв. Магьосникът няколко секунди я гледаше, изпразнен от всякакви мисли, а после бавно поднесе ръка към устата си и облиза солената течност. Раната бързо се затваряше. В главата му просветна. Но не толкова, че да се почувства добре. Трябваше му повече, много повече.

— Телефонът! — рязко нареди Любомир.

Майната ѝ на предпазливостта.

Масичката избяга нанякъде, а когато се върна, върху инструментите лежеше малка черна слушалка. Магьосникът я взе и набра номера.

— Птиций.

— Познах ви — отговори предпазливо управителят. — С какво мога да ви помогна?

— Имаш ли нещо за мен?

— Разбира се.

— Пригответи се. Днес ще дойде Секирата.

* * *

Лабиринтът

Москва, някъде под земята,

28 юли, сряда, 02:16

В Москва винаги бяха копали много и с удоволствие. Откакто на тази земя беше израснала първата къща, стотици трудолюбиви хора ловко бяха пробивали, взривявали и прокопавали, прокопавали, докато не бяха създали под града огромния, изпъстрен с многобройни проходи, тунели, бункери, реки и езера Лабиринт. Нови равнища го отвеждаха все по-надълбоко под земята, нови коридори се преплитаха със старите и никой не би могъл вече да опише тези катакомби. А и не би искал. Малцина смелчаци се осмеляваха да се промъкнат в търбуха

на чудовището. Хората, както често се случва, бяха започнали да се страхуват от собственото си творение.

И Лабиринтът заживя свой собствен живот. В него дойде цивилизацията: електричеството и метрото. Появи се негова собствена флора: плесени, гъби, водорасли, и собствена фауна — плъхове, мокрици, скитници, и дори разумни обитатели — осовете. Никой вече не можеше да каже точно кога се е заселило в Лабиринта това малко полудиво племе от самотни ловци. Осовете шареха из Лабиринта в търсене на препитание за себе си и своите плъхове, съчиняваха странни меланхолични балади и много рядко излизаха на повърхността. Навремето бяха претендирали за световно господство, но в годината на Втората подземна война им бяха преподали малък урок и ловците на плъхове бяха станали доста по-скромни. Те удивяваха жителите на Тъмния град със своята жизненост и с непретенциозността си към храната. Носеха се слухове, че осовете могат да се хранят с всичко, включително и с химически отпадъци.

— Киевска е далеч — мърмореше крачещият отпред плъхоловец.
— Глутницата отдавна не се е хранила, но Чуя обеща. А когато Чуя обещае, той винаги държи на думата си.

Наоколо делово сновяха плъховете, грижливо душейки и оглеждайки тъмния коридор. Мърморенето на ловеца не ги дразнеше. Чуя замълча, но буквално след две крачки заизвива:

*И блуждаейки в мъглата, той видя звезда,
чудо невиджано беше това.
Идвам при теб, братко, идвам при теб...*

Раждаше се поредната балада.

Като уговори Чуя да го съпроводи до Киевската гара, Кортес се сдобил с най-добрия водач в Лабиринта, но в същото време и със страхотен досадник. Свикналият със самотата плъхоловец коментирал всичко случващо се наоколо и вече четири пъти се беше опитвал да съчини нова балада. Засега на Кортес му се удаваше да блокира тези опити. Артър се обърна към крачещия до него наемник.

— Те всичките ли са такива високопарни?

Кортес погледна към оса и след като се убеди, че малкият плъхоловец е достатъчно далеч, прошепна:

— Мозъкът им не е много сложен. И компенсират това със словоблудство.

— Ясно. — Артъом се прозина.

— Всъщност ни провървя, че дойде Чуя — продължи Кортес, — хем глутницата му е дресирана, хем ме познава.

— А има ли и други?

— Биха могли да възникнат неприятности — сви рамене наемникът. — Плъховете са непридирчиви към храната.

Изминаха няколко секунди, докато Артъом се усети.

— Те какво, ядат ли хора?

— Всички ние ядем все някого.

Артъом не намери какво да отговори, но сега слабата фигура на плъхоловеца вече предизвикваше у него сложни чувства. Кортес се усети, че е прекалил.

— Сам разбираш, че ако в Лабиринта започнат да изчезват хора, това ще привлече излишно внимание, така че обикновено те се съдържат. По-добре да си гладен, отколкото мъртъв.

Известно време повървяха мълчаливо.

— Глутницата е изгладняла — отново чу Артъом унилия глас на ловеца. — Глутницата усеща храна!

Плъховете наистина се засуетиха. Те ускориха хода си и отчаяно писукайки, се устремиха към тъмнината на коридора.

— Какво се случи? — изхленчи въпросително Чуя към плъховете. — Враг?

Той внезапно приседна, поставяйки пред себе си копието, и без да се обръща, извика:

— Враг отпред!

Кортес мигновено измъкна ножа си и се притисна към стената, Артъом отстъпи назад. Няколко секунди всички напрегнато се вслушваха.

Вода, усети се да мисли Артъом, някъде наблизо капе вода. Незатворен кран?!

— Война!! — изкрещя Чуя, хвърляйки се в тъмнината.

Тишината се раздра от виковете на болка и ужас. Глутницата разкъсваше някого.

— Стой тук. — Кортес се хвърли след ловеца.

Ругатните и шумът, достигащи до Артьом, не оставяха съмнения, че неговите спътници са се замесили в сериозна битка. Какво да прави? Погледът му се спря на неголямо парче тръба, лежащо до стената, и въпросът беше решен. Артьом го вдигна и направи лек замах.

— Стой, герой!

Нечия космата лапа грубо го дръпна за рамото и го завъртя на сто и осемдесет градуса. Артьом се слиса: пред него подскачаше кривокрак дребосък с кожен гащеризон и яркочервена кърпа на главата. Секунда двамата се измерваха с погледи, а после червеноглавият бавно разтегна в усмивка тънките си устни.

— Не те ли търсим теб, чов?

Той не беше забелязал тръбата. Или не ѝ беше обърнал внимание.

Артьом не си спомняше много добре какво се случи след това. Като че ли изкрещя нещо и удари врага по главата. Може би дори неведнъж. Очите на дребосъка се опулиха и той като чувал се отпусна на земята. Продължавайки да крещи, Артьом го удари още няколко пъти, пусна окървавеното желязо и хукна да бяга.

Глутницата засече жертвата отдалеч. Самотен, явно заблудил се пътник.

Плъховете с удоволствие усетиха неговата напрегнатост и лекия му страх и решиха да нападнат. Обикновено те следяха дълго жертвата си, за да се убедят, че е сама, и едва тогава я нападаха. Така искаше господарят им. Но сега глутницата беше гладна и забрави за предпазливостта.

Острите зъби се впиха в плътта, няколко плъха едновременно се нахвърлиха върху плячката, за да не ѝ позволят да окаже съпротива. Дотичаха и останалите. Жертвата отчаяно закрещя, неловко се обърна и падна под тежестта на бързите тела. Отново се чу отчаян вик, само за миг изпреварвайки вливането на зъбите на една от тварите в гърлото на жертвата, и върху мръсния под на коридора шурнаха потоци кръв. Плъховете се наслаждаваха на победата. Писукайки от възбуда, те се впиваха в плячката си, блъскайки се един в друг, и пропуснаха

момента, когато в коридора изскочиха спътниците на жертвата. Заблудили се в Лабиринта десетина Червени шапки. Ниските, жилести воители с черни кожени гащеризони измъкнаха оръжията си и яростно ругаейки, се нахвърлиха върху плъховете. Глутницата извика за помощ.

Пръв от тъмнината на Лабиринта изскочи господарят й. Почувствали присъствието му, плъховете с удвоена енергия се нахвърлиха върху враговете. Чуя метна копието си, после още едно, измъкна ножа си и се хвърли в мелето. След него в коридора се появи сивата сянка на Кортес. Ругатните и виковете се смениха с пъшкания и стонове. В тясното пространство на подземното Червените шапки не можеха да се възползват напълно от численото си преимущество. Те бързо загубиха трима бойци, но се опомниха и след като видяха, че противниците им са само двама, озверяха. Притиснати един към друг, Чуя и Кортес се отбраняваха, едва успявайки да парират ударите на враговете си. Обезсилените плъхове се притискаха към краката на господаря си.

— Не убивайте чова! — нареди уйбуят, благоразумно отстъпил зад гърбовете на бойците си. — Това е Кортес!

Почувствали победата, Червените шапки усилиха натиска. Струпали се около вяло отбраняващите се противници, те не забелязаха как от страничния коридор се подаде заострената муцуна на гигантски, колкото куче плъх. Твартата невъзмутимо огледа полесражението с черните си, немигащи очи и безшумно се разтвори в мрака.

— Край, плъхоловецо! — Забелязал, че ножът на оса се е счупил, уйбуят хвана по-удобно ятагана си и тържествуващо се озъби. — Прости се със зверовете си.

Чуя отстъпи, докосвайки рамото на тежкодишация Кортес, и измъчено се огледа. Уйбуят се закикоти и веднага се задави — от гърлото му стърчеше малко копие.

— Война! Война!!

От страничния коридор изскочи нова глутница и още един ос се включи в битката. Всички отново се омешаха. Обсадените Червени шапки бяха обречени и след няколко минути последният воин рухна на земята.

— Здравсти, Бзик — каза Чуя. — Благодаря, че дойде.

— Ловувах — обясни Бзик. — Търсех храна за глутницата.

— Тук има много храна — щедро махна с ръка Чуя. — Ще стигне за всички.

Ловците погледнаха към трупите и едновременно се усмихнаха.

— Много — съгласи се Бзик, но Чуя вече не го слушаше.

Той бързо отхвърли встрани тялото на уйбуя и горестно извика — на земята лежеше безчувственият Кортес.

ГЛАВА 15

„... Количеството потребители на интернет в Русия се увеличава с всеки изминал ден. В интервю за нашия вестник Егор Бесяев, вицепрезидент на най-големия в страната доставчик «Тиградком», заяви, че в бъдеще според него ще се осъществи сливане на интернет, кабелната телевизия и останалите телекомуникации в единна мрежа...“

(„Ведомости“)

„... Паниката в Тайния град нараства. Кризата на Великите домове и техните неясни обяснения на събитията доведоха до предсказуем резултат: всички са сигурни, че приближава голяма война...“

(„Тиградком“)

* * *

*Зеленият дом, щабквартирата на Великия дом Люд
Москва, Лосиний остров,
28 юли, сряда, 03:14*

— Моля. — Сантяго галантно отвори вратата на колата и помогна на Яна да се настани на седалката. — Как ви се стори Зеленият дом?

— Твърде много заключени врати — усмихна се Яна, помахаша с ръка на навъсения охранител, наблюдаващ отпътуването им, и

продължи: — Но се държаха доста достойно.

— Людове — сви рамене навът. — В Цитаделата щеше да ви е доста по-сложно.

— Затова предпочитам да дружа с вас, комисарю — отново се усмихна девойката. — Имате прекрасна кола. Това ягуар ли е?

— Точно така. „Ягуар XL-220“.

Спортната кола прилягаше на собственика си — елегантна, мощна, предизвикваща уважение във всякаква компания. Суперскъпият ягуар предизвикваше завист дори у богатите шаси — отявлени любители на спортните автомобили — и Яна реши да поласкае самолюбието на комисаря на Тъмния двор.

— Разправят, че са ги свалили от производство?

— Твърде тесен пазар — обясни Сантяго, — но ако нямате нищо против, бих искал да се върнем към работата.

— Разбира се. — Девойката отвори върнатата ѝ чанта и извади пудриерата. — Ще останете разочарован, комисарю. Артъом не каза къде е скрил Амулета.

— Тъжно — съгласи се навът. — Изглежда, напразно съм си изгубил времето, измъквайки ви от беда.

— Извинявайте, че попречих на плановете ви.

— Забравете — великодушно разреши Сантяго.

Меко ръмжащият ягуар се отдалечаваше все повече и повече от Зеления дом.

— Как мина срещата ви с кралица Всеслава? — попита Яна, изучавайки се в малкото огледалце. — Научихте ли нещо интересно?

— Чували ли сте за Вивисектора? — поинтересува се Сантяго вместо отговор. — Писаха за него по вестниците.

— Разбира се, че съм чувала — смръщи нослето си девойката и добави язвително: — По време на засадата четенето на вестници беше основното ми развлечение.

— Той убива жени?

— Девойки. При това само приходящи, които никой няма да търси. Намират ги в такъв вид, че да ти се смрази кръвта: изкормени до неузнаваемост. Затова и журналистите нарекоха този маниак Вивисектора.

— Полицията има ли някаква следа?

— Не знам, много е трудно да се хване психопатът. Защо ви заинтригува той?

— Любомир е бил влюбен в кралицата — тихо отвърна навът. — Искрено и по детски наивно. Тя е била всичко за него, а е станала най-големият му враг. Всеслава подозира, че Вивисектора и Вестителя са едно и също лице.

— Първата любов рядко е удачна — отбеляза Яна. — Ако всички неудачници ставаха манияци, не биха останали нормални хора.

— По-късно ще обмисля думите ви. — Сантяго беше намалил скоростта и сега ягуарът се движеше бавно по пустата улица. — Но в случая с Вестителя има още едно обстоятелство. Както знаете, някои магове в стремежа си да увеличат своите възможности, запазват девствеността си цял живот.

— Това помага ли?

— Малко. Но Любомир не е получил класическо образование и е напълно възможно да е решил да не рискува силата си.

— Това косвено потвърждава версията на кралицата. Омразата към нея може да се е прехвърлила върху всички жени и тогава... — Яна изрече съвсем неподходяща за една дама ругатня.

Сантяго се намръщи.

— Може и да грешим.

— Лесно е да се провери.

— По какъв начин?

— Любомир не би тръгнал да търси жертвите сам — отвърна разсъдливо Яна, — той само се развлича с тях. Някой му доставя девойките.

— Червените шапки — предположи Сантяго. — Диваците правят всичко, което им каже.

— Не мисля — възрази Яна. — Червените шапки са глуповати. Те биха хващали жените право на улицата и непременно биха оставили следи. А жертвите са само приходящи, които дълго време няма да ги търси никой и дори няма да ги разпознаят веднага.

— Някой специално подбира жените — разбра Сантяго и погледна девойката с уважение. — Имате ли предположения кой може да бъде?

— Конците — рече уверено Яна. — Жените — това е в техния профил.

Сантяго няколко секунди обмисляше думите ѝ, а после се усмихна.

— Познавате ли се с Птиций?

Общуването с разярен нав не е от най-приятните удоволствия. Когато към отвратителния характер на обитателите на Тъмния двор се прибави раздразнение или, още по-лошо, гняв, те се превръщат в крайно непривлекателни събеседници и разговорът става непредсказуем. По принцип в такива моменти навите ги избягвах, но благодарение на генетично обусловената си настойчивост те сами си намираха слушатели.

— Птиций. — Този път Сантяго не взе да размахва управителя във въздуха, а сложи уплашения дебелак върху масата и започна бавно да се разхожда из стаята. — Добре ли ви плаща Любомир?

— За какво? — искрено се учуди конецът. — Какво съм направил?

Не му се искаше да си признава за връзките си с магьосника.

— Птиций — спокойно продължи навът, без да обръща внимание на учудването му, — нямам доказателства, че работите за Любомир.

— Тогава защо си мислите...

— Не си мисля. Аз просто съм последователен в разсъжденията си. Освен това нямам време и съм в отвратително настроение. Усещате ли накъде бия?

— Не — изписука дебелакът.

— Вашето безумно поведение нанесе вреда на Тайния град. Полицията на човите може във всеки момент да попадне на следите на Любомир, а следователно и на вашите. Затова, ако продължите да се правите на глупак, ще ви убия.

— Ние сме под защитата на Зеления дом — измънка конецът. — Не можете да ме убиете просто така.

— Повярвайте ми, ще успея да потуля този малък инцидент.

Птиций погледна внимателно в дълбоките черни очи на нава и се предаде.

— Любомир плаща много добре. Той поръчва девойки за някакви опити. Човешки жени. Сантяго, заклевам се, нашите не ги пипам!

— Подработваш с търговия на роби? — подхвърли мрачно Яна.
— Поне знаеш ли за какво му трябват, подлецо?

— А какво ми влиза в работата? Както казват, ако знаеш много, бързо остаряваш.

— Къде му ги откарвате? — прекъсна конца Сантяго.

— Приготвям партида от две-три девойки, после се обажда Секирата, идва и ги прибира.

— Откъде взимаш девойките? — поинтересува се студено Яна.
— Нали не му даваш от твоите курви?

Птиций я изгледа злобно и въздъхна.

— Каква умна девойка.

— Отговаряйте, Птиций, отговаряйте — подкани го Сантяго.

— Намирам ги чрез един чов, фотограф неудачник. — Конецът погледна мрачния Сантяго и добави умолително: — В началото не знаех за какво му трябват. А после се уплаших.

— Фотографът не се ли досеща?

— На него му е все едно. Стига да му плащат.

— А ако го притисне полицията?

— Е, и какво? — сви рамене конецът. — Не съм се здрависвал с него, общуваме само по телефона, така че каквото щат да му правят — той нищо не знае.

— Много благоразумно — похвали Сантяго дебелака. — Кога ще дойде Секирата?

— Днес. Любомир лично се обади.

— Намериха последната жертва вчера — обади се Яна. — Сигурно му липсват.

— А какви девойки си приготвил? Разумни? — попита комисарят Птиций. — Можем ли да поговорим с тях?

— Сантяго — меко провлачи Яна, — нали разбирате, че ви трябва подготвен професионалист, а не тези кокошки. Със сигурност се мятат истерично и проклинат всичко на света.

Навът бавно кимна.

— Ще отидете ли?

— Защо не? Предишният договор беше доста скучен.

— Предишният? — Щедростта никога не се беше числяла сред добродетелите на Тъмния двор. По-скоро се смяташе за голям недостатък. — А нима той вече е изпълнен?

— Не. — Яна извади пилочка за нокти. — Но в моите задължения влизаше само огневото прикритие. Никой не ми е казвал, че ще се наложи да се вмъквам в бърлогата на Вестителя.

— Тъмният двор няма да възразява срещу доплащане за риска — изсумтя Сантяго. — Сега съгласна ли сте?

— Напълно.

— Каква умна девойка — изписука забравеният от всички Птиций. — Ако си търсиш работа, ела при мен.

* * *

*Москва, улица „Большая Дмитровка“,
28 юли, сряда, 06:51*

Артьом не помнеше как се е измъкнал на повърхността. Запазили му се бяха само откъслечни спомени за тесни, полутъмни коридори, ръждива стълба и лекото подухване на свеж въздух, което му помогна да намери люка. Извършеното от него убийство — а нямаше съмнения, че дребосъкът е умрял — дотолкова разтърси Артьом, че даже когато се озова на повърхността, той няколко минути броди безумно по сивите улици на пробуждащия се град.

Нещото, което накара Артьом да дойде на себе си, беше вик:

— Ей, младеж!

Грубият глас премина с лекота през пелената, обгърнала мозъка му, и го накара да се огледа. Артьом стоеше насред пуста улица, а край пътя приветливо проблясваше с буркана си полицейски джип.

— Хайде, приближи се — махна с автомата си облегнал се на предния калник полицай с бронезилетка. — По-бързо!

Колкото бързо, толкова. Артьом бавно се затътри към полицая.

— Напуши ли се? — поинтересува се строго онзи. — Имаш ли документи?

— Не.

— И какво правиш тук?

— Аз... от приятелката ми. Мъжът ѝ се върна преждевременно.

Не най-оригиналната история, но Артьом не разполагаше с друга. Главата му работеше много зле.

— Сбихте ли се?

Измачканите дрехи ясно показваха как именно любовникът е разрешавал противоречията си с не навреме прибралия се съпруг.

— Не — глуповато се усмихна Артъом. — Те живеят на втория етаж. Скочих през прозореца и се скрих в храстите.

Никога през живота си не беше лъгал толкова убедително.

— Покажи си ръцете!

Полицаят делово разгледа дланите, особено кокалчетата на пръстите, опитвайки се да намери следи от сбиване, но напразно. Артъом беше убил дребосъка с червената кърпа с тръбата и от това не бяха останали следи върху кокалчетата, а само ръжда по дланите. Кръв също нямаше, но сержантът явно не искаше да пуска подозрителния човек и търсеше за какво да се хване. Историята не го убеди, Артъом започна леко да нервничи.

— Е, мога ли да си тръгвам?

— Къде ще тръгваш? — подразни го човекът с автомата. — Нямах документи, изглеждаш подозрително. Ще ти се наложи да поседиш в участъка, докато разберем каква е работата.

Артъом потърси с поглед парче от някоя тръба, но наоколо нямаше нищо подходящо.

— Господин сержант...

— Замълчи.

Ръката на полицая бавно се протегна към белезниците на колана му, а Артъом окончателно се обърка. Пребиваването му в ареста не влизаше в плановете му, но не можеше да си представи как може да избегне тази участ.

— Ето къде си, глупчо! — възкликна в отговор мелодичен женски глас.

Мъжете едновременно се обърнаха.

Край джипа беше спрял сребрист мустанг, от който ги гледаше с усмивка девойка с бяла блузка, кокетно разкопчана на... Не, по-точно би било да се каже: кокетно незакопчана на... Накратко, блондинката от „Гущера“, Лана.

— Артъом, търся те из целия град. — Тя премести изумрудените си очи върху мъжа с автомата. — Къде го намерихте, сержант?

— Познавате ли го?

— Как да ви кажа... — Лана погледна нежно Артъом. — Разбира се, че го познавам.

Сержантът изсумтя, но махна ръката си от белезниците. Партньорът му, който до момента беше скучал зад волана на джипа, леко се надигна за подобряване на обзора. След като се убеди, че е в центъра на вниманието, девойката небрежно оправи косите си, предизвиквайки у всички куп положителни емоции.

— Сержант, нали нямате нищо против да прибера приятеля си? — поинтересува се тя. — Остана ни недовършена работа.

— Ако го наглеждате.

— Обещавам, че повече няма да го изпусна — отново се усмихна Лана. — Артъом, скачай в колата.

— Изчезвай — изсъска му полицаят.

Артъом се плъсна на седалката и помахаше с ръка.

— Надявам се, момчета, някой ден да ви бъде толкова хубаво, колкото на мен.

Зъбите на полицаите изскърцаха, заглушавайки звука на двигателя, Лана очарователно се усмихна и мустангът потегли.

— Благодаря — обърна се към девойката Артъом. — Не можеш да си представиш колко навреме се появи.

— Представям си. — Лана завиваше почти без да намалява скоростта, явно бързайки да се отдалечи повечко от полицаите. — Тайният град не обича да привлича внимание. Какви си ги забъркал?

— Бях твърде мръсен и подозрителен.

— От теб вони на Лабиринта — демонстративно смръщи носе девойката. — Имаш ли къде да се измиеш?

— Не.

— Ти скитник ли си? Или се натрапваш да те поканя на гости?

Артъом с удоволствие би се натрапил на гости у Лана.

— Търсят ме.

— Значи, се натрапваш. Тогава защо не ме намери в клуба? Нали ми обеща?

— Защото мен ме намериха.

— Но ти избяга?

— Аха.

— От кого?

— От людовете.

— Охо.

Мустангът се спря в една малка пресечка и Лана се обърна към Артъом. Белият плат на блузката ѝ се опъна, плътно притискайки гърдата ѝ, ярките ѝ устни се изкривиха в полуусмивка.

— Толкова ли си як?

— Не, просто те ме разочароваха.

— Достоеен отговор — присви очи Лана. — Отскоро ли си в Тайния град?

— Защо реши така?

— Един Велик дом не може да разочарова, Артъом. Той може да предизвика уважение или страх, но самохвалството и пренебрежението струват скъпо.

— Колко скъпо?

Небрежната поза на Лана беше необичайно прелъстителна: полуразголена гърд под тънката блузка, стройни крака, пълни, леко отворени устни и огромни очи. Вълшебни, омайващи очи, обещаващи, зовящи, каращи го да забрави за всичко на света... Артъом се наведе напред и впи устни в устните на девойката. Меките ѝ, нежни устни бяха леко горчиви на вкус и ставаха все по-горчиви и по-горчиви с всеки изминал миг от страстната целувка. Нещо тук не беше наред. Артъом усещаше, че нещо непонятно обгръща мозъка му, прониква все по-надълбоко в душата му, получава власт над него. Той чувстваше, че отслабва, и не намираше сили да сложи край на тази страстна, отровна целувка. Напротив, той притискаше девойката все по-силно и по-силно към себе си, сякаш бързайки да попадне под действието на магията ѝ, и се наслаждаваше с порочна сладост на поражението си.

Мозъкът на Артъом беше надеждно защитен — когато осъзна това, Лана, феята от Зеления дом, приложи старинното, изключително женско заклинание „целувката на русалката“, овладя чувствата му, подчини го на себе си и сега се готвеше да узнае интересуващата я информация.

Артъом се облегна назад в седалката, продължавайки да преживява горчивата целувка на феята. Сега той жадуваше само едно — още една упоиваща, самоубийствена целувка. Той отново се протегна към девойката, но тънката ѝ ръка меко го върна в седалката.

— Трябва да поговорим, Артъом — усмихна се Лана, избърсвайки от устните си остатъка от червилото. — Защо те

преследват Червените шапки и Зеленият дом?

Тихият глас в дълбините на защитения от навите мозък се опитваше да подскаже на Артъом, че не бива да отговаря на този въпрос, но чувствата му изискваха да разкаже на прелъстителката си всичко.

— Трябва им моята плячка.

— Която ти открадна от Червените шапки?

— Да.

— А те откраднаха от чудовете?

— Да.

Лана помълча, явно обмисляйки струва ли си да задава следващия въпрос.

— Каква е тя?

— Картагенският амулет.

— Опс! — Без да обръща внимание на Артъом, Лана тихичко изруга.

— Той у теб ли е?

— Не.

Артъом отново се протегна към девойката и отново беше спрял.

— Ти си го скрил?

— Да.

— За какво им е Амулетът на Червените шапки? Изворът не е лъжица за тяхната уста.

— Те работят за Вестителя.

— Ето, значи, каква е работата. — Лана нервно приглади косите си. — Вестителя е жив?

— Да.

— Да ме разкъсат моряните, ако Всеслава не е излъгала Зеления дом!

Това не се побираше в главата на феята. Картагенският амулет е в ръцете на едно момче чов, Вестителя е жив, кралицата е предала народа си, смутът в Тайния град нараства и само тя, Лана, феята от Зеления двор, може да разреши... Или не може? Девойката се обърна към предано гледания я Артъом.

— Вестителя е тръгнал срещу Великите домове?

Това беше сложен въпрос и на Артъом му се наложи да се напругне и да си спомни всичко, което е чул в последно време.

— Вестителя е тръгнал към голяма война, но не разбира, че тя ще стане последната за този свят. Той мисли само чрез насилието. Той е закъснял.

— За кого работиш, чов? — тихо попита феята, вече без да се съмнява в отговора.

— За Сантяго.

* * *

В плен

Москва, 28 юли, сряда, 07:24

Яна я избутаха в мазето, където бяха четирите похитени девойки, малко преди пристигането на Секирата. Стараейки се да запазва изплашен вид, тя тихо се притискаше до вратата, докато Червените шапки не ги натовариха в черен фургон, и едва тук проявиха интерес към новата пленница.

— Как се озова тук? — попита я шепнешком дребна девойка със сиви очи. — Алик ли ти помогна?

— Аха — също толкова тихо отвърна Яна.

— Гад — прошепна от ъгъла една брюнетка. — Гад, гад.

Гласът ѝ секна и до девойките достигнаха странни нечленоразделни звуци с елементи на ридания. Брюнетката се готвеше да изпадне в истерия.

— Как мислиш, къде ни карат? — обърна се към Яна сивооката.

— Какво значение има? Карат ни, значи, сме им нужни.

— Нали няма да ни убият?

— Ще ни убият! Всичките ще ни убият! — заизвива брюнетката.

— Млъкни, глупачке! — скастри Яна истеричката, обърна се към сивооката и се усмихна ободряващо. — Ако искаха да ни убият, вече да са го направили. По-скоро ще се озовем в някакъв вертеп.

— Ти си смела — прошепна сивооката с уважение. — Как се казваш?

— Яна. А ти?

— Марина. — Сивооката въздъхна. — Бих искала да съм като теб. Аз съм ужасна страхливка.

— Мен също ме е страх — призна си Яна след кратък размисъл.

Девојката наистина не се чувстваше в свои води. Единственото снаряжение, което Сантяго ѝ позволи да вземе със себе си, беше малка пластмасова капсула с шестпроцентен разтвор от разковниче (номер 14 в каталога „Съвременни средства за освобождаване“, стопроцентова гаранция за избавяне от всякакви окови, белезници и катинари, изпраща се по куриер), а единствената ѝ гаранция беше неговата дума. В обикновена ситуация това би било повече от достатъчно, но Вестителя не беше обикновена ситуация и девојката нервничеше.

Колата спря. В настъпилата тишина Марина въздъхна конвулсивно и стисна здраво ръката на Яна, сякаш опитвайки се да почерпи от нея кураж. Брюнетката шумно изхлипа, закривайки лицето си с ръце, а другите две девојки изплашено се притиснаха една към друга. Вратата се отвори и в купето надникна кръгла глава, превързана с яркочервена кърпа.

— Ти си първа — кимна главата към Яна. — Излизай.

Това беше Секирата, девојката го позна по зелената фюрерска татуировка на скулата. Тя скочи върху асфалта и делово се огледа. Фургонът се намираше в подземен гараж, до товарен асансьор. Портата към улицата беше затворена и не беше възможно да се определи къде се намира сградата.

— Стой мирно! — извика стоящият до нея охранител и грубо я дръпна за лакътя. — Не се върти!

Окопитилата се Яна настръхна изплашено и изохка нещо.

— Ей, не я плаши — провлачи лениво Секирата и се обърна към застаналите до фургона бойци. — Е, какво се мотае? Подкарвайте останалите към асансьора!

Следваща от фургона се показа брюнетката.

— Не ме пипайте! Не ме пипайте!

— Ако крякаш, кучко, ще те убием право тук — промърмори равнодушно Секирата.

Пленницата послушно замълча.

Асансьорът се изкачи на двайсет и четвъртия етаж и когато вратите се отвориха, девојките се озоваха в стаята на охраната. Грубо подкарвани от Червените шапки, те преминаха в сводеста зала с масивни, звуконепроницаеми врати. Стените и подът на залата бяха облицовани с плътно допрени една до друга гранитни плочки, в

центъра ѝ се извисяваха шест мраморни колони, а в далечния ъгъл нагоре се издигаше лека вита стълба. Воините примъкнаха девойките към колоните и ги оковаха ловко с тънки, но здрави вериги. Яна не се съпротивляваше.

— Браво на теб — похвали я един от конвоиращите, виждайки с какво усилие съучастниците му мъкнат към стълба дърпащата се, изпаднала в истерия брюнетка. — Каква си тиха.

Това беше нетърпимо. Яна ловко се извъртя и връза коляното си в слабините на любителя на спокойни жени. Воинът изрева и извади ножа си.

— Ще те убия!!

— Да не ти се е приумирало? — Един от колегите му хвана ръката му. — Знаеш ли какво ще направи Любомир, ако пипнеш тази кучка?

Посърналият боец прибра ножа си и изгледа злобно Яна.

— Това е последното ти своеволие, дребна твар. Предай поздрави на Вивисектора.

Прикованата към съседната колона Марина шумно се разрида. Яна гордо седна на пода — дължината на веригата позволяваше това — погледна към воина и отговори не по-малко злобно:

— Изнеси от тук това, което все още ти е останало, тъпако, докато не съм се ядосала наистина.

Воинът пламна.

— На Любомир ще му хареса тази кучка — изхили се вторият охранител.

Червените шапки излязоха, факлите догоряха и залата бавно се потопи в тъмнина.

* * *

Лабиринтът

Москва, някъде под земята,

28 юли, сряда, 07:41

Болеше го всичко. Ръцете, краката, главата, особено главата. Веднага щом наемникът дойде на себе си, той почувства върху

слепоочията си натиск като от нагорещен обръч, пронизващ мозъка му сякаш с игла. Болката се разпростря по раненото тяло на Кортес, връза се в костите му, накара го рязко да се извие върху бетонния под и сподавено да изхрипти кратка ругатня. Наркотикът беше прекратил действието си и наемникът беше останал насаме с раните си. Той не знаеше дали ще му стигнат силите да си бие още една инжекция или дори просто да си отвори очите. Да си отвори очите. Кортес бавно повдигна клепачи и изкриви лице. От полумрака на пещерата със съчувствие го гледаше Чуя.

— Мислех, че си умрял.

— Не се и съмнявам — промърмори наемникът, повдигайки се на лакътя си. Покрай стената беше застинала редица плъхове. — Какво, време за закуска?

— Нее, глутницата е сита — успокои го ловецът. — Ножът е добър.

Чуя извади бойния нож на Кортес и погледна с копнеж черното острие.

— Много хубав нож. Навски.

— Знам.

Кортес откъсна едно от копчетата на ризата си и промърмори някакво заклинание. Копчето се превърна в спринцовка.

— Зле ли ти е? — поинтересува се Чуя.

— Не съм много добре — процеди наемникът, докато си инжектираше наркотика.

— Прегледах те. Нямах счупвания и раните не са дълбоки. Ще се справиш.

— Въпреки това ми е лошо.

— Затова пък имаш хубав нож — заключи ловецът. — А ножът на Чуя е лош. Счупи се.

Помълчаха. Кортес чакаше въздействието на стимулатора, а плъхоловецът със завист въртеше в ръка черния навски нож. Всеки мислеше за своите си неща.

— Бзик също видя ножа — съобщи последните новини Чуя. — Хареса му. Така и каза: „Хубав нож“. Много ми завидя.

— А защо пък на теб? — поинтересува се Кортес, без да отваря очи.

Той вече беше разбрал, че ще му се наложи да даде ножа, но се опитваше вяло да се съпротивлява.

— Ти нали си ми приятел — обясни неясно Чуя. — Освен това аз пръв видях ножа. Бзик ми завидя.

— Колко е часът?

— Скоро ще стане осем сутринта — отговори осът и с въздишка прехвърли погледа си върху мръсните стени на Лабиринта.

Кортес бавно се надигна и донякъде високопарно изрече:

— Ние се бихме заедно, заедно проливахме кръв. Приеми този нож, воине, в знак на моята признателност и уважение към твоето мъжество.

Колкото по-просто е устроен мозъкът, толкова повече помпозност му е необходима, за да съществува. Лицето на ловеца се разтегли в детска усмивка и той победоносно разпори въздуха с ножа.

— Това е постъпка на велик воин, Кортес. Искаш ли да ти подаря най-хубавото си копие?

Кортес се намръщи.

— По-добре ми дай малко пари, трябва да се обадя по телефона.

— Да се обадиш? Моля.

Чуя измъкна от торбата си мобилен телефон.

— Плячка!

За няколко минути осът доведе Кортес до най-близката станция на метрото и след като му помаха с ръка, се разтвори в тъмните коридори на Лабиринта. Когато остана сам, наемникът бързо набра един номер.

— Аз съм. — Кортес беше свикнал от другата страна на линията да го разпознават по гласа.

„По-скоро по маниера на говорене“, мислено го поправи Сантяго, но на глас попита:

— Амулетът у вас ли е?

— Не. Артъом го е оставил в сейф на Киевската гара.

Сантяго се намръщи.

— А къде е самият той?

— Имаше битка — отговори сухо Кортес, на когото не му се искаше да разказва как е изгубил Артъом, — мен ме раниха...

— Той на гарата ли отива?

— Най-вероятно.

— Ясно. — Сантяго се замисли за миг. — Има нова задача за вас.
— Сега не мога — отвърна мрачно Кортес, — трябва да намеря Яна.

— Не се безпокойте за нея. Аз я измъкнах от Зеления дом и тя продължава да работи по договора.

— Какво трябва да направя?

— Трябва да намерите един чов, фотограф. — Сантяго бързо продиктува на Кортес името и два адреса: на студиото и домашния. — Когато го намерите, обадете ми се. Ще ви кажа къде да го докарате.

* * *

*Москва, Киевска гара,
28 юли, сряда, 07:59*

— Ще те почакам тук — каза Лана, намалявайки скоростта край сградата на гарата. — А ти ще отидеш до сейфа и ще ми донесеш Амулета. Ясно ли е?

— Да.

— Бъди внимателен, там може да има засада. Първо се поогледай и едва след това извади Амулета. Ако видиш някой подозрителен, веднага се връщай. Ясно?

— Да.

— И недей да нервничиш.

— Добре.

Девојката нежно прекара ръка по лицето на Артъом.

— Тръгвай. Когато се върнеш, ще те целуна.

Страстта избухна в него с нова сила.

— Веднага се връщам!

Окриленият Артъом излезе от мустанга и се насочи към гарата, живееща обичайния си, суетлив живот. Понеделник или събота, сутринта или през нощта — тук нищо не се променяше. Тълпи обезумели от предстоящото пътуване хора, щедро примесени с цигани, скитници, просяци, джебчии и полицаи, сновяха насам-натам, въртяха се, блъскаха се, развикваха се, препречваха си пътя и шумно ругаеха. И миризмата. Миризмата на гарата трудно можеше да се сбърка с нещо:

хубавите гари миришат на потеглящите влакове и вагон-ресторантите, а лошите — на тоалетна и несменяни от три години чорапи.

Пред сейфа Артъом се огледа, не забеляза никой подозрителен, извади раницата и се насочи към изхода. Всичко се оказа страшно просто.

— Наред ли е всичко? — поинтересува се Лана, когато той хвърли раницата на задната седалка на мустанга.

— Аха.

За награда Артъом получи още една целувка. Фейта уверено поддържаше жертвата си в необходимото емоционално състояние.

Тя изведе колата на крайбрежната улица, бързо стигна до Воробьови хълмове, спря и извади от чантата си мобилния телефон.

— Ало, искам да говоря с Варията. Това е единственият от Червените шапки, с когото може да се разговаря — обясни Лана на Артъом. — Останалите са пълни кретени, освен това са твърде обременени. Вария? Здравсти, Лана е... Вария, при мен е твоят приятел... Да, същият... Не, скъпи, не ми трябва пари, искам да се срещна с твоя господар... Не, Вария, няма да стане така. Предай на Вестителя, че с него иска да се срещне една фея от Зеления дом... Да, в противен случай нищо няма да се получи... Запиши си мобилния ми...

Лана прекъсна връзката, отвори чантата си, измъкна пудриера и съобщи:

— Варията ще звънне след десет минути и ще ни даде адреса. Трябва да успее да се приведа в ред преди срещата с Вестителя.

Артъом кимна и се поинтересува:

— Може би да се целунем, а?

ГЛАВА 16

*Московско полицейско управление
Москва, улица „Петровка“,
28 юли, сряда, 08:09*

Генерал Шведов, началникът на Московското полицейско управление, обожаваше да организира съвещания рано сутринта, когато още не го е подхванал водовъртежът на всекидневните събития. Всички най-сериозни въпроси и най-важните случаи се разглеждаха до десет сутринта, без да се бърза, обстоятелствено и много подробно. Този път в огромния му кабинет се оказаха Корнилов, Шустов и Васкин. Пръв докладва капитанът.

— Александър Геннадиевич Юшлаков, трийсет и шест годишен, фотограф. — Сергей сложи на масата паспортна снимка на оплешивяващ мъж с дребни очички и бузи на булдог. — В Москва е от четири години, заема двустаен апартамент на югозапад и малко студио в мазе на „Плюшчиха“.

— Разследван ли е? — попита Шведов, разглеждайки снимката на заподозрения.

— Точно така, Аркадий Лвович. Преди десет години пробвали да прекарат Юшлаков за безделничество, но успял да се измъкне, уредил се да лентяйства като пазач на някакъв склад.

— Бива си те с жаргона.

— Извинявайте, увлякох се.

— Продължавай — изръмжа Корнилов.

Майорът не обичаше да идва тук: първо, Шведов не пушеше и не позволяваше на никого да пуши в негово присъствие, и второ, Андрей не обичаше ниските температури и седемнайсетте градуса, поддържани от климатика в кабинета на генерала, бяха твърде некомфортни за него.

— По професия Юшлаков е фотограф, но не голям, не знаменит, прехранва се със случайни поръчки — продължи Шустов. — Снима

природата за календари, провел е няколко дребни рекламни кампании, но основната му работа са момичетата. — Капитанът сложи на бюрото още няколко снимки. — За всякакви вкусове.

— Наистина интересно — провлачи Шведов, внимателно разглеждайки образците от Юшлаковото творчество. — А не бие ли на порнография?

— На самата граница е — промърмори навелият се през масата Васкин.

— Не се увличай, студенте — промърмори Корнилов. — Продължавай, Сергей.

— Юшлаков няма постоянен доход. Солидните агенции не се ползват от услугите му — не знаят за него или не го смятат за достатъчно добър.

— Семейство?

— Съжителства с Елена Фьодоровна Миткина. — Шустов погледна в бележника си. — Двайсет и седем годишна, като че ли модел.

— Московчанка?

— Не, приходяща, от Рязан. Изпратих до там допитване, обещаха до довечера да изпратят информацията.

— Непременно им се обади пак и им напомни.

— Тъй вярно. — Сергей написа нещо в бележника си. — Интересен факт: Юшлаков има много реклами из регионите, в местните вестници и по радиото. „Професионален фотограф търси момичета за работа в рекламния бизнес.“ А в Москва и Питер — нищо.

— Изводът е прост — обади се Корнилов. — Търси момичета от провинцията, внимава, страх го е да не го проследят. Със сигурност предварително разговаря с предполагаемата жертва и определя доколко е подходяща, а по-нататък — знаете.

— Мислиш ли, че той е Вивисектора? — попита генералът.

— Сигурен съм, че е замесен — избягна отговора Андрей.

— А не е ли прекалено явно? Адрес, телефон. Той трябва да е наясно, че могат да го проследят.

— Искам да напомня, че попаднахме на него случайно — не се съгласи майорът. — Ако Екатерина Молочанска не беше забравила вкъщи тефтера си, и досега нямаше да знаем нищо за него. Във всеки

случай няма да бързае. Юшлаков е под наблюдение, телефоните му вече се подслушват. Знам за всяка негова крачка.

— Е, какво пък — обобща генералът, — това е вече нещо.

Той огледа доволно отряда на Корнилов, задържайки очи върху всеки от тях, и ехидно се обърна към майора.

— Изпревариха те, а, Кирилович?

Андрей с безразличие сви рамене.

— Ние тук не се състезаваме, Аркадий Лвович, не сме на стадиона.

— Аз просто извадих късмет, господин генерал — отбеляза подчертано официално Шустов. — Всеки от нас можеше да разпита Молочански.

— Добре, добре — широко се усмихна Шведов. — Всеки късмет е резултат от къртовски труд. Корнилов, а самият ти с какво се занимаваш?

— С престрелките — отвърна мрачно майорът.

— С всичките наведнъж? — Пробивът в случая с Вивисектора беше довел генерала до игриво настроение.

— Ще разрешите ли да докладвам?

— Давай! — Началникът се облегна назад в креслото и деликатно се прозина. — Какво изрови?

— Като се започне от понеделник, в града имаше четири големи престрелки. Всичко започна на Вернадски проспект в нощта на...

— Ти докладва, че потърпевшите отричат да е имало стрелба — присви очи генералът, — а в самата сграда не са открити никакви следи.

— Сигурен съм, че лъжат. Имало е стрелба, сериозна стрелба, и именно тя е сложила началото на всички останали събития. „Чуд Inc“ неслучайно се е оказала замесена в тази история.

— „Чуд Inc“ — промърмори Шведов. — Знаеш ли какъв е годишният им оборот?

— Знам.

— Милиарди! И ние с теб живеем от данъците върху тези милиарди. Между другото, обаждаха ми се от кметството да ме питат защо не пазим солидните търговски компании от безчинстващите хулигани.

— Значи, няма да позволите да разследваме тази фирма?

— Имаш ли нещо срещу тях?

— В бизнесцентъра срещу тяхната сграда намерихме снайперистко гнездо. Винтовка, прибор за нощно виждане и всички останали неща.

— Злонамерени типове са следили офиса на фирмата. Какво общо има тук „Чуд“?

— Те са свалили хеликоптера!

— Намери ли зенитния комплекс?

— Не, но...

— Андрей — каза тихо Шведов, — преди да разследваш компания с такъв годишен оборот, трябва да приведеш много основателни причини. Имаш ли ги?

— Не.

— Продължавай нататък.

— По-нататък, в същата тази нощ, имаше престрелка на Ленински проспект, след това, вчера сутринта, на „Покровка“ и през деня на „Красная Пресня“. Общо четири за малко повече от ден.

— По какъв начин са свързани?

— Във всички престрелки са участвали бандити с черни кожени дрехи и червени кърпи на главите. Те не са от нито една от известните групировки.

— Ново поколение? — оживи се генералът.

— Възможно е.

— С кого воюват?

— С „Чуд Inc“ — промърмори Корнилов.

— А ако не е така?

— Ако не е така, не знам. Вчера говорих със свои агенти и с хора на Чембърлейн. Кълнат се, че не им трябва стрелба и никой не знае що за негодници са това.

— Някакви следи?

— Колите, участвали в изброените събития, се водят откраднати. Всички трупове и веществени доказателства са похитени от полицейското управление вчера през нощта. Единствената нишка е този младеж. — Корнилов хвърли на бюрото снимка на Артъом. — Попаднахме на него след престрелката на „Покровка“. В неговата кола има дупки от куршуми, а под стелките намерихме гилза от гюрза.

— Кой е той? — Генералът взе снимката от масата.

— Артъом Сергеевич Головин... Обикновен човек. — Корнилов въздъхна. — Не, не е разследван, не е съден и така нататък. Общо взето, без биография.

— Е, това ще му го уредим.

— Ако го намерим — добави майорът. — Не се е появявал в квартирата си, не се е появявал при родителите си, нито пък при познатите си. Просто е изчезнал.

— А защо е толкова важен?

— Не знам, но червеноглавите активно го търсят и дори вчера са проникнали с взлом в апартамента на любовницата на Головин, някоя си Степанова. За щастие там е бил лейтенант Васкин, който мъжествено отблъснал нападението на бандитите.

— А после и на спецчастите — промърмори под носа си Шустов.

— Виждаш ли, Андрей, какви орли ти подбираме? — усмихна се Шведов.

Васкин скромно сведе поглед.

— Та какви са съображенията относно Головин?

— Разпитахме колегите му. — Корнилов повъртя в ръка запалката си, но под втренчения поглед на генерала със съжаление я прибра в джоба си. — Головин е дошъл на работа с малка черна раница, обадил се е на някого, изчакал да дойде времето за срещата, предал раницата и веднага след това навън започнала престрелката. Не е известно дали той е участвал в нея, или не. После Головин се е върнал в офиса, при това раницата отново е била у него, но не се е задържал там дълго и скоро е изчезнал окончателно. А след няколко минути — майорът вдигна пръст — няколко неизвестни лица, маскирани като сътрудници на полицията, са започнали да разпитват за него. Ще позволите ли да направя един извод?

— Давай.

— В Москва се е появила нова, добре организирана престъпна групировка. Те действат твърдо, агресивно и без да подбират средства. Оръжията им са най-модерни, не са се притеснили да стрелят с гранатомет посред бял ден, задействали са специална свързочна кола, открадната от военен полигон, както и зенитноракетен комплекс. Целите и задачите на групировката са неясни. Не е известно срещу кого воюват, но в града се боят от тях — престъпниците говорят за червеноглавите крайно неохотно, озъртайки се. Вече имам списък с

нощни клубове и фирми, контролирани от тази групировка. Бих искал да установя денонощно наблюдение над тях, ще се заемем и с издирването на Головин. Подозирам, че у него има нещо, представляващо интерес за бандитите, може би информация, може би нещо друго. Ако го намерим първи, ще попаднем по следите на цялата банда.

Майорът реши засега да не споменава за мобилния телефон и обсидиановия нож.

— Не си играеш на дребно. — Генералът замислено помасажира върха на носа си. — Денонощно...

— Ако съм прав — каза тихо Корнилов, — предстои нова война между бандите.

— Ако си прав — промърмори неохотно Шведов. — Подготви ли докладна?

— Тъй вярно. — Майорът сложи върху бюрото лист хартия.

— Обади ми се по обяд.

— Слушам, господин генерал. Ще разрешите ли да напуснем?

— Тръгвайте.

Отрядът на Корнилов чинно напусна кабинета и се събра в коридора.

— Сега какво? — поинтересува се Шустов. — Може би да обядваме?

— Аз съм „за“ — незабавно се съгласи Васкин, преглъщайки слюнката си. — Между другото, ти не показва всички снимки. В портфейла имаш цяло тесте.

— Девойките, изобразени на тях — строго отвърна Сергей, — са бъдещи свидетели на обвинението. Предстои ми да се срещна с тях.

— Няма да се справиш сам — веднага реагира Васкин. — Бих могъл да помогна.

— Вие отидете в столовата — реши Корнилов, — а аз — в отдела. Вземете ми някакъв сандвич.

Той се обърна и тръгна към стълбището.

— Какво му става? — попита тихо Васкин.

— Може би се е размърдало нещо — почука се Шустов по челото. — Дошла му е някоя мисъл.

— Тогава, значи, е важно — съгласи се Васкин, гледайки с уважение отдалечаващия се майор. — Те не ни навестяват често.

— Не навестяват вас — поправи го Сергей. — А около нас с Корнилов направо се роят.

Корнилов бавно, разсеяно кимайки на срещнатите по пътя познати, се качи на етажата си и свърна в лявото крило.

Когато излизаше от кабинета на Шведов, го обзе странна и някак нервна мисъл. Започна да му се струва, че е пропуснал нещо, че нещо не е съобразил. Че е забравил нещо много важно. Едва ли не за пръв път в живота си Корнилов страшно се обезпокои и започна да превърта в главата си своя доклад, изводите, забележките, направени от генерала, но не можеше да намери никъде причината за своята неувереност. Като че ли всичко беше наред, но Андрей не се успокояваше. Интуицията никога досега не го беше подвеждала, значи, все пак някъде имаше някаква грешка.

Той се усети, че наоколо цари пълна тишина. В широкия коридор на управлението беше удивително тихо и пусто. Нито посетители, нито задържани, нито сътрудници. Никой не вървеше по коридора, не пускаше водата в тоалетната и не отваряше някоя от вратите. Безмълвието, възцарило се в сградата, беше плашещо.

Корнилов неуверено натисна дръжката на най-близката врата — заключено, после на следващата — пак заключено, третата водеше към неговия кабинет. Той се спря и избърса избилата по челото му пот. В паметта му изплуваха думите на експерта: мистика, така се беше изразил Алексей за похищението на вещите от хранилището.

В мрачната, неестествена тишина на коридора се разнесе самотен сух пукот. Андрей рязко се обърна. На перваза на прозореца недалеч от него седеше червеникава пухкава катерица и съсредоточено опустошаваше съдържанието на току-що счупен орех. Почувствало погледа, зверчето погледна майора, наклони глава и му намигна неочаквано закачливо.

— Ти пък откъде се взе тук? — прошепна Корнилов.

Катерицата размаха опашка, отхвърляйки настрани празната черупка, и лакомо задвижи челюсти. Корнилов се реши и бавно, много бавно натисна дръжката на вратата си. Той помнеше със сигурност, че е заключил кабинета си, но дръжката лесно поддаде и вратата се отвори. Майорът предпазливо пристъпи в кабинета.

— Извинявайте, че без покана — чу той тих глас. — Но много исках да се запозная с вас.

Зад бюрото, разположило се удобно в любимото кресло на Корнилов и с достойнство вдигнало върху протрития плот дългите си крака в скъпи обувки, седеше конте на около трийсет години с грижливо сресана коса и елегантен, светъл костюм. Контето с любопитство огледа майора.

— Надявам се, че не сте много зает?

— Не — отвърна дрезгаво Корнилов.

— Няма да ви задържам твърде дълго, господин майор — усмихна се жизнерадостно гостът. — Между другото, проветрих стаята. Не мога да понасям тютюневия дим.

Въпреки затворения прозорец, в стаята беше учудващо свежо. Корнилов погледна накриво климатика, счупен преди половин година по време на разпит, но уредът все така не показваше признаци на живот.

— Не, не — улови погледа му контето, — не съм поправял уреда ви. Моят подход е друг.

Между краката на Корнилов в стаята се промъкна дребно пухкаво кълбенце и като рижа мълния се метна върху масата.

Катерицата.

Тя се приближи до контето и нетърпеливо го подръпна за ръкава на сакото.

— Лакомница — прошепна гостът с нежен упрек и извади от джоба си орех. — Дръж!

Катерицата подхвана подаръка и здравата го стисна с челюсти. Разнесе се кратко, сухо изпукване.

— Обича орехи — поясни непознатият, гледайки нежно лакомото угощение на катерицата. — Аз се казвам Сантяго.

— Корнилов — отговори дрезгаво Андрей. — Майор Корнилов.

— Много ми е приятно — кимна учтиво Сантяго. — Седнете, майор Корнилов.

Той свали краката си от бюрото, но продължи да седи удобно облегат в креслото на Андрей. Майорът кимна неохотно и се настани на стола.

— Вие по повод на престрелките ли? — поинтересува се мрачно той.

— Точно така — потвърди гостът. — И след като вече минахме към работата, искам да отбележа, че вашата версия за появата в Москва на нова престъпна групировка, за съжаление, не е вярна.

— Така ли? — учуди се майорът и извади цигара от пакета си.

— Бих ви помолил да не пушите — рече тихо Сантяго. — Не понасям тютюневия дим.

— Помня — измуча Корнилов, щракайки със запалката. Не изскочи искра. Той опита още веднъж със същия успех и погледна недружелюбно в непроницаемо черните очи на госта си. Запалката беше нова, майорът я беше купил преди два дни, и не можеше да не работи.

— Моля ви — каза меко, но настойчиво Сантяго.

Андрей неохотно прибра цигарата.

— Благодаря.

— Къде дяхахте хората? — поинтересува се Корнилов.

— По-правилно би било да попитате къде дяхах нас — провлачи гостът, — но при всички случаи обяснението ще отнеме твърде много време, а аз бързам.

— Вие пришълци ли сте? — попита Андрей след кратка пауза.

Той разбираше от тези неща. Първата съпруга на майора беше маниак на тема фантастика и се беше случвало да му чете по нощите откъси от „Войната на световете“. Сега тези познания можеше да се окажат от полза.

— Не, местен съм — отвърна Сантяго. — Представям Тъмния двор, основан около сто хиляди години преди появата на хората в този свят. Сега мястото на нашето обитаване се нарича Тайният град — още по-древно селище, основано от нашите предшественици. Вие го наричате Москва.

— Аз живея в Москва цял живот, но никога не съм чул нищо за Тъмния двор.

— Ние избягваме ненужната реклама. Просто си живеем и се стараем да не се бъркаме във вашите дела.

— И много ли сте?

— Не, жалки трохи, но за щастие живеем много дълго. — Сантяго тъжно въздъхна. — В Тайния град са се събрали останките от цели цивилизации.

— С какво се занимавате?

— Работим, развличаваме се, занимаваме се с бизнес, ходим във вашите кина, паркове, на стадионите ви. Повечето от нас не се отличават външно по нищо от хората. По-точно, вие не се отличавате от нас, затова при нас всичко е като при вас.

— Убивате се взаимно.

— Нали казах, всичко е като при вас. — Гостът измъкна от джоба си още един орех и го подхвърли на катерицата. — Не бива да виждате в нас заплаха, майор Корнилов. Хората са просто още една раса. При вас имаше епоха на възход, ще има епоха на разцвет, но рано или късно и вие ще се озовете в Тайния град.

Корнилов мълчеше. Разследването на престрелките от самото начало беше изпълнено със странни, трудно обясними факти, но сега той имаше възможност да ги свърже помежду им.

— За какво ви беше необходима срещата с мен?

— Вие далеч не сте първият, който ми задава този въпрос — усмихна се Сантяго. — Нещо повече, неведнъж ми подчертавах, че е нежелателно да се срещам с вас, още по-малко пък да ви разказвам за Тайния град. Повярвайте ми, моят проблем може да се разреши и без да общувам с вас, но аз не мога така. Смятам, че сред вас, човите, трябва да има такива, които играят открито.

— Май малко се пообърках — призна си Корнилов. — Какво означава „да се реши проблемът без общуване“? Какъв проблем?

Катерицата най-накрая се засити и пъргаво се изкачи по пердето.

— Да разгледаме ситуацията — предложи Сантяго. — Някой, няма да назоваваме имена, се е добрал до обикновен на пръв поглед уред, предназначен за провеждане на разговори на значителни разстояния. Уредът е донякъде модернизирани и затова може да предизвика интереса както на специалистите по техниката, така и на въпросния някой. В същото време уредът обезателно трябва да се върне на собственика му. Нали не ви е скучно?

— Не, не, моля ви, продължавайте. — На Корнилов му се удаде да напипа стила на разговора.

— Благодаря. Има два изхода от създалата се ситуация. Първият: да се върне уредът на собственика без съгласието на неговия сегашен притежател. — Гостът внимателно сложи върху бюрото пакета с разбития телефон. — И вторият: да бъде помолен тайнственият някой да го върне сам.

Сантяго побутна пакета към Корнилов и замълча. Майорът гледаше слисано телефона. Откакто бяха похитени всички веществени доказателства, той не се беше разделял с него и на практика не го беше изваждал от джоба на сакото си.

— Как се оказа той у вас?

— Нали ви казах — гласът на Сантяго леко охладня, — имам два варианта за решаване на проблема. Можех и да не се обръщам към вас. Просто след известно време нямаше да намерите този уред в джоба си. Сякаш не го е имало. А бих могъл и да ви помоля да ми го дадете.

Очертанията на госта се размиха, Корнилов машинално потърка очи, но осъзнал, че зрението му няма нищо общо тук, се ощипа по ръката: в креслото седеше генерал Шведов.

— Разглезил си се, Корнилов, не донасяш веществените доказателства в лабораторията. Това тук не ти е частна лавка, по дяволите, почвай да вадиш каквото криеш по джобовете!

Илюзията беше пълна, до Андрей достигна дори мириса на любимия одеколон на Шведов. Контурите на генерала отново затрепериха и гостът си върна предишния облик.

— Как го правите? — попита хрипливо майорът. — Хипноза?

— Това се нарича илюзия. Най-простото магическо действие, позволяващо да се скрие истинският облик на предмети или същества.

— А какво още можете?

— Чели ли сте приказки?

— По-големият ми син е на четири години, понякога го развличам.

— Тогава няма да ви преразказвам съдържанието им. Имате обща представа.

Корнилов поклати глава и за пръв път от началото на срещата се усмихна.

— Длъжен ли съм да ви вярвам?

— Точно това не е задължително. Нека първо се договорим за сътрудничеството ни. Повярвайте ми, няма да ви се наложи да вървите против съвестта си или против поети по-рано задължения. Нашите отношения ще бъдат изградени строго върху взаимноизгодни условия, нещо повече, ще можете във всеки един момент да ги прекъснете.

— И тогава какво? — усмихна се накриво майорът.

— Нищо.

Кой знае защо, Корнилов повярва на тези думи.

— Но защо вие, като имате в запас втория вариант, се обръщате към мен? С какво мога да ви бъда полезен?

— Вашата проникателност ви прави чест, майор Корнилов — усмихна се в отговор Сантяго. — Разбира се, далеч не всички мои постъпки могат да бъдат обяснени с етични принципи, понякога се налага да мисля за изгодата.

— В това няма нищо страшно — успокои го Андрей, наблюдавайки как катерицата изучава прашния шкаф в ъгъла на кабинета.

— Знам. Виждате ли, майор Корнилов, Тайният град представлява един истински Вавилон. Няма централизирана власт, няма някаква водеща групировка, а най-голямо влияние имат три клана, за безопасността на единия от които отговарям аз. Сам разбирате, че е много сложно да се работи в толкова разпиляно общество. Множество различни интереси, множество самостоятелни сили, поради това колкото повече лостове на влияние имам, толкова по-лесно ще ми бъде да изпълнявам задълженията си. Следвате ли мисълта ми?

— Напълно.

— Вие ще станете един от тези лостове. С ваша помощ мога да оказвам натиск върху противниците си отвън.

— Какво получавам аз?

— Уверявам ви, че мога да бъда много полезен.

— Тогава защо не се обърнете към хора на по-високи длъжности? От тях ще имате повече полза.

— Разбира се, ние си сътрудничим с вашите лидери, но по принцип не разкриваме истинското си лице. Легалният ни бизнес отвежда нашите представители до много високи сфери.

— „Чуд Inc“.

— Напълно вярно. Не се разкриваме пред лидерите ви, защото ако узнаят с какви сили си имат работа, те могат да ни поставят прекалени условия, с които ние не бихме се съгласили. Но вашият интелект и репутация не ни позволяват да ви използваме по този начин. Аз бих престанал да уважавам себе си, ако се отнеса с вас по-зле, отколкото заслужавате.

Това не беше ласкателство. Корнилов твърде добре разбираше от подобни неща, за да схване, че Сантяго му оказва истинско уважение.

— А ако разкажа за вас?

— И да попълните редовете на градските луди? Мога да очаквам от вас всякакви действия, майор Корнилов, само не и идиотски.

Това също не беше ласкателство. Просто констатиране на факт.

— Ако нямате нищо против, да се върнем към работата.

— Помня, че нямате много време.

— И съм изправен пред малка криза.

— Престрелките?

— Напълно вярно. В града се появи група, способна да достави доста неприятности на всички нас. Радикално крило от нашето общество. И аз се нуждая от известна помощ — въздъхна Сантяго.

— Слушам ви.

— Вие ще ми върнете този телефон.

Корнилов погледна към лежащия върху масата пакет.

— Той е ваш.

— Ще ми върнете и обсидиановия нож. Не бива да се прави анализ на засъхналата върху него кръв.

— Моля. — Към пакета с телефона се прибави още един, с ножа.

— И последно: вие сте успели да попаднете на следите на ето този човек. — Сантяго показа на майора снимката на Артъм. — Той трябва да бъде оставен на мира.

— Сложно е.

— Въпреки това.

— Той жив ли е? — попита Андрей след кратка пауза.

— Да. И също ми помага.

— Добре — провлачи замислено Корнилов. — А какво ще получа аз в замяна?

— В замяна? — Сантяго хитро се усмихна. — Стигнахте ли вече до Юшлаков?

Майорът потрепна.

— Да.

— Ще уредя необходимите доказателства за неговото участие в убийствата.

Известно време Андрей мълча, замислено щракайки с неработещата запалка, после я сложи на масата и спокойно погледна в

черните очи на госта.

— Юшлаков не ги е убивал.

— Знам. Той е продавал на Вивисектора девойки.

— Това е съвсем друга работа.

— Работата е друга, същността е еднаква. — В гласа на Сантяго се промъкнаха металически нотки. — Повярвайте ми, майор Корнилов, аз не виждам принципна разлика между вашия фотограф и нашия маниак. Юшлаков не може да не е знаел какво ги очаква девойките, но е продължавал да търгува с тях. Аз смятам, че е длъжен да си плати за това.

— А самият Вивисектор?

— Ние ще го унищожим. А за пред публиката спокойно ще мине версията за побъркалия се на сексуална основа фотограф.

Корнилов отново хвана запалката.

— А кой ще отговаря за престрелките?

— Разбирам. — Комисарят на Тъмния двор замислено погали скочилата на коленете му катерица. — Ще ви дам няколко хулигани за показан процес. Останалите ще отидат на дъното. Договорихме ли се?

— Договорихме се.

— В такъв случай довиждане, майор Корнилов. — Сантяго стана и катерицата пъргаво скочи на рамото му. — Няма нужда да ме изпращате.

— Кирилич, Кирилич! — Някой разтърсваше Андрей за рамото.
— Събуди се!

Корнилов отвори очи и се вторачи объркано в Шустов.

— Къде е той?

— Кой?

— Сантяго!

— Кой Сантяго?

Андрей се огледа. В стаята освен тях беше само Васкин; единствено удивителната за постоянно задименото помещение свежест напомняше за скорошния гост.

— Ние идваме, а ти спиш. Уморен ли си?

— Малко. — Корнилов потърка очи. — Обявен ли е Головин вече за издирване?

— Не.

— Няма и да обявяваме засега.

Майорът извади цигара от пакета си. Запалката се задейства още от първия път.

— Сергей, имаш ли някоя позната от девойките в архива?

— Разбира се, че имам. — Сергей имаше познати навсякъде.

— Нека ми потърси разни странни дела.

— Какво значи, „странни“? — не разбра Сергей.

— Ти гледал ли си „Досиетата Х“?

— Ами да.

— Ето такива случаи са ми нужни. В тях да има нещо непонятно в маниера на престъпление, мотивите, в поведението на свидетелите, в края на краищата. Само че наистина непонятно, необяснимо.

— Откъде ти хрумна това изведнъж? Присъни ли ти се нещо?

— После ще ти разкажа.

ГЛАВА 17

„През изминалия борсов ден акциите на финансово-промишлената група «Чуд Inc» се вдигнаха с още четири пункта. Напомняме, че преди два дни беше извършено хулиганско нападение от неизвестни лица над офиса на тази компания, и това ни кара да се върнем към вечния въпрос: за какво плащаме данъци?“

*(„РосБизнесКънсалт
инг“)*

„Кметът не вижда необходимост от смяната на ръководството на Московското полицейско управление и изрази увереност, че до края на седмицата ще бъдат получени конкретни резултати от разследванията на престрелките и случая с Вивисектора...“

(„Ехото на Москва“)

* * *

*Супермаркетът на Гилдията
Москва, улица „Большая Лубянка“,
28 юли, сряда, 09:13*

След като поговори със Сантяго, Кортес прибра телефона и се огледа, обмисляйки какво да прави по-нататък. Гордостта не позволи на наемника да разкаже на комисаря за бедственото си положение: джобовете на Кортес бяха абсолютно празни, ножа се беше наложило

да го остави на Чуя, картата „Тиградком“ му я бяха взели людовете, а мръсните панталони с кафяви петна на бедрата изглеждаха твърде подозрително на фона на чистите дрехи на московчаните. Освен това действието на наркотика скоро щеше да приключи, а без нова доза наемникът би могъл просто да изгуби съзнание.

След като се ориентира, Кортес се усмихна и въздъхна с облекчение — близо до метростанцията, през която беше излязъл на повърхността, блестяха под яркото утринно слънце огледалните витрини на супермаркета на Гилдията — най-голямата търговска мрежа в Тайния град. Там можеше да се намери всичко. Официално търговските площи на супермаркета заемаха само първия етаж на огромната сталинска сграда на „Большая Лубянка“ и предлагаха на купувачите най-вече хранителни продукти. Шасите, създателите и собствениците на Гилдията, се бяха постарали да напълнят тази зала по възможно най-високите стандарти. Сред огромното количество стелажи и витрини посетителите можеха да намерят елда и скъпи деликатеси, жива риба и прясно месо, деветдесет вида сладолед и хиляди най-разнообразни вина. По всяко време — всички супермаркети на Гилдията работеха денонощно — се набиваше на очи и изобилието от шарени опаковки, и многобройните колички, с които купувачите маневрираха из залата. Търговията вървеше отлично, но главните стоки, предназначени за истинските клиенти на супермаркета, се намираха на втория и третия етаж, изкачването до които ставаше със специални асансьори. Именно горе шасите правеха основния оборот.

Без да обръща внимание на слисаните погледи, с които съпровождаха мръсните му дрехи блуждаещите из търговската зала домакини, Кортес отиде в далечния край на супермаркета, отвори незабележима врата без никакви надписи и се озова в голямото фоайе, където бяха вратите на асансьора. Седящият зад ниска масичка сънен охранител вдигна поглед и равнодушно съобщи:

— Това е служебен вход. Моля, върнете се в основната зала.

— Аз съм за третия етаж — промърмори Кортес. — При Биджар.

Биджар Хамзи беше управителят на супермаркета и изобщо — известен в града шас.

— Значи, знаете какво правите. — Охранителят кимна към магнитната ключалка на вратата на асансьора. — Къде ви е картата?

— Изгубих я — призна си Кортес. — Нека да направим идентифициране по пръстови отпечатъци, а? Нали виждаш, че си имам проблеми.

— Проблеми, проблеми — промърмори охранителят, неохотно надигайки се от креслото си. — Вие, човите, вечно имате някакви проблеми.

Съдейки по свадливостта му, охранителят беше чуд от ложата на Хермелините. Той измъкна от малкото си шкафче прибор с приятен тъмносин цвят, остави го върху масата и щракна с един бутон.

— Мушни си ръката и се представи.

Кортес пъкна дясната си ръка в процепа на прибора, подложи окото си под тънкия лъч, излизащ от обектива на горната стена на прибора, и каза:

— Кортес, наемник, човек.

На панела замига зелен диод. Охранителят измъкна от джоба си карта „Тиградком“, сложи я в ключалката и вратите на асансьора безшумно се отвориха.

На третия етаж мръсният и навъсен наемник беше посрещнат от Биджар Хамзи.

— Кортес, драги, радвам се да те видя отново!

Наемникът огледа елегантния костюм на шаса, усети лекия аромат на одеколона му, безмълвно взе от приближилия се сервитьор една чаша и отпи малка глътка коняк. По тялото му се разнесе приятна топлина.

Интериорът на третия етаж рязко се отличаваше от стандартните безлични търговски площи на долните етажи. Меките, притъпени тонове, финият аромат на скъпо кафе и разкошните дивани, на които толкова приятно се обсъждаше с мениджърите на супермаркета желаната покупка, превръщаха супермаркета в елитен салон. Собствениците на Гилдията създаваха всички условия на клиента да му бъде леко и приятно, докато се разделя с парите си. А срещу пари шасите можеха да предложат каквото и да е. В супермаркета можеха да се намерят разкошни дрехи и бижутерийни изделия, най-модерни оръжия и военни амуниции, медицински препарати на ерлийците и билкови лекарства на магьосниците от Зеления дом, всякакви документи (истинността им се гарантираше от полиграфическата компания „Шас-Принт“) и всякакви коли от подземния паркинг в

същата сграда. Гилдията се занимаваше с всичко, което носи печалба. Кортес си допи коняка и блажено въздъхна.

— Добре.

— Изглеждаш удивително гадно — събщи Хамзи, внимателно разглеждайки наемника.

— Благодаря, Биджар, ти винаги си бил честен.

— Честен? Няма нужда да ме обиждаш, Кортес. Какво ти се е случило? Попаднал си в трудна ситуация?

— Намерих си трудна работа.

— Разбирам. — Управителят кимна към телевизионния екран, тихо бърборещ на стената. — През последните два дни моите сътрудници не пропускат нито една новинарска емисия.

— А аз не съм видял нито една.

Кортес се приближи до телевизора и се заслуша.

„... нощната суматоха в Зеления дом изглежда още по-заплашително, ако се анализират предшестващите събития: щурмът на Замъка, повсеместният лов на Червени шапки и най-сетне, подозрителното мълчание на Тъмния двор. Пресслужбата на Великия дом Нав отказва коментари, а комисарят Сантяго извършва многобройни пътувания из Тайния град. Видели са го в Замъка и по непотвърдени засега сведения — в Зеления дом. Какво означава това? Към какво са насочени усилията на Тъмния двор? Не стои ли той зад настоящата криза? Засега все още няма отговори на тези въпроси, а междуременно паниката в града нараства. Буквално преди няколко минути ни стана известно, че Птиций, управителят на популярния клуб «Гущера», е излязъл в отпуска «по здравословни причини». Разбира се, той ще се лекува далеч от Тайния град. Конците са известни с изумителната си способност да предчувстват неприятностите, така че е възможно скоро да ни се наложи да последваме примера на предвидливия Птиций...“

— Глупости — промърмори Кортес. — Репортерите на „Тиграком“ обожават да преувеличават.

— Възможно е — усмихна се Биджар. — Аз повече се доверявам на хвановите.

— Аз също.

— През нощта дойдоха двама, трябваша им билети за Ню Йорк. Казаха, че в „Гущера“ пред очите им людовете са задържали наемници

чови. Аз, естествено, се поинтересувах дали те не познават тези чови. Малко информация никога не е излишна...

— Между другото, загубих си картата — прекъсна го Кортес.

— Вече ти издадоха нова — шасът махна с ръка към пулта на „Тиградком“. — Тъмният двор потвърди неограничения ти кредит. Как си успял да навиеш Сантяго на подобна щедрост?

— Професионална тайна.

— Ще се обадя в Зеления дом да ги предупредя, че вече не могат да разчитат на старата ти карта.

— Биджар — рече уморено наемникът, — нали разбираш, че нищо няма да ти кажа, не си прави труда.

— Разбираш, не разбираш... — промърмори леко обидено Хамзи, у когото любопитството беше на второ място след алчността. — Какво мога да направя за теб?

Сервитьорът донесе на клиента на супермаркета нова чаша.

— Като начало... — Кортес се огледа в търсене на диван.

— Извинявай, че не ти предлагам да седнеш, но в този си вид ще изцапаш тапицерията.

За гнусливостта на шасите се носеха легенди.

— Тогава трябва да се преоблека.

— И да се измиеш не би попречило. — Биджар извади от джоба си ароматизирана кърпичка и я размаха пред себе си. — Стаята ми за отдих е на твое разположение. Докато се привеждаш в ред, продавачите ще ти подберат дрехи. Размерите ти нали са си същите?

— Да.

— Телефон?

— Непременно, със същия номер.

— Не е проблем. Ще се обадим в ОТМ, ще изключим стария ти телефон и ще прехвърлим номера ти на новия. Какво да бъде оръжието?

— Гюрза с презраменен кобур и резервен пълнител.

— Значи, леко яке отгоре — промърмори под носа си мениджърът.

Той хвърли бърз поглед към зениците на наемника.

— Бил ли си си стимулатори?

— Да, не съм напълно излекуван.

— Три дози ще ти стигнат ли?

- Една още веднага.
- Разбира се. Пропуснах ли нещо?
- Кола.
- Под наем? — оживи се шасът.
- По-добре да я купя. — Да се взима кола под наем от шасите, щеше да бъде абсолютен идиотизъм. — Какво имаш под ръка? Не мога да чакам.
- Мустанг, два бавареца и крузър.
- Ще взема джипа — реши Кортес. — Намерете ми полицейска значка и нов портфейл и сложете вътре малко пари в брой.
- Да ти кажа ли каква ти е сметката? — поинтересува се Биджар, след като приключи с изчисленията в бележника си.
- И без това се чувствам зле — промърмори наемникът, — освен това не ми пука.
- Разбирам.
- Отивам да се измия, а след двацет минути трябва да тръгна.
- Смятай, че вече си тръгнал.

Когато напусна супермаркета на Гилдията с новия си джип, Кортес беше сигурен, че задачата, дадена му от Сантяго, няма да му създаде особени проблеми. Под мишницата му уютно се беше настанила гюрзата, в устата му отново беше скрит изкуствен зъб, а в портфейла му лежаха пари, карта „Тиградком“ и порядъчно протрита полицейска значка. Наемникът беше готов за всякакви изненади.

Започна издирването на Юшлаков от студиото му. След като отвори прецизно желязната врата и се увери, че фотографът не е там, Кортес отиде в Олимпийското градче, при апартамента на Юшлаков. Там му провървя повече — пред входа стоеше поддържаната „деветка“ на фотографа. След като паркира джипа така, че да ѝ прегради пътя, Кортес се качи на нужния етаж.

— Александър Геннадиевич вкъщи ли си е? — попита той отворилата вратата трийсетинагодишна начервена блондинка с небрежен синьо-бял халат.

— А вие кой сте? — попита жената, нацупвайки долната си устна.

— Приятел — отвърна Кортес, отмести блондинката от пътя си и влезе в антрето. — Вкъщи ли е?

Апартаментът на фотографа беше занемарен в умерена степен. Избелелите тапети, поовехтелите мебели и календарът с полуголи девойки на стената ясно показваха, че помещението е взето под наем и Юшлаков не възнамерява да влага пари в него. Миришеше на прах и на нещо готвено.

— Кой си ти? — Изскочилият от кухнята потен тип с раздърпан анцуг и лекъсана тениска с всички сили се стараше да изглежда страшно. — Какво искаш?

— Гражданинът Юшлаков? — попита Кортес, лениво разтегляйки думите, като гледаше от горе на долу. Това не беше трудно, тъй като Алик стигаше едва до рамото на наемника.

— Да, какво има?

Кортес лениво размаха пред себе си полицейската значка.

— Във вашето студио, Александър Генадиевич, е открит труп на обявен за издирване опасен престъпник. Облечете се, отиваме на „Плюшчиха“.

— Но аз нямам нищо общо — обърка се Юшлаков.

— Възможно е, но ще ви се наложи да дойдете. Колата ми е долу.

— Какво иска той, Алик? — В стаята нахълта разярената блондинка. — Незабавно ще се обадя в полицията.

Кортес демонстративно се прозина.

— Той е от полицията, скъпа — намръщи се фотографът и погледна раболепно наемника. — Мога ли да се облека?

— Разбира се. — Кортес измъкна от джоба си клечка за зъби. — Ще почакам.

— Благодаря. — Юшлаков бързо отиде в спалнята. — Лена, къде са ми дънките?

— Под дивана! — извика в отговор блондинката и изгледа тъжно Кортес. — Ще пиете ли нещо, полицай?

— С кола съм — промърмори наемникът, внимателно вглеждайки се в очите ѝ. — Отдавна ли сте в Москва?

— Две години. — Лена беше опитна дама, но не издържа цинично изучаващия поглед на Кортес и нервно заоправя халата си.

— И с какво се занимавате?

— Модел съм — отговори предизвикателно жената.

— Професия или хоби?

— Професия — парира блондинката, — а вие трябва да се държите по-учтиво, господин ъъ...

— Капитан.

— Трябва да се държите по-учтиво, капитане.

Блондинката се приближи до минибара, зае съблазнителна — както ѝ се струваше на нея — поза и си наля шампанско от отдавна отворена бутилка.

— Всички мъже са такива грубияни. — В гласа ѝ отново се появиха тъжни нотки. — Мисля, че това е признак на сила. Аз харесвам силните мъже, капитане.

Тя отпи от виното, оставяйки върху чашата яркочервена следа от червилото си, и се усмихна на Кортес.

— А документите ви в ред ли са? — поинтересува се наемникът, продължавайки да човърка зъбите си. — Предявявани ли са ви обвинения? Например в проституиране?

Професионалната моделка изсумтя и се изниза в антрето.

— Готов съм. — Юшлаков се върна в стаята. — Миличка, ще се върна скоро.

Миличката не отговори.

Вече на улицата, когато видя крузьра на наемника, фотографът се спря, недоверчиво поглеждайки към Кортес, и рече с подозрение:

— Хубава кола.

— Съвсем обикновена, господин Юшлаков, съвсем обикновена — отвърна успокоително наемникът. — Спирачка, волан, четири гуми, фарове.

— Служебна — досети се фотографът.

— Не, лична — честно си призна Кортес и леко, сякаш неволно, докосна с пръсти шията му.

На тръгване Биджар му беше предложил да купи аерозолно флаконче с „праха на Морфей“ — превъзходно средство за обездвижване, което ерлийците използваша за анестезия, — но наемникът отказа. По отношение на общуването си с хората Кортес се доверяваше само на професионалните си навици.

Той подхвана изгубилия съзнание фотограф под мишниците, качи го на задната седалка на джипа, седна зад волана и без да бърза, изкара колата от двора.

* * *

*Московско полицейско управление
Москва, улица „Петровка“,
20 юли, сряда, 10:54*

През последния половин час отрядът на Корнилов откровено бездействаше. Васкин вяло прехвърляше разни книжа, от време на време поглеждайки към пийващия си кафе Шустов, а потъналият в креслото майор внимателно изучаваше доставените от архива документи.

Те не бяха много — всичко, което бяха успели да намерят за половин час, — но момичетата обещаха, че вечерта ще има още; както се оказа, в Москва имаше достатъчно необясними неща.

„В нощта на двайсет и седми юли от полицейското хранилище са похитени веществените доказателства, събрани на мястото на голяма престрелка на Ленински проспект. В същата нощ от моргата на управлението са изчезнали докараните оттам трупове. Комендантът на сградата не е могъл да обясни случилото се, води се вътрешно разследване.“

Този случай вече беше попаднал в категорията на странните.

„Осми февруари. Потърпевшият И. Г. Фьодорчук, лесничей, е съобщил, че на една от алеите на Лосиний остров е бил нападнат от неизвестно чудовище, отдалеч приличащо на жена. Доказателство за нападението са три разкъсани рани върху гърба на потърпевшия. Пристигналата на мястото на произшествието патрулна група не е открила нищо подозрително. Фотороботът, съставен по думите на И. Г. Фьодорчук, е предизвикал недоверие у експертите, но потърпевшият продължавал да настоява, че е извършено нападение, и дори се е съгласил да му бъде направена съдебнопсихиатрична експертиза. В настоящия момент И. Г. Фьодорчук е преместен на работа в Подолското горско стопанство. Случаят не е закрит.“

Следващият случай беше най-ясен и тъжен. Към Коптевски полицейски участък се беше обърнала гражданката А. А. Шишкина, родена през 1931 година, и беше заявила, че е разпознала на улицата своята съседка, живяла заедно с нея в комунална квартира след 1956 година и починала през 1970 година. При това съседката ѝ съвсем не се била изменила външно, макар че по всички изчисления би трябвало или да гние в гроба, или да бъде същата набръчкана и свита от артритна вещица, каквато е и подалата заявлението.

„За щастие ние живеем много дълго“, спомни си Корнилов думите на Сантяго.

В участъка, разбира се, не бяха приели заявлението на А. А. Шишкина, но старицата беше започнала война на два фронта: от една страна, бомбардираше полицейското началство с многобройни жалби, от друга, тровеше живота на проследената жертва, ту наричайки я „вещица“, ту умолявайки я да сподели тайната на вечната младост. Понастоящем А. А. Шишкина се намираще на принудително лечение и на Андрей му стана жал за клетата старица.

Сънното настроение на отряда беше прогонено от звънналия телефон. Сергей рязко вдигна слушалката.

— Капитан Шустов.

— При нас има промяна — съобщи следящият фотографа оперативен работник. — Юшлаков го откарват.

— Той наред ли е?

— В безсъзнание е на задната седалка. Какво да правим?

— Почакай минутка. — Сергей се обърна към Корнилов. — Отвлекли са фотографа.

— Отлично. — Майорът, без да бърза, загаси цигарата си и се измъкна от креслото. — Нека да продължат наблюдението и да не се намесват. Ние идваме.

* * *

*Москва, улица „Большая Молчановка“,
20 юли, сряда, 11:11*

След като се убеди, че Секирата е откарал похитените момичета именно в тази сграда, комисарят незабавно позвъни на съюзниците си и зае позицията срещу служебния вход. Той не се съмняваше, че развръзката приближава.

Първи пристигна Мечеслав. Той паркира сааба си до ягуара на Сантяго, излезе от колата, поздрави се навъсено с нава и се нареди да го попита нещо, но комисарят се оказа по-бърз.

— Как мина Големият кралски съвет? Надявам се, Нейно Величество не е имала проблеми?

— Внезапната смърт на Ярослава се оказа съвсем навременна — промърмори неохотно людът. — Убедихме бароните, че снижаването на мощността на Извора е станало по естествени причини, а проявата на Червените шапки не е нищо по-различно от другите идиотски постъпки, характерни за това семейство. Кралица Всеслава продължава да възглавява Зеления дом.

— Това е чудесно.

— Ъъ... Сантяго, надявам се, че слухът за завръщането на Вестителя няма да се разпространи из Тайния град?

— Помня какво сме се договорили, бароне. Освен заинтересованите лица, за Любомир знаят само фюрерите на Червените шапки, а тях ще ги неутрализираме.

Баронът изхъмка доволно.

Делегацията на чудовете се оказа доста по-внушителна. От двата тъмночервени линкълна, пристигнали след няколко минути, се изсипаха четирима рицари откъсители, включително желаещият да се отличи Бамбарда, двама узурпатори — мълчаливи и почти неуправляеми убийци с пламтящи алени очи, двама командори — воители с бойни шлемове и с дълги тояги, и накрая, самият Франц дьо Гир, майсторът на войната, в пълно бойно снаряжение. Дългите червени коси на капитана бяха разпуснати, тъмночервената камизола беше прихваната с кожен колан със задължителната тока, а широката верига на майстора на войната блестеше на слънцето. В дясната му ръка, защитена от ръкава на ризницата и стоманена ръкавица, Франц стискаше сложен жезъл, а на лявата, разголена до свивката на лакътя, се чернееха магически татуировки. Войнствените чудове носеха класическото облекло на бойните магове и Сантяго се зарадва, че е покрил с илюзия мястото на срещата.

Без да поздравява, капитанът огледа грамадната офисграда, надвиснала над „Нови Арбат“, и недоверчиво се поинтересува:

— Сигурен ли си, че той е тук? Едва ли един люд би избрал за бърлогата си бетонна кутия.

— Повярвайте ми, Вестителя е тук — отговори Сантяго, небрежно облягайки се с лакът на ягуара си. — Вътре е мой наемник.

— Къде именно вътре? — попита Мечеслав.

— Сега ще узнаем. — Навът измъкна от джоба на сакото си златен медальон с изображението на гризяща орехи катерица, отвори го и внимателно измъкна един косъм.

— Отдалечено търсене? — обади се Дьо Гир с нещо средно между въпрос и твърдение.

Навът безмълвно кимна.

— А Любомир няма ли да го засече?

— Не. Избликът на енергия ще бъде минимален и страшно кратък.

Сантяго тихо, почти беззвучно прошепна кратко заклинание и щракна със запалка. Косъмът стремително пламна, оставяйки след себе си тъмносиво облаче. Продължавайки да шепне нещо, Сантяго внимателно се взря в него.

— Е, и какво? — прошепна нетърпеливо Мечеслав.

— Последният етаж. — Облачето се разнесе и комисарят се обърна към съюзниците си. — Координатите са точни.

— Да вървим. — Баронът решително пристъпи напред. — Вестителя е в ръцете ни.

— Малко търпение, приятелю. — Сантяго прехвърли поглед към Дьо Гир. — Капитане, изяснете, моля ви, подробностите за последните два етажа. Ще бъде прекрасно, ако успеете да се сдобие с плана им. А аз, с ваше позволение, трябва да се обадя по телефона.

Баронът въздъхна тежко, но не взе да спори с нава. Комисарят се отдалечи встрани и измъкна мобилния си телефон.

— На мястото сме, княже, моля ви, бъдете готов.

— Добра работа, Сантяго.

— Благодаря ви, княже.

Навът скри телефона си в джоба, огледа се и се приближи към Дьо Гир, който беше разтворил върху капака на линкълна някаква схема.

— Планът на горните етажи — поясни чудът. — Местната охрана ми го подари.

— Какво знаем?

— Преди половин година горните етажи са били наети от някаква фирма. Оттогава насам не пускат никого там.

— Всичко се връзва — кимна навът, гледайки схемата. — Има два пътя догоре — стълбище и товарен асансьор.

— Асансьорът е блокиран — усмихна се тъжно Дьо Гир.

— Остава само стълбището.

— Какво има да му мислим — избухна Мечеслав, — вмъкваме се и изколваме всички.

— На предпоследния етаж най-вероятно има охрана — присви очи комисарят, — ще изгубим темпо.

— Голяма работа! — изрева людът. — Червените шапки няма да ни задържат дълго.

— Не забравяйте, уважаеми бароне, че Любомир е силен магьосник — възрази тихо Сантяго. — Ако му позволим да вземе инициативата, ще си имаме неприятности. Ударът ни трябва да е стремителен, насочен пряко към магьосника. А охраната трябва да я изолираме, за да не ни се мотае из краката.

— Може би през покрива? — попита замислено Дьо Гир.

— Никога не съм минавал през очевидно леките пътища — призна си навът, — това прекалено прилича на капан.

— Може би — съгласи се чудът и погледна комисаря. — Ти сигурно вече си измислил всичко?

— Мога да направя портал до последния етаж — заяви скромно Сантяго.

— А защо си мълча досега? — възкликна с ентузиазъм Дьо Гир. — Това решава всичко.

— Не всичко — въздъхна навът със съжаление. — Един голям портал изисква много време и сили. Магьосникът ще успее да ни забележи и ще атакува пръв. Ще направя бърз преход за максимум двама.

— Аз ще дойда с теб — рязко издиша Мечеслав. — Не спори, Дьо Гир, това е лично.

— Добре — вдигна длани капитанът, — а ние?

— Вие ще се качите по стълбата — сви рамене Сантяго — и ще ликвидирате охраната.

Чудът вирна глава.

— Двайсет и пет етажа пеша?

— Ние ще ви изчакаме — успокои го комисарят. — Необходимо е да ударим едновременно, затова, когато бъдете готови, се обадете.

— Разбрах.

Сантяго се огледа.

— А ето го и последния щрих.

Съюзниците се вторачиха в приближаващия се крузър.

— Какво е това? — попита Мечеслав.

— Не какво, а кой — поправи го навът. — Мой приятел.

Той силно стисна ръката на излезлия от джипа Кортес.

— Докарахте ли фотографа?

— Докарах го.

— Надявам се, че е жив? — намръщи се Сантяго, загрижено разглеждайки полулегналия на задната седалка Юшлаков. — Разбрахме се да не го убивате.

— Всичко е наред — увери го наемникът, — той просто спи.

— Прекрасно. Полицията проследи ли ви?

— От самата сграда — усмихна се Кортес. — Не съм се опитвал да се измъквам.

— Правилно. — Сантяго погледна внимателно човека. — Дьо Гир ще достави фотографа горе. Ще отидете ли с него?

Кортес почеса замислено върха на носа си.

— Яна там ли е?

— Там е.

— Тогава ще отида.

— Капитане — обърна се Сантяго към чуда, — позволете ми да ви представя моя приятел Кортес.

* * *

*Резиденцията на Вестителя
Москва, улица „Нови Арбат“,
28 юли, сряда, 11:15*

— Извънредно произшествие в Москва. Преди няколко минути неизвестен терорист съобщи по телефона за заложена на Киевската гара бомба с огромна разрушителна сила. В момента спецчастите от управлението на полицията са отцепили гарата и проверяват сградата, включително съдържанието на всички сейфове за съхранение...

Гласът беше тънък и противен. Той проникваше като свредел в мозъка, причинявайки почти физическа болка. Откъде се взе този глас? Последното, което помнеше Артъом, беше Лана. Прекрасната, омайваща Лана. Изглежда, тя беше духнала в лицето му някакъв прах. Или го беше целунала? Не, целуна го по-рано, устните му още носеха горчивия ѝ вкус, и Артъом с ужас си спомни, че беше разказал на прелъстителката си всичко. И дори ѝ беше дал Амулета.

— Стига си се занимавал с глупости — разнесе се раздражен мъжки глас и тънкият глас утихна. — Кога ще дойде той на себе си?

— Скоро.

Приятният дълбок глас принадлежеше на Лана.

— Колко скоро?

— Той вече се преструва.

Артъом неохотно отвори очи.

— Как се чувстваш? — попита загрижено девойката.

— Отвратително.

Главата му буквално се разкъсваше на части.

— Пийни си. — Лана поднесе към устните на Артъом чаша, той с наслада отпи голяма глътка от ледената изворна вода и се огледа.

Седеше в резбовано дървено кресло с права неудобна облегалка, не беше завързан или окован, а до него, в същото такова кресло, съблазнително вдигнала крака на страничната облегалка, се беше разположила девойката. Огромните ѝ изумрудени очи весело проблясваха под трепкащата светлина на факлите. Голяма част от стаята, в която се намираха, беше заета от масивна дървена маса, отрупана с някакви колби, реторти, ръкописи и други прашни вехтории. В далечния ъгъл на стаята имаше малък мангал, а всички стени бяха обвесени с рафтове с подозрителни на вид гърнета и стъкленици, изпълващи стаята с неприятна миризма. Малък светлокос магьосник с подигравателни яркозелени очи гледаше със съчувствие към Артъом от огромно кресло, разположено на централното място на

масата, и зиморничаво се бе загърнал с бяла вълнена хламида, макар че в помещението беше доста топло. Фигурата му излъчваше скромния триумф на победител.

— Дълго време те преследвах, момче.

— Казвам се Артъом. И искам да те предупредя, че имам влиятелни приятели.

Светлокосият се усмихна с разбиране и се представи:

— Любомир, но някои предпочитат да ме наричат Вестителя. Така по-добре ли е?

— Още не знам.

Артъом още по-силно го заболя главата, сякаш я пробощаха хиляди малки иглички.

— Какви нежности — изсумтя Лана. — За какво ти е той, Вестителю?

Въпросът беше странен, като се има предвид, че феята знаеше цялата история, но Артъом реши да си замълчи.

— Защо? — бавно се усмихна магьосникът. — Той похити нещо ценно.

— От теб?

— Не, разбира се. От моите слуги.

— А, от Червените шапки? Защо изобщо се свърза с тях? Та ти си Вестителя!

— Не е твоя работа, фейо — изрече Любомир с тиха заплаха.

Лана сви рамене.

— Зеленият дом ще те послуша.

— Не се нуждая от услугите на Зеления дом. Той ме предаде.

— Но людовете дори не са знаели...

— Този въпрос не подлежи на обсъждане, фейо. Седи тихо и се моли на Спящия да се отнеса с добро към теб. А не така, както заслужават зелените вещици.

Девојката явно не беше очаквала подобна агресия. Тя свали краката си от страничната облегалка и нервно заоправя набедрената си превръзка.

— Мислех си, че ще се зарадваш. Ти си ни нужен, Вестителю, ние те чакахме...

— Да ти кажа ли какво виждам? — Магьосникът скочи от креслото и плътно се приближи към Лана. — Ти просто си се

изплашила, мажа твар. Ти си била сред онези, които ме изгониха, спасявайки своята власт, жадуващи смъртта ми, а сега, предчувствайки собствената си гибел, падаш на колене! Къде беше, когато умирах в самота? Веселеше се на кралските балове? Отдаваше се на пияни войводи и тлъсти барони? С какво се завиваше, Всеслава, когато аз треперех от студ?

— Аз...

— Млъквай, боклук! — Звучният му шамар накара феята да замълчи. — Ти не можеш да се скриеш от мен, Всеслава, не можеш да ме излъжеш!!

Сърцето на Вестителя заби тежко — и Лана, и Артър го чуха. От това бясно туптене лъхаше пронизващ студ.

— Не си си направила добре сметките, Всеслава! Псор!

От малката желязна вратичка, скрита сред многобройните рафтове и шкафове, се подаде странно, невъзмутимо същество с широка бяла риза.

— Псор, наглеждай я!

Съществото кимна, приближи се към девойката изотзад и надяна на шията ѝ тънка примка. Магьосникът забележимо се успокои.

— Ще помисля как да постъпя с теб, Лана.

— Мерзавец!

В отговор последваха нови шамари. Любомир с видима наслада ѝ нанесе три шумни удара и отстъпи назад. Върху бузите на феята пламтяха алени петна.

— Седи и мълчи, мажа твар.

Яркозелените очи на магьосника се прехвърлиха върху Артър.

— А сега да се заемем с теб. Ти осъзнаваш ли какво става тук, чов?

— Не. Но докато се занимаваше с тази... девойка, ми беше доста по-спокойно.

— Не се и съмнявам — усмихна се Любомир. — Амулетът у теб ли е?

Артър неочаквано осъзна, че Лана не е дала Извора на Вестителя и дори не е споменала за него. Защо? Какво беше замислила? Артър се застави да издържи погледа на магьосника и се поинтересува:

— А нима не можеш да четеш мисли?

Любомир се намръщи.

— Чета, но някой е защитил много професионално мозъка ти от сканиране. Той е недостъпен дори за мен.

— Тоест ти не можеш да се ровиш в паметта ми?

— Точно така.

— Не знам кой е направил това, но съм му благодарен.

— Не бързай — усмихна се магьосникът. — Мозъкът ти е защитен, но не са ти изтрили паметта.

Артъом бързо превъртя в главата си последните събития и кимна.

— Така е.

— И ако поискаш, сам можеш да ми разкажеш всичко.

Неприятен обрат.

— А ако не поискам?

— Тогава ще ми се наложи да те убедя.

При десния крак на Любомир се дотътри ниска масичка с разположени върху нея лъскави инструменти. Скалпели, ланцети, куки... На Артъом му се заповдига.

— Нямам много време. — Магьосникът беше почти тъжен. — Но ще ти позволя да помислиш.

— Благодаря.

— Не си струва да ми благодариш. Помисли си засега за следното. — Любомир бавно подбираше каквото му трябва от лежащите на масичката хищни инструменти. — Ти се оказа в епицентъра на битка за власт и до момента, волно или неволно, си помагал на враговете ми, но аз не съм злопаметен. Лично на мен не си ми направил нищо лошо. А и едва ли би могъл. Така че можем да се договорим.

— А как ще реагират на това твоите приятели?

— Червените шапки? По отношение на тях предпочитам думата „слуги“.

— Те не вдъхват доверие.

— Допускам, но онези, които смяташ за свои приятели, лъжат и убиват не по-малко. Мен искат да ме убият откакто съм се родил. Аз съм Вестителя. На мен по право ми принадлежи короната на Зеления дом, а вместо това съм принуден да се забърквам с Червените шапки и да се изправям срещу всички Велики домове. Но скоро ще настъпи краят на всичко това. — Магьосникът възбудено се заразхожда из

кабинета. — Ще поваля Тъмния двор, ще получа властта над Тайния град и ще се заема с цялата планета. Никой няма да може да ме спре, а онези, които са с мен, ще получат щедра награда. Искаш ли да бъдеш наместник на Западното полукълбо?

— А ти император ли ще бъдеш?

— Не е ли все едно? Титлите не ме вълнуват. Ще бъда главен.

— А правителствата, армиите и ядрените бомби?

— Повярвай ми, това са дреболии — въздъхна магьосникът. — Никой не може да се бори с мен. Твърде голямо е могъществото ми и единствената пречка е Тъмният двор.

— Сериозна пречка.

— Не разчитай, че навите ще ти помогнат. Те дори не знаят за нашето местонахождение.

— Не бива да подценяваш Тъмния двор.

— Може би — съгласи се магьосникът след кратък размисъл. — Но дори и да ни намерят, ще им бъде крайно трудно да проникнат тук. Ние сме на последния етаж, не могат да влязат при нас през покрива, а отдолу е пълно с охрана, която е способна да посрещне всякакви гости.

— Това да не са Червените шапки?

Пламенната реч беше разгорещила магьосника и той не обърна внимание на думите на Артъом. Зелените очи на дребосъка блестяха трескаво, раменете му се бяха изпънали и той беше започнал да прилича на възбуден хомяк.

— Ние сме в пълна безопасност! До победата са останали броени часове, така че постарай се да не вземеш погрешно решение.

В думите му имаше смисъл. Артъом се улови да мисли, че не му се иска да посрещне спасителния отряд, увиснал на въжето. А и предложението като че ли беше сериозно...

— Значи, наместник на Западното полукълбо?

— Ще имаш най-широка автономия, което открива широки възможности! Всяка твоя дума ще е закон, всеки жест — заповед, хиляди поданици ще са готови да умрат за теб. — Магьосникът си пое въздух. — И това ще стане!

Артъом почувства върху главата си стягането от скромната вицекралска корона, а на хоризонта започна да се оформя малък, но крайно луксозен дворец.

Артъом отърси от себе си вцепенението.

— Примамливо.

— Смятай, че ти е провървяло. — Магьосникът го потупа по рамото. — Възползвай се от шанса си.

* * *

*Москва, улица „Большая Молчановка“,
28 юли, сряда, 11:18*

— Сигурен ли си, че не сме се объркали нещо? — попита Шустов шепнешком Корнилов. — Всичко това изглежда странно.

Джипът, с който бяха откарали Юшлаков, известно време обикаля из града, докато не излезе на малка невзрачна уличка, над която се извисяваше чепатата грамада на офиссграда. В сянката на това бетонно чудовище, около няколко западни коли, се бяха струпали петнайсетина възрастни лелки с шарени забрадки и басмени рокли. Бабките бурно обсъждаха нещо и приличаха на обикновени търговки, приключили работния си ден на близкия пазар. Към тях се присъедини излезлият от джипа широкоплещест здравеняк, който знае защо сложил на окото си тъмен монокъл. Юшлаков беше останал в колата и не показваше признаци на живот. Полицайте следяха събитията от служебната волга, паркирана на стотина метра от джипа.

— Може би фотографа са го убили? — предположи Васкин.

— Този едва ли би се разкарвал из града с труп на задната седалка — отбеляза мрачно Корнилов. — Той изглежда як, но не и тъп.

По-нататъшните събития потвърдиха думите на майора. Лелките взеха някакво решение и се разпръснаха. Гигантът измъкна фотографа от джипа, накара го да дойде на себе си с помощта на няколко шамара и го помъкна към входа на сградата, накъдето се беше насочила по-голямата част от лелките. Две от бабките останаха на пресечката.

— Владик, викай спецчастите — нареди майорът. — Тук няма да се справим сами.

— Ти какво, бъзикаш ли се? — учуди се Шустов, но когато срещна твърдия поглед на майора, веднага млъкна.

— Веднага щом дойдат спецчастите — започваме щурма.

ГЛАВА 18

*Резиденцията на Вестителя
Москва, улица „Нови Арбат“,
28 юли, сряда, 11:27*

— Днес в полунощ тук, в казино „Реактивната яребица“, ще се проведе финалът на шампионата на Тайния град по елементарен покер. Напомням, че главната награда ще се разиграе между четиримата водещи играчи: Карим Томба, барон Святополк, владетелят на Перовски домен, вицепрезидентът на „Тиградком“ Егор Бесяев и миналогодишния шампион Бонций Чейс, управителят на „Реактивната яребица“. — Симпатичната девойка бавно се разходи из разкошната зала и се спря при масата за игра. — След приключване на играта ще се състои банкет в чест на победителя. За получаване на покана наберете на дистанционното на своя телевизор комбинацията 777–529.

На екрана просветнаха шестте цифри и надпис: „Услугата е платена“.

— Аз зложих на Бонций — съобщих уйбуят Драката, човъркайки зъбите си с кинжала. — Той е в прекрасна форма, преди две седмици обра „Короната“ с двеста хиляди.

— А Томба е съблякъл едни хванове в „Реактивната яребица“ — застъпи се за своето протеже уйбуят Копитото. — Между другото, дори Бонций не рискува да седне на една маса с него.

— Ти чудно как не си зложил на Бесяев, на чова — отвърна презрително Драката на Щурака. — От вас, фъфляците, може да се очаква.

Шебекът Копитото се намръщи и неуверено посегна към пистолета си.

— Стига сте зяпали телевизора, да ви таковам в ушите! — Секирата щракна дистанционното и погледна мрачно към седящия на масата Вария. — Ти кога ще си тръгнеш? Сега моите момчета дежурят.

— Когато Любомир нарефи — отговори лениво едноокият и отпи от манерката. — На мен също не ми е особено приятно да сефя тук.

— Любомир, Любомир — промърмори Секирата. — Той започва да развива мания за преследване, да се таковам в ухото. Удвоихме охраната, блокирахме асансьора и за какво, се пита, докараха на покрива десет тона чакъл? Казвам ти, нашият магьосник е превъртял, да се таковам в ухото.

Секирата замълча, поглеждайки с очакване към едноокия. Обикновените охранители тихо се разотидоха по ъглите, по-надалеч от фюрерите. Едноокият благоразумно мълчеше.

— Домъкнал е някакъв чов, а и още онази фея, Лана — продължи Щуракът. — Кой знае за какво се договарят с нея? Може би той смята да се върне в Зеления дом, а нас да ни изостави?

На Секирата много му се искаше Шебекът да подкрепи бунтовническите му мисли и да изрази недоверие към магьосника. Тогава с пълно право би могъл да обвини едноокия в предателство и да го убие. Но Варията не се поддаде.

— Любомир знае какво прави. Ние вофим опасна и сложна игра. Секирата се намръщи.

— Разбира се.

* * *

*Москва, улица „Большая Молчановка“,
28 юли, сряда, 11:29*

Веднага щом последният рицар се скри във входа, Мечеслав свали сакото си, разкопча ризата си, нави ръкавите си и извади от багажника на своя сааб масивна бойна брадва.

— Отлично нещо за близък бой — обясни той на комисаря. — На Любомир ще му хареса.

— Надявам се. — Навът с любопитство докосна с пръст широкото острие. Съдейки по йероглифите, гравирани върху метала, оръжието беше подготвено от жриците на Зеления дом. — Само я размахвайте по-внимателно, бароне, все пак не сме в гората.

— Не се бой — промърмори покровителствено людът. — Ако искаш, имам още една такава, резервна.

— Благодаря. — Сантяго се усмихна и в ръката му се появи тънък навски стилет. — Имам си всичко.

За разлика от барона, който беше далеч от магията, висшият боен маг на Тъмния двор можеше да си позволи да има само това крехко острие. Мечеслав потрепери. Както тогава, в тронната зала на Зеления дом, така и сега той не успя да види откъде навът измъкна оръжието си.

— Изящна вещ — отрони людът.

— Избирателна. — Комисарят меко прекара ръката си пред себе си и стилетът изчезна. — Насилието е грубо нещо. Стремя се да минимализирам количеството му при воденето на преговори.

Людът с разбиране поклати глава.

— Не обичаш кръвта?

— Не обичам многото кръв.

— А не се ли боиш, че ще си изцапаш костюма? Предстоят ни напрегнати преговори, казано в твой стил.

— Няма страшно — отвърна Сантяго и гледайки отражението си в стъклото на сааба, оправи вратовръзката си. — Имам още много такива.

— Скъп ли е?

— Осем хиляди. Ушиха ми го по поръчка в ателието на Манир Турчи.

— Уха! — поклати глава людът.

Манир Турчи обличаше елита на Тайния град. Красиво, но твърде скъпо. Самият барон беше успял да си позволи само три костюма от Турчи и, естествено, не възнамеряваше да ги облича преди битка. Съдейки по всичко, Сантяго просто нямаше други видове костюми.

Мечеслав извади от жабката на колата си изящна златна кутийка и изсипа върху дланта си няколко сухи листенца.

— Зъбарче? — поинтересува се комисарят.

— Аха. — Баронът върна кутийката в колата и се зае старателно да дъвче листата.

Навът не одобряваше това. За разлика от златния корен, зъбарчето не беше забранено в Тайния град, но се причисляваше към

силно действащите препарати. По време на своето действие (от петнайсет минути до шест часа, в зависимост от дозировката) то удесеторяваше силата на война, но при това правеше поведението му донякъде неадекватно.

— А няма ли да бъде зле с това? — Сантяго се почука с пръст по челото.

— Не — измуча Мечеслав, — всичко е под контрол.

— Надявам се — рече хладно навът и измъкна от джоба звънящия си телефон. — Франц е вече горе, време е.

— Вече трябва да направиш избор, времето изтече. — Любомир погледна тежко пленника си. — Какво реши, Артъом? С мен ли си?

Лана мълчеше, а Псор, слугата на Любомир, се вираше вцепенено някъде в далечината. Артъом дълбоко въздъхна.

— Както разбираш, Вестителю, в дадената ситуация...

— Не му казвай нищо, той те лъже — неочаквано се обади Лана. — Сантяго е бил прав.

— Какво? — обърна се Артъом.

— Какво?! — изтръпна Вестителя.

— Сантяго е бил прав! — гръмко и с някакво отчаяно злорадство в гласа повтори девойката. — Ти не си пророк, а обезумял от кръвта девственик с Наполеонов комплекс. Ти си закъснял, Вестителю, с твоите методи вече не може да се постигне нищо!

— Тогава за какво беше целият този спектакъл? — Любомир явно беше слисан.

— Нямаше никакъв спектакъл — усмихна се Лана. — Наистина ти карах Артъом, наистина ти карах Амулета, наистина вярвах, че ти си моят император. Достоеен владетел на Великия дом Люд. — Лицето на феята презрително се изкриви. — Артъом каза, че работи за Тъмния двор, и когато вече пристигах, реших да се обадя на Сантяго.

— И какво ти каза той? — попита приглушено Вестителя.

— Той не взе да ме заплашва или да ме уговаря — въздъхна Лана. — Той просто ме помоли първо да ти докарам Артъом и да те наблюдавам и едва след това да взема решение. Амулетът е в моя мустанг, Вестителю, но ти не можеш да се добереш до него.

Във въздуха пред масата се появи малка черна точка. Магьосникът отскочи назад. Точката бързо се уголеми и след миг в центъра на стаята танцуваше наподобяващ огромно вретено вихър.

— Портал! — възкликна феята. — Най-накрая!!

От бушуващия мрак на вретеното изникна висок мъж с елегантен светъл костюм.

— Сантяго? — прошепна магьосникът, все още не вярвайки на очите си.

— Здравейте, Вестителю — обаятелно се усмихна пришълецът. — Ще поговорим ли?

Любомир грабна от масата малък дървен жезъл и очерта пред себе си кръг.

— Варди!

Плътна зелена мъгла обгърна вихъра, сковавайки стремителното му движение. Разнесе се грохот, някой изкрещя, нещо се срути, сградата потрепери и се люшна. Порталът изчезна, а на мястото, където току-що се беше намирал, с глух удар падна парче от масивна брадва.

— А сега да поговорим, наве — озъби се магьосникът. — Вече никой няма да ни пречи.

— Много добре — пришълецът отново се усмихна. — Тъмният двор не е съгласен с много от вашите действия, Вестителю, и ме изпрати да се уверя...

— Ще я отнесе като перушина — обеща Бамбарда, залепвайки на масивната желязна врата пакет пластичен експлозив. — Трябва само да се поотдалечим.

Останали без Извора си, чудовете икономисваха магическа енергия и решиха да разбият вратата по обикновения човешки начин.

Дьо Гир махна с ръка и рицарите се спуснаха половин етаж надолу.

— За какво е всичко това? — изписка Юшлаков. — Защо съм тук аз?

Когато дойде на себе си и откри около себе си странно облечените хора, фотографът изпадна в паника. Докато го караха да тича, подкарван от силни ритници, той мълчеше и едва сега, когато

леко успокои дишането си, рискува да зададе измъчващия го въпрос. Отговорът дойде веднага.

— Мълчи, тъпанар — погледна го накриво Кортес и фотографът мигновено се подчини.

— Всички ли са готови? — огледа се за последен път Бамбарда. — Взривявам.

Оглушителен грохот разтърси сградата, вратата изхвърча и от отвора се разнесоха изплашените вопли на Червените шапки.

— Напред! — изкрепя скочилият на крака Дьо Гир и в следващия миг объркано се спря.

Грохотът не стихваше. Той нарастваше така, сякаш от горния етаж към тях лети мощна снежна лавина. Приближаваше се нещо огромно и тежко. Капитанът се заслуша.

— Какво става? — прошепна Бамбарда.

Отгоре им се посипа тънка струйка пясък, падна камъче, а грохотът продължаваше да нараства.

— Спасявайте се! — изрева Кортес, сграбчи фотографа за яката и хукна надолу по стълбите.

След секунда върху площадката, където току-що бяха стояли чудовете, се стовари лавина от чакъл и пясък, зазиждайки надеждно пътя нагоре.

Мечеслав се стараеше да се движи на крачка след Сантяго. На барона още не му се беше случвало да използва навски портал и той не се чувстваше много уверено. Но всичко се оказа просто. Щом Мечеслав пристъпи в тъмнината на вихъра, мощната сила меко го подхвана и го понесе някъде напред. На барона му се струваше, че продължава да върви, само че почти не беше необходимо да полага усилия за това. Людът беше обзет от необикновено усещане за лекота, той се разсмя и подхвана брадвата по-удобно.

— Ще му покажем, наве! — извика той в гърба на движещия се отпред комисар. — Смърт на Любомир!!

— Здравейте, Вестителю — отвърна гърбът. — Ще поговорим ли?

Мечеслав потрепна, но досетил се, че навът вече е излязъл от портала, решително направи още една последна — както му се

струваше — крачка. Той протегна пред себе си бравата, приготвяйки се за схватка, и в този момент чу гласа на магьосника:

— Варди!

В тъмнината на портала проникна зелена мъгла. Мечеслав рязко се люшна и усети, че пада. Той нелепо разпери ръце, няколко пъти се превъртя и закрещя гръмогласно от изненада. По-нататъшните му спомени бяха неясни и хаотични. Въртеше се на всички страни като перушина, сякаш е в огромна центрофуга, и когато най-накрая, конвулсивно кашляйки, излетя от портала, почувства тежко гадене. Невъзможно беше да му се съпротивлява. Неспособен да види нищо пред себе си, Мечеслав се напрегна, извивайки цялото си тяло, и остатъците от закуската напуснаха организма му. След секунда баронът видя къде точно се е озовал. Пред него стоеше объркан Секирата.

— Ще те убия! — изрева людът и рязко замахна с бравата си.

„Твърде лека е“, отбеляза си той.

За съжаление, баронът не подозираше, че основната част от оръжието му е останала от другата страна на портала. Замахът, достоен за тежката брава, доведе до напълно предсказуем резултат — Мечеслав нелепо се плъсна на пода.

— Тревога! — изкрещя Секирата, хвърляйки се под масата. — Людове!

Червените шапки измъкнаха оръжията си и откриха безпорядъчна, но много ентузиазизирана стрелба в посока на барона. Помещението се изпълни с барутен дим. Мечеслав се надигна на четири крака и опитвайки се да се спаси от изстрелите, се вряза в стената. Удесеторилото силата му зъбарче му помогна да пробие бетонната преграда с лекота, сякаш минаваше през хартия, и баронът се стовари в някаква яма.

— Тревога, тревога!! — дереше се под масата Секирата.

— Млъкни! — не издържа Варията. — Той беше сам.

Съпроводен от изпълнените с уважение погледи на Червените шапки, едноокият смело се приближи към отвора и предпазливо надникна в шахтата на асансьора. Някъде отдолу се разнасяха ругатните на Мечеслав.

— Фа му изпратим пофаръче — промърмори Варията и хвърли в отвора една граната.

Разнесе се взрив, ругатните утигнаха, но развлечението се хареса на Червените шапки и в шахтата полетяха още няколко гранати.

— Къде, къде са те? — крещеше Васкин, разтърсвайки Корнилов за рамото. — Къде се дянаха?

— Престани с истерията! — изрева майорът. — Ти офицер ли си, или...

Васкин засрамено утигна и погледна Шустов. Дебелакът мълчеше, но и в неговите очи се четеше аналогичен въпрос.

Ситуацията наистина беше странна. Двете лелки, останали на пресечката, известно време се суетиха около тъмнозеления сааб. После едната от тях, по-високата, извади от сутаена си мобилен телефон, извика в него няколко думи и сътвори наред улицата малко тъмно облаче. Пред очите на полицаите лелките една след друга пристъпиха в него и изчезнаха. Облачето се разсея, улицата опустя и Васкин избухна.

— Странна работа — рече предпазливо Сергей. — Може би тези са някакви хипнотизатори или екстрасенси?

— Може би — промърмори Корнилов, — а може да са циркаджии, избягали от психиатрията.

— Ти такива случаи ли търсеше в архива?

Андрей не успя да отговори.

— Отново — прошепна лейтенантът.

Около сребристия мустанг, паркиран до полицейската волга, се образува още едно черно облаче. Слисаните полицаи безмълвно наблюдаваха как от него спокойно излезе висок, строен мъж с тъмносин костюм, отвори вратата на колата и измъкна от задната седалка малка черна раница.

— Да го спра ли? — неуверено попита Шустов.

Корнилов поклати глава в знак на отрицание.

Мъжът затвори вратата, намигна на седящите във волгата полицаи и се върна в облачето, което мигновено се разтвори във въздуха. Улицата отново опустя.

— Познаваме ли го този? — поклати глава Сергей с недоумение. — Кирилич, на кого от нас намигна той?

— Със сигурност не на мен. — Корнилов погледна накриво Васкин. — Съвзе ли се, студенте?

— Аха — изстена Васкин и в следващия момент подскочи.

В асансьорната шахта се взриви първата граната.

Лана се възползва от това, че Любомир е зает с комисаря, извъртя се ловко и острият ѝ лакът се врязва в лицето на Псор. Дребният слуга залитна. Девојката скочи и го изрита.

— Господарю!! — отчаяно извика Псор, но на Любомир не му беше до него.

Осъзнал, че няма да получи помощ, робът с всички сили се вкопчи във феята и я изблъска в зимната градина.

— Разкарай се от мен, изрод!

Лана нямаше намерение да убива нещастника, но Псор напираше към нея. Кривогледите му очи пламтяха яростно, а дланите му бяха свити в дребни юмруци.

— Псор, осъзнай се, ще те убия!

Лана, все още неспособна да реши как да постъпи с побеснелия роб, направи крачка назад и се озова на вита стълба, водеща някъде надолу.

— Варди! — разнесе се от кабинета гласът на Вестителя и защитните системи на магьосника се задействаха. Стените затрепериха, подът се разтресе, цялата сграда се разлюля. Феята почувства как губи опора, стълбата изчезна изпод краката ѝ и девојката заедно с роба полетя надолу. С невероятно усилие на Лана ѝ се удаде да се извърти по котешки във въздуха и да се приземи донякъде удачно, а обезумелият Псор, който до последния миг протягаше към девојката малките си ръчички, не извади този късмет. С кратък, сух трясък вратът му се счупи и Вестителя остана съвсем сам.

Шумът на горния етаж нарастваше. Явно там ставаше нещо, но риданията на изплашените пленнички пречеха на Яна да разбере какво казват долитащите оттам гласове. Девојката се концентрира и реши, че моментът е настъпил.

Тя прегриза малката пластмасова ампула, изкриви лице — както ѝ беше обещал Сантяго, разтворът от разковничето беше много горчив,

— но без да обръща внимание на това, тя предпазливо, икономисвайки течността, намокри със слюнката си белезниците и тихо ги потърка една в друга. Разтворът със съскане се изля в закалената стомана и за няколко мига превърна белезниците в непотребни железа.

— Как успя да го направиш? — попита смаяно Марина, но не получи отговор.

След като се освободи, Яна внимателно се заслуша: през издаваните от пленничките звуци до нея достигна ясен шум от стъпки. Някой се беше приближил до витата стълба.

Любомир? Девојката приседна; тя се опасяваше от срещата с магьосника. И изведнъж сградата се разтърси, пленничките запищяха, а откъм стълбата се разнесе сърцераздирателен крясък. Нещо меко се стовари върху пода.

Яна предпазливо надникна иззад колоната. На пода, на мястото, където би трябвало да бъде стълбата, седеше светлокоса жена с лекомислено облекло и жално стенойки, потриваше удареното място. Яна се хвърли напред и ловко изрита девојката в слепоочието. Жената рухна в несвяст на пода.

— Та за какво си дошъл? — поинтересува се заплашително магьосникът.

— Длъжен съм да ви извадя сърцето, Любомире — обясни Сантяго. — Сърцето на Вестител е голяма рядкост в наши дни.

— Също както и сърцето на нав — парира Вестителя. — Наскоро ми доставиха едно.

— За щастие то беше фалшиво — усмихна се комисарят. — Вашите храбри последователи убиха куклата на Ортега.

Магьосникът почервеня.

Подхвърляйки си фрази, съперниците бавно се придвижваха из стаята, избирайки си най-удобното за сражение място. Стиснал в ръка дървения си жезъл, Любомир наподобяваше огромен бял плъх с пронизващи яркозелени очи. В сравнение с високия Сантяго той приличаше на истинско джудже.

— Не можеш да ме спреш!

Навът не отговаряше. Без да изпуска от поглед противника си, той измъкна отнякъде малък черен стилет, протегна го пред себе си и с

мека, хищна грациозност започна да се приближава към магьосника.

Те не забелязваха Артъом. Стараейки се нещата да си останат така, той отстъпи към стената и се огледа в търсене на Лана. Но уви! Тя беше изчезнала.

— Няма да се добереш до сърцето ми.

Навът се спря.

— Може би е време да започваме?

— Съгласен.

В този момент Артъом твърдо реши да застане на страната на победителя.

Магьосникът размаха жезъла си. Избухна нетърпимо ярка светлина и към нава полетяха тънки зелени мълнии. Любомир, чието тяло излъчваше зелено сияние, виртуозно въртеше жезъла, пораждайки нови и нови избухвания. Сантяго се държеше. Той леко сви краката в коленете си и плавно започна да прекарва пред себе си невъоръжената ръка, създавайки плътен черен облак, в който изчезваха мълниите на магьосника. Зад гърба му заплашително се кълбеше гъста мъгла.

— Виждам, че си се подготвил добре, наве! — подвикна подигравателно магьосникът. — Мракът ти дава сили.

Огънят в камината избухна по-силно.

— Няма да минем оттук — възкликна разочаровано Кортес, оглеждайки стълбищната площадка. — Камък.

По-нататъшните думи на наемника, може би дори нецензурни, потънаха в кашлицата му. Прахта се издигаше като стълб.

Чудовете, които бяха избягали на двацет и първия етаж, за да се спасят от лавината, нададоха разочаровани крясъци. Дьо Гир погледна тъжно своето побеляло от прахта наметало и горестно въздъхна. Чувстваше се излъган.

— Трябва да пробием през тавана — изкашля се най-накрая наемникът и върна Франц към действителността.

— Остана ли взрив?

— Има по-добър начин — изръмжа майсторът на войната. — Донесете маса!

Той начерта върху прашния плот кръг, нарисува в него няколко чудновати руни и внимателно положи в центъра му малък, изискано

обработен рубин.

— Кабинетът със сигурност е защитен със заклинание — предупреди го Кортес.

Майсторът на войната изгледа презрително чова, но след като си спомни, че Сантяго го беше нарекъл свой приятел, високомерно обясни:

— Това е „плюнката на дракона“ — ще пробие чак до небето.

— Ами да видим.

Капитанът направи няколко крачки настрана и внимателно гледайки рубина, тихо произнесе кратко заклинание. Камъкът се изпълни с гъст червен сок, леко се издигна и започна бавно да се върти около оста си.

— Аз сънувам, сънувам — прошепна Юшлаков и веднага приседна уплашено под погледа на Кортес.

Рубинът ускори движението си и увеличи размерите си. Сега над руническия кръг бушуваше нагорещено яркочервено кълбо с размерите на футболна топка. Присъстващите в помещението изпитаха нетърпима жегга. Дьо Гир махна с ръка и огненото кълбо, успяло да увеличи трикратно размера си, с вой се вряза в тавана, пробивайки в него идеално кръгла дупка, устреми се още по-нагоре, проби всички следващи прегради и оглушително изскочи на чист въздух. Засипаните с мазилка чудове очаровано наблюдаваха полета му. Първ се опомни Дьо Гир.

— Напред, гвардейци! — извика той, скачайки на масата. — За славата на Ордена!

В отговор на призива му от отвора над главата на майстора на войната, капитан на гвардията на великия магистър, лисна потоп вода.

— Какво беше това? — объркано изрече Франц, гледайки подчинените си, които полагаха усилия да не се засмеят.

Потокът постепенно секна, като първо се превърна в тънко ручейче мръсна вода, а после в едри капки. Подът се оказа покрит с тънък воден слой, в който обречено подскачаха няколко златни рибки.

— Какво беше това? — повтори отново измокреният Дьо Гир.

— Вода — обясни му звънък женски глас и в отвора се показа изящна червеночоса глава. — Изля се от последния етаж.

— Яна!! — извика Кортес.

— Кортес, миличък — жизнерадостно се усмихна девойката —
А какви са тези дръвници с теб?

— Аз съм Франц дьо Гир — съобщи с достойнство чудът,
опитвайки се едновременно да се изкачи през дупката и да свали
мокромто си наметало. — Капитан на гвардията на великия магистър.

— Много ми е приятно, капитане — учтиво отвърна Яна,
помагайки му да се изкачи на следващия етаж. — Благодаря, че ни
дойдохте на помощ.

— Къде е Любомир? — незабавно се поинтересува Дьо Гир. — И
къде сме ние?

— Ние сме в затвор на предпоследния етаж. Кабинетът на
Любомир е отгоре. Натам водеше една стълба, но неотдавна тя изчезна.

— Охранителите?

— Отвъд тази врата. Не са се показвали от началото на
суматохата.

— Червените шапки?

— Аха.

Дьо Гир се обърна към гвардейците.

— Разправете се с тях.

Рицарите безмълвно се насочиха към стаята на охраната.

— Кортес, а какво ще правим с нашия приятел? — Франц кимна
към фотографа.

— Той вече пристигна — промърмори наемникът, приковавайки
пленника си към стърчащ от стената метален обръч. — Скоро ще
дойдат за вас, Юшлаков, не скучайте.

— Ето какъв си бил. — Яна изгледа с презрение изплашения
Алик. — Твар. Между другото, аз също имам нещо.

И Яна гордо демонстрира на спасителите си умърлушената Лана,
на чиято скула се оформяше пищна синина.

Когато сградата престана да се тресе, Секирата се измъкна изпод
масата и се огледа. Стаята на охраната представляваше жалко зрелище.
Отворът на вратата, водеща към стълбището, беше плътно запълнен с
чакъл. Самата врата, взривена от чудовете, лежеше до
противоположната стена, затиснала уйбуя Драката. Помещението беше

пълно с прах, осеяно с гилзи и благородено с огромната дупка, през която Мечеслав беше паднал в асансьорната шахта.

— Великите фомове са се обефинили — разнесе се гласът на Варията. — Трябва фа се махаме.

— Ние служим на Любомир — изхриптя Секирата, гледайки с омраза едноокия — и ще се бием, да се таковам в ухото!

— Не бъфи глупак, Секира — усмихна се фюрерът на Шебеците, чиито ръце бавно шареха по бойния му колан. — Нима наистина си мислеше, че ще воювам с Тъмния фвор?

— Не разбрах.

— Колко си тъп! — Варията замахна с ятагана. — За фа стана император на Червените шапки, не е зафължително фа съм с магьосника. Фостатъчно е просто фа отстраня конкурентите. В момента моите момчета колят твоите Щураци из целия граф, а аз ще се разправа с теб.

— Измяна! — Секирата се огледа измъчено, но никой не бързаше да му се притече на помощ.

Червените шапки, които се бяха оказали поравно от двата клана, гледаха предано фюрерите си, изчаквайки кой от тях ще победи.

— Трябва фа ти вифа сметката, пале — решително заяви Варията. — Ще фафем тъпата ти тиква на Сантяго и той ще ни пусне. Ти си този, който уби нава.

Глухото ръмжене показа, че публиката се е отнесла благосклонно към предложението на едноокия. Варията се ободри.

— Бъдещето е за Любомир! — парира Секирата, хващайки ятагана си. — Той ще довърши Тъмния двор, а аз — теб, да се таковам в ухото.

Зрителите започнаха да аплодират:

— Пречукай го, еднооки!

— Залагам петдесетачка на Секирата, той е по-млад!

— Подкрепям!

Червените шапки извадиха парите си и започнаха да залагат. Събра се прилична сума.

Битката се разрази моментално. Натрупалата се в противниците взаимна омраза най-накрая се изтръгна на свобода и единственият възможен изход от схватката беше смъртта на единия от фюрерите.

Никой не би се съгласил на по-малко. Особено зрителите, разпалено подкрепящи гладиаторите.

Под гръмките викове и дрънченето на ятаганите чудовете безпроблемно разбиха вратата и нахълтаха в стаята.

— Всички на пода! — Лягайте!

Забравил за битката, Секирата се обърна към рицарите и в този момент Варията ловко замахна с острието си и главата на младия фюрер тупна върху масата.

— Префаваме се — рече Варията, дишайки тежко. — Измамиха ни.

Когато взривовете в шахтата утихнаха, Мечеслав, олюляващ се върху въжетата, отвори уста, за да изругае, но след като размисли, се сдържа. Можеха да го чуят и да продължат с опитите да го довършат. Вместо това баронът, стараейки се да не шуми, бързо запълзя нагоре, към последния етаж. Инцидентът с охранителите накара Мечеслав да погледне трезво на ситуацията и да се съсредоточи върху най-неотложните проблеми. Нужен му беше Любомир. Той се задържа малко около отвора и когато чу вопли и дрънкане на оръжия, злобно се усмихна.

— Отлично — промърмори баронът, катерейки се с ловкостта на маймуна към последния етаж. — Никой не може да ми попречи да ти изтръгна сърцето, Любомире.

Докато Сантяго и Любомир, забравили за всичко останало, се замеряха с мълнии, Артъом се поуспокои. Вратите на асансьора в противоположния край на кабинета му подсказваха най-рационалния изход — да избяга. Нека тези ненормалници си изясняват отношенията, а когато ги изяснят, той вече ще бъде далеч.

Притиснал гръб към стената, Артъом бавно се приближаваше към вратите... и с огорчение въздъхна — от шахтата се разнасяше нечие шумно пъшкане. Всичко отначало. Артъом потърси някакво оръжие наоколо, вдигна първото, което му попадна под ръката — малкия метален мангал с едва тлеещи въглини, — и се приготви да посрещне гостите. Пъшкането престана, сменено първо от неясно

скърцане, а после от тежък удар. Желязната врата на асансьора се огъна, но устоя. Артъом се усъмни в силите си и стисна още по-здраво мангала. От втория удар металът се скъса като хартия и през получената се дупка надникна главата на пришълец.

Артъом веднага позна това говедо. Светлокосият бандит с белега, който беше отвел наемниците от „Гущера“. Главата се обърна и Артъом с удоволствие я халоса с мангала. Пришълецът с неразбираем вик полетя обратно в шахтата.

Доволният Артъом пусна огъналото се оръжие и се обърна към биещите се. Сантяго изпитваше затруднения. Любомир беше скочил върху масата и размахваше жезъла като обезумял. Потокът от зелени мълнии се беше усилил и комисарят едва успяваше да ги отбива. Мъглата зад гърба му вече не беше толкова гъста и изглеждаше като лек дим.

— Пригответи се да умреш, наве! — изкрещя Любомир.

— Княже — прошепна Сантяго, — време е вече, княже!

Полицайте нахлуха в сградата с бодър ловджийски ентузиазъм. Те вече знаеха, че престъпниците са заседнали на последните два етажа и че асансьорът е безнадеждно повреден, така че веднага хукнаха по стълбите. Първи се придвижваха специалните части начело с Клим, след тях — следователите, пременени заради конкретния случай с бронезилетки. Всички бяха в бойно настроение и предстоящата операция им изглеждаше като обикновена разходка. Злосторниците нямаше къде да се даянат.

На четвъртия етаж разпалеността им посърна, лицата им почервеняха и станаха съсредоточени, шегите престанаха. Дългите и тесни пасажи от стълбището караха всички, особено следователите, да си пазят дъха. На седмия етаж се спря Шустов. Той съпроводи с недружелюбен поглед тичащите като лосове служители на спецчастите, успокои дишането си и бавно тръгна подире им, чудежки се дали си струва да хвърли тежката бронезилетка.

Той получи отговор на деветия етаж, когато се натъкна на оставеното там снаряжение на Корнилов. Освен бронезилетката Шустов откри там сакото и вратовръзката на началника си. Със самия майор Сергей се срещна четири площадки по-нагоре. Побеснелият

Корнилов мрачно пушеше, седнал на мръсен перваз. След като отдъхнаха и се освободиха от снаряжението на Шустов, полицаите продължиха нататък.

На петнайсетия етаж догониха Васкин, който беше изостанал от спецчастите, беше се избавил от бронезилетката и сега се готвеше да изхвърли личното си оръжие. Двамата му се накараха заради малодушието му и с маниакална упоритост продължиха нагоре.

— Умирам — жално хленчеше Шустов, изгубил бройката на етажите. — Още много ли ще продължава това?

— Още два етажа — въздъхна превилият се на две Корнилов. — Смятай, че вече сме стигнали.

Капитанът изруга.

— Корнилов? Да те донесем ли? — разнесе се някъде отгоре гласът на командира на спецчастите.

— Върви по дяволите, Клим — озъби се майорът.

— Ако знаеш какви се вършат тук!

Клим изчака Корнилов да се качи на следващата площадка и изрита чакъла.

— Как са направили това?

— Домъкнали са камъни и са го направили. — Майорът се изкашля. — Някой премина ли нагоре?

— Разбира се, че е преминал! — реагира с ентузиазъм Клим и повлече Корнилов към стаята. — И трябва да се каже, че добре е преминал! — Той посочи отвора в тавана. — Като експрес!

Известно време Корнилов безмълвно изучаваше дупката в тавана, а после, още няколко секунди — мръсната локва под краката си.

— Какво, да не е валяло?

— Княже — прошепна Сантяго, — време е вече, княже!

Когато чу това, застаналият на масата Любомир се изкиска и широко разпери ръце.

— С властта, дадена ми по рождение, аз призовавам цялото могъщество на Великия дом Люд, цялата сила на Кладенеца на дъждовете, цялата сила на земята...

Фигурата на магьосника затрепери, очертанията ѝ се размиха и започнаха да се променят така, сякаш той е направил илюзия. Беше дошло времето за решителната битка за властта в Тайния град и Любомир събираше в юмука си цялото си могъщество. Грохотът на сърцето му заглушаваше всичко останало.

Артъом се мушна в тесния процеп между два шкафа, седна на пода и проследи по-нататъшния развой на събитията именно от това място.

Когато магьосникът приключи трансформацията си, на масата се оказа висок широкоплещест воин с хищни черти на лицето. Дългите му бели коси бяха обхванати със златен обръч, украсен с огромен изумруд. Дебелият му елек, обърнат с кожата навън, беше дръзко разтворен на гърдите, а мускулестите му ръце държаха масивна секира. Фигурата на воина беше обгърната от зелено сияние, а по широкото острие на секирата постоянно пробягваха малки зелени пламъчета. В движенията на воина имаше толкова увереност, толкова сила, че не оставаше съмнение — той вече се чувстваше победител. Вестителя леко се усмихна, но студените му, пронизващо зелени очи не предвещаваха нищо добро.

— Ти искаше да получиш сърцето ми, презрян червей?

Сантяго не отговаряше — той също се променяше. Комисарят захвърли настрани стилета си, извика нещо и вдигна ръката си нагоре. Около него започна да се кълби черна мъгла. Тялото на нава се разтвори и навън, разкъсвайки кожата и мускулите му, изскочи нещо зловещо. Когато мъглата се разреди, пред Вестителя се беше озовало истинско чудовище.

Дълбоко хлътналите гарвановочерни очи пламтяха с омраза върху дребно, сбръчкано лице. Черепът с многобройни израстъци и дългите заострени уши извикваха от паметта най-страшните нощни кошмари. Нямаше устни, от устата стърчаха черни бивници, между които като змийче се подаваше тънък раздвоен език. Чудовището беше необичайно високо, очите му бяха на равнището на очите на Вестителя, въпреки че то стоеше на пода. Зад гърба на чудовището стърчаха дребни кожени криле, потрепващи, когато то помръдваше рамене.

— Не очакваше да ме видиш тук, Вестителю? — изхриптя чудовището.

— Значи, Сантяго е аватар? — учуди се магьосникът.

— Сантяго е част от мен — избоботи чудовището, — едно от въплъщенията ми.

— Интересен подход — отбеляза весело Вестителя, прехвърляйки секирата от едната ръка в другата. — Защо да се наемат министри и вицекале, ако можеш да поставиш на ключовите длъжности собствените си въплъщения? Както и да е, радвам се, че самият ти дойде при мен, княже!

Трансформацията беше приключила и чудовището се почувства много по-уверено. То въздъхна умно, изкарвайки нова порция гъст черен дим, и разпери криле.

— Време е да започваме, Вестителю.

— Да, време е! — Мускулите на война заиграха. — Какво да ти отсека първо, изрод? Крилетете?

— Пробвай да ми отсечеш главата!

— Договорихме се!

Виртуозно размахвайки секирата, Вестителя скочи от масата и тръгна напред. Въпреки че той едва достигаше до гърдите на чудовището, устремът му беше много силен. С всеки замах острието на секирата се приближаваше все повече и повече до чудовището, заставяйки го да кръжи безпорядъчно из кабинета. От секирата се сипеха зелени искри, които политаха като мълнии към княза, но и това не беше достатъчно; те потъваха в черната мъгла, обгръщаща чудовището. Князът отбиваше нападенията на война с тежките си ноктести лапи, но не успяваше да нанесе сериозен удар. Преобръщайки мебелите, съперниците като вихър кръжаха из кабинета, а от разбитите по време на битката гърнета се вдигаше тежката миризма на застояла помийна яма. Артъом постепенно свикна с царящия наоколо хаос и се опитваше да отгатне кой пръв ще допусне грешка. Както се оказа, това беше князът. Два поредни удара на Вестителя накараха княза да изгуби бдителност. Мълнии разкъсаха защитаващата чудовището черна мъгла и дебели зелени клони се обвиха около княза. Чудовището се олюля и с глух трясък се стовари на пода.

— На мен ми е съдено да бъда първи! — изкрещя Вестителя, вдигайки секирата над главата си. — Моето време дойде!

Смъртта на княза изглеждаше неминуема, той нямаше никакъв шанс срещу белокосия гигант. Артъом видя как широкото острие на секирата започна бавно да се спуска към главата на чудовището. Князът изрева и в този момент силен удар отхвърли Любомир настрани — от появил се в средата на стаята червен вихър пристъпи могъщ рицар, неотстъпващ по ръст на Вестителя.

— Велики магистре! — изрева магьосникът, отмествайки се назад към масата. От раната на хълбока му се лееше гъста кръв.

— Май идвам точно навреме!

Рицарят вдигна над главата си двурък меч, обхванат от пламъци, и направи крачка напред. Червените му доспехи, богато украсени със злато, заблестяха весело сред зелените мълнии.

— Дойде време за разплата, Вестителю! Време е да почувстваш мощта на Картагенския амулет!

Ободрилият се княз скочи на крака и сега двамата започнаха да притискат магьосника заедно. Черна мъгла от едната страна и изгарящ пламък от другата, силите на мрака и силите на огъня; но раненият Вестител не се предаваше. На него му беше нужно време, за да дойде на себе си, и той, неуверено размахвайки секирата, започна да отстъпва към малката вратичка, водеща към градината.

— Не му позволявай да се измъкне, магистре! — извика князът.

— Аз, така или иначе, ще бъда първи! — изхриптя Вестителя и веднага изстена: рицарят с ловък удар изби секирата от ръцете му.

Дългият нокът на княза се вряза в китката на Вестителя, приковавайки го към стената. Магьосникът отново изстена и в другата му ръка се заби огнения меч на великия магистър. Вестителя беше разпънат пред враговете си.

— Мислите, че сте победили? — слабо се усмихна той.

Раната на хълбока му започваше да се затваря.

— Никой няма да спре Вестителя!

— Нужна ни е жрица! — извика великият магистър.

— Знаем — изрева князът, — тя идва.

Насред кабинета се появи още един портал и обкръжена от слабо зелено сияние на полесражението пристъпи жрица. Гъстите ѝ коси с цвят на пшеница бяха разпуснати по раменете ѝ, обикновената рокля се спускаше свободно около тялото, а дълбоките ѝ яркозелени очи

проблясваха не по-слабо от огромните изумруди, украсяващи диадемата ѝ.

— По-бързо, жрице! — не издържа рицарят. — Едва се справяме!

Жената се приближи към обездвижения Вестител и вдигна над главата му цъфтяща зелена клонка.

— Не! — прошепна Любомир. — Всеслава, не!

Кръвта от раните му заструи още по-силно.

— Призовавам Кладенеца на дъждовете да ми върне силата, отнета от Вестителя — изрече приглушено жената. — Изисквам това с правото на жрица от Зеления дом.

Моментът беше идеално избран. Обезсиленият Вестител не можеше да се съпротивлява на натиска на княза и рицаря и в същото време да контролира напълно Кладенеца на дъждовете. Всеслава теглеше енергия от Любомир, клонката в ръцете ѝ се изпълваше с гъста светлина, а зеленото сияние около победения магьосник започна бавно да гасне. Изтичаха последните му сили.

— Смърт на Вестителя! — изръмжа князът, още по-дълбоко забивайки нокът в тялото на противника. Дясната ръка на магьосника започна стремително да почернява, сякаш попиваше в себе си обгръщащата чудовището черна мъгла.

— Смърт на Вестителя! — повтори великия магистър, наблюдавайки как пламъкът обхваща втората ръка на Любомир.

— Не бива! — магьосникът погледна отчаяно Всеслава.

Кралицата размаха клонката.

— Смърт на Вестителя!

— Не!!

Ослепителен взрив озари полутъмния кабинет.

Когато Артъм дойде на себе си, всичко беше приключило. Магическата битка беше завършила и всички присъстващи бяха приели всекидневния си облик.

На малко столче до Артъм беше приседнал великият магистър. Той изглеждаше доста възрастен мъж, с благородна прошарена брада и големи, тъжни очи. Битката беше отнела много от силите му;

повелителят на Великия дом Чуд дишаше тежко, ръцете му трепереха, а ризата му със златна бродерия беше мокра от пот.

Насред кабинета, отчаяно вкопчил се за масата, се опитваше да се изправи на крака Любомир. Той изглеждаше отвратително: разчорлени коси, неестествено бяла кожа, конвулсивно свити пръсти, зеещи отвори на китките... От страшната рана на левия хълбок на магьосника течеше кръв и щедро се просмукваше в бялата вълнена хламида.

Вестителя умираще. Безумният му поглед се спря върху застиналата край камината Всеслава, устните му затрепериха, от тях излезе кървава пяна. Кралицата тихо изхлипа и отстъпи назад.

— Не му позволявайте да изрече проклятие, Ваше Величество!
— промълви нечий глас.

Всеслава сведе поглед.

— Той няма да може.

Гласът принадлежеше на Сантяго. Отново изглеждаше като себе си — високо и стройно конте, наистина с измачкан и скъсан на няколко места костюм и изкривена настрани вратовръзка.

— Къде е князът? — поинтересува се великият магистър.

— Чака ни в Цитаделата — учтиво се усмихна Сантяго. — С ваше позволение аз ще защитавам интересите на Великия дом Нав.

— Нямаме нищо против — въздъхна Всеслава.

— Благодаря.

Нито кралицата, нито Дьо Сент Каре бяха учудени от толкова бързото изчезване на княза — повелителят на Тъмния двор напускаше Цитаделата неохотно, само при извънредни обстоятелства и за кратко. Артъом със смайване осъзна, че висшите магове на Тайния град не бяха видели превръщането на Сантяго в княза и на княза в Сантяго и не знаеха, че двамата са всъщност една личност. Или не са? Артъом се обърка.

— Длъжни сме да доведем делото докрай! — изрече гръмко комисарят.

— Остави го на мира, Сантяго — помоли Всеслава. — Той умира.

— Именно затова — отсече навът. — Длъжни сме да се уверим, че никога повече в Тайния град няма да се роди Вестител.

Великият магистър се изправи от столчето.

— Съгласен съм с комисаря. Длъжни сме да сложим край на пророчеството веднъж завинаги.

Всеслава се извърна. Сантяго вдигна от пода стилета си, приближи се към умиращия Любомир и рязко го удари в гърдите. Магьосникът жално изхлипа.

— Прости ми — прошепна Всеслава и очите и се напълниха със сълзи.

— Трябва ми сърцето ви, Вестителю — сякаш извинявайки се, рече Сантяго. — Докато все още бие.

Използвайки стилета си като лост, навът рязко разтвори ребрата на магьосника и измъкна от малката гръд пулсираща зелена буца. Любомир се просна на пода и тялото му беше обхванато от пламъци.

— Прощавай.

Великият магистър безмълвно хвана Всеслава за ръката. Сантяго се приближи към мангала, хвърли върху въглените биещото сърце на Вестителя и протегна напред ръка.

— С властта, дадена ми от силите на мрака, проклинам това сърце.

Над мангала започна да се съгъства черна мъгла. Великият магистър застана до комисаря и също протегна ръка.

— С властта, дадена ми от силата на огъня, проклинам това сърце.

Над мангала избухна червен пламък.

— Ваш ред е, кралице.

Трета ръка се простря над пулсиращото в мангала сърце.

— С властта, дадена ми от силата на земята, проклинам това сърце.

Мангалът затрепери. Трите ръце, трите цвята се съединиха над него и из стаята се разнесе тих стон. Сърцето на Вестителя удари още веднъж и умря.

— Е, това е всичко... — Сантяго се изплю в мангала и се огледа. — Ортега, къде сте?

— Вече съм тук. — Въздухът пред комисаря се сгъсти и от образувалия се портал в стаята пристъпи висок мъж с тъмносин костюм. — При мен всичко е готово.

— Съпроводете нашите гости до княза — нареди Сантяго. — Аз ще изчакам останалите.

Ортега кимна и се наведе галантно към жената.

— Моля, Ваше Величество.

Кралицата пристъпи в портала.

— Хубава битка — въздъхна великият магистър. — Не се случва често семействата ни да воюват заедно.

— Това беше интересно.

— Съгласен съм. — Дъо Сент Каре изчезна в мрака на портала.

Артъом неуверено се измъкна иззад шкафа.

— Последвайте ги — кимна му Сантяго. — Вас също ви очакват.

Артъом направи крачка към портала, но се забави и се обърна към комисаря.

— Както разбирам, не искате никой да узнае за вашата тайна.

— Напълно сте прав.

— Можете да разчитате на мен. Но бих искал да разбера...

— Прочутата любознателност на човите, но на мен ми импонира тази черта на вашето семейство. — Сантяго погледна внимателно Артъом в очите. — Князът на Тъмния двор носи голяма отговорност пред навите и пред всички семейства на Великия дом, той не може да си позволи емоции и дребни слабости. Затова, когато се възкачи на престола, князът създаде мен — съд, в който са заключени чертите на характера му, които му пречат. Всичко останало постигнах сам. Доволен ли сте?

— Напълно.

— Тогава, моля, минете през портала. Време е да напуснем това място.

— Истински затвор — провлачи Корнилов, разглеждайки висящите от колоните вериги.

— Тук е била охраната — извика от отвора на вратата Шустов — и е имало сериозна битка!

— Има ли някой оцелял?

— Не.

— Жалко.

— Патроне, а тук има истинска градина. — В отвора над главата му се появи Васкин. — С басейн! Елате да видите.

— Има ли някой оцелял?

— Не.

— Тогава няма да идвам.

Главата на лейтенанта изчезна, а Корнилов бавно се разходи из залата. Той погледа как спецчастите освобождават ридаещите девойки, внимателно проучи грижливо подредените върху масата хирургически инструменти и най-накрая приседна пред свилия се в ъгъла човек.

Корнилов знаеше, че ще го срещне тук и именно в такава ситуация: прикован към стената в обкръжението на свидетелките на обвинението.

Майорът извади цигара и я запали, без да бърза.

— Не е ли твърде просто всичко това, Кирилович? — тихо попита приближилият се Шустов. — Фотографът е Вивисектора?

— Ще смятаме, че е точно така.

— А ще закрием ли случая?

— Защо не? — сви рамене Корнилов. — Свидетелите са достатъчно.

Шустов доволно потри ръце. Майорът се обърна към фотографа и повиши тон:

— Здравейте, Юшлаков, имам няколко въпроса към вас.

ЕПИЛОГ

„Вчера в казиното «Реактивната яребица» се проведе финалът на шампионата на града по покер. Пълна изненада за експертите стана убедителната победа на известния московски едър предприемач Егор Бесяев, вицепрезидент на най-големия руски интернет доставчик «Тиградком»...“

(„МК“)

„... Тъмният двор създава прецедент? Желаяйки да успокои човите, Сантяго реши да не възпрепятства ареста на някой от най-активните Червени шапки от семейството на Щураците. Според законите на човите те са заплашени от двайсет години изправителен труд...“

(„Тиградком“)

„... Според пресслужбата на Московското управление на полицията обвинението разполага с неопровержими доказателства срещу арестувания тези дни фотограф Александър Юшлаков...“

(НТВ)

„Сензацията, която не се състоя. Пресслужбата на Великия дом Чуд официално обяви за връщането на стойността на

енергията от Извора на предишните ѝ равнища. Снизжаването на цената с десет процента, за което съобщихме преди няколко дни, е било проведено в рамките на краткосрочна рекламна кампания, а също така с цел проучване състоянието на пазара. Чуд е спазвал и ще продължава да спазва всички договорености, достигнати с другите Велики домове...“

(„Тиграджом“)

* * *

В книжарница „Библио Глобус“ на „Мясницка“ имаше истинско стълпотворение. Огромната тълпа от любители на съвременните криминални романи обсаждаше малка и крехка на вид масичка, зад която красива жена с умно и уморено лице подписваше новата си книга. Книгата се беше появила съвсем наскоро, но след доста голяма пауза, и зажаднелите за любимите си персонажи читатели бяха хукнали към книжарниците. Аналитиците вече наричаха новата творба на писателката бестселър.

— Моля, моля, за Люба Степанова? Или за Люся?

До масата си беше пробила път червенокоса девойка с малко чипо носле и пред писателката се появи поредното томче с хартиена обложка.

— Вашите книги, те са такива... такива... — Девойката беше подготвила фразата предварително, но се обърка и сега се опитваше да измисли нещо свързано. — Наскоро осъзнах, че всичко, за което пишете, е истина! Самата истина! Ох, аз брах такъв страх, но ме спаси истински полицай! Толкова симпатичен! Това е толкова реалистично!

— Радвам се, че ви е харесала творбата ми. — Дежурната фраза, дежурната усмивка, дежурното движение на химикалката. — Много мои сюжети имат реална основа.

— Нали това ви разправям! Всичко е истина! И е толкова обсебващо! Луда съм по вашите книги!

— Благодаря.

Писателката дари с дежурната си усмивка следващия почитател на романите ѝ и пред нея легна поредният том с хартиена обложка.

— Благодаря! Много благодаря!!

Червенокосата девойка я бяха изблъскали от масата, но до писателката още дълго време достигаше гласът ѝ:

— Владик, подай ми ето тази книга! Владик, къде ми е чантата! Нали се разбрахме ти да пазиш ред на касата?

Понякога така се получава — сред какофонията от звуците на тълпата се откроява само нечий глас...

* * *

Пътешествието през портала остави най-приятни впечатления. Усещането за лек, стремителен полет напълно погълна Артъом и едва не го накара да забрави всичките си скорошни неприятности.

След като направи няколко крачки, Артъом се озова в огромна зала, чиито стени плавно преминаваха в гъст мрак, или обратното — тежката тъмнина плавно преминаваше в каменни стени.

— Моля, приближете се — каза Ортега.

След Артъом от портала излезе мокър червенокос мъж с навъсен поглед, а след него — още цяла тълпа червенокоси, подритващи пред себе си седем червеноглави. После се появи човек (най-накрая човек!), на когото Артъом истински се зарадва. Кортес. За едната му ръка се беше залепила Яна, а за другата — Лана. Наемникът изглеждаше доволен като пиян хомяк.

— Кортес!

— Артъом! Радвам се да те видя, приятел!

Артъом погледна към феята и със задоволство видя на скулата ѝ огромна синина.

— Ти ли я халоса?

— Никой не ме е халосвал — промърмори недоволно Лана.

— Артъом, Лана ни помогна — поясни Яна. — Тя остави Амулета в твоята кола, Ортега го взе и го достави на великия магистър.

За своя изненада Артъом почувства облекчение от това, че феята няма да си има неприятности. Той все още пазеше спомена за упойващата горчива целувка.

— Ще ми дадеш ли телефонния си номер?

Лана примижа и в дълбините на изумрудените ѝ очи проблеснаха малки огънчета.

— Може би.

Последни се появиха Сантяго и барон Мечеслав. Явно комисарят го беше извадил от шахтата.

Порталът се затвори, мракът се сгъсти още повече и само три кресла се оказаха осветени от слабо призрачно сияние. Централното, на домакина, беше заето от фигура с безформена хламида и ниско нахлупена над очите качулка. Князът на Тъмния двор. Вдясно от него седеше кралица Всеслава, а вляво — великият магистър. Това беше един от редките случаи в историята на Тайния град, когато всички висши магове се бяха събрали на едно място.

— Червените шапки — рече тихо князът и червените косите избутаха пленниците си напред.

Седем дребни бандити, настръхнали и изплашени до смърт. Единият от тях, едноок, прошепна:

— Пощафа.

— Те сами се предадоха — изкоментира вездесъщият Ортега. — И ни предадоха главата на моя убиец. Ще отбележа също, че кланът на Шебеците не е вземал участие в нападението над Замъка.

Князът погледна към великия магистър.

— Достатъчно ли заплатиха Червените шапки на Ордена?

— Напълно — реши старецът след кратко мълчание.

— Кралице?

— Не мисля, че трябва да изтребваме това семейство.

— Съгласен съм — рече князът. — Червените шапки имат право на съществуване, но са длъжни да помнят... — Пленниците наведоха още по-ниско глави. — Всяко търпение си има граници.

Изведоха диваците от залата.

— Наемниците.

Явно големите вождове искаха да се избавят по-бързо от пришълците и после спокойно да обсъдят делата си.

— Кортес, Яна и Артьом — представи ги Сантяго. — Те свършиха прекрасна работа и имаха голям принос в разрешаването на кризата.

— Тъмният двор умее да бъде благодарен — каза глухо князът.
— Със своите действия човите заслужиха честта да носят знака на Тъмния двор — белег за нашата вечна дружба.

— Значи, полицаите са сбъркали? Ти не си замесен в престрелките?

— Разбира се, че не — отвърна уверено Артъом. — Те са мислели, че съм изчезнал, че съм се скрил, но изобщо не беше така. Стана ми лошо и си тръгнах към къщи. В метрото съм изгубил съзнание и два дни лежах в болница. Документите ми останаха тук, затова не са могли да ме разпознаят. Жалко за родителите ми, едва не са полудели от притеснение.

— Това е ясно — кимна Костя, с прякор Пушкин.

Интересно какво можеше да му е ясно?

Целият отдел, струпал се около Артъом, слушаше с огромно внимание тази простичка история. Слухът за това, че полицията го издирва във връзка с на шумелите из целия град престрелки от последните дни, не беше позволил на колегите му да спят спокойно. Наложил се да им подхвърлят някакъв кокал.

— А какво стана после? — попита Пушкин нетърпеливо.

— После дойдох на себе си. Съобщих кой съм, откъде съм и веднага ме взеха за разпит. Признавам си, че това здравата ме учуди. Обадох се на родителите си, повиках адвокат, общо взето, наложи се здравата да се поразмърдам.

— А какво те питаха?

— А, всякакви глупости: кой е идвал при мен, къде съм излизал преди взрива. Разпитаха леля ми, която идва тогава. Охранителят я разпозна. В края на краищата в полицията осъзнаха, че нямам нищо общо. А скоро хванаха и престъпниците, така че всичко се изясни окончателно.

— Страшно ли беше?

— А, не, Корнилов е много учтив човек.

— Майор Корнилов?

— Да, той ме разпита.

— А не каза ли нещо за Вивисектора? — намеси се в разговора Галя Дойкина от съседния отдел.

— Галюша — усмихна се Артър, — той ме разпитва мен, а не аз него.

— Животът стана страшен — обобщи Костик. — Излизаш за пет минути да пушиш по цигара и се събуждаш след два дни в болницата. Между другото, Шурочка ти изпраща поздрави.

— Как е тя?

— Наред е. Куршумът е засегнал само меките тъкани.

Осъзнали, че повече няма да чуят нищо интересно, колегите се разотидоха по работните места, а Артър се приближи към масата на началник-отдела.

— Лъша, трябва да поговорим.

— Ясно, ясно. — Началникът се облегна назад в креслото. — Искаш отпусака?

— Не позна. — Артър положи върху масата молбата си. — Напускам.

Алексей не очакваше това и няколко секунди се взираше тъпо в лежащия пред него лист.

— Защо?

— По лични причини. — Артър машинално поглади лявото си рамо.

Черната татуировка, изобразяваща гризяща орехи катерица, прозираше през тънкия плат на ризата, но за щастие никой не ѝ обърна внимание.

— Трябва да сднеш поста си — събра си мислите Алексей.

— Извинявай — Артър погледна часовника си, — но закъснявам.

Всички формалности отнеха двацет минути. Артър подписа молбата си, взе си от отдел „Кадри“ трудовата книжка, оправи си сметките в счетоводството и чувствайки се абсолютно свободен човек, излезе от сградата. Настроението му беше превъзходно.

Артър отново потърка рамото си, където се чернееше катерицата, метна чантата си през рамо и се приближи до крузъра, край който стоеше Кортес.

— Е, какво, освободи ли се? — Наемникът сгъна вестника си и небрежно го хвърли върху седалката.

— Аха. — Артѣом отвори вратата. — Да трѣгваме.
Колата направи рязѣк завой и навлезе в Тайния град.

Издание:

Автор: Вадим Панов

Заглавие: Войните ги започват неудачниците

Преводач: Васил Велчев

Език, от който е преведено: руски

Издание: първо

Издател: ИК „Колибри“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2016

Тип: роман

Националност: руска

Печатница: „Инвестпрес“ АД

Излязла от печат: 22.07.2016 г.

Редактор: Александър Велков

Технически редактор: Симеон Айтов

Художник: Росен Дуков

Коректор: Колибри

ISBN: 978-619-150-503-6

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/8734>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.